

Hương Sắc Tình Yêu

Contents

Hương Sắc Tình Yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	17
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	30
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	47
17. Chương 17	53
18. Chương 18	57
19. Chương 19	60
20. Chương 20	63
21. Chương 21	66
22. Chương 21 Tt	69
23. Chương 22	71
24. Chương 23	73
25. Chương 24	77
26. Chương 25	80
27. Chương 26	85
28. Chương 27	88
29. Chương 28	90
30. Chương 29	95
31. Chương 30	98
32. Chương 30 Tt	103
33. Chương 31	103
34. Chương 32	107
35. Chương 33	112
36. Chương 34	115
37. Chương 35	119
38. Chương 35 Tt	121
39. Chương 36	123
40. Chương 37	127
41. Chương 38	131

42. Chương 39	136
43. Chương 40	139
44. Chương 40.2	141
45. Chương 41	142
46. Chương 42 - End	146

Hương Sắc Tình Yêu

Giới thiệu

- Thu Cúc - Thu Phương - Tuấn Nam - Thiên Vũ. Và một số nhân vật khác. Rati

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-sac-tinh-yeu>

1. Chương 1

Sáng nay, trời nắng ấm, không khí tươi mát, ngập tràn sắc thu, màu vàng của lá, của hoa, của nắng tạo nên một khung cảnh nên thơ, trữ tình, khiến cho người ta có cảm giác muốn say.

Bây giờ sáng, bệnh viện Hoàng Lâm có rất đông người tới khám bệnh. Tiếng nói chuyện, tiếng cười, tiếng gọi nhau í ới làm náo động cả một góc sân của bệnh viện.

Trước cổng bệnh viện đậu bốn năm chiếc xe ô tô màu trắng, xung quanh sân trồng nhiều cây xanh cao quá đầu. Bệnh viện rộng hơn 2,000 mét vuông, gồm hai tầng, được xây theo kiểu hình chữ nhật, có hơn 200 phòng bệnh lớn nhỏ.

Thu Cúc một tay ôm một chậu hoa cúc nhỏ, một tay xách một túi bóng đựng thức ăn, chân rảo bước vào tiền sảnh của bệnh viện Hoàng Lâm.

Thu Cúc năm nay 18 tuổi, hiện đang học cấp ba, tại Trường Trung học Phổ Thông Gia Khánh, nằm ở Trung tâm của Thành phố, cao 1m55, vóc dáng nhỏ gầy, khuôn mặt thon dài, nước da trắng xanh hơi nhợt nhạt. Mặc dù đã 18 tuổi, nhưng trông Thu Cúc giống hệt một đứa trẻ con học cấp hai.

Gia đình Thu Cúc rất nghèo, bố mất sớm, mẹ bị bệnh tật liên miên, phải thường xuyên nhập viện. Ngay từ khi còn nhỏ, Thu Cúc đã phải đi làm thêm, lo chi phí sinh hoạt trong nhà, bây giờ phải lo kiếm tiền để trả tiền viện phí và tiền phẫu thuật ẹ.

Vượt qua một rừng người chen chúc dưới tiền sảnh của bệnh viện, Thu Cúc mệt mỏi, trán lấm tấm mồ hôi, chậm chạp bước lên từng bậc thang dẫn lên lầu một.

Mẹ Thu Cúc – bà Thu Hồng, năm nay 40 tuổi, đang nằm trong một căn phòng trên lầu hai của bệnh viện. Bà nhập viện được hơn nửa tháng, do bệnh tình ngày càng trở nặng, bác sĩ đã yêu cầu Thu Cúc phải đồng ý phẫu thuật gấp ẹ, dù vẫn còn thiếu một ít tiền, nhưng Thu Cúc không chần chừ đã ngay lập tức chấp

nhận yêu cầu của bác sĩ. Bà Thu Hồng là người thân còn lại duy nhất của Thu Cúc, đang sống ở trên đời, Thu Cúc làm sao có thể để ẹ mình xảy ra chuyện gì được.

Từ lâu một, Thu Cúc vòng lên lầu hai, vượt qua hơn 10 bậc thang nữa, Thu Cúc lên đến hành lang của lầu hai. Bệnh viện Hoàng Lâm được xây dựng theo hình chữ nhật, nên khá dài và khá rộng. Để đi hết từ đầu này đến đầu kia của bệnh viện, phải mất gần 10 phút.

Đến căn phòng đề tên: 201, Thu Cúc dừng lại, hít vào thở ra, gượng gạo nở một nụ cười, chuyển túi bóng đựng thức ăn sang tay bên phải đang ôm một chậu hoa cúc nhỏ, cánh cửa phòng chậm chạp mở ra.

Bà Thu Hồng đang nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, mắt nhìn ra cửa sổ, dáng vẻ suy tư.

“Mẹ ! Con đã đến rồi đây !” Thu Cúc vui vẻ, lên tiếng chào bà Thu Hồng, tay khẽ nện ôm chậu hoa cúc nhỏ và túi bóng thức ăn, tiến dần về phía chiếc giường bệnh màu trắng kê ở gần cửa sổ.

“Chào con !” Bà Thu Hồng mỉm cười dịu dàng, tay vẫy Thu Cúc bước lại gần.

Thu Cúc đặt túi bóng xốp đựng thức ăn trên bàn, hai tay chìa chậu hoa cúc nhỏ trước mặt bà Thu Hồng: “Mẹ xem, chậu hoa cúc này có đẹp không ?”

“Đẹp lắm !” Bà Thu Hồng đỏ mắt, cảm động xoa đầu con gái.

“Con tặng mẹ, hy vọng là mẹ thích.” Thu Cúc cười rộ lên, khoe hai chiếc răng khểnh duyên dáng của mình.

“Cảm ơn con, mẹ rất thích.” Bà Thu Hồng run run đón lấy chậu hoa cúc nhỏ trên tay con gái.

Cầm túi bóng xốp, Thu Cúc lấy âu đựng thức ăn nấu sẵn từ ở nhà, vẫn còn nóng và bình cách thủy đựng xúp ra khỏi túi.

“Mẹ ăn đi cho nóng !” Thu Cúc cẩn thận gỡ nắp nhựa, dùng thìa xúc cơm cho bà Thu Hồng ăn.

Bà Thu Hồng há miệng, mắt âu yếm nhìn con gái, hai dòng nước mắt trong suốt lăn dài xuống má.

“Mẹ ! Sao mẹ lại khóc ? Mẹ bị đau ở đâu đúng không ?” Thu Cúc cuống lên, khi thấy bà Thu Hồng rơi lệ.

“Không phải, mẹ không bị đau ở đâu cả. Bụi bay vào mắt, nên mẹ mới khóc.” Bà Thu Hồng lau nước mắt, mỉm cười trấn an con gái.

“Mẹ có cần con thổi ẹ không ?”

“Không cần, bụi đã được nước mắt rửa đi rồi.”

Thu Cúc cười, không đáp, tay tiếp tục bón cơm cho bà Thu Hồng ăn.

Chỉ ăn được một nửa bát cơm, bà Thu Hồng lắc đầu tỏ vẻ không thể ăn tiếp được nữa.

“Mẹ ! Mẹ cố ăn thêm một chút nữa đi ! Ăn nhiều mẹ mới mau lành bệnh được.” Thu Cúc đau xót nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, hốc hác, gầy mòn của mẹ, miệng dịu dàng động viên bà Thu Hồng.

“Mẹ no rồi, mẹ không thể ăn tiếp được nữa.” Bà Thu Hồng cười, tay xoa đầu con gái.

Mặc dù muốn bà Thu Hồng ăn thêm một chút nữa, nhưng thấy mẹ mình đã gắng gượng cố ăn một chút gì đó ình vui lòng, Thu Cúc không còn cố bắt ép bà Thu Hồng nữa.

Mở bình cách thủy, Thu Cúc chặt nước xúp ra bát.

“Mẹ uống đi !” Thu Cúc đưa bát nước xúp cho bà Thu Hồng.

Bà Thu Hồng đón lấy, run run cho lên miệng, rồi uống từng ngụm nhỏ.

Uống xong, bà Thu Hồng đưa bát không cho Thu Cúc.

Thu Cúc vui mừng đón lấy, đút vào túi bóng xốp.

“Mẹ nghe bác sĩ nói con đã đóng tiền phẫu thuật ẹ ?” Bà Thu Hồng lo lắng nhìn con gái.

“Vâng, con đã kí vào giấy phẫu thuật ẹ rồi, ngay cả tiền phẫu thuật cũng đóng xong. Họ sẽ phẫu thuật ẹ vào tuần sau.”

“Thu Cúc ! Con lấy tiền ở đâu ra để đóng tiền viện phí ẹ ?” Bà Thu Hồng sờ dĩ hỏi con gái như thế, vì hoàn cảnh nghèo túng của hai mẹ con, bà rõ hơn ai hết. Trong nhà chỉ có hai mẹ con sống nương tựa vào nhau, bố Thu Cúc mất sớm, bà lại hay ốm yếu, bệnh tật liên miên, Thu Cúc phải tự lo đóng tiền học phí, nhiều khi phải lo chạy ăn từng bữa, thì lấy tiền ở đâu ra để đóng tiền phẫu thuật cho bà. Có nhiều khi bà muốn bỏ mặc mọi thứ, muốn mình chết đi, để Thu Cúc không phải khổ sở vì mình, nhưng mỗi khi nhìn thấy con gái khóc lóc, buồn lòng, lo lắng ình, nhưng lại giả vờ vui vẻ và gắng gượng nở một nụ cười, bà lại không thể buông xuôi. Bà hiểu con gái cần bà làm điểm tựa tinh thần, và bà cũng thế.

“Mẹ đừng lo lắng !” Thu Cúc cười rạng rỡ, trấn an bà Thu Hồng: “Con hiện giờ đang làm thêm tại một cửa hàng bán bánh, công việc này thu nhập khá cao, ông chủ lại tốt bụng nên con kiếm được khá nhiều tiền.”

Siết nhẹ tay bà Thu Hồng, Thu Cúc mỉm cười, dịu giọng nói tiếp: “Chính vì thế, mẹ đừng lo lắng nữa.”

“Nhưng mà...” Bà Thu Hồng mặc dù tin tưởng vào khả năng của con gái, cũng biết con gái là người cần cù chịu khó, có hiếu, nhưng số tiền phẫu thuật nhiều như thế, bà không thể không lo.

“Mẹ ! Con sẽ gặp mẹ, sau khi tan học.” Thu Cúc vội đứng lên, cầm lấy túi bóp xộp trên bàn.

“Thu Cúc !” Bà Thu Hồng linh cảm con gái đang giấu mình chuyện gì đó, nhưng là chuyện gì thì bà chịu không thể đoán ra được.

“Chào mẹ ! Con đi !” Thu Cúc không dám chần chờ, chân nhanh chóng rảo bước ra cánh cửa phòng.

Bà Thu Hồng nhìn dáng đi hấp tấp của con gái, lòng bất an và lo lắng càng lúc càng tăng. Bà cầu mong là Thu Cúc không gây ra chuyện gì đó, nếu không bà dù có được có cứu sống bằng phẫu thuật, bà cũng không cần. Thu Cúc là niềm vui sống của bà, nếu Thu Cúc xảy ra chuyện, bà làm sao có thể sống tiếp.

Thở dài, bà bất lực nhìn theo hình bóng con gái khuất sau cánh cửa gỗ màu xanh dương.

.....

Rời khỏi phòng bệnh của bà Thu Hồng, đi xuống tiền sảnh, vòng ra sân trước của bệnh viện, Thu Cúc lấy xe đạp.

Đặt túi bóp xộp vào lồng xe đạp, khuôn mặt Thu Cúc rầu rĩ không vui, tinh thần xẹp xuống, nụ cười đã tắt từ lâu.

Thật ra Thu Cúc đã nói dối bà Thu Hồng, Thu Cúc hiện giờ không phải đang làm việc trong một cửa hàng bánh, mà là đang làm công việc quản gia ột gia đình giàu có trong thành phố, thậm chí Thu Cúc còn bỏ dở ngang việc học để lo làm thêm lo kiếm tiền trả chi phí phẫu thuật ẹ.

“Mình sẽ không bao giờ nói ẹ mình biết chuyện này.” Gục đầu vào tay lái, Thu Cúc rên rỉ nói thầm: “Nếu mẹ mình mà biết, mẹ sẽ giận mình, sẽ không đồng ý phẫu thuật, và biết đâu căn bệnh của mẹ lại bị trở nặng thêm thì sao.”

Vò đầu bứt tóc, Thu Cúc hết than vắn lại thở dài, quệt mồ hôi trán, che mắt, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang.

Đột nhiên, Thu Cúc giật mình, vén tay áo đồng phục học sinh, mắt hốt hoảng nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, miệng bật thốt kêu lên một tiếng: “Trời ạ ! Mình sắp muộn học đến nơi rồi !”

Thu Cúc nhanh chóng ngồi lên yên xe, đạp chân chống, phóng vút ra cổng bệnh viện Hoàng Lâm.

Hơn bảy giờ sáng, đường phố đông đúc xe cộ, người đi qua đi lại đông như trẩy hội. Tiếng còi xe, tiếng phanh xe thắng gấp, tiếng hét chói tai của những người đi xe khi bị người khác chắn đường, hay lỡ bị người khác va quệt vào, tạo nên những âm thanh hỗn độn, vui nhộn và ồn ào. Cuộc sống ngày nào cũng giống như ngày nào, chỉ có tâm trạng của con người là thay đổi, khung cảnh xung quanh biến đổi theo từng cung bậc cảm xúc.

2. Chương 2

Hai ngày sau.

Khu phố hiện giờ Thu Cúc đang ở cách căn nhà cấp bốn mà hai mẹ con Thu Cúc sống hơn 10 năm qua , gần sáu cây số.

Thu Cúc trở thành quản gia ột cặp vợ chồng già được hơn một tháng, nhiệm vụ chính của Thu Cúc là dọn dẹp nhà cửa, giặt quần áo, lo đi chợ, nấu cơm cho họ ăn, ngoài ra còn lo quét sân vườn và tưới cây cảnh. Nói chung công việc này không nặng nhọc lắm, cặp vợ chồng già hơn 70 tuổi lại khá dễ tính và vui vẻ, làm quản gia cho họ, Thu Cúc có thể sống thoải mái như thể đang sống cùng với ông bà nội, ngoại của mình.

Cặp vợ chồng già không sống cùng con cháu, tất cả bọn họ đều đang sống ở nước ngoài, nên Thu Cúc không bị bọn họ làm phiền, cũng không phải chịu cảnh bị nhiều người làm khó, bị hờ sai, và bị hiểu lầm là đang có ý đồ gì đó với hai người họ.

Bây giờ sáng, khu phố khá yên tĩnh, hàng cây hai bên đường cao chưa quá ngang người, từng chiếc lá vẫn còn đọng hơi sương, đang được ánh nắng mặt trời chiếu rọi, mọi người vẫn còn ở trong nhà, cùng ăn cơm sáng với người thân. Trên đường trong khu phố, thỉnh thoảng mới có một vài người đi qua đi lại.

Sáng nay Thu Cúc sau khi dậy sớm nấu cơm sáng cho cặp vợ chồng già ăn, đã vội vã chạy bộ đến khu chợ cách đó gần 10 phút đi bộ để mua thực phẩm cho ngày hôm nay. Thu Cúc dự định chiều nay sẽ đến bệnh viện thăm bà Thu Hồng.

Trên người mặc một bộ đồ thể thao màu xanh nhạt, khoác một chiếc áo gió màu trắng bên ngoài, chân đi giày thể thao đồng màu với chiếc áo khoác, hai tay xách hai túi thực phẩm khá nặng, Thu Cúc sải những bước chân thật dài, mong nhanh chóng có thể về đến nhà của hai ông bà già.

Một người đàn ông hơn 70 tuổi, mặc một bộ đồ quần áo khá cũ kĩ, đội một chiếc mũ vải màu trắng đã sờn rách, vóc dáng hơi lùn, râu tóc bạc phơ, mắt đeo kính trắng, đang nhăn nhó khổ sở nhìn tấm bản đồ trên tay, lọt vào tầm mắt của Thu Cúc.

“Hình như ông ấy bị lạc đường.” Thu Cúc nghĩ thầm, chân nhanh chóng bước lại gần người đàn ông lạ.

“Chào ông !” Thu Cúc nở một nụ cười thật dễ thương, dịu dàng hỏi người đàn ông lạ: “Cháu có thể giúp gì được cho ông không ?”

Người đàn ông lạ mặt ngẩng mặt, mắt chăm chú nhìn Thu Cúc.

“Ông ổn chứ ?” Thu Cúc dồn hai túi bóng đựng thực phẩm vào tay phải, tay trái thân thiện nắm lấy tay ông lão.

Người đàn ông lạ mặt mỉm cười, mắt cẩn thận quan sát và đánh giá Thu Cúc.

“Nhà cháu ở gần đây không ?” Bước đi theo Thu Cúc, bàn tay già nua nắm lấy tay Thu Cúc, ông lão hiếu kì hỏi Thu Cúc.

“Nhà cháu cách đây xa lắm, cháu hiện giờ đang làm quản gia ột căn hộ sống trong khu phố này.” Thu Cúc thành thật đáp, nụ cười dễ thương để lộ hai chiếc răng khểnh duyên dáng vẫn giữ trên môi.

Ông lão cười tươi, neho mắt nhìn Thu Cúc: “Cháu dẫn ông đi tìm nhà người thân thế này, liệu có ảnh hưởng gì đến công việc làm thêm của cháu không ?”

Thu Cúc lắc đầu, dịu dàng trấn an ông lão: “Ông đừng lo lắng, ai cũng có lúc gặp khó khăn, cháu sẽ đưa ông đến nơi mà ông muốn đi.”

Thu Cúc cẩn thận nắm lấy tay ông lão, đi thật chậm để ông lão có thể theo kịp cước bộ của mình.

Đi được một đoạn hơn 10 mét, ông lão quay sang nhìn Thu Cúc, mỉm cười nói: “Này cháu gái ! Ông có một đề nghị thế này, không biết cháu có muốn nghe không ?”

Thu Cúc cười tươi như hoa nở, lễ phép chờ nghe ông lão nói.

“Thật ra, chỗ làm cũ của ông đang tìm một người giúp việc nhà. Người chủ cũ rất thích những người có tính cách thân thiện, tốt bụng và dễ thương như cháu. Nếu cháu đồng ý làm việc ở chỗ đó, cháu sẽ được trả lương rất cao.”

Thu Cúc lặng người, rơi vào suy tư. Công việc hiện tại, Thu Cúc cũng kiếm được khá nhiều tiền, nhưng vẫn không đủ để trả tiền viện phí ẹ, nên nhiều khi Thu Cúc phải làm thêm nhiều công việc khác nhau.

“Thưa ông, nếu cháu nhận lời, cháu có thể nhận tiền gấp đôi số tiền cháu đang làm hiện tại không ạ ?” Thu Cúc lúng túng, mắt lo lắng nhìn ông lão, nói ra thắc mắc của mình.

Ông lão không vội trả lời Thu Cúc, sau khi nhìn và đánh giá Thu Cúc một lúc, ông lão mới gật đầu nói: “Số tiền lương mà cháu nhận được, không phải gấp đôi ở đây, mà còn gấp ba, gấp bốn lần. Chỉ cần cháu đồng ý nhận lời ngay bây giờ, ngay sáng ngày mai, sẽ có người đến đón cháu đi, hơn nữa còn trả trước tiền cho cháu trong vòng một năm”

Thu Cúc ngây người, lỗ tai lùng bùng. Thu Cúc thật sự không dám tin là mình có thể tìm được một công việc, được trả lương hậu hĩnh như thế. Là người không tham tiền, nhưng mẹ lại đang cần một số tiền lớn để phẫu thuật, Thu Cúc không thể bỏ lỡ cơ hội có một không hai này được.

“Cháu đồng ý !” Thu Cúc kích động nói, thanh âm hơi run vì nôn nóng và phấn khích.

Ông lão hài lòng, đưa cho Thu Cúc một tấm danh thiếp ghi điện chỉ và một số điện thoại di động.

“Đây là tên địa chỉ của căn nhà cháu sẽ đến làm quản gia, và số điện thoại di động, để cháu tiện liên lạc nếu có gì cháu thắc mắc cần hỏi. Ngoài ra...” Ông lão thò tay vào túi áo khoác, lôi ra một tờ séc, rồi dúi vào tay Thu Cúc: “Đây là số tiền, ông thay người chủ cũ trả trước cho cháu trong vòng một năm. Hy vọng là cháu hài lòng với số tiền này.”

Thu Cúc run run đọc mấy con số không , vượt quá sáu con số được ghi trên tờ séc. Mắt mở to vì kinh ngạc và sung sỡ, Thu Cúc chớp chớp mắt, phải mất một lúc lâu, Thu Cúc mới lấy lại được tinh thần.

“Số...số tiền này ?” Thu Cúc lắp bắp, hết nhìn tờ séc trên tay, lại nhìn khuôn mặt phúc hậu và hiền từ của ông lão.

“Cháu nhận đi, đây là số tiền cháu sẽ được trả trong vòng một năm.” Ông lão mỉm cười, vui vẻ hỏi Thu Cúc: “Thế nào, cháu hài lòng chứ ?”

Thu Cúc mắt đỏ hoe, ngây người nhìn ông lão, không biết là mình đang tỉnh hay là đang mơ.

Khi ông lão được một người đàn ông mặc vét đen mở cửa và đỡ vào ngồi trong ghế xe ô tô, Thu Cúc vẫn còn đứng một chỗ, nhìn theo hình bóng chiếc xe ô tô cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng nữa. Tờ séc trị giá hơn 100 triệu, được Thu Cúc nắm chặt trong tay.

3. Chương 3

Ngồi trên xe ô tô, ông lão lột bỏ nón, cởi bỏ áo khoác, mỉm cười bảo người đàn ông trung niên hơn 50 đang ngồi sau tay lái: “Buổi chiều, cậu cho người điều tra xem thân thế của cô gái kia là ai, tôi muốn biết tất cả thông tin liên quan đến cô gái đó.”

“Vâng, thưa ông chủ.” Người đàn ông trung niên cung kính đáp.

Một lát sau, người đàn ông trung niên nhìn khuôn mặt vui cười của ông lão trong gương xe, vì không nhìn được tò mò đã lên tiếng hỏi ông lão: “Ông chủ định chọn cô gái đó cho cậu chủ ?”

“Đúng.” Ông lão gật đầu thừa nhận: “Cậu thấy cô gái đó thế nào ?”

Người đàn ông trung niên ban đầu sửng sốt, mở to mắt, nhưng ngay sau đó đã nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh: “Ông chủ không đùa đó chứ ? Cô gái đó mặc trông khá xinh và đáng yêu, nhưng nhìn cách ăn mặc thì có vẻ cô ấy xuất thân từ một gia đình nghèo khó.”

“Vấn đề này không quan trọng.” Ông lão thở dài ngắt lời người đàn ông trung niên: “Chỉ cần cô gái đó có thể mang lại hạnh phúc và nụ cười cho cháu trai tôi là được.”

“Tôi hiểu rồi.” Người đàn ông trung niên mắt chăm chú nhìn hình ảnh phản chiếu của ông lão trong gương, đầu miên man nghĩ ngợi.

.....
Thu Cúc nhanh chóng chạy về nhà hai ông bà già mà mình đang làm quản gia. Cất thức ăn vào tủ lạnh, thay quần áo, cầm cặp sách, lễ phép chào hỏi hai ông bà lão, Thu Cúc dắt xe đạp ra cổng, rồi phóng một mạch đến ngân hàng.

Thu Cúc nôn nóng muốn kiểm tra xem, tờ séc mà ông lão lúc nãy đưa có đúng là thật không, hay là giả. Nếu tất cả đều là sự thật, Thu Cúc sẽ không còn phải lo tiền viện phí ẹ, cũng không phải lo chạy vạy từng bữa ăn nữa.

Đến ngân hàng, Thu Cúc run run bước vào trong.

Gặp một cô nhân viên ngồi sau quầy thu ngân, Thu Cúc run giọng: “Chị làm ơn cho em hỏi, ở đây có cho rút tiền bằng séc không ạ ?”

Chị nhân viên ngẩng đầu, nhìn Thu Cúc thấp bé đang đứng sau chiếc bàn gỗ cao đến ngang người.

“Em muốn rút tiền mặt bằng séc ?” Chị nhân viên hơn 20 tuổi, đẩy gọng kính gọn lên trên mắt, mỉm cười thân thiện với Thu Cúc.

“Vâng, em muốn rút tiền bằng séc.” Thu Cúc thở phào nhẹ nhõm khi trông thấy nụ cười thân thiện của chị nhân viên.

“Em có mang theo giấy tờ như CMND, tờ séc mà em muốn rút tiền mặt đó không ?”

“Dạ, có ạ.”

Thu Cúc mở cặp, lấy CMND và tờ séc đút trong ví theo yêu cầu của chị nhân viên.

Cầm CMND và tờ séc của Thu Cúc, chị nhân viên bắt đầu kiểm tra. Gần mười phút sau, chị nhân viên đưa trả CMND và tờ séc cho Thu Cúc: “Em muốn rút hết tất cả hơn 100 triệu chứ, hay là em muốn rút một nửa số tiền trong này thôi ?”

Thu Cúc giật mình, mắt mở to nhìn chị nhân viên. Khi đến đây, Thu Cúc luôn nghi ngại rằng tất cả chỉ là trò đùa của ông lão, nhưng thật không ngờ tờ séc này là thật, số tiền hơn 100 triệu kia cũng là thật.

“Này em ! Em ổn chứ ?” Chị nhân viên thấy Thu Cúc tự dưng đứng ngây người, không trả lời câu hỏi của mình, đã lên tiếng nhắc nhở.

“Ồ...dạ...” Thu Cúc lúng túng, gãi đầu: “Em có thể rút bao nhiêu tiền tùy ý đúng không chị ?”

“Đúng, chỉ cần em không rút vượt quá 100 triệu là được.”

Thu Cúc tính toán số tiền mà mình sẽ phải trả cho bệnh viện, cộng thêm chi phí tiền thuốc men và những thứ linh tinh khác. Cuối cùng Thu Cúc bảo chị nhân viên: “Em muốn rút hơn 50 triệu, còn đâu chị chuyển vào tài khoản trong sổ tiết kiệm cho em.”

Chị nhân viên giúp Thu Cúc làm thủ tục rút tiền, giúp chuyển số tiền hơn 50 triệu còn lại vào sổ tiết kiệm cho Thu Cúc.

Lúc rời khỏi ngân hàng với hơn 50 triệu trong túi xách, Thu Cúc vẫn còn cho rằng tất cả chỉ là một giấc mơ.

Đã có tiền để đóng tiền viện phí ẹ, Thu Cúc không dám chần chờ mà phóng xe hết tốc lực đến bệnh viện.

Đi theo phía sau lưng Thu Cúc là hai người thanh niên hơn 20 tuổi, dáng vẻ trông bặm trợn và côn đồ. Lúc Thu Cúc vào ngân hàng rút tiền, bọn chúng cũng đi theo, vô tình chúng biết được số tiền mà Thu Cúc đã rút. Với ý định muốn cướp số tiền hơn 50 triệu trong túi xách của Thu Cúc, bọn chúng đã bám theo Thu Cúc từ lúc Thu Cúc rời khỏi ngân hàng, đã được hơn 10 phút.

Thu Cúc đeo gọn túi xách vòng qua vai, đạp xe luồn lách trên vỉa hè, đường phố đang bị kẹt xe, nên bọn chúng khó mà ra tay được, chúng đang chờ cơ hội lúc Thu Cúc đi vào một con đường vắng, hay ít người qua lại, chúng sẽ ép Thu Cúc phải xuống xe, để chúng trấn lột.

Mất gần 30 phút mới thoát khỏi con đường bị kẹt xe, Thu Cúc vượt mồ hôi trán, trèo lên xe, tiếp tục tiến lên phía trước.

Phía sau, hai tên thanh niên đi xe máy vẫn bám theo không rời.

Đến một con đường khá vắng vẻ, hai bên đường cây xanh cao chưa quá ngang đầu, Thu Cúc đạp xe chậm chậm, cố hít lấy không khí trong lành và mát mẻ, tâm trạng Thu Cúc chưa có lúc nào lại vui vẻ và phần khích như thế này. Chỉ một lúc nữa thôi, Thu Cúc đã có thể trả hết được tiền viện phí ẹ.

Thu Cúc đang say sưa vừa đi vừa ngắm cảnh, vừa cười tủm tỉm một mình, bỗng....

“Két !” Chiếc xe máy đột ngột quay ngang, đứng chắn trước đầu xe đạp của Thu Cúc. Hai tên đàn ông hùng hổ và dữ tợn quát Thu Cúc: “Xuống xe !”

Thu Cúc sợ đến mức tim đập nhanh gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, khuôn mặt tái nhợt, ướt đầm mồ hôi, mắt kính hoàng nhìn hai người đàn ông lạ mặt.

“Các...các...anh...muốn gì ?” Thu Cúc run rẩy, nói năng lộn xộn, không nên lời.

“Đưa túi xách của mày đây !” Tên thanh niên ngồi sau xe máy, nhanh chóng nhảy xuống xe, vươn tay giật túi xách trên vai Thu Cúc.

Thu Cúc sống chết cố giữ chặt lấy chiếc túi xách đựng hơn 50 triệu của mình.

“Van...van xin các anh, đừng...đừng giật túi xách của tôi !” Thu Cúc run giọng, nước mắt lăn dài trên gò má trắng mịn.

“Tách !” Tên kia bật dao díp, mắt hung tợn nhìn Thu Cúc: “Nếu mày mà còn không mau buông túi xách ra, thì đừng trách tao độc ác.”

Ngay lúc đó một chiếc xe ô tô màu đen tuyền, bóng loáng, sáng trọng tiến đến gần.

“Cậu chủ !” Trợ lý Thành Danh gấp gáp gọi: “Hình như cô gái kia đang bị hai tên thanh niên cướp đồ.”

Lâm Tuấn Nam đang chìm vào trong suy nghĩ, nghe tiếng gọi của Thành Danh, đã giật mình liếc mắt nhìn ra cửa kính xe ô tô.

Thấy Thu Cúc co rúm người, khóc lóc, tay ôm chặt lấy chiếc túi xách, hai tên thanh niên, một tên dùng chân đạp, tay giật túi xách, tên kia dí dao vào cổ Thu Cúc, Lâm Tuấn Nam cau mày, lạnh lùng bảo Thành Danh: “Dừng xe !”

“Vâng, thưa cậu chủ !” Thành Danh ngay lập tức, đỗ xe gần ven đường.

Tuấn Nam tự mở cửa xe, sải những bước chân dài, tiến đến gần Thu Cúc và hai người thanh niên đang đứng.

“Buông cô ấy ra !” Tuấn Nam lạnh lùng, ra lệnh cho hai tên thanh niên.

Hai tên thanh niên còn đang hung hăng muốn dạy cho Thu Cúc một bài học vì tội ương bướng dám chống cự, không chịu ngoan ngoãn đưa túi xách cho bọn chúng, đã giật nảy mình, vội quay lại nhìn Tuấn Nam.

“Mày muốn gì ?” Tên cầm dao hung tợn, mắt bắn ra những tia nhìn sát khí, quát hỏi Tuấn Nam.

“Buông cô ấy ra !” Tuấn Nam nhắc lại câu nói lúc nãy của mình.

“Mày muốn chết hay sao, mà dám xen vào chuyện của bọn tao.”

Thu Cúc ngồi bệt xuống đất, tóc tai tán loạn, quần áo xộc xệch, khóc đến tái nhợt cả mặt, hai tay ôm chặt lấy chiếc túi xách trước ngực, trên cổ bị lưỡi dao mỏng dạch một đường dài đang chảy máu đầm đìa.

Tuấn Nam hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn hình ảnh đáng thương của Thu Cúc, thân hình bắt đầu chuyển động.

“Cậu chủ !” Trợ lý Thành Danh vội vàng, định xông vào trợ giúp một tay, đã bị Tuấn Nam trừng mắt, đành phải đứng sang một bên, mắt lo lắng theo dõi diễn biến trận đánh nhau giữa Tuấn Nam và hai tên thanh niên.

Để ý thấy Thu Cúc đang ngồi khóc trên nền xi măng, cổ đang chảy máu, Thanh Danh liền xông đến, đỡ Thu Cúc đứng lên, dìu Thu Cúc đến một chỗ cách xa cuộc chiến của ba người đàn ông.

“Cô đừng sợ, mọi chuyện đã qua cả rồi.” Thành Danh lấy khăn tay giúp Thu Cúc cầm máu ở cổ, hạ giọng trấn an Thu Cúc.

Thu Cúc chỉ biết khóc và khóc, ngoài ra không biết nói gì cả.

Đến khi Tuấn Nam dễ dàng giải quyết hai tên thanh niên, đánh cho bọn chúng nằm bẹp dí dưới đất, Thu Cúc vẫn chưa lấy lại được tinh thần, cơn hoảng loạn đã ăn sâu vào tận xương tủy.

4. Chương 4

Tuấn Nam định bỏ mặc Thu Cúc, nhưng thấy Thu Cúc sợ tới mức mặt mũi tái mét, khóc đến khàn cả giọng, vết dao dạch trên cổ họng lại đang chảy máu, đành phải đóng trọn vai người tốt của mình.

Tuấn Nam bảo Thành Danh lái xe đưa Thu Cúc đến bệnh viện để bác sĩ kiểm tra sức khỏe và băng bó vết thương trên cổ họng.

Hai tên thanh niên đã bị công an gõ cửa lôi vào đồn, do Trợ lý Thành Danh đã gọi điện thông báo cho họ biết.

Trên đường đến bệnh viện, Thu Cúc ngồi thu lu một chỗ, mắt ngơ ngác thần thần, giống hệt một người mất trí, chỉ cần Thành Danh đến gần là hét âm lên, người co rúm lại.

Thành Danh lắc đầu thở dài, đành phải từ bỏ ý định hỏi thăm quê quán và nhà ở của Thu Cúc.

Tuấn Nam nhăn mặt nhíu mày, bực mình vì khi không tự dưng nổi hứng muốn làm người tốt, hậu quả chẳng những xem chút nữa là bị tên côn đồ kia cho ăn một nhát dao vào người, bây giờ còn phải đưa con nhóc lúc nào cũng la hét, tinh thần hoảng loạn này đến bệnh viện nữa.

Đến bệnh viện, Tuấn Nam mệt mỏi ngồi trong xe ô tô, để mặc cho Trợ lý Thành Danh mang Thu Cúc lên lầu một khám bệnh. Nhưng không may cho Tuấn Nam, Thành Danh chưa kịp động vào tay Thu Cúc để dìu đi, Thu Cúc đã hét toáng lên, tay bấu chặt vào vạt áo vết màu đen của Tuấn Nam, một khắc cũng không buông, mắt cầu cứu nhìn Tuấn Nam, như thể Thành Danh là người xấu sắp sửa mang mình đi bán, còn Tuấn Nam là người tốt, là người sẽ bảo vệ mình.

Tuấn Nam bóp trán, trong đầu không ngừng mắng nhiếc chính bản thân mình: “Chết tiệt ! Biết thế mình đã bỏ mặc cô ta cho rồi !”

Thành Danh đỡ khóc đỡ cười, lắc đầu chịu thua con mắt nhìn người của Thu Cúc. Trên đời này, nếu Tuấn Nam là một người tốt, thì mặt Trời sẽ nhanh chóng xoay chuyển, còn mặt Đất sẽ ngừng quay.

“Buông tay !” Tuấn Nam trừng mắt nhìn Thu Cúc, miệng phẫn nộ quát to.

“Oa oa oa !” Thu Cúc bật khóc thật to, nước mắt nước mũi tèm lem.

Thành Danh phì cười, môi co giật, mặt đỏ bừng vì phải cố nín nhịn, không dám cười to trước mặt Tuấn Nam.

“Cô...” Tuấn Nam bị tiếng khóc có thể phá vỡ nóc xe của Thu Cúc khiến cho cơn giận lên đến đỉnh điểm: “Nếu cô mà còn không ngừng khóc, thì đừng trách tôi nặng tay với cô.”

Thu Cúc thút thít khóc, tay quệt nước mắt, run run lần mò đi ra cửa xe ô tô.

Xuống xe ô tô, Thu Cúc vừa đi vừa khóc, thỉnh thoảng người xung quanh nghe được những tiếng “hức hức” phát ra từ trong cổ họng Thu Cúc.

Thu Cúc cứ thế đi, đi mà không thèm bảo Tuấn Nam và Thành Danh câu nào, ngay cả quay đầu nhìn bọn họ một cái cũng không có.

Thành Danh há hốc mồm nhìn Thu Cúc, đầu óc ngu ngơ không hiểu gì cả. Ban đầu Thành Danh cho rằng Thu Cúc sẽ bám lấy bọn họ cho đến lúc tinh thần tỉnh táo lại thì thôi, không ngờ Thu Cúc lại dễ dàng bỏ đi như thế, thậm chí một câu cảm ơn cũng không có.

“Này ! Đây là cái đạo lý gì thế ? Dù không đòi hỏi phải trả ơn, nhưng ít ra cô ấy cũng phải nói vài câu cho phải đạo chứ ?”

Trong khi Thành Danh đứng ngây người một chỗ, gãi mũi, há hốc mồm, neho mắt nhìn theo hướng Thu Cúc đang đi, Tuấn Nam nổi điên quát: “Còn không mau lái xe đến công ty !”

Thành Danh bị tiếng quát như sấm vang của Tuấn Nam dọa cho nhảy dựng, vội vội vàng vàng mở cửa, trèo lên xe ô tô, khởi động máy, quay đầu xe, rồi nhanh chóng lái xe ra đường phố đông đúc xe cộ.

.....

Thu Cúc đi lên lầu hai của bệnh viện, không dám gặp mẹ trong hình dáng lôi thôi, lệch thếch, cổ bị thương đang chảy máu thế này, đầu tiên Thu Cúc đi tìm gặp giám đốc bệnh viện, để đóng tiền viện phí. Lẽ ra tiền viện phí phải đóng cho quầy thu ngân, nhưng vì muốn xin giảm tiền tiền phí, Thu Cúc phải trực tiếp gặp giám đốc bệnh viện.

Đến căn phòng nằm ở cuối hàng lang trên lầu hai, Thu Cúc gõ cửa: “Cộc ! Cộc !”

“Mời vào !” Một giọng nói hơi trầm vọng ra từ trong căn phòng.

Thu Cúc run run mở cửa, chân chậm chạp bước vào trong phòng.

Giám đốc bệnh viện Hoàng Lâm hơn 50 tuổi, vóc dáng thon gầy, khuôn mặt đã xuất hiện nếp nhăn ở đuôi mắt, đeo một cặp kính cận màu trắng trông trí thức và có dáng dấp của một thư sinh yếu đuối.

“Chào giám đốc !” Thu Cúc lễ phép, lên tiếng chào hỏi Giám đốc bệnh viện Hoàng Lâm.

Ông Tùng giật mình nhìn khuôn mặt nhợt nhạt đầm đìa nước mắt, quần áo xộc xệch, tóc tai tán loạn, máu đang rỉ ra từ vết thương trên cổ của Thu Cúc.

“Cháu không sao chứ ? Có chuyện gì xảy ra với cháu thế ?” Ông Tùng chỉnh lại gọng kính, lo lắng nhìn Thu Cúc.

“Cháu..cháu không sao.” Thu Cúc quệt nước mắt, khàn giọng trả lời.

Ông Tùng kéo ghế đứng dậy, bước lại gần Thu Cúc: “Cháu bị thương rồi ! Để chú băng bó cho cháu.”

Ông Tùng mở cửa tủ kính, lấy bông băng và thuốc khử trùng.

Vừa rửa vết thương và băng bó cho Thu Cúc, ông Tùng vừa quan tâm hỏi: “Cháu có thể nói cho chú biết lý do vì sao cháu bị thương ở cổ được không ?”

Thu Cúc sụt sịt, nước mắt nói: “Cháu..cháu bị hai tên cướp trấn lột, chúng...chúng dùng dao uy hiếp cháu.”

Ông Tùng thở dài, vỗ nhẹ vào lưng Thu Cúc: “Ổn rồi, tất cả mọi chuyện đều đã qua. Cháu đến đây tìm chú, chắc có chuyện cần nói.”

“À...vâng...” Thu Cúc run run kéo khóa túi xách, lí nhí bảo ông Tùng: “Cháu...cháu muốn đóng tiền viện phí ẹ.”

“Mẹ cháu là bà Thu Hồng có đúng không ?” Ông Tùng mỉm cười, mắt hiền từ nhìn Thu Cúc.

“Vâng, mẹ cháu tên là Thu Hồng.”

“Cháu muốn đóng tiền viện phí ẹ ?”

“Vâng.” Thu Cúc ngoan ngoãn đáp.

“Xét điều kiện hoàn cảnh mẹ góa con cô, gia cảnh nghèo khó của hai mẹ con cháu, bệnh viện quyết định giảm tiền viện phí ẹ cháu xuống còn hơn 30 triệu. Hy vọng là cháu có đủ tiền để đóng, nếu không bệnh viện sẽ có chính sách cho cháu kí nợ, trả dần dần.”

“Dạ, không cần đâu ạ. Cháu đã mang đủ tiền đến đây rồi.” Thu Cúc vui mừng vì không cần phải đóng hơn 40 triệu tiền viện phí như ban đầu, mà chỉ cần đóng hơn 30 triệu. Đối với hoàn cảnh nghèo túng như hai mẹ con Thu Cúc mà nói, được giảm hơn 10 triệu, là Thu Cúc đã thấy mình may mắn lắm rồi.

Thu Cúc đếm đủ số tiền hơn 30 triệu, rồi kính cẩn đưa cho ông Tùng.

Ông Tùng vẫn giữ nụ cười thân thiện trên môi, mắt vẫn hiền từ nhìn Thu Cúc. Sau khi cẩn thận đếm lại đã đủ hơn 30 triệu, ông Tùng kí tên vào tờ giấy đã đóng đủ tiền cho Thu Cúc.

“Cháu cầm lấy đi.” Ông Tùng đưa tờ giấy đóng tiền cho Thu Cúc.

“Cảm ơn chú.” Thu Cúc nhoẻn cười, một nụ cười thật tươi và hạnh phúc. Từ nay Thu Cúc không cần phải lo chạy vạy khắp nơi để đóng tiền viện phí nữa rồi, cũng không cần phải lo mẹ sẽ không được phẫu thuật, lo mẹ sẽ không qua khỏi. Bây giờ Thu Cúc chỉ mong ca mổ thành công, và mẹ sẽ sớm bình phục.

Rời phòng Giám đốc bệnh viện Hoàng Lâm, Thu Cúc nhẹ nhõm và khoan khoái đi trên hành lang lầu hai của bệnh viện.

Thu Cúc đứng ngoài phòng bệnh của bà Thu Hồng. Dù rất muốn mở cửa, rồi vào phòng thăm mẹ, nhưng lại sợ mẹ phát hiện ra mình vừa mới bị cướp dí dao vào cổ, Thu Cúc đành nén lòng mình lại, chỉ dám đứng từ xa nhìn ngấm mẹ đang thả hồn ra cửa sổ, khuôn mặt suy tư và buồn phiền. Có lẽ bà Thu Hồng đang bị đau đớn của bệnh tật và nỗi ám ảnh về cái chết dày vò, trong lòng bà đang giằng xé giữa đi và ở, giữa buông xuôi và tiếp tục chiến đấu.

Thu Cúc khóc thầm lặng lẽ, lòng cầu mong mẹ sẽ nhanh chóng vượt qua cơn bạo bệnh và hai mẹ con lại sớm tối sống vui vẻ và đầm ấm như trước kia.

Xuống bãi để xe của bệnh viện, Thu Cúc mới chợt nhớ chiếc xe đạp của mình đang nằm trên một con đường vắng, có thể giờ này đã sớm bị ai đó dắt đi.

Thu Cúc vò đầu bứt tóc, nhẩn nhé kêu khổ, tự trách số của mình không may.

Không có xe đạp, Thu Cúc bắt một chuyến xe buýt đi từ bệnh viện về căn nhà cũ mà trước đây hai mẹ con đã từng sống. Đã lâu chưa về thăm nhà, nên Thu Cúc muốn dọn dẹp và lau chùi vài thứ.

5. Chương 5

Buổi chiều, Thu Cúc tự mua ình một chiếc xe đạp mới, sau đó đạp xe về nhà hai ông bà lão.

Đã nhận tiền của ông lão lạ mặt vào buổi sáng, hơn nữa còn tiêu hơn một phần ba số tiền trong tờ séc trị giá hơn 100 triệu, Thu Cúc phải xin nghỉ việc, không làm quản gia cho cặp vợ chồng già nữa. Biết rằng đột nhiên xin nghỉ việc thế này là không phải phép, nhưng mà Thu Cúc không còn cách nào khác cả.

Mở cách cổng gỗ, hít một hơi thật sâu, Thu Cúc lững thững dắt xe vào trong.

Hai vợ chồng ông lão đang uống cà phê trên ghế mây trong sân vườn.

Thấy Thu Cúc bây giờ mới về, bà lão cau mày hỏi: “Cháu đã đi đâu, mà không về nhà nấu bữa trưa cho ông bà ăn?”

Thu Cúc dựng chân chống xe, cúi đầu, lí nhí đáp: “Cháu phải vào bệnh viện thăm mẹ, nên bây giờ cháu mới về được. Cháu mong hai ông bà thông cảm cho cháu.”

Hoàn cảnh gia đình của Thu Cúc, hai ông bà lão đều tường tận, nghe Thu Cúc giải bày, ông lão mỉm cười nói: “Thôi được rồi, cháu vào trong nhà nấu cơm đi.”

“Dạ, vâng.”

Thu Cúc đi vào trong nhà, lúc này Thu Cúc định nói cho họ biết là mình muốn xin nghỉ việc, nhưng sau khi suy nghĩ kĩ lại thôi. Thu Cúc sẽ xin họ nghỉ việc, nhưng không phải vào lúc này.

.....

Bốn giờ chiều, trong phòng làm việc, tại nhà riêng của Lâm gia.

Nhận hồ sơ có bìa màu xanh trên tay Phó giám đốc Trung Dũng, ông lão, không phải nói là chủ tịch Lâm, tên gọi Lâm Phong mới đúng, mỉm cười: “Tất cả thông tin về cô gái ấy, đã điều tra đầy đủ rồi chứ?”

Phó giám đốc Trung Dũng gật đầu đáp: “Tất cả đều đã được điều tra đầy đủ, thưa chủ tịch.”

“Cậu làm tốt lắm.” Chủ tịch Lâm khen ngợi Phó giám đốc Trung Dũng.

“Cảm ơn chủ tịch.”

Phó giám đốc Trung Dũng làm việc cho chủ tịch Lâm hơn 20 năm nay, tuổi tác đã bước sang 55, mái tóc đã lơ thơ có vài sợi tóc bạc, vóc dáng cao gầy, khuôn mặt xuất hiện vài nếp nhăn nơi đuôi mắt.

Chủ tịch Lâm bóc lớp giấy bao bên ngoài trên miệng hồ sơ, tay lôi ra một xấp giấy khổ A4 khá dày, gồm sáu tờ giấy ghi chít chữ.

Đeo kính, ngồi ngay ngắn trên ghế xoay, chủ tịch Lâm bắt đầu đọc thông tin có liên quan đến Thu Cúc.

“Thu Cúc tên đầy đủ là Bạch Thu Cúc, năm nay 18 tuổi, hiện đang học cấp ba tại Trường trung học phổ thông Gia Khánh, bố mất sớm, mẹ đang bị bệnh đang nằm viện, gia cảnh nghèo khó. Từ nhỏ đã sớm sống tự lập, chăm chỉ đi làm thêm, là một người con ngoan, trò giỏi. Tính cách vui vẻ, lạc quan, hay giúp đỡ mọi người. Đặc biệt là cho đến tận bây giờ vẫn chưa có bạn trai.”

Ngoài phần lý lịch ghi tóm tắt, còn miêu tả tỉ mỉ các giai đoạn trưởng thành và biến cố trong cuộc sống của Thu Cúc. Trên phần trái của tờ giấy khổ A4, trang đầu tiên gián một bức ảnh hình chữ nhật khá to của Thu Cúc.

Ông Lâm Phong cười hài lòng: “Cậu làm tốt lắm. Xem ra tôi đã không nhìn nhầm cô gái này.”

Ông Trung Dũng kinh ngạc, mắt chăm chú nhìn ông Lâm Phong: “Chủ tịch, ông thật sự nghiêm túc muốn chọn cô gái này làm cháu dâu sao ?”

“Thật, sao lại không ? Tôi rất thích cô gái này.” Ông Lâm Phong cười vui vẻ, nheo mắt nhìn tấm hình của Thu Cúc.

Ông Trung Dũng lắc đầu, chịu thua tính cách hài hước của ông Lâm Phong.

“Chủ tịch, còn đây là phần thông tin mới nhất của cậu chủ và cô Thu Cúc.” Ông Trung Dũng đưa cho ông Lâm Phong một bộ hồ sơ màu xám khác.

Ông Lâm Phong đón lấy, ngược mắt nhìn ông Trung Dũng: “Có thông tin gì mới liên quan đến thằng cháu trai và cháu dâu của tôi sao ?”

“Vâng, sáng nay cô Thu Cúc đã đến ngân hàng rút tiền. Trên đường đến bệnh viện để nộp tiền viện phí ẹ, đã bị hai tên côn đồ dùng dao uy hiếp, hòng cướp giật túi xách tay của cô Thu Cúc. Cũng may lúc đó cậu chủ đi ngang qua, và đã ra tay cứu cô Thu Cúc.”

“Thật chứ ?” Ông Lâm Phong kích động hỏi, khuôn mặt già nua bừng sáng: “Không ngờ thằng cháu của tôi lại ga lăng như thế. Kiểu này không cần tôi phải mất công giới thiệu hai đứa với nhau, bọn chúng đã quen biết nhau trước rồi.”

“Chủ tịch, ngài không sợ khi cậu chủ biết được sự thật, cậu ấy sẽ đối xử lạnh nhạt và vô tình với cô Thu Cúc sao ?” Ông Trung Dũng tự dưng thấy thương hại cho Thu Cúc. Tính cách của cậu chủ thế nào, không phải là chủ tịch Lâm không hiểu.

“Cậu cứ yên tâm. Tôi sợ người bị đối xử lạnh nhạt và vô tình không phải là Thu Cúc, mà chính là cháu trai tôi.” Ông Lâm càng cười càng vui vẻ, càng thoải mái, trái ngược với tâm trạng lo lắng và bồn chồn của ông Trung Dũng.

“Chủ tịch !” Ông Trung Dũng nhăn mặt, gọi nhỏ: “Ông có thể giải thích rõ hơn được không ? Tôi thật sự không hiểu lý do vì sao ông lại cho rằng cô Thu Cúc có thể thuần phục được một con ngựa hoang giống như cậu chủ ?”

Ông Lâm Phong bí hiểm đáp: “Cậu chờ khi nào Thu Cúc dọn về đây sống cùng với Tuấn Nam, lúc đó cậu sẽ hiểu vì sao tôi lại nói thế.”

Ông Trung Dũng im lặng, mắt chăm chú nhìn ông Lâm Phong. Ông cố gắng đọc suy nghĩ qua ánh mắt và khuôn mặt của ông Lâm Phong, nhưng không tài nào đoán được trong đầu chủ tịch Lâm đang tính toán điều gì.

.....

Mười giờ tối, trong một căn phòng khách sạn năm sao, Tuấn Nam cùng với một cô gái có thân hình bốc lửa, sắc đẹp mặn mà triền miên trên giường, cách sống phóng túng và ăn chơi xa đọa này đã theo hần hơn bốn năm nay.

Mỹ Dung năm nay hơn 20 tuổi, là người mẫu của một tạp chí thời trang nổi tiếng, cao gần 1m7, là một cô gái sắc sảo, tham giàu, luôn dùng sắc đẹp của mình để câu dẫn đàn ông, luôn tìm đủ mọi cách lợi dụng các mối quan hệ để nhanh chóng tiến thân.

Tuấn Nam và Mỹ Dung đã quan hệ với nhau hơn bốn năm nay, cả hai đều có tính cách thâm trầm và hay dùng mưu để hại người, nên trên nhiều phương diện, họ rất giống nhau.

Rời khỏi cơ thể Mỹ Dung, nằm xuống bên cạnh, tay gác lên trán, mắt nhìn lên trần nhà, Tuấn Nam rơi vào suy tư.

Mỹ Dung ôm lấy cơ thể trần của Tuấn Nam, tay mân mê trước ngực hần, miệng ngọt ngào hỏi: “Anh đang suy nghĩ gì thế ?”

Tuấn Nam gặm hai đầu ngón tay trắng muốt của Mỹ Dung vào miệng, nháy mắt nói: “Anh đang nghĩ, nếu anh làm theo lời của ông nội ghi trong di chúc, anh sẽ phải cưới cô gái lạ mặt kia. Nếu điều này xảy ra, hai chúng ta làm sao có thể ở bên cạnh nhau nữa.”

Mỹ Dung cười nhạt, ngọt ngào đáp: “Anh đừng lo lắng vấn đề này. Anh cứ lấy cô ta đi, nhưng mà chỉ cần anh không động phòng với cô ta, không coi cô ta là vợ của anh là được. Hơn nữa anh có thể ly hôn với cô ta kia mà.”

“Em không ghen sao ?” Tuấn Nam cười cợt, bẹo má Mỹ Dung.

“Tại sao em phải ghen ? Chẳng phải người mà anh đang yêu là em sao ?” Mỹ Dung bĩu môi, hôn dỗi bám vào tay Tuấn Nam.

“Em nói đúng.” Tuấn Nam ôm Mỹ Dung vào lòng: “Người con gái lạ mặt, mà ông nội muốn anh lấy kia, bất quá chỉ là một quân cờ để anh tiếp nhận vị trí chủ tịch của tập đoàn Lâm Thị. Khi nào đã danh chính ngôn thuận được thừa hưởng tài sản của nhà họ Lâm, anh sẽ ly hôn với cô ta ngay lập tức. Trong lòng anh lúc nào cũng chỉ có một mình em.”

Khóe môi Mỹ Dung nhếch lên, đôi mắt hồ ly giả hoạt hiện lên những tia nhìn sắc nhọn. Cô ta thật lòng đâu có yêu gì Lâm Tuấn Nam, thứ mà cô ta yêu là tiền và địa vị của hần.

Lâm Tuấn Nam tuy không phải là một tên ngốc, nhưng trong tình trường lại khá khù khờ, bốn năm nay hần luôn cho rằng Mỹ Dung thật lòng yêu hần, mà có đâu hay cô ả chỉ yêu thứ tiền tài, vật chất mà hần mang lại cho cô ta.

6. Chương 6

Tối hôm qua, trước khi đi ngủ, Thu Cúc đã xin cặp vợ chồng già cho phép mình nghỉ việc. Lúc đầu, họ khá bất ngờ và không đồng ý để cho Thu Cúc nghỉ, nhưng sau khi nghe Thu Cúc trình bày hoàn cảnh khó khăn, và lấy lý do phải nghỉ để chăm sóc người mẹ bị bệnh, sắp phải mổ, họ đành phải để cho Thu Cúc đi.

Thu Cúc thấy có lỗi với họ, khi phải nói dối, không dám nói cho họ biết sự thật là mình đã tìm được một công việc khác, với mức thu nhập cao hơn, nhưng vì người mẹ đang bị bệnh, cần tiền điều trị của mình, Thu Cúc không còn cách nào khác.

Sáng nay, Thu Cúc dậy thật sớm, nấu bữa sáng cho họ ăn, còn cẩn thận chuẩn bị thức ăn trong một tuần liền cho họ.

Làm xong hết tất cả mọi thứ, Thu Cúc bịn rịn chia tay cặp vợ chồng già, và hứa sẽ thường xuyên về thăm họ.

Thu Cúc lau nước mắt, chậm chậm dắt xe ra cổng, vừa đi vừa ngoái đầu quay lại nhìn họ.

Thu Cúc không muốn chia tay họ một chút nào. Họ là người tốt, sống cùng với họ, Thu Cúc có rất nhiều niềm vui, cảm nhận được tình cảm ấm áp của con người, họ giống như là ông bà nội, ngoại của Thu Cúc. Nếu không phải do hoàn cảnh gia đình khó khăn, mẹ không cần tiền điều trị gấp, Thu Cúc không muốn rời xa họ.

Khép cánh cổng, trèo lên yên xe, Thu Cúc đạp từng vòng quay bánh xe trên con phố quen thuộc, đã gần bó hơn một tháng nay. Lúc đầu, Thu Cúc chỉ là một người xa lạ, nhưng dần dần Thu Cúc coi nơi này là nhà của mình, nay phải xa rời, Thu Cúc bỗng thấy nao lòng, thấy không nỡ và không muốn rời xa.

.....

Sáng nay, có tiết kiểm tra, nên Thu Cúc không thể nghỉ. Gặp cô bạn thân tên Thu Phương trước cổng trường, Thu Cúc dừng xe.

“Chào cậu !” Thu Cúc vui vẻ, vẫy tay chào Thu Phương.

Thu Phương xốc gọn túi xách trên vai, nhanh chân chạy lại gần Thu Cúc.

“Con quỷ ! Mày đi đâu cả ngày hôm qua, mà không chịu đến lớp. Thậm chí tao còn không liên lạc được với mày. Có phải bệnh tình của bác Hồng trở nặng đúng không ?” Thu Phương tuôn ra một tràng thật dài, như sợ Thu Cúc sẽ ngăn không cho được phép hỏi.

“Tao xin mày, mày có thể mỗi lần hỏi một câu hỏi được không ? Mày chơi nguyên một tràng dài như thế, tao làm sao có thể trả lời hết được ?” Thu Cúc nhăn mày, bực mình bảo con bạn thân.

“Được rồi ! Đầu tiên mày nói cho tao biết cả ngày hôm qua mày đã đi đâu ?” Thu Phương háng giọng, nhắc lại câu hỏi của mình, chân đều bước theo Thu Cúc đi vào cổng Trường Trung học Phổ Thông Gia Khánh.

“Ngày hôm qua mình bận việc riêng.” Sợ cô bạn thân biết chuyện mình đã ngu ngốc mang theo hơn 50 triệu trong túi thông dong đi trên đường, dẫn đến bị cướp, suýt mất mạng, Thu Cúc đành phải nói dối.

“Bận việc riêng ?” Thu Phương xa xăm mặt, trừng mắt nhìn Thu Cúc: “Mày bận đi làm thêm chứ gì ?”

“Ừ, thế mày nghĩ tao đi chơi chác ?” Thu Cúc cao giọng, trừng mắt nhìn Thu Phương, cả hai đang đo xem ai cao tay hơn ai.

“Thôi, thôi, cho tao xin.” Thu Phương vội xua tay, dơ tay đầu hàng trước: “Tình hình bệnh tình của bác Hồng sao rồi ?”

“Tuần sau, mẹ tao sẽ mổ.” Thu Cúc hạ giọng, mệt mỏi đáp.

“Mày đã lo đủ tiền viện phí cho bác Hồng rồi sao ?” Thu Phương kích động kêu lên, mắt tròn xoe nhìn Thu Cúc, khuôn mặt biểu lộ kiểu như không thể tin được.

“Ừ, tao đã trả hết tiền viện phí ẹ tao rồi.” Thu Cúc vui vẻ thông báo cho cô bạn thân biết: “Ngoài ra, tao cũng đã tìm được một công việc mới rồi. Có thể sắp tới, tao không thể đến lớp được nữa.”

“Cái gì ?” Đang đi, Thu Phương đột nhiên dừng lại, miệng quát to: “Mày có bị điên không hả ? Mày đang học lớp 12, là năm cuối đó, mày có biết không ? Năm nay lẽ ra mày phải cố gắng mà học để thi vào đại học, sao tự dưng mày lại đòi nghỉ học là sao ?”

Thu Cúc thở dài, mắt buồn bã nhìn về xa xăm: “Tao cũng biết điều đó, cũng muốn thi vào một trường đại học nào đó, nhưng mà hoàn cảnh của tao, mày cũng biết rồi. Để kiếm đủ số tiền gần 50 triệu ẹ tao phẫu thuật, tao bắt buộc phải nghỉ học để đi làm thêm. Khi nào trả xong số nợ cho người ta, và tình hình sức khỏe của mẹ tao khá hơn, tao sẽ đi học trở lại.”

Thu Phương tự nhiên thấy buồn hẳn, làm bạn thân hơn 10 năm nay, hoàn cảnh cô cút và nghèo khó của Thu Cúc, Thu Phương là người hiểu rõ nhất. Thương bạn, Thu Phương chỉ giúp được phần nhỏ nào đó, còn đâu Thu Phương đành bất lực tòng tâm. Gia đình Thu Phương tuy may mắn hơn gia đình Thu Cúc,

nhưng cũng chỉ thuộc dạng khá giả, bố mẹ Thu Phương hiện làm công ăn lương của nhà nước, lương ba cọc sáu đồng, thì lấy tiền đâu để Thu Phương giúp đỡ Thu Cúc.

Thu Phương luôn mong có thể cùng Thu Cúc thi vào một trường đại học, và học chung một lớp giống như mười năm qua, nhưng mà với tình hình hiện tại như thế này, Thu Phương đành phải từ bỏ mong ước của mình.

Cả hai rơi vào im lặng, chậm chậm cùng nhau đi vào trong lán xe. Sân trường rợp bóng mát của những tán lá cây bàng và cây phượng, ánh nắng mặt trời lung linh phản chiếu trên những chiếc lá vàng. Mùa thu khiến cho khung cảnh rợp một màu vàng chói mắt.

.....

Tám giờ sáng, tại tòa cao ốc Cao Phong.

Tối hôm qua, hơn 12 giờ đêm, Tuấn Nam mới trở về nhà riêng ngủ, nên sáng nay dậy hơi muộn.

Tiếng đồng hồ báo thức kêu inh ỏi, cùng tiếng chuông điện thoại, khiến Tuấn Nam mở mắt, mặt ngái ngủ, cau có dùng tay đập mạnh vào chuông đồng hồ đặt trên chiếc bàn gỗ kê gần đầu giường.

Tiếng chuông đồng hồ tuy tắt, nhưng tiếng chuông điện thoại réo inh ỏi mãi vẫn không ngừng. Dù Tuấn Nam có buồn ngủ đến đâu, có muốn ngủ tiếp cũng không thể nhắm mắt ngủ tiếp được nữa.

Vén gọn chăn sang một bên, vùng ngồi dậy, vuốt mặt cho tỉnh ngủ, đi chân trần đến chiếc bàn kính đặt ở giữa phòng.

Ngồi phịch xuống ghế sofa, tay cầm điện thoại, bấm nút, áp vào tai, Tuấn Nam bực dọc chờ nghe máy.

“Chào cậu chủ !” Phó giám đốc Trung Dũng lễ độ chào Tuấn Nam.

“Có chuyện gì thì mau nói đi !” Tuấn Nam lạnh lùng, bảo ông Trung Dũng.

“Chủ tịch muốn gặp cậu vào sáng nay.” Ông Trung Dũng thay mặt ông Lâm Phong, nói cho Tuấn Nam biết mục đích của cuộc gọi.

“Sáng nay tôi bận, nhắn với ông nội tôi là tối nay tôi mới đi được.” Tuấn Nam tìm cách thoái thác, vốn không ưa gì ông nội, nên mặc dù không bận cũng không muốn gặp.

“Cậu chủ !” Ông Trung Dũng lựa lời khuyên: “Chủ tịch nói là cậu phải về ngay, chủ tịch muốn nói chuyện với cậu về cô gái mà chủ tịch muốn cậu kết hôn.”

“Cái gì !” Đang lười biếng ngồi ngả người ra ghế sofa, Tuấn Nam đã ngồi bật dậy, miệng hét to: “Ông nội tôi không đùa chứ ? Vừa mới thông báo cho tôi biết là tôi phải kết hôn, đã nhanh chóng tìm được vợ cho tôi rồi sao ?” Tuấn Nam cay đắng cười nhạt, giọng nói pha lẫn chua cay.

“Cậu chủ !” Ông Trung Dũng thở dài: “Đây là lệnh của chủ tịch. Phiên cậu chủ về nhà trong mấy phút nữa.”

“Được rồi, nếu mà ông ấy muốn thì lúc nữa tôi sẽ về.” Tuấn Nam cúp máy, tay luồn vào tóc, nhếch mép cười nhạt: “Lão già ! Ông tinh khôn lắm ! Tuy nhiên ông cũng không thể thắng được tôi đâu. Dù người con gái mà ông muốn tôi kết hôn trông như thế nào, tính cách tốt hay xấu, cũng không thể khiến tôi động tâm được đâu. Tôi sẽ khiến cô ta sống không bằng chết. Hừ ! Ông tưởng có thể dùng cô ta để điều khiển được tôi sao ?”

Tuấn Nam thô bạo vứt điện thoại lên bàn kính, đứng bật dậy, rảo bước chân đi vào trong phòng tắm, khuôn mặt lạnh như băng.

“Chủ tịch ! Liệu cậu ấy có chịu về không ?” Đứng trước mặt ông Lâm Phong trong phòng làm việc, tại biệt thự riêng của Lâm gia, ông Trung Dũng lo lắng hỏi.

“Chắc chắn nó sẽ về. Một người có tính cách thâm trầm và tính toán như nó, làm sao bỏ qua cơ hội kế thừa tập đoàn Lâm Thị được.” Nhắm một ngụm cà phê, ông Lâm Phong cười đáp.

“Không biết cậu chủ sẽ phản ứng như thế nào, khi chủ tịch thông báo chiều nay sẽ cho người đón cô Thu Cúc đến sống cùng với cậu chủ tại tòa cao ốc Cao Phong ?” Ông Trung Dũng không nén nổi tò mò, đã dò hỏi ý kiến của ông Lâm Phong.

“Tôi đoán nó sẽ rất tức giận, cho rằng tôi đang tìm cách cài người giám sát nhất cử nhất động của nó. Nó sẽ hận tôi, sẽ phát thệ với lòng là sẽ hành hạ Thu Cúc cho bỏ ghét.” Ông Lâm Phong cười sáng khoái, hoàn toàn không chú ý đến khuôn mặt nhăn nhó của ông Trung Dũng.

“Chủ tịch !” Ông Trung Dũng lau mồ hôi trán, ngán ngẩm gọi nhỏ: “Chủ tịch không lo một chút nào cho cô Thu Cúc sao ? Dù cô ấy có là người mà chủ tịch muốn chọn làm cháu dâu, cô ấy cũng không đáng bị chủ tịch biến thành con tốt để hai ông cháu chủ tịch đấu đá qua lại lẫn nhau.”

Lời nói thẳng, nói thật của ông Trung Dũng, chẳng những không khiến ông Lâm Phong tức giận, mà ngược lại ông Lâm Phong còn cười to hơn cả lúc này, mắt hiện lên những tia nhìn thâm thúy và sắc bén: “Tôi đã nói với cậu rồi, Thu Cúc tuy là một cô gái yếu đuối, hay cười, nhưng tuyệt đối không phải là một cô gái dễ dàng để cho người khác đùa đùa cợt cợt mình, hơn nữa thứ mà Thu Cúc yêu không phải địa vị và diện mạo bề ngoài tuấn tú của cháu trai tôi, mà là một thứ khác.”

Ông Trung Dũng mù mờ, không hiểu gì cả. Tại sao chỉ mới tiếp xúc với Thu Cúc có một lần, chỉ qua có vài câu trao đổi, ông Lâm Phong có thể biết rõ tính cách của Thu Cúc như thế ?

.....

Chín giờ sáng, tại sân vườn của biệt thự Lâm gia.

Hai ông cháu họ Lâm ngồi đối diện với nhau, trên một bộ bàn ghế mây màu trắng, kê ở gần bể bơi, nằm ở sân sau của khu vườn rộng gần 1,000 mét vuông. Trong vườn trồng nhiều loại hoa, đặt nhiều chậu cây cảnh, lối đi được lát đá hoa cương.

Trên bàn mây đặt một đĩa trái cây, một đĩa bánh quy, hai tách cà phê bốc khói, hai ông cháu nhà họ Lâm rơi vào trầm tư, mỗi lần gặp mặt nhau, họ đều khó mở lời để nói chuyện với nhau.

“Có chuyện gì thì ông nói đi, cháu còn nhiều việc cần phải làm.” Nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, Tuấn Nam không kiên nhẫn giục ông Lâm Phong.

“Ông đã tìm được hôn thê cho cháu. Mười một giờ trưa nay, cháu đến trường học phổ thông cấp ba Gia Khánh đón cô ấy.” Ông Lâm Phong nhếch mép, hớp một ngụm cà phê, liếc mắt nhìn khuôn mặt lạnh như băng của cháu trai.

Quai tách cà phê bị tay bóp chặt, đang định nhắm một ngụm, Tuấn Nam thô lỗ đặt mạnh xuống mặt bàn: “Đây là lý do, ông cho người gọi cháu đến đây ?”

“Đúng.” Ông Lâm Phong mỉm cười: “Chẳng lẽ cháu không muốn gặp mặt vợ sắp cưới của mình, không muốn tự mình đưa cô ấy về căn hộ cao cấp trên tòa cao ốc Cao Phong ?”

Tuấn Nam cảm phẫn, nghiêng rằng, mai mỉa hỏi ông Lâm Phong: “Cô ta bao nhiêu tuổi ? Không phải ông muốn cháu lấy một cô vợ vẫn còn đang trong lứa tuổi vị thành niên đấy chứ ?”

“Cháu yên tâm, ông không muốn cháu phải đi tù vì tội dụ dỗ vị thành niên đâu mà cháu lo.” Đối với thái độ hỗn hào và ngỗ ngược của thằng cháu trai, ông Lâm Phong chỉ mỉm cười, ôn hòa nói: “Con bé năm nay đã sắp bước sang tuổi 19 rồi.”

“19 tuổi ?” Tuấn Nam mở to mắt nhìn ông Lâm Phong, không dám tin là ông nội bắt mình phải kết hôn với một con nhóc đang ngồi trên ghế nhà trường: “Ông không bị điên đấy chứ ? Tại sao ông không chọn cho cháu một người con gái đã trưởng thành và đã có công ăn việc làm, mà lại bắt cháu phải lấy một con nhóc học sinh, miệng vẫn còn hơi sữa, ăn chưa no lo chưa tới ?”

“Cháu không đồng ý ?” Đặt ly cà phê xuống bàn, ông Lâm Phong thâm thúy nhìn Tuấn Nam.

Mặc dù tức muốn điên lên khi bị ông nội chơi xỏ, nhưng Tuấn Nam phải cố nín nhịn: “Tùy ông, ông muốn thế nào thì cháu sẽ làm như thế ấy. Vì dù sao cháu cũng không quan tâm, người con gái ấy là ai.”

Mắt ông Lâm Phong khẽ biến đổi, nụ cười trên môi ông càng lúc càng sâu. Là người nuôi dưỡng Tuấn Nam từ nhỏ, tuy rằng hai ông cháu ít khi nói chuyện và tiếp xúc với nhau, nhưng ông Lâm Phong luôn để ý đến từng hành động và việc làm nhỏ nhất của Tuấn Nam. Có những việc Tuấn Nam cho rằng, ông minh không hề biết, nhưng thật ra việc gì ông Lâm Phong cũng biết, cũng đoán trước được.

Lấy một bức ảnh trong túi áo, ông Lâm Phong đẩy về phía Tuấn Nam: “Đây là hình ảnh của vợ cháu, hy vọng cháu không đến muộn và không đón nhầm người.”

Tuấn Nam liếc mắt nhìn bức ảnh nằm úp trên bàn, nửa muốn lật lên xem mặt cô gái mà ông nội chọn ỉnh có hình dáng như thế nào, nửa lại không muốn biết gì cả.

Ông Lâm Phong từ tốn uống hết cốc cà phê, trong lòng ông đang cười thầm trước vẻ mặt bất đắc dĩ, tức giận hằm hằm muốn phát tiết nhưng lại không dám xả ra ngoài của thằng cháu trai.

“Chờ đấy, nhóc con ! Sẽ có lúc cháu phải cảm ơn ông vì sự sắp xếp này.”

.....

Trên đường lái xe đến Trường Trung học Phổ Thông Gia Khánh, Tuấn Nam tức đến nổi phóng xe như điên trên đường, luồn lách hết sang trái lại sang phải.

Mọi người đi trên đường không ngừng chửi rửa, không ngừng cao giọng mắng nhiếc Tuấn Nam vì tội phóng nhanh vượt ẩu. Có người còn hung hăng, muốn đánh hấn một trận như tử.

Tuấn Nam bị cơn bức dọc trong người điều khiển, nên hoàn toàn không thềm quan tâm người khác nói gì.

Bức ảnh của Thu Cúc nằm gọn trong túi áo của Tuấn Nam, từ lúc rời khỏi biệt thự Lâm gia, hấn vẫn chưa mở ra xem. Cuộc hôn nhân bắt ép này, hấn không muốn một chút nào, đặc biệt là phải lấy một con nhóc học sinh làm vợ, càng khiến hấn bức bối và chán nản hơn.

“Lão già chết tiệt ! Lão dù có ghét tôi, cũng không cần dùng cách này để trả thù tôi.” Đạp phanh xe, gạt cần tăng số, Tuấn Nam nghiêng răng ken két, mặt đỏ bừng vì cău.

“Con nhóc kia, không biết đã làm cách nào mà lão già tinh khôn, lại chấp nhận để cho cô ta bước chân vào Lâm gia.” Tuấn Nam khinh bỉ nghĩ: “Chắc cô phải là một kẻ giỏi dùng mưu kế, giỏi uốn miệng lưỡi mới khiến lão già siêu lòng.”

Trong khi thằng cháu trai đang ác liệt mắng thầm, dùng những ngôn từ bất kính để chửi rửa mình, ông Lâm Phong lại phá cười thật to trong phòng làm việc, tại biệt thự Lâm gia.

Đứng bên cạnh, Trợ lý Trung Dũng chỉ còn biết lắc đầu thở dài, lòng cầu nguyện chiến tranh nóng lạnh giữa hai ông cháu nhà họ Lâm nhanh chóng kết thúc. Nếu không trái tim già nua của ông sớm phải nhập viện vì không chịu nổi những việc làm vượt ra khỏi sức tưởng tượng, do ông Lâm Phong gây ra.

“ Người ta nói gừng càng già càng cay, thật không sai một chút nào. Dù cậu chủ có thông minh đến đâu, cũng không thể đấu lại được chủ tịch.” Nhìn nụ cười cao hứng của ông Lâm Phong, ông Trung Dũng nghĩ thầm.

7. Chương 7

Đến cổng trường cấp ba Gia Khánh, Tuấn Nam đỗ xe cách cổng sắt màu xanh dương ba mét. Tắt máy xe, cởi bỏ dây an toàn, mắt trừng trừng nhìn vào sân trường.

Từ bên ngoài có thể nhìn thấy những hàng cây bàng, cây phượng, lá xanh xen kẽ với lá vàng, sân trường được những tán lá cây che mát, nắng vàng hoe chiếu rọi trên những chiếc lá. Đang trong giờ học, nên sân trường vắng tiếng cười đùa của học sinh, vắng những tà áo trắng tung bay, vắng những nụ cười vô ưu vô lo trên những khuôn mặt trẻ măng, còn đang ngồi học trên ghế nhà trường.

Tuấn Nam ngồi bất động trên ghế xe, hình ảnh ghế đá, gốc cây trong sân trường nằm gọn trong đáy mắt, khơi gợi lại những kí ức vui vẻ của một thời cấp sách đến trường mà hấn đã quên.

Bất giác, hắn thò tay vào túi áo vét, lôi ra bức ảnh chụp chân dung của Thu Cúc. Đã đến tận đây rồi, mặc dù không muốn, không tình nguyện, nhưng Thu Cúc và hắn phải sống hai năm với nhau, hắn không thể không biết khuôn mặt vợ sắp cưới của mình trông như thế nào.

Nuốt nước bọt cho cổ họng bớt khô, hít một hơi thật sâu, thở ra, chớp chớp mắt, Tuấn Nam dơ cao bức ảnh của Thu Cúc trước mặt.

Khi hình ảnh của Thu Cúc lọt vào mắt hắn, mắt hắn mở to hết cỡ, cả người đông cứng. Người con gái này không hề xa lạ với hắn, mà ngược lại trông rất quen thuộc. Vợ sắp cưới của hắn chính là cô gái sáng hôm qua bị hai tên thanh niên dùng dao uy hiếp, muốn cướp bóc trên đường, và chính hắn là người đã nghĩa hiệp ra tay cứu giúp, còn tốt bụng đưa vào bệnh viện.

Tuấn Nam nhìn một lần, rồi lại một lần, nhìn đến khi từng đường nét trên khuôn mặt Thu Cúc đều in sâu trong trí nhớ, mới chịu dừng lại.

“Khỉ thật ! Đây không phải là trò đùa chứ ? Tại sao người con gái mà ông nội muốn mình kết hôn, lại chính là cô ta ?” Vuốt mặt mấy cái cho tỉnh táo, Tuấn Nam thì thào tự hỏi chính mình.

Bóp nhàu nát bức ảnh của Thu Cúc trong tay, Tuấn Nam rít giọng: “Không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả đều là do lão già chết tiệt kia sắp xếp, cùng cô ta đóng kịch ỉnh xem. Các người giỏi lắm, dám mang tôi ra để đùa giỡn.” Càng nói Tuấn Nam càng tức, càng căm hận: “Tôi mà không làm gì để đáp lễ hai người, tôi tuyệt đối không mang tên Lâm Tuấn Nam.”

.....

Tan học, Thu Cúc cùng Thu Phương đi trên sân trường, vòng ra nhà xe để lấy xe đạp.

“Thu Cúc ! Có thật là sáng nay, cậu phải theo người ta đến làm quản gia ột gia đình mới không ?” Thu Phương không nhịn được lo lắng cho cô bạn thân, đã cẩn thận hỏi lại đến hơn 10 lần.

“Mình đã nhận tiền của ông lão rồi, nên không thể không đi. Hơn nữa, cậu thấy bây giờ làm sao mà tìm được một công việc với mức lương cao như thế ?” Thu Cúc mặc dù hơi lo, nhưng vẫn lạc quan, vui vẻ trả lời cô bạn thân.

“Cậu không cảm thấy trong chuyện này có chuyện gì đó không được bình thường sao ? Ông lão kia dù có người chủ giàu có như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể tốt bụng giao cho ông lão một số tiền lớn như thế ? Còn nữa, dù có tốt bụng thương cậu hoàn cảnh khó khăn, cũng chỉ trả tiền trước cậu mấy tháng thôi chứ, tại sao lại trả trước cho cậu một năm, số tiền đó lại vượt quá con số 100 triệu ?” Thu Phương càng suy đoán, càng thấy chuyện này không được bình thường, càng lo lắng cho sự an toàn của cô bạn thân.

“Cậu đừng dọa mình nữa có được không ? Mình nghĩ rằng có lẽ ông lão thấy mình tốt bụng và vui tính, nên mới động lòng muốn giúp đỡ hoàn cảnh khó khăn và nghèo túng của mình thôi. Chẳng phải ông lão đã tin tưởng giao ỉnh một tám séc hơn 100 triệu, mà không sợ mình bỏ chạy mất rồi còn gì ?”

“Mình vẫn biết là thế, nhưng nhiều khi mọi chuyện lại không diễn ra đơn giản như cậu nghĩ.”

“Thôi được rồi. Cậu ỉnh xin, nếu làm việc gì cũng đắn đo trước sau như cậu, sẽ bỏ lỡ rất nhiều cơ hội tốt.”

“Phải rồi, chỉ có bà là biết tận dụng cơ hội ở mọi lúc mọi nơi thôi.” Thu Phương hờn dỗi, nói lấy Thu Cúc.

Thu Cúc phì buồn cười, miệng nịnh hót Thu Phương: “Thôi mà, tôi xin bà, xin bà đừng giận tôi nữa có được không ? Tôi và bà chỉ học được buổi hôm nay là buổi cuối cùng, bà mà giận tôi, không thêm nhìn mặt tôi, thì biết đến khi nào chúng ta mới được gặp mặt nhau.”

“Thu Cúc !” Thu Phương đỏ mắt, mũi sụt sịt muốn khóc.

Tính cách hết giận lại thôi, hay mít ướt của Thu Phương, khiến Thu Cúc dở khóc dở cười: “Bà làm ơn lau nước mắt của bà dùm tôi cái. Bà không thấy các bạn học sinh trong trường đang nhìn hai chúng ta kia à ?”

Thu Phương quệt nước mắt, hung hăng trừng mắt nhìn Thu Cúc.

Thu Cúc cười cợt, tay gãi mũi, dắt xe đạp đi ra cổng cùng Thu Phương.

.....

Vừa ra đến cổng trường, chưa kịp trèo lên yên xe đạp, một người đàn ông mặc vét đen, cao gầy 1m8, khuôn mặt thon dài, nước da hơi ngăm đen, mái tóc đen dày, bông bênh quăn rũ xuống trán, trông phong độ và đẹp trai như bức tượng thần Hy Lạp bước lại gần, chặn đường đi của Thu Cúc và Thu Phương.

Học sinh nữ đứng xung quanh, không ngừng xuýt xoa, mắt rực sáng, si mê nhìn người đàn ông lạ mặt.

“Đẹp trai quá !” Một cô học sinh có thân hình hơi tròn, xúc động bật ra một tiếng kêu.

“Đẹp quá ! Anh ấy có phải là diễn viên điện ảnh, hay ca sĩ thần tượng không nhỉ ?” Cô gái đeo kính cận, có thân hình mảnh khảnh đứng bên cạnh thì thào.

Thu Cúc tưởng anh ta đến đây để tìm ai đó, đã lịch sự quay đầu xe đạp ra một hướng khác, chân chậm chạp bước đi.

“Này cô !” Tuấn Nam nén phần nộ, quát nhỏ.

Thu Cúc mặc dù nghe tiếng quát nhỏ của Tuấn Nam, nhưng vẫn tưởng hắn đang gọi một ai đó, nên vô tư dắt xe đi.

“Này cô !” Tuấn Nam nghiêng răng, tiếp tục nén phần nộ, quát nhỏ Thu Cúc.

Thu Phương thấy người đàn ông lạ mặt đẹp trai tự dừng đứng chắn trước đầu xe mình và Thu Cúc, đầu tiên là sửng sốt, sau đó ngây dại, đứng ngẩn nhìn, không chớp mắt.

“Đi thôi !” Thu Cúc trèo lên yên xe, quay lại giục cô bạn thân.

Tuấn Nam phải hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh tinh thần mới không xông lên đánh Thu Cúc một trận như tử. Dù Thu Cúc không phải là vợ chưa cưới của hắn, cũng phải tử tế chào hỏi vì công ơn cứu mạng vào sáng hôm qua chứ ?

“Thu Phương !” Thu Cúc trừng mắt, bực bội hét nhỏ: “Cậu có muốn đi về cùng với mình không ?”

Lúc này Thu Phương mới giật mình tỉnh mộng, luống cuống vội vàng dắt xe đi theo Thu Cúc.

Tuấn Nam biết rằng, nếu không gọi đích danh tên của Thu Cúc, thì tuyệt đối không có chuyện Thu Cúc chịu nhìn đến mặt mình.

“Thu Cúc ! Tôi có chuyện cần nói với cô !”

Bàn chân vừa mới đạp được nửa vòng bánh xe, đột ngột vội dừng lại, khi nghe người đàn ông lạ mặt kia gọi đúng tên của mình.

Thu Cúc gãi đầu, quay lại nhìn Tuấn Nam: “Anh gọi tôi ?”

Tuấn Nam rất muốn dùng tay bóp chết Thu Cúc. “Chết tiệt ! Cô ta đang giả vờ không biết mình, hay là cô ta ngu ngốc thật không biết ?”

“Cô là Thu Cúc ?” Cố nuốt hết tất cả phần nộ vào trong, Tuấn Nam đứng trước mặt Thu Cúc, mắt quan sát từ đầu xuống chân Thu Cúc.

“Đúng, tôi là Thu Cúc. Anh tìm tôi, có chuyện gì không ?” Thu Cúc ngu ngơ không hiểu, người đàn ông lạ mặt này tìm mình làm gì. Tuy rằng anh ta có chút quen, nhưng mà Thu Cúc lại không nhớ ra được là mình đã từng gặp mặt anh ta ở đâu.

Tuấn Nam cười nhạt, nghĩ thầm: “Con nhóc chết tiệt ! Dám đóng kịch với mình. Dám giả vờ không biết, chưa từng gặp mình ? Được thôi, đã thế tôi để cho cô diễn.”

“Tôi đến đây để đón cô đi.” Đôi mắt sắc bén của Tuấn Nam nhìn Thu Cúc chằm chằm.

Thu Cúc có vóc dáng người nhỏ bé, ăn mặc đơn giản, mái tóc tơ mềm mượt dài đến ngang vai, khuôn mặt thon nhỏ, nước da trắng xanh. Thoạt nhìn trông yếu đuối và mỏng manh, đôi mắt to tròn đen láy, đôi môi mỏng màu hoa sen, gò má trắng mịn.

Tuấn Nam vượt cảm, nhếch mép nghĩ thầm: “Cô ta tuy không phải là người vợ mà mình chọn và thua xa Mỹ Dung, nhưng nói chung nhìn cũng không tệ, có thể ngủ cùng.”

Thu Cúc không hề biết trong đầu Tuấn Nam đang tính toán điều gì. Ngơ ngác nhìn Tuấn Nam, Thu Cúc kinh ngạc hỏi: “Anh là ai, tại sao lại muốn đón tôi đi ?”

“Sáng hôm qua cô đã nhận lời một ông lão sẽ dọn đến sống tại một căn hộ trong tòa cao ốc Cao Phong đúng không ?”

Thu Cúc kéo khóa túi xách, lôi ra tấm cạc ghi điện chỉ và một số điện thoại di động.

“Đúng, sáng hôm qua tôi gặp một ông lão, ông ấy đã đưa cho tôi tấm cạc này.”

Tuấn Nam cầm lấy tấm cạc trên tay Thu Cúc. Nhìn tấm cạc ghi điện chỉ và số điện thoại di động của mình, Tuấn Nam mãnh liệt nguyên rửa ông Lâm Phong.

“Cô đi theo tôi, tôi chính là chủ nhân của điện chỉ và số điện thoại di động này.”

Thu Cúc không tin, nói: “Xin lỗi, nhưng tôi không thể đi theo anh được. Làm sao tôi biết là anh có đúng là người mà ông lão giới thiệu cho tôi hay không ?”

“Cô không tin ?” Tuấn Nam trừng mắt, nghiêng răng hỏi Thu Cúc.

“Không tin !” Thu Cúc lấy lại tấm cạc trên tay Tuấn Nam. Đút vào túi, Thu Cúc bảo cô bạn thân đang đứng ngơ ngác, trợn mắt há mồm ở phía sau: “Đi thôi !”

Thu Cúc đạp xe đi, bỏ mặc Tuấn Nam đứng tức tối, phun lửa ra hai lỗ tai và hai lỗ mũi. Lần đầu tiên, hán mới ném mũi bị người khác ngó lơ và coi thường là gì.

“Bạch Thu Cúc ! Cô sẽ biết tay tôi !” Tuấn Nam hăm hăm mở mạnh cánh cửa xe ô tô, vừa đeo dây an toàn, vừa nghiêng răng trèo trẹo, vặn khoá, đạp phanh, lùi xe.

“Két !” Chiếc xe phóng đi như bay, để lại một làn khói mỏng sau lưng.

Học sinh đứng trước cổng trường, chưa kịp hiểu đầu đuôi câu chuyện, đã gập xuống ho sặc sụa vì khói xe.

Ông Lâm Phong sảng khoái cười to, khi nghe Phó giám đốc Trung Dũng báo cáo lại chuyện xảy ra vào sáng nay trước cổng trường cấp ba Gia Khánh.

“Ha ha ha ! Giá mà lúc đó tôi có mặt ở đây thì hay biết mấy !” Ông Lâm Phong cười đến chảy cả nước mắt, cười đến mất cả phong độ của một vị chủ tịch hét ra lửa của tập đoàn Lâm Thị.

Ông Trung Dũng cũng không nhịn được cười: “Cậu chủ chắc là đã phải chịu một đả kích lớn.”

“Như thế nó mới hiểu được, không phải trên đời này, cô gái nào cũng chịu quỳ gối xuống chân nó.” Ông Lâm Phong không những không thương hại cho cháu trai, ngược lại ông còn sung sướng vì thằng cháu trai bị Thu Cúc ngó lơ.

“Chủ tịch ! Tiếp theo, chủ tịch định làm gì nữa ?”

Ông Lâm Phong bưng tách cà phê, cho lên miệng, nhấp một ngụm cho đỡ khô giọng. Ông thâm thúy nói: “Cậu gọi điện bảo thằng Tuấn Nam rằng bằng mọi giá phải nghĩ ra cách đưa Thu Cúc về sống cùng trên tòa cao ốc Cao Phong. Nếu không tôi sẽ để lộ thông tin cho đứa cháu trai đảng họ ngoại biết. Tôi tin rằng, với tính cách cao ngạo, để thành công, mà bất chấp mọi thứ như Tuấn Nam, tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc một cách dễ dàng.”

“Tôi đã hiểu, thưa chủ tịch.” Ông Trung Dũng cười theo ông Lâm Phong.

Tiếng cười của cả hai làm căn phòng làm việc rộng hơn 20 mét vuông, đựng đầy sách trở nên ấm cúng, và vui tươi.

.....

Chán nản, Tuấn Nam đến nhà riêng tìm Mỹ Dung.

Trong một căn phòng trên lầu hai của tòa cao ốc Minh Thị, Mỹ Dung đang ngủ cùng một người đàn ông khá trẻ, khoảng hơn 20 tuổi, khuôn mặt thon dài, nước da trắng hồng, mái tóc nhuộm màu vàng nhạt, vóc dáng cao gầy, trông yếu đuối và ngây thơ như thiếu nữ.

Trên chiếc giường mà thỉnh thoảng khi đêm đến, Mỹ Dung cùng Tuấn Nam làm những chuyện mà chỉ có vợ chồng mới làm, giờ đây Mỹ Dung lại làm việc tương tự với một người đàn ông khác.

“Kính cong ! Kính cong !” Cầm con gấu bông màu trắng trên tay, Tuấn Nam bấm chuông cửa căn hộ cá nhân của Mỹ Dung.

Đang hôn nhau, người đàn ông trẻ hơn 20 tuổi, liếc mắt nhìn ra cánh cửa ngoài phòng khách: “Hình như nhà em có khách !”

“Không có ai đâu.” Mỹ Dung ôm siết lấy cổ của người đàn ông trẻ, không muốn rời đi vào lúc này.

“Kính cong ! Kính cong !” Chuông cửa tiếp tục reo vang.

“Em ra xem đi, nhà em đúng là có khách thật.” Người đàn ông trẻ mất hứng, đẩy nhẹ Mỹ Dung nằm xuống bên cạnh.

Mỹ Dung tức tối mặc áo choàng tắm, chân chần đi ra cửa.

“Ai đấy ?” Đứng gần cửa, Mỹ Dung cao giọng quát.

“Là anh, Tuấn Nam đây !”

“Tuấn Nam ?” Mặt Mỹ Dung thoáng chốc trở nên trắng bệch, mắt hốt hoảng nhìn vào trong phòng ngủ. Nếu để Tuấn Nam biết được sự thật, Tuấn Nam sẽ không còn tin tưởng cô ta nữa, giấc mộng trở thành bà chủ của tập đoàn Lâm Thị cũng tan biến.

“Mỹ Dung, em mở cửa ra đi !” Tuấn Nam phải đứng chờ một lúc lâu, nên sốt ruột giục Mỹ Dung.

“Anh... anh Nam !” Mỹ Dung lắp bắp, giả vờ ngượng ngùng nói: “Em..em hiện giờ đang mặc quần áo tắm, nên mở cửa không tiện. Anh làm ơn chờ em mặc quần áo xong đã.”

Tuấn Nam bật cười: “Giữa hai chúng ta, mà em vẫn còn ngại ngùng như thế sao ?”

“Anh Nam !” Mỹ Dung cố ý gọi to tên Tuấn Nam, để báo động cho người đàn ông trẻ đang nằm trên giường trong phòng ngủ biết.

Còn Nữa

Tuấn Nam tưởng Mỹ Dung then thùng, đã dễ dãi, cười xòa nói: “Thôi được rồi ! Em đi thay quần áo đi, anh chờ.”

“Cảm ơn anh ! Anh chờ em một chút nhé, em xong ngay thôi.” Mỹ Dung chạy biến vào phòng ngủ.

Giúp người đàn ông trẻ nhặt quần áo vứt lung tung trên sàn nhà, Mỹ Dung đẩy anh ta vào tủ quần áo, miệng dặn dò: “Anh đứng nguyên ở đây cho em, cấm lên tiếng. Nếu không, anh đừng trách em.”

“Người tình của cô đến rồi sao ?” Người đàn ông trẻ hơn 20 tuổi, giễu cợt hỏi.

“Vào đi ! Đừng lảm nhảm !” Mỹ Dung đẩy người thanh niên trẻ vào trong tủ quần áo, rồi nhanh chóng khóa lại.

Nhanh chóng vuốt thẳng chân chiếu, chỉnh lại đầu tóc, khoác tạm một chiếc áo ngủ khêu gợi, mà lúc này cô ta đã dùng để câu dẫn người đàn ông trẻ kia, cô ta uyển chuyển đi ra cửa.

“Cạch !” Cánh cửa gỗ được mở rộng sang một bên.

“Anh Nam !” Mỹ Dung xà vào lòng, tay vòng qua cổ, đôi môi tô son bóng hôn nhẹ lên môi Tuấn Nam.

Cách đón tiếp nồng nhiệt và ngọt ngào tình tứ của Mỹ Dung, đã làm tan biến đi hết những bực bội mà Tuấn Nam phải chịu từ sáng đến giờ.

“Anh có món quà này muốn tặng cho em.” Tuấn Nam bế Mỹ Dung vào phòng khách, đặt Mỹ Dung ngồi trong lòng mình trên ghế sofa, tay chìa con gấu bông màu trắng trước mặt Mỹ Dung.

Mỹ Dung nhếch mép, mắt khinh bỉ nhìn con gấu bông có màu trắng như tuyết trong tay Tuấn Nam. Tuy nhiên khi ngẩng mặt lên nhìn Tuấn Nam, cô ta lại bẽn lẽn cười thật tươi, nũng nịu nói: “Em cảm ơn anh.”

Tuấn Nam cúi xuống hôn Mỹ Dung, cả hai say sưa hôn nhau, hơi thở dồn dập, từ trong ghế sofa, vào đến phòng ngủ, rồi ngã xuống giường.

Người đàn ông trẻ bị nhốt trong tủ quần áo, vừa bức bối vì không đủ không khí để thở, vừa thấy kinh tởm vì người con gái kia sau khi làm chuyện đó với mình, có thể ngay lập tức ngã vào vòng tay của một người đàn ông khác.

8. Chương 8

Hai giờ chiều, Thu Cúc đến bệnh viện Hoàng Lâm thăm bà Thu Hồng. Tiền viện phí đã nộp đầy đủ cho bệnh viện, số tiền hơn 70 triệu còn lại đủ cho hai mẹ con sống thoải mái trong hơn hai năm, từ bây giờ cho đến lúc đó, Thu Cúc không còn phải lo lắng điều gì nữa.

“Mẹ ! Con đến thăm mẹ đây !” Thu Cúc mua cho bà Thu Hồng một bó hoa cúc khá to, và xách một túi bóng xốp đựng thức ăn.

“Con gái !” Bà Thu Hồng mỉm cười, nhẹ nhàng gọi tên Thu Cúc: “Ngày hôm qua con bận gì hay sao, mà không thấy con đến thăm mẹ ?”

“Dạ, hôm qua con bận việc riêng.” Thu Cúc cụp mắt, lí nhí đáp, lòng thầm mong là mẹ không phát hiện ra mình đang nói dối.

“Mẹ ! Bó hoa cúc này con tặng mẹ !” Thu Cúc cười vui vẻ, tay chìa một bó hoa cúc to tướng trước mặt bà Thu Hồng.

Bà Thu Hồng cảm động rơi lệ, tay run run đón lấy bó hoa cúc trên tay con gái.

“Hai hôm trước con đã tặng mẹ một chậu hoa cúc rồi. Con đâu cần phải mua hoa cúc tặng mẹ nữa. Mua hoa thế này tốn tiền lắm.”

“Mẹ đừng lo, con mới tìm được một công việc mới, thu nhập khá cao. Tiền mua một bó hoa cúc này đâu có đáng gì hả mẹ.”

Thu Cúc ôm lấy cổ bà Thu Hồng, hôn nhẹ lên má bà: “Chỉ cần mẹ mau khỏe là con vui rồi.”

Bà Thu Hồng ôm siết lấy cơ thể thon gầy của con gái, hít lấy mùi thơm hoa cúc trên tóc và trên cơ thể Thu Cúc. Bà yêu nhất là mùi này.

“Mẹ đã đói chưa ? Con bón cơm ẹ ăn nhé ?” Thu Cúc vui vẻ, lấy âu cơm và bình cách thủy đặt lên bàn.

“Sáng nay giám đốc bệnh viện có đến thăm mẹ nói rằng con đã nộp đầy đủ tiền viện phí ẹ.” Bà Thu Hồng thu lại nụ cười, trầm giọng hỏi con gái: “Con lấy đâu ra số tiền lớn như thế ?”

“Kìa mẹ !” Thu Cúc bắt mắt kêu lên: “Mẹ đừng cho rằng con đã làm chuyện gì đó xấu có được không ? Mẹ yên tâm, số tiền đó là do người chủ mới của con ứng trước tiền lương cho con trong vòng hơn một năm.”

“Con làm gì, mà được trả lương nhiều như thế ?”

Thu Cúc thấy may mắn là bà Thu Hồng không biết được số tiền thật sự mà ông lão trả ỉn. Nếu không, bà Thu Hồng sẽ cuống cuống bắt Thu Cúc phải trả lại toàn bộ cho ông lão, và cho rằng ông lão là người xấu, đang cố tình đưa con gái vào bẫy.

“Con hiện giờ đang làm công việc quản gia ột cặp vợ chồng già và công việc bán bánh theo ca ột cửa hàng bánh.” Thu Cúc đành giấu giếm, không ẹ biết sự thật.

“Con làm hai công việc như thế cùng một lúc, thì lấy thời gian đâu mà học ?” Bà Thu Hồng đau lòng, xót xa nhìn con gái, nước mắt già nua lăn dài trên má.

“Mẹ đừng khóc !” Thu Cúc vội vã lấy khăn tay lau nước mắt cho bà Thu Hồng, miệng trấn an: “Tuy rằng con đang làm hai công việc, nhưng không ảnh hưởng một chút nào đến việc học.”

Bón cơm cho bà Thu Hồng ăn, Thu Cúc vui vẻ giải thích: “Buổi sáng con dậy sớm đi chợ nấu cơm sẵn cả ngày cho hai ông bà già mà con đang làm công việc quản gia ăn, sau đó con đến trường học, buổi trưa con

chỉ việc hâm nóng lại thức ăn cho họ là xong. Công việc nhà cũng không có gì nhiều, chỉ phải cho quần áo vào máy giặt, lau nhà đã máy nên con không phải làm gì nhiều. Một ngày con chỉ phải tưới cây một lần vào buổi sáng trước khi đi học, quét một chút lá khô trên sân vườn. Hai giờ chiều con đến làm thêm ở cửa hàng bánh rán. Buổi tối con ăn cơm cùng hai vợ chồng già, khi họ đi ngủ, con lo học bài. Mẹ thấy vậy, con đâu có vất vả nhiều, chỉ là hơi bận rộn một chút thôi.”

Nghe con gái nói chuyện vui vẻ, bà Thu Hồng cũng thấy nhẹ nhõm cả người. Bà rất mừng vì con gái không làm chuyện gì xấu, nếu không bà sẽ ân hận cả đời.

Năm giờ chiều, Thu Cúc mới từ bệnh viện đạp xe đạp về căn nhà mà hai mẹ con đã sống hơn 10 năm qua.

Thu Phương mời Thu Cúc về nhà sống cùng mình, nhưng Thu Cúc từ chối. Vừa mới nhận được số tiền khá nhiều, căn nhà lại cần sửa chữa nhiều chỗ và mua sắm một vài vật dụng, nên Thu Cúc muốn tranh thủ thời gian rảnh rỗi này để trang hoàng lại căn nhà. Thu Cúc muốn khi nào bà Thu Hồng xuất hiện, có thể trông thấy một bộ mặt mới của căn nhà.

Vừa về đến đầu ngõ, Thu Cúc kinh ngạc mở to mắt khi thấy có một chiếc xe ô tô màu xám đen đang đậu lù lù trước cổng.

Từ trước đến nay, hai mẹ con Thu Cúc có bao giờ quen biết người nào đi xe ô tô đâu. Sao tự dưng hôm nay lại xuất hiện một chiếc xe ô tô màu xám đen trông sang trọng và đắt tiền trước cổng ?

Thu Cúc cho rằng nhất định chủ nhân của chiếc xe kia đã tìm nhầm điện chỉ, nên mới đậu xe trước cổng nhà mình.

Tiếng xe lộc cộc va trên nền gạch, khiến Tuấn Nam chú ý, từ trên xe, hắn mở cửa bước xuống.

Trong ánh sáng vàng rực của buổi chiều tà, thân hình cao lớn, vóc dáng thon gọn, cùng khuôn mặt đẹp trai như bức tượng thần Hy Lạp của hắn trông sáng rực như tỏa ra ánh hào quang.

“Xin hỏi, anh tìm ai ?” Thu Cúc ngược mắt nhìn người đàn ông cao gần 1m8 trước mặt, trong suy nghĩ của Thu Cúc, Tuấn Nam ngoài một chút hơn quen, thì không còn ấn tượng nào cả.

Tuấn Nam xa xăm mặt, tức muốn điên người

“Người con gái chết tiết này, bắt mình chờ gần một tiếng trước cổng nhà, thế mà khi gặp mặt, cô ta lại tỉnh bơ như mình là một người xa lạ, chưa từng quen biết. Nếu không phải do ông nội bắt ép mình phải đưa cô ta về sống cùng trong căn hộ cao cấp, tại tòa cao ốc Cao Phong, thì đừng hòng mình chịu đến đây, ngay cả nhìn mặt cô ta, mình cũng không muốn.”

Càng nghĩ hắn càng tức, càng bực mình, càng căm hận.

“Thu Cúc ! Bây giờ, cô có thể theo tôi đi được rồi chứ ?”

“Tại sao tôi phải theo anh ? Hình như tôi không nợ nần gì anh cả, cũng không có giao dịch làm ăn với anh.” Thu Cúc lách người, dắt xe đi vào trong sân.

Tuấn Nam giữ chặt lấy đầu xe của Thu Cúc, gằn giọng nói: “Cô đừng đóng kịch nữa, số tiền hơn 100 triệu của ông nội tôi, cô đã nhận rồi. Bây giờ cô nói là cô không biết gì là sao ?”

Thu Cúc bực mình, khi không bị tên đàn ông điên khùng này giữ chặt lấy đầu xe không cho phép đi vào trong sân nhà.

“Anh nghe cho rõ đây. Tôi không biết ông nội của anh là ai cả, hơn nữa tôi cũng không quen biết anh. Xin anh đứng tránh sang một bên để tôi đi vào nhà. Có thể anh đã nhầm tôi với một cô gái nào đó.”

“Cô tên là Bạch Thu Cúc đúng không ?”

“Đúng, thì sao ?”

“Sáng hôm qua, cô đã gặp một ông lão, ông ấy đưa cho cô một tờ séc hơn 100 triệu với điều kiện là cô phải đến sống căn phòng 106, trên lầu sáu, tại tòa nhà cao ốc Cao Phong đúng không ?”

Thu Cúc kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Tuấn Nam: “Tại sao anh lại biết ? Anh theo dõi tôi đúng không ?”

Tuấn Nam nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn dùng tay bóp chết Thu Cúc.

“Cô không hiểu là ngu quá nên không hiểu được vấn đề. Ông lão ấy chính là ông nội của tôi, còn căn phòng 106, trên lầu sáu, tại tòa nhà cao ốc Cao Phong là căn hộ của tôi, số điện thoại ghi trên tấm cạc là số điện thoại di động của tôi. Nếu cô không tin cô có thể gọi thử.” Khoanh tay trước ngực, Tuấn Nam lạnh lùng, ra lệnh cho Thu Cúc.

Thu Cúc kéo khóa túi xách, lôi tấm cạc cùng điện thoại di động trong ngăn thứ nhất ra khỏi túi.

Mắt nhìn số điện thoại di động ghi trên tấm card, tay bấm số trên bàn phím điện thoại.

Tuấn Nam nhìn hành động ngớ ngẩn của Thu Cúc, hần ngao ngán thở dài, vừa thấy buồn cười vừa bực mình muốn chửi Thu Cúc ngu ngốc.

Áp điện thoại vào tai, Thu Cúc chăm chú nhìn Tuấn Nam, nín thở chờ nghe xem điện thoại của Tuấn Nam có reo không.

Chưa đầy 20 giây sau, tiếng chuông điện thoại của Tuấn Nam vang lên một bản tình ca.

Thu Cúc mở to mắt nhìn Tuấn Nam.

Tuấn Nam trừng mắt nhìn Thu Cúc. Cả hai đứng đối diện với nhau.

“Bây giờ thì cô tin rồi chứ ?” Tuấn Nam hừ lạnh, lên tiếng hỏi trong điện thoại.

Thu Cúc giật mình, đôi mắt to tròn đen láy nhìn Tuấn Nam không chớp, lỗ tai lúng búng vì tiếng quát của hần, vọng ra từ điện thoại và vì hần đứng quá gần.

Thu Cúc tắt máy, Tuấn Nam tưởng như thế là xong, nào ngờ Thu Cúc lại tiếp tục gọi cho hần hơn năm cuộc gọi, hơn nữa còn cướp máy của hần, mất hết nhìn số trên màn hình điện thoại của mình lại nhìn số trên màn hình điện thoại của hần.

Tuấn Nam nghiêng răng trèo trẹo, hỏa khí bốc cao lên đến tận đỉnh đầu.

Thu Cúc sau khi xác minh là hần không có lừa mình, lúc này mới trả điện thoại cho hần.

“Anh là chủ mới của tôi ?”

Tuấn Nam không hiểu vì sao Thu Cúc lại hỏi hần như thế, tuy nhiên hần không có nhã hứng muốn hỏi lại Thu Cúc, hần chỉ có một mong muốn duy nhất là có thể nhanh chóng đưa Thu Cúc đi theo mình.

“Nếu cô đã tin tưởng tôi không có nói cô, thì hãy mau vào nhà sắp xếp quần áo và đi theo tôi.”

“Anh có thể để ngày mai được không ? Nhà tôi còn nhiều việc cần phải làm, nên tôi không thể đi ngay được.”

“Ông nội tôi có dặn cô là hôm nay sẽ cho người đến đón cô đi không ?”

Thu Cúc lúng túng, cúi đầu, đáp nhỏ: “Có, ông lão có nói như thế.”

“Nếu đã nghe rõ những lời mà ông nội tôi nói, còn không mau vào thu xếp hành lý . Cô có biết tôi chờ cô bao lâu rồi không hả ?”

Thu Cúc ngẩng mặt nhìn Tuấn Nam, không nói không rằng, dắt chiếc xe đạp vào trong sân, dựng chân chống xe, rồi lững thững đi vào trong nhà.

Mở cửa phòng ngủ, Thu Cúc đơn giản xếp mấy bộ hành lý vào vali. Hơn 10 phút sau, Thu Cúc kệ nệ xách hành lý đi ra sân.

Tuấn Nam liếc mắt nhìn túi hành lý nhỏ trên tay Thu Cúc, dơ cổ tay, nghiêng đầu nhìn mặt đồng hồ.

“Cô đã mang đủ hành lý rồi chứ ?”

“Đủ rồi !” Thu Cúc đặt túi hành lý nhỏ sau đuôi xe đạp, lấy dây nịt chuẩn bị go lại.

“Cô đang làm gì thế hả ?” Tuấn Nam bực mình quát to. Con nhóc chết tiệt này ! Định chọc ình tức chết, thì cô ta mới hài lòng đây mà !

“Tôi go hành lý ! Chẳng phải anh bắt tôi phải dọn đến nhà anh bây giờ còn gì ?” Thu Cúc chớp mắt nhìn Tuấn Nam, không hiểu vì lý do gì hắn lại nổi cáu.

“Chỗ ở của tôi, không có chỗ cho cô gửi xe đạp. Còn không mau cất xe vào trong nhà và lên xe ô tô đi.” Tuấn Nam hết chịu nổi tính cách ngu ngơ, khù khờ, và chậm hiểu của Thu Cúc rồi.

“Nếu không có xe đạp, khi nào tôi cần đi đâu, thì lấy gì để đi ?” Thu Cúc gãi đầu, mắt hiều kì nhìn hắn.

“Cô có cất xe vào trong nhà không ?” Tiếng hét vang lên như sấm của Tuấn Nam khiến hàng xóm láng giềng giật mình.

Thu Cúc đặt túi hành lý xuống nền gạch, nhấc bổng chiếc xe đạp, rồi mang cất vào trong nhà.

Đóng cửa, đi ra sân, xách túi hành lý, Thu Cúc tự mở cửa xe ô tô. Vứt túi hành lý vào ghế sau, Thu Cúc trèo lên ngồi bên cạnh.

Tuấn Nam bị một loạt động tác của Thu Cúc khiến cho trợn mắt há mồm. Không phải là hắn đã lấy phải một cô vợ rô bốt đấy chứ ?

Trên đường đến tòa cao ốc Cao Phong, Thu Cúc ngồi gác chân lên ghế, mũ lưỡi trai đội lệch sang một bên, tay liên tục bấm số trên bàn phím máy tính Casino.

Tuấn Nam nhìn hình bóng của Thu Cúc được phản chiếu trong gương xe. Thấy Thu Cúc tay thành thạo bấm trên bàn phím máy tính Casino, miệng không ngừng lẩm bẩm thứ gì đó, Tuấn Nam chịu thua không thể hiểu được cô vợ tương lai của mình. Hắn không hiểu đây là tính cách thật của Thu Cúc, hay là Thu Cúc đang diễn cho hắn xem.

9. Chương 9

Căn phòng 106, trên lầu sáu, trong tòa cao ốc Cao Phong, rộng hơn 100 mét vuông, bao gồm ba phòng, một phòng khách, một phòng ngủ, và một căn nhà bếp nhỏ.

Khi cánh cửa phòng được mở rộng ra hai bên, Thu Cúc la lên thất thanh: “Chúa ơi !”

Dưới sàn nhà, trên ghế sofa, khắp nơi đều rải rác đầy rác, từ quần áo bẩn, giấy báo, ly, chén tách. Sàn nhà từ màu xám đã bị biến thành một màu xỉn đen, thảm cầu bẩn vì đã lâu không có ai dọn dẹp.

Thu Cúc nhìn Tuấn Nam từ đầu xuống chân, mắt trợn tròn, miệng há hốc. Rõ ràng anh ta ăn mặc trông rất bảnh bao, sạch sẽ và gọn gàng. Tại sao nhà anh ta, lại trở nên hỗn độn và giống như một cái nhà xả rác thế này ?

“Cô tự tìm nơi, treo quần áo của mình đi.” Tuấn Nam bỏ mặc Thu Cúc đứng đông cứng trước cửa phòng khách, hắn một mình nhanh chóng đi tìm quần áo để đi tắm.

Thu Cúc kiên quyết đặt phịch túi hành lý của mình trên ghế sofa, , buộc gọn tóc, xắn tay áo và gấu quần lên đến ngang gối.

Chạy vào nhà bếp, lục gần tung khắp nhà của hắn, mới tìm được giẻ lau nhà, và một cái xô.

Đầu tiên, Thu Cúc thu dọn hết tất cả rác mà Tuấn Nam vứt lung tung trên sàn nhà. Quần áo bẩn cho vào một cái sọt nhựa, giấy báo cho vào túi bóng để đi dục, còn ly tách mang vào chậu rửa trong nhà bếp. Sau đó, Thu Cúc hì hụi dùng giẻ lau kỹ cọ sạch sàn nhà phòng khách, phòng ngủ và nhà bếp.

Tắm xong, Tuấn Nam vừa đi vừa lau khô tóc, nửa thân trên bỏ trần, nửa thân dưới mặc một chiếc quần dài màu xám.

Nhìn cô vợ sắp cưới, đang hì hục lau sàn nhà, Tuấn Nam ngây người nhìn không chớp mắt. Thu Cúc chưa bước vào nhà được hơn hai tiếng, căn nhà đã trở nên sạch sẽ, sáng sủa và ngăn nắp. Xem ra người vợ tương lai của hắn cũng rất đảm đang.

Thu Cúc lau xong sàn nhà, mới lau chùi bàn kính trong phòng khách, bàn ăn trong nhà bếp, chậu rửa, và kệ đựng ly, chén tách.

Mất hơn một tiếng đồng hồ, Thu Cúc mới làm xong một đồng công việc không tên.

Tiến đến chiếc ghế sa lông màu trắng kê ở giữa phòng khách, Thu Cúc nói: “Phiền anh đứng lên để tôi lấy tấm nệm lót, đem đi giặt !”

Tuấn Nam nằm dài trên ghế sofa, nháy mắt, mỉm cười bảo Thu Cúc: “Cô chịu gọi tôi một tiếng chủ nhân, tôi sẽ đứng lên cho cô lấy tấm nệm lót. Thế nào, cô đồng ý không ?”

Thu Cúc liếc mắt nhìn Tuấn Nam, không nói gì, xoay người, đi vào trong phòng ngủ.

Tuấn Nam tức tối, nghiêng răng mắng thầm: “Con nhóc chết tiệt ! Cô dám coi thường lời nói của tôi ?”

Thu Cúc mang hết tất cả quần áo bẩn, vỏ chăn, vỏ gối, ga trải giường cho vào máy giặt.

Mở phòng tắm, trong phòng ngủ. Thu Cúc cau mày, khi thấy hần có thể tắm trong một căn phòng không được thường xuyên lau chùi.

“Đồ bẩn thỉu !” Thu Cúc lẩm bẩm, nguyên rửa sạch hần.

Lau chùi sạch phòng tắm, chờ máy giặt xấy khô quần áo, Thu Cúc mở nắp máy giặt, lôi từng bộ quần áo, vỏ chăn, vỏ gối, ga trải giường, cho vào một cái sọt nhựa, rồi khệ nệ bê ra phòng khách.

“Này anh !” Thu Cúc mệt mỏi, thì thào gọi: “Nhà anh có ban công không ?”

Đang tận hưởng không khí tươi mát và sạch sẽ, Tuấn Nam giặt mình, nhìn người con gái có vóc dáng nhỏ nhắn, đang nhể nhại bưng một sọt đồ nặng, đứng ở giữa phòng.

“Cô muốn hỏi gì ?”

“Tôi hỏi nhà anh có ban công không ?”

“Có.”

“Ở chỗ nào ?”

Tuấn Nam dơ tay chỉ.

Thu Cúc đi theo hướng tay chỉ của Tuấn Nam.

Phơi xong một sọt đồ, Thu Cúc mệt đến nỗi ngồi bệt xuống nền gạch men, mắt nhìn về khoảng không gian bao la rộng lớn trước mặt, mũi hít lấy hương thơm của chậu hoa hồng bên cạnh, làn gió mát khiến tâm hồn Thu Cúc khoan khoái.

Hai tay dút vào túi quần, Tuấn Nam lặng lẽ đứng nhìn Thu Cúc từ phía sau. Cảm giác của hần lúc này rất kì lạ, dù đã từng mang Mỹ Dung lên đây, nhưng cảm giác mà Thu Cúc mang lại cho hần khác hoàn toàn với cảm giác mà Mỹ Dung mang lại cho hần.

.....

Đã lau chùi và dọn dẹp xong căn nhà, Thu Cúc đi tắm rửa, sau đó mở tủ lạnh trong nhà bếp.

Nhìn tủ lạnh chỉ chứa toàn rượu với bia, mấy gói mì tôm, mấy quả trứng vịt, Thu Cúc ngán ngẩm, thương thay cho số phận không may của mình khi vớ phải một tên chủ ở bẩn, không biết tự chăm sóc bản thân mình.

Lấy một cái xoong sạch, đổ nước đến lưng xoong, Thu Cúc bật bếp gas.

15 phút sau, nước sôi. Thu Cúc thả mì ăn liền vào nước sôi, khi các sợi mì bắt đầu rời nhau, dùng đũa tách rời chúng, vớt ra một cái bát thủy tinh khá to. Sau đó đổ chỗ nước vừa trần mì đi, nấu một nồi nước sôi khác, cho 1/2 lượng gia vị và cho thêm trứng gà cùng rau xanh vào nấu chín, rồi đổ lên trên mì.

Đặt bát mì thủy tinh xuống bàn, hai tay xoa vào nhau, cảm lấy đũa, mắt sáng rực nhìn bát mì, Thu Cúc đang chuẩn bị động đũa thì...

“Khoan đã !” Không biết Tuấn Nam từ đâu, đột nhiên xuất hiện đứng vào lúc Thu Cúc đang đói.

“Tôi cũng muốn ăn mì !” Ngồi xuống bên cạnh Thu Cúc, Tuấn Nam vô tư nói ra yêu cầu của mình.

“Này !” Thu Cúc cúi: “Nếu anh muốn ăn, thì tự đi mà nấu. Trong tủ lạnh vẫn còn mỳ tôm và trứng gà, cùng rau xanh.”

Không lí gì đến lời nói không mấy thân thiện của Thu Cúc, tự lấy một đôi đũa, Tuấn Nam tranh giành thức ăn với Thu Cúc.

Thu Cúc tức nghẹn họng, mắt tròn trối nhìn Tuấn Nam. Biết không thể tranh ăn được với hắn, Thu Cúc đành phải đi nấu một nồi mỳ tôm khác.

Không may cho Thu Cúc, chưa kịp động đũa, đã bị tên hấu đói kia ăn mất phân nửa.

Thu Cúc khóc không ra nước mắt. Tên chết tiệt này chẳng phải đã chén sạch một nồi mỳ rồi hay sao ? Tại sao còn dành ăn với người ta nữa ?

Cũng may sức ăn của Thu Cúc không nhiều, nếu không đã phải ôm bụng đói đi ngủ rồi.

Ăn xong, Thu Cúc lo dọn dẹp bàn ăn, và rửa chén bát.

Hơn 11 giờ đêm, Thu Cúc mới hoàn thành hết một đồng công việc.

“Này anh ! Phòng ngủ của tôi ở đâu ?” Thu Cúc thấy trong nhà ngoài chiếc giường trong phòng ngủ, thì không còn chiếc giường nào khác. Chẳng lẽ, hắn bắt mình ngủ trên ghế sofa ngoài phòng khách ?

Được ăn ngon, nhà cửa được dọn dẹp và lau chùi sạch sẽ, quần áo bẩn được giặt sạch, mang ra ban công phơi, tâm trạng Tuấn Nam chưa có lúc nào lại thoải mái và nhẹ nhõm như thế. Tâm trạng vui vẻ, thì tinh thần cũng tốt lên.

“Cô ngủ trên chiếc giường trong phòng ngủ.”

Thu Cúc tưởng hắn có lòng tốt, nhường mình ngủ trên giường, còn hắn ngủ trên ghế sofa ngoài phòng khách, đã lịch sự nói: “Cảm ơn anh. Chúc anh ngủ ngon.”

Che miệng ngáp ngủ, mắt nhắm mắt mở, Thu Cúc chậm chạp đi vào phòng ngủ.

“Rầm !” Thu Cúc ngã lên giường, bò bằng bốn chân, rúc vào chăn, kéo chăn đắp ngang người, chỉnh lại gối, Thu Cúc nhắm mắt ngủ ngay lập tức.

Tuấn Nam mở to mắt nhìn Thu Cúc. Hắn tưởng Thu Cúc sẽ đặt cho hắn một đồng câu hỏi, nhưng không ngờ Thu Cúc lại dễ dàng thỏa hiệp như thế. Nghe tiếng hít thở nhịp nhàng của Thu Cúc, Tuấn Nam khẳng định Thu Cúc đã ngủ say rồi.

“Có thể dễ dàng ngủ như thế sao ?” Tuấn Nam bước đến bên giường, mắt chăm chú nhìn khuôn mặt say ngủ của Thu Cúc. Hắn không biết tương lai mai sau, có xảy ra chuyện gì không, nhưng cảm giác sống chung với Thu Cúc không khiến cho hắn cảm thấy ghét, mà dường như hắn còn có một chút chờ mong.

Đêm đã khuya, trời trở lạnh, Tuấn Nam liếc mắt nhìn chiếc ghế sofa màu trắng ngoài phòng khách.

“Cô ta chẳng phải là vợ sắp cưới của mình sao ? Mình ngủ cùng với vợ thì có gì sai.” Tự trấn an lương tâm không mấy tốt đẹp và trong sáng của mình, Tuấn Nam trèo lên giường.

Hít mùi hương hoa cúc thoang thoảng tỏa ra từ mái tóc và cơ thể Thu Cúc, Tuấn Nam nhắm mắt lại, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Ba giờ sáng, Thu Cúc đột nhiên mở mắt, nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh. Thấy một người đàn ông lạ mặt, đang ngủ say bên cạnh mình. Lúc đầu, Thu Cúc sợ đến mức muốn hét âm lên, cũng may Thu Cúc nhanh chóng cắn chặt môi và bịt miệng, nên tiếng hét không thoát ra khỏi cổ họng.

Vỗ vò đầu mấy cái cho tỉnh táo, Thu Cúc cố nhớ lại mọi chuyện, xem mình đang ở đâu, lý do vì sao mình lại đang ngủ cùng với một người đàn ông lạ mặt trên giường. Sau khi nhớ lại tất cả mọi chuyện, Thu Cúc nhẹ nhàng trèo xuống giường.

Liếc mắt nhìn khuôn mặt say ngủ của Tuấn Nam, Thu Cúc mò mẫm đi ra phòng khách.

Không muốn ngủ cùng với một người đàn ông lạ mặt, Thu Cúc nằm dài trên ghế sofa, kéo tấm mền lót mỏng lên ngang người, chỉnh lại gối kê dưới đầu, nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm đếm số, đếm đến con số 100, Thu Cúc từ từ chìm vào giấc ngủ.

10. Chương 10

Sáu giờ sáng, Tuấn Nam tỉnh dậy, mở mắt nhìn vào khoảng trống bên trong. Thấy bên cạnh trống không, và không có hơi ấm của con người, Tuấn Nam cau mày.

Đi chân trần ra phòng khách, Tuấn Nam bắt gặp hình ảnh ngủ co ro của Thu Cúc trên ghế sofa.

“Điều này có nghĩa là cả đêm hôm qua, cô ấy ngủ ở đây.” Tuấn Nam nhếch mép, hai tay khoanh trước ngực.

Tiến gần đến ghế sofa, Tuấn Nam dùng chân đá nhẹ vào người Thu Cúc: “Sáng rồi, dậy đi !”

Thu Cúc mở mắt, nhìn Tuấn Nam đang đứng khoanh tay trước mặt mình.

Không nói gì, Thu Cúc ngồi dậy. Vuốt tóc cho thẳng, đi đến góc phòng khách, ngồi xổm, Thu Cúc kéo khóa túi hành lý, mở ngăn đầu tiên, lấy khăn mặt, kem đánh răng và bàn chải.

Tuấn Nam đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Thu Cúc là người con gái kì lạ nhất mà hắn từng gặp.

Thu Cúc đang đánh răng rửa mặt trước một tấm gương lớn trong phòng tắm, Tuấn Nam tự nhiên mở cửa bước vào.

Quẹt kem đánh răng vào bàn chải, hắn cùng đứng đánh răng với Thu Cúc. Hình ảnh này của hai người chẳng khác gì một cặp vợ chồng son.

.....

Mở cửa tủ quần áo, Tuấn Nam loay hoay chọn một bộ đồ để mặc đi làm.

“Thu Cúc ! Cô chọn đồ giúp cho tôi !” Tuấn Nam đột nhiên nảy ra ý định hỏi vợ chưa cưới.

Thu Cúc không nói hai lời, bước đến gần tủ quần áo, bàn tay nhỏ nhắn lựa chọn từng bộ đồ, mắt chăm chú nhìn.

Tuấn Nam đứng khoanh tay bên cạnh, mắt chiêm ngưỡng ngắm nhìn Thu Cúc đang chăm chú chọn đồ ỉn.

Chưa đầy một phút, Thu Cúc chọn lựa được một bộ đồ ưng ý.

“Anh mặc bộ đồ này đi !” Thu Cúc đưa cho Tuấn Nam, chân định bước đi ra phòng khách.

“Khoan đã !” Tuấn Nam gọi giật lại: “Tôi muốn nhờ cô đeo hộ cà vạt.”

Thu Cúc nhướng mi, hoàn toàn không hiểu ông chủ mới của mình, sao lại yêu cầu mình làm những việc kì quái mà chỉ có vợ mới làm thế.

“Anh không thể thắt được cà vạt sao ?”

“Tôi không biết làm, nên mới phải nhờ cô.” Tuấn Nam nói dối không chớp mắt.

Thu Cúc thở dài, kiễng chân, tay giúp Tuấn Nam vuốt thẳng áo vét màu trắng. Vặn cổ áo sơ mi, luồn cà vạt vào cổ Tuấn Nam, Thu Cúc cẩn thận luồn vạt cà vạt qua nút thắt. Chỉnh lại cho thật phẳng, Thu Cúc hài lòng nói: “Xong rồi !”

Tuấn Nam đứng bất động trên nền gạch, cơ thể đông cứng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Mùi hương hoa cúc, mùi nữ tính toát ra từ hơi thở, mái tóc, cơ thể Thu Cúc đã khiến lòng hắn thoáng xao động.

Thò vào trong túi áo khoác, lấy một tờ giấy, Thu Cúc đưa cho Tuấn Nam: “Đây là các điều khoản mà tôi muốn ăn cam kết khi tôi còn làm việc ở đây. Ngoài ra...” Thu Cúc đưa cho Tuấn Nam một tờ giấy thứ hai: “Đây là số tiền tôi đã tính, anh cần đưa cho tôi, để tôi đi chợ mua thực phẩm và các đồ dùng cần thiết.”

Tuấn Nam đọc các điều khoản ghi trên giấy của Thu Cúc. Đọc xong, hắn không biết là nên khóc hay là nên cười. Nếu hắn đồng ý kí vào tờ giấy này, chẳng khác gì hắn đang thuê một ô sin.

“Này cô ! Cô bảo tôi kí vào tờ giấy này, là ý gì thế ?”

“Anh không chấp nhận sao ?” Thu Cúc không hiểu, nhưng điều mà mình ghi ra đó thì có yêu cầu hay đòi hỏi quá cao đâu, mà hẳn không chịu chấp nhận: “Khi đi làm cho bất cứ gia đình nào, tôi cũng muốn thỏa thuận trước với họ.”

“Làm cho bất cứ gia đình nào, cũng thỏa thuận trước với họ ? Tôi thật sự không hiểu ý cô muốn nói gì ?”

“Ông lão đã thuê tôi đến đây giúp việc nhà cho anh, nên tôi muốn trước khi bắt tay vào làm việc, muốn anh biết trước để tránh xích mích về sau này.” Thu Cúc ngẩng mặt nhìn Tuấn Nam, nói ra suy nghĩ của mình.

Tuấn Nam vuốt mặt, kinh ngạc nhìn Thu Cúc: “Ông nội tôi nói rằng, tôi muốn tìm thuê một cô giúp việc ?”

Thu Cúc gật đầu: “Đúng, sáng hôm kia, tôi gặp một ông lão, ông nói rằng người chủ cũ của ông ấy đang tìm một người giúp việc. Thấy tôi vui tính và chăm chỉ, đã tốt bụng giới thiệu công việc này cho tôi, hơn nữa tiền lương trong vòng một năm tôi cũng đã nhận rồi.”

Nhìn vào đôi mắt trong veo của Thu Cúc, và chứng kiến những việc mà Thu Cúc đã làm vào tối hôm qua, Tuấn Nam không cho rằng Thu Cúc đang nói dối.

“Lão già chết tiệt ! Dám lừa bỡn mình.” Tuấn Nam tức và hận ông nội đến nỗi muốn nhanh chóng lái xe đến biệt thự Lâm gia, để quát thẳng vào mặt ông Lâm Phong.

Hít một hơi thật sâu, cố đè nén phần nộ và tức giận trong lòng, Tuấn Nam nói: “Cô hoàn toàn tin vào những gì mà ông tôi nói sao ?”

“Đúng, ông lão là một người tốt.”

Câu trả lời của Thu Cúc, suýt chút nữa khiến Tuấn Nam chửi thành tiếng.

“Nếu tôi nói với cô rằng, ông tôi thuê cô đến đây không phải để làm người giúp việc, mà trở thành vợ chưa cưới của tôi, cô có tin không ?”

Thu Cúc tròn mắt nhìn Tuấn Nam. Một lúc sau, Thu Cúc che miệng cười khúc khích: “Anh đừng đùa nữa có được hay không ? Bây giờ là thời đại gì rồi, mà anh vẫn còn đem chuyện hôn nhân đại sự cả đời ra để đùa giỡn ?”

Một ý nghĩ trong đầu Tuấn Nam chợt lóe. Lẽ ra hẳn nhất quyết muốn nói rõ mọi chuyện cho Thu Cúc biết, nhưng Thu Cúc hiểu lầm rằng mình được thuê đến đây để làm người giúp việc có lợi cho hẳn hơn. Nghĩ đến những ngày sắp tới, nhà cửa được lau chùi và dọn dẹp sạch sẽ, quần áo lúc nào cũng được giặt tẩy, là ủi cho phẳng, được ăn những bữa cơm ngon miệng và nóng sốt, tự nhiên khoe môi hẳn cong lên.

“Này anh ! Anh có thể kí tên vào tờ giấy ghi các điều khoản của tôi được chưa ?” Thấy hẳn đứng thần người, mà không chịu kí tên ỉn, Thu Cúc lên tiếng nhắc nhở.

Tút bút máy ra khỏi túi áo vét màu trắng, mở nắp, hẳn kí doyet trên tờ giấy.

Thu Cúc sung sướng, vui vẻ lấy lại tờ giấy.

“Còn số tiền đi chợ và mua dụng cụ trong nhà ?” Thu Cúc chỉ tay vào tờ giấy thứ hai trên tay hẳn.

Tuấn Hùng đọc một loạt các thứ mà Thu Cúc đã cẩn thận, nắn nót ghi trên tờ giấy ô ly. Hẳn không nhịn được cười, con nhóc này mắc bệnh nghề nghiệp quá nặng. Xem ra Thu Cúc đã từng đi làm quản gia cho người khác, nên mới chuyên nghiệp như thế này.

Tuấn Nam mở ví, đưa cho Thu Cúc một xấp tiền, cùng một tấm thẻ ATM.

“Cô cầm lấy số tiền và tấm thẻ ATM, mã số tôi đã ghi trên tờ giấy. Nhớ là đừng đánh mất. Nếu không, tôi sẽ bắt cô phải bồi thường gấp đôi.”

Thu Cúc gật đầu như già tởi: “Tôi biết rồi.”

Tuấn Nam vui vẻ, môi nở một nụ cười, tay sách cặp táp màu đen.

“Khoan đã !” Tuấn Nam vừa đi chớm ra đến cửa phòng ngủ, Thu Cúc gọi giật lại.

“Cô còn tôi kí vào tờ giấy gì nữa ?” Tuấn Nam quay lại, cau mày nhìn Thu Cúc.

Thu Cúc mở một cuốn sổ hình chữ nhật, có bìa màu đen. Ấn ngòi bút, Thu Cúc hỏi Tuấn Nam: “Anh có thể cho tôi biết, anh thích ăn gì được không ? Đồ uống mà anh hay dùng là gì ? Anh nói để tôi biết, tôi còn mua ?”

Nhìn cách hỏi giống như là phóng viên báo chí phỏng vấn của Thu Cúc, Tuấn Nam thấy Thu Cúc là một cô gái rất thú vị.

Tuấn Nam hăng giọng đọc một lô một lốc cho Thu Cúc chép.

Thu Cúc choáng váng, mắt tròn tròn nhìn ba trang giấy ghi chi chít, đồ ăn và thức uống mà Tuấn Nam thích. Đây ! Hẳn có phải là người không, tại sao hẳn lại thích ăn nhiều như thế ?

“Sao rồi ? Cô ổn chứ ?” Tuấn Nam cười thầm, giả vờ bình thản hỏi Thu Cúc.

“Cảm ơn anh. Tôi không còn yêu cầu gì nữa.”

Nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, Tuấn Nam xách cặp táp đi ra phòng khách.

Ra đến cửa, Tuấn Nam dặn dò Thu Cúc: “Căn nhà này hiện giờ chỉ có duy nhất một chiếc chìa khóa, nên cô đừng đi đâu quá lâu.”

“Tôi biết rồi. Trưa nay, anh có về nhà ăn cơm không để tôi nấu ?”

“Không, chiều tối tôi mới về.”

Chờ Tuấn Nam bước vào thang máy, Thu Cúc mới đóng cửa.

“Hura ! May quá ! Hẳn đi làm cả ngày mới về, trong khoảng thời gian này, mình có thể thoải mái làm những chuyện mà mình thích rồi.”

Mở túi hành lý, khoác tạm một chiếc áo tay dài mỏng màu xanh dương, đội mũ lưỡi trai trên đầu, quần ống rộng thùng thình giống như một tomboy chính hiệu, đeo gọn túi xách trên vai, đóng cửa, Thu Cúc đứng chờ trước cửa thang máy.

Sáng nay, Thu Cúc dự định sẽ đi siêu thị mua thực phẩm ăn trong vòng một tuần, mua máy hút bụi, mua giẻ lau nhà, mua giấy gián trang trí nhà cửa.

Xoa xoa hai tay vào nhau, khuôn mặt bừng sáng, đã lâu không được tự tay trang trí nhà cửa, nên Thu Cúc rất háo hức và chờ mong.

Cánh cửa thang máy mở ra, Thu Cúc vội bước vào trong.

11. Chương 11

Tám giờ sáng, người giúp việc trong nhà dọn thức ăn cho chủ tịch Lâm ăn. Tối hôm qua, nhận được tin thằng cháu trai đã thành công đón được Thu Cúc về sống chung với mình trong căn hộ cao cấp, tại tòa cao ốc Cao Phong, ông Lâm Phong rất vui vẻ. Bước đầu tiên, ông đã thành công gián tiếp gây sức ép với Tuấn Nam. Ông tin rằng, nhất định Tuấn Nam sẽ tìm đủ mọi cách để Thu Cúc chịu kết hôn với mình.

“Ha ha ha !” Vừa ăn cơm, ông Lâm Phong vừa sung sướng mỉm cười.

Ngồi đối diện với chủ tịch Lâm, ông Trung Dũng thấy chủ tịch cao hứng, ông cũng vui lây. Hiếm khi chủ tịch Lâm mới vui vẻ, cười sung sướng như thế này. Xem ra, chủ tịch Lâm đã dần trút bỏ được những phiền muộn tích tụ trong lòng hơn 20 năm qua.

“Chủ tịch đoán tiếp theo cậu chủ sẽ làm gì ?” Phó giám đốc Trung Dũng không nén nổi tò tò, đã lên tiếng hỏi chủ tịch Lâm.

“Tôi đoán một chút nữa, nó sẽ đến đây.” Chủ tịch Lâm nhấp một ngụm rượu trong ly, cười tươi đáp.

Ông Trung Dũng cười, không đáp. Đối với trí tuệ của chủ tịch Lâm, ông Trung Dũng không nghi ngờ một chút nào. Làm việc cho ông Lâm Phong hơn 20 năm, ông đã phần nào được tính cách của ông Lâm Phong.

“Kính cong ! Kính cong !” Ông Lâm Phong vừa mới dứt lời, tiếng chuông cổng reo lên inh ỏi.

Ông Lâm Phong cười đến hoa xuân đều nở rộ: “Đấy tôi nói có sai đâu, thằng cháu trai của tôi đến rồi.”

Ông Trung Dũng bật cười, neho mắt nhìn Chủ tịch Lâm.

Hai phút sau, Tuấn Nam xuất hiện trong nhà bếp của biệt thự Vũ Gia.

“Ông nội ! Cháu có chuyện muốn nói với ông !” Tuấn Nam nghiêng rằng, mặt đặng đặng sát khí.

“Có chuyện gì thì lúc nữa hãy nói. Cháu ngồi xuống đây ăn cơm sáng đi.” Ông Lâm Phong tốt bụng nhắc nhở Tuấn Nam.

“Không cần !” Tuấn Nam cộc lốc đáp, tức giận đến mức muốn túm cổ áo ông Lâm Phong, và quát ông Lâm Phong một trận: “Ông ăn nhanh lên, cháu chờ ông trong phòng khách.”

Tuấn Nam xoay người bước đi, ánh mắt rực lửa giận.

“Chủ tịch !” Ông Trung Dũng lo lắng, gọi nhỏ: “Cậu chủ...”

“Đừng lo ! Chắc thằng bé đã biết tôi lừa thuê Thu Cúc hơn 100 triệu, để đến làm quản gia cho nhà riêng của nó, nên sáng nay nó mới đến đây để tính sổ với tôi.” Ông Lâm Phong chẳng những không sợ thằng cháu trai dùng những ngôn từ thô tục với mình, mà ngược lại ông còn cười to hơn cả lúc này.

Ông Trung Dũng thở dài, lắc đầu ngán ngẩm. Chủ tịch Lâm càng già càng khó chơi, càng nghĩ ra những cách kì cục để trêu đùa thằng cháu trai.

Tuấn Nam ngồi đợi trên ghế sa lông màu xám trong phòng khách. Người làm trong nhà mang cà phê, trái cây và bánh cho hắn.

Ông Lâm Phong cố ý không ra sớm, mà ăn thật chậm, ăn lâu đến mức, Tuấn Nam tức điên người, uống hết gần hai tách cà phê để hạ hỏa.

“Ông nội !” Chủ tịch Lâm vừa đặt mông ngồi xuống ghế sa lông, đối diện với thằng cháu trai, Tuấn Nam rít giọng quát.

“Xin lỗi cháu ! Người già chức năng tiêu hóa kém, nên phải ăn uống thật chậm, và nhai cho thật kĩ.” Ông Lâm Phong cười cười, miệng giả vờ giải thích sự chậm chễ của mình cho thằng cháu nghe.

Ông Lâm Phong không giải thích thì thôi, càng giải thích Tuấn Nam càng tức.

Hít một hơi thật sâu, để không bùng phát tức giận, xông lên đấm thẳng vào mặt ông nội, Tuấn Nam trầm giọng hỏi: “Ông nói đi ! Rút cuộc ông chọn vợ cho cháu, hay là chọn người làm cho cháu ?”

“Tất nhiên là ông chọn vợ cho cháu rồi.” Ông Lâm Phong nhìn vào mắt Tuấn Nam, cười nói.

“Nói dối ! Ông muốn chơi xỏ cháu đúng không ? Sáng nay cô ta nói cho cháu biết là ông thuê cô ta với số tiền hơn 100 triệu để làm công việc dọn dẹp nhà cửa, giặt giũ quần áo, đi chợ và nấu cơm cho cháu. Cô ta không hề biết là ông dùng tiền để mua cô ta về làm vợ cho cháu.” Tuấn Nam cười mỉa: “Ông định chơi trò gì thế ? Ông muốn biến cháu thành một kẻ biến thái, phải tìm đủ mọi cách để quyến rũ cô ta đúng không ?”

Ông Lâm Phong thu lại nụ cười, nghiêm túc bảo Tuấn Nam: “Tùy cháu, cháu nghĩ thế nào cũng được. Nếu cháu cảm thấy không thể chấp nhận cách làm này của ông, cháu có thể nói rõ cho cô bé ấy biết.”

Ông Lâm Phong nhếch mép, neho mắt nhìn Tuấn Nam: “Ông nghĩ rằng cháu không phải là một thằng ngốc. Tuy chỉ mới gặp mặt và tiếp xúc với cô bé ấy, cháu cũng biết cô bé ấy đặc biệt đúng không ? Nếu cháu không muốn kết hôn với cô bé ấy, và muốn để cho cô bé ấy đi, cũng không sao cả. Ông tin rằng thằng cháu ngoại cũng đang chờ cơ hội, được thay vào vị trí của cháu.”

Tuấn Nam tức đến run người, tay siết chặt, khớp ngón tay kêu răng rắc. Mặc dù hận và căm ghét ông nội, nhưng không thể thoát khỏi sự kiểm soát của ông Lâm Phong.

Ông Lâm Phong biết trong đầu Tuấn Nam đang nghĩ gì, cũng hiểu trong lòng hắn ngoài hận thù và căm ghét mình thì không còn tình cảm nào khác, nhưng ông tin rằng khi đã thực sự tìm được tình yêu và hạnh phúc cho riêng mình, Tuấn Nam sẽ không còn hận và căm ghét mình giống như trước nữa.

.....

Thu Cúc đến siêu thị lớn nhất của thành phố. Tất cả những thứ cần mua, đều đã được ghi sẵn vào tờ giấy, nên Thu Cúc không lo là mình sẽ mua thiếu thứ gì đó.

Không có xe đạp, Thu Cúc bắt một chiếc xe tắc xi. Tuấn Nam đưa cho Thu Cúc rất nhiều tiền và một tấm thẻ ATM. Với từng này tiền, Thu Cúc có thể chi tiêu thoải mái trong vòng một tháng.

Siêu thị Thiên Hòa rộng 1,800 mét vuông, bao gồm bốn tầng, tầng một bán thực phẩm, tầng hai bán văn hóa phẩm, tầng ba bán đồ may mặc, tầng bốn bán các đồ dùng trong nhà.

Đầu tiên, Thu Cúc đi dạo một vòng dưới tầng một. Một tay đẩy xe mua hàng, một tay cầm tờ giấy ghi tên các loại thức phẩm cần phải mua, mắt chăm chú nhìn.

Nguyên tắc trở thành người quản gia của Thu Cúc là phải biết sở thích ăn uống, và các thói quen sinh hoạt của chủ nhà, để tránh xảy ra xích mích, xung đột, dẫn đến mất việc. Thu Cúc mặc dù chỉ mới làm quen với công việc quản gia, nhưng vốn là người có tính cẩn thận, lại chăm chỉ học hỏi, nên Thu Cúc tiến bộ rất nhanh.

Mất gần nửa tiếng, Thu Cúc đã chất đầy thực phẩm vào xe mua hàng.

Đẩy xe mua hàng gọn vào một góc dưới tầng một, Thu Cúc đi thang máy bộ lên lầu hai.

Tuy có vẻ bề ngoài trông bảnh bao và phong độ, nhưng Tuấn Nam lại sống rất bẩn và luộm thuộm. Nghĩ đến căn nhà, mà mình phải hì hục lau chùi và dọn dẹp mất gần ba tiếng đồng hồ vào tối hôm qua, Thu Cúc nhăn mặt nhíu mày. Để tránh bị hành xác, Thu Cúc quyết định phải mua máy hút bụi, mua chổi lau nhà mới, mua xô, mua thuốc tẩy, mua sắt phòng....

Phải mua quá nhiều thứ, đến khi tính xong tiền, Thu Cúc choáng váng nhìn hai xe chở hàng đầy lên đến tận nóc, thậm chí còn phải chuyển bớt sang xe mua hàng thứ ba.

Không thể khuôn hết tất cả các túi hàng lớn nhỏ ra xe tắc xi, Thu Cúc lựa chọn phương pháp để cho nhân viên trong siêu thị giao hàng về tận nhà mình. Cũng may siêu thị Thiên Hòa còn có dịch vụ này, nếu không Thu Cúc đã phải ốm xác rồi.

Mười một giờ trưa, Thu Cúc rời siêu thị Thiên Hòa để về nhà. Mua sắm tiêu tốn thời gian của Thu Cúc mất hơn ba tiếng.

.....

Đi trên vỉa hè gần siêu thị Thiên Hòa, Thu Cúc vì không muốn mất tiền đi xe tắc xi, đã quyết định đi bộ một đoạn đến trạm xe buýt, cách xa gần 500 mét.

Vừa đói vừa mệt, vừa khát nước khô cổ họng, Thu Cúc quệt mồ trán, chân chậm chậm bước. Mất hơn ba tiếng đi lên đi xuống trong siêu thị Thiên Hòa, cơ thể Thu Cúc rệu rã hết một tấm bao tải bị rách nát.

Thấy một chiếc xe bán hàng rong, Thu Cúc vội vã tiến lại gần.

“Chị ơi bán cho em một bịch sữa đậu nành !” Thu Cúc mỉm cười, bảo chị bán hàng.

Chị bán hàng nhanh chóng mở thùng đá, lấy một bịch sữa đậu nành mát lạnh cho Thu Cúc.

“Của em hết bao nhiêu tiền ?”

“Ba nghìn đồng.”

“Cảm ơn chị.” Một tay đưa tiền, một tay Thu Cúc đón lấy bịch sữa đậu nành trên tay chị bán hàng.

Chỉnh lại ống hút, Thu Cúc vừa đi vừa uống sữa đậu nành. Dòng nước mát, thơm ngọt, khiến Thu Cúc thanh tỉnh cả người, cơn đói và mệt đã được xua tan đi được một nửa.

“Bịch !”, “Bình !”, “Bốp !” Đi trên vỉa hè gần một công viên, ba âm thanh vang lên cùng một lúc, khiến Thu Cúc chú ý.

Đứng lại, lắng tai nghe, mắt nhìn vào trong công viên, Thu Cúc thấy có ba tên thanh niên bặm trợn, và hung dữ đang vây lấy một chàng trai hơn 20 tuổi vào giữa. Chàng trai kia, quần áo xộc xệch, tóc tai tán loạn, mặt đầm đìa mồ hôi, mép rách toạc đang chảy máu, trên người có vô số vết thương. Bình thường công viên vào giờ này có rất đông người đến đây nghỉ mát, nhưng không hiểu hôm nay lại không có ai cả.

Thu Cúc tròn xoe mắt nhìn, phân vân không biết nên làm gì mới phải, nên xông lên cứu chàng trai kia không, hay là bỏ mặc anh ta ?

“Chát !”, “Hự !” Chàng trai kia bị hai tên trong số ba tên đâm liên tiếp vào bụng và đá vào chân.

“Bốp !” Chàng trai kia cũng không chịu kém, đã dơ tay đâm móc từ dưới lên trên vào cằm trong số một tên vừa đánh mình lúc này.

“Rầm !” Tên kia ngã đập mông xuống đất, mặt ê ẩm vì đau.

Thu Cúc càng nhìn càng thấy khiếp sợ, lòng nghĩa hiệp nổi lên. Biết mình chân yếu, tay mềm, không thể dùng võ lực để giải cứu chàng trai kia, Thu Cúc bắc loa lên miệng, hét to: “Cứu người ! Cứu người ! Ở đây có đánh nhau ! Mau đến cứu người !”

Tiếng hét thất thanh của Thu Cúc, khiến cho bốn người đàn ông đang hăng máu đánh nhau giật nảy mình, đồng loạt quay lại nhìn Thu Cúc.

“Con nhóc kia ! Mày có cầm miệng đi không hả ?” Một tên mập lùn, hung dữ quát Thu Cúc.

“Mày muốn chết có đúng không ?” Tên đứng bên cạnh phụ họa.

Thu Cúc sợ tới mức, muốn co giò bỏ chạy, nhưng thấy chàng trai kia mặt mày sưng húp, mép chảy máu, Thu Cúc lại cố nuốt hết tất cả sợ hãi vào trong, run giọng nói: “Đánh...đánh người là trái pháp luật. Các...các người...không...không được phép làm thế.”

Ba tên đàn ông bặm trợn cười ha ha, chúng tưởng Thu Cúc đang diễn hài cho chúng xem.

“Con nhóc điên khùng kia ! Mày còn không mau biến đi, hay là để chúng tao đánh ày một trận như tử thi mày mới chịu hiểu là không nên xen vào chuyện của người khác.” Tên mập lùn tiếp tục lên giọng, dạy đời Thu Cúc.

“Cứu người ! Có ai không ? Mau lại đây cứu người !” Thu Cúc bắc loa lên miệng, ngó ngược ngó xuôi, hét còn to hơn cả lúc này.

Ba tên kia tức điên người, chúng ra hiệu cho nhau, một tên ngay lập tức xông ra dạy dỗ Thu Cúc.

Thu Cúc cuống cuồng chạy trốn, vừa chạy vừa giữ chặt lấy quai túi xách.

Chàng thanh niên kia cau mày nhìn cảnh Thu Cúc hết chạy đông lại chạy tây, miệng không ngừng la hét câu: “Cứu người !”

Mọi người đi đường, nghe thấy tiếng hét thất thanh của Thu Cúc đã dừng xe lại.

Thu Cúc thấy có người, vội la lên thất thanh: “Mau ! Mau cứu người !”

Ba tên kia không dám làm ầu, khi người đi đường kéo đến càng lúc càng đông. Sợ một trong số họ gọi cảnh sát, sợ bị họ đánh hội đồng, ba tên kia không dám chậm trễ, vội chạy đi mất.

“Cháu không sao chứ ?” Một ông lão hơn 70 tuổi, quan tâm hỏi Thu Cúc.

“Dạ, cháu không sao.” Thu Cúc thở phò phò, quệt mồ hôi trán, nhovn miệng cười.

“Tại sao mấy tên thanh niên còn đồ kia lại đuổi đánh cháu ?” Một người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh ông lão tiếp lời.

“Bọn chúng không có thù oán gì với cháu cả. Người mà bọn chúng muốn đánh là chàng trai kia.” Thu Cúc mỉm cười, tay chỉ về phía sau lưng.

“Chàng trai nào ?” Người phụ nữ trung niên kinh ngạc, khi nhìn theo hướng tay chỉ của Thu Cúc, nhưng không thấy ai cả.

“Chàng trai đó là...” Thu Cúc quay lại, nụ cười cứng đờ, mắt ngơ ngác nhìn khu đất lúc này chàng trai kia đứng: “Người đâu rồi ?”

Thu Cúc chớp chớp mắt, tưởng rằng mình bị hoa mắt nên mới nhìn nhầm. Rõ ràng lúc còn trông thấy anh ta bị thương đứng ở đây, tại sao khi quay lại nhìn, thì không thấy anh ta đâu cả ?

Thu Cúc vẫy tay chào sáu người đứng trên vỉa hè, chân chạy nhanh vào trong công viên, mắt đảo dáo dác nhìn xung quanh.

Từ xa, Thu Cúc trông thấy một chàng thanh niên cao hơn 1m7, vóc dáng thon dài, mái tóc tơ màu vàng dài đến chấm đến gáy, mặc một chiếc áo màu trắng nhàu nát dính đất cát và những ngọn cỏ màu xanh, quần trẻ cạp, khập khiễng bước đi trên nền gạch.

Thu Cúc ba chân bốn cẳng đuổi theo, miệng gọi to: “Này anh !”

Chàng thanh niên không ngừng lại, chân khập khiễng vẫn bước đi.

“Này anh !” Thu Cúc tiếp tục gọi.

Đến gần anh ta, Thu Cúc vòng ra đứng chắn ở đằng trước.

“Này anh ! Tại sao tôi gọi anh mấy lần mà anh không chịu dừng lại ?” Thu Cúc bực mình, thở phì phò, ngẩng mặt nhìn anh ta.

Khuôn mặt thon dài, môi mỏng đỏ như son, mũi thẳng, lông mày thưa, đôi mắt có tròng mắt màu xanh như ngọc bích. Nhìn anh ta, Thu Cúc tưởng mình đang gặp được một thiên thần, đang khoác một đôi cánh màu trắng, lạnh như băng.

Thu Cúc là người không động tâm với cái đẹp, cũng không có khiêu thưởng thức như những cô gái khác.

Thu Cúc nhìn anh ta bằng ánh mắt của một người bạn dành ột người bạn, tuyệt không có một chút sắc tâm nào.

“Anh không sao chứ ? Có cần tôi gọi xe cứu thương cho anh không ?” Thu Cúc chú ý đến khuôn mặt tím bầm, vết máu vẫn chưa khô trên má, và đầu gối bị trầy của anh ta.

Anh ta im lặng nhìn Thu Cúc, đôi mắt vô cảm, thờ ơ không quan tâm đến hiện tại xung quanh, cũng không để ý đến vết thương trên thân thể mình.

Thu Cúc kéo khóa túi xách, chìa một chiếc khăn tay màu trắng trước mặt anh ta: “Anh dùng tạm đi, miệng anh đang chảy máu kia !”

Anh ta liếc mắt nhìn chiếc khăn tay màu trắng trên tay Thu Cúc, hai tay đút vào túi quần, không nhúc nhích.

Nụ cười thân thiện trên môi Thu Cúc trở nên gượng gạo, Thu Cúc gãi đầu nói: “Xin lỗi, có lẽ anh ngại bẩn nên không dám dùng khăn tay của tôi. Nếu anh không muốn dùng thì thôi vậy.”

Thu Cúc lúng túng, tay cứng nhắc, định đút chiếc khăn tay vào túi áo khoác.

Một tay thò ra khỏi túi quần, anh ta vươn ra cầm lấy chiếc khăn màu trắng trong tay Thu Cúc. Châm chằm anh ta đưa lên lau miệng, mắt nhìn thẳng vào mặt Thu Cúc.

Thu Cúc không nhìn vào mắt anh ta, mà chỉ chú ý vào vết thương trên khóe môi và mấy vết bầm tím trên mặt anh ta.

Đột nhiên, Thu Cúc nắm lấy tay anh ta, chân bước, miệng giục: “Anh đi theo tôi !”

Chàng thanh niên giật mình, kinh ngạc khi tự nhiên bị một cô gái động chạm vào tay mình. Bàn tay của cô gái thật ấm, thật mềm mại. Lúc đầu, anh ta định hất bỏ tay Thu Cúc, nhưng từ từ anh ta để cho Thu Cúc dẫn đi.

Đến một ghế đá trống, Thu Cúc kéo anh ta ngồi xuống bên cạnh mình.

Lấy lại chiếc khăn màu trắng trên tay anh ta, Thu Cúc cẩn thận và nhẹ nhàng lau vết máu và vết bẩn trên mặt anh ta. Sau đó lấy băng cá nhân dán vào vết thương.

Xé bỏ lớp giấy bọc bên ngoài, Thu Cúc giã lên vết thương trên mặt anh ta. Cúi nhìn đầu gối bị trầy, Thu Cúc cũng làm theo cách tương tự.

Xong xuôi, kéo khóa túi xách, đứng lên, Thu Cúc mỉm cười nói: “Tốt rồi ! Mặc dù vết thương phải gần một tuần mới khỏi, nhưng anh đừng lo sẽ không còn chảy máu nữa đâu.”

Nhìn đồng hồ điện tử màu trắng đeo trên cổ tay, Thu Cúc thở dài kêu lên: “Chết rồi ! Đã gần một giờ chiều rồi, tôi phải đi đây !”

Chàng trai kia chưa kịp mở miệng nói được câu gì, Thu Cúc đã chạy biến đi như ma đuổi, vừa chạy vừa vò đầu bứt tóc, vừa lẩm bẩm trong miệng.

Chàng trai ngồi nhìn theo hình bóng nho nhỏ của Thu Cúc mất hút sau hàng cây trong công viên. Lấy tay sờ mấy miếng băng cá nhân dán trên mặt, nhìn chiếc khăn tay màu trắng nằm trên ghế đá, khóe môi anh ta khẽ nhếch lên.

12. Chương 12

Buổi chiều, lo dọn dẹp, sắp xếp và trang hoàng lại nhà cửa, lo chuẩn bị nấu bữa tối, Thu Cúc không có lúc nào rảnh để đi thăm bà Thu Hồng.

Năm giờ chiều, Thu Phương gọi điện cho Thu Hồng.

“Thu Cúc ! Cậu đi đâu cả ngày hôm nay mà không thấy ?” Thu Phương ngay câu đầu tiên đã đặt cho Thu Cúc một câu hỏi, giống hệt một bà mẹ trẻ khó tính.

“Ngày hôm nay mình bận.” Thu Cúc nhăn mặt đáp, giọng nói lãnh lớt hơi cao của cô bạn thân khiến lỗ tai Thu Cúc lúng búng, rung rung như vừa mới bị tiếng chuông đồng đội thẳng vào tai.

“Cậu bận làm gì mà mình đến tận nhà tìm cậu không thấy, đến bệnh viện thăm mẹ cậu cũng không thấy đâu ?” Thu Phương không nhịn được lo lắng, đã hỏi Thu Cúc một tràng dài.

“Mình vừa mới tìm được một công việc mới, nên khi dọn đi đột xuất quá, thành ra chưa kịp nói gì với bạn.”

“Cậu đã dọn đến sống cùng với chủ nhà mới rồi sao ?”

“Ừ.”

“Chủ nhà mới đó ở đâu, có bao nhiêu người, họ có đối xử tốt với cậu không ?”

Thu Cúc dơ tay đầu hàng trước những câu hỏi dài vô tận của cô bạn thân. Lần nào gặp nhau, hay gọi điện thoại cũng thế, Thu Phương luôn khiến Thu Cúc luống cuống, đầu ong ong, trả lời không kịp thở.

“Sáng ngày mai, hai chúng ta sẽ gặp nhau ở trường. Lúc đó mình sẽ kể cho cậu nghe. Còn bây giờ, mình bận việc rồi, mình phải cúp máy đây.”

“Khoan đã !” Thu Phương vội la lên, ngăn không cho Thu Cúc tắt máy.

“Còn chuyện gì nữa. Chẳng phải mình nói sáng ngày mai gặp mặt nhau ở trường rồi còn gì ?” Thu Cúc bực mình, nhay lỗ tai vì không chịu nổi giọng nói lãnh lớt của cô bạn thân.

“Cậu nói rằng sáng ngày mai cậu vẫn đi học bình thường ?” Thu Phương tưởng mình nghe nhầm, nên muốn xác minh lại.

“Ừ.”

“Nhưng mà sáng hôm qua, cậu nói rằng sau khi tìm được một công việc mới, cậu sẽ nghỉ học cơ mà ?”

“Ban đầu mình cũng tưởng là như thế, nhưng khi nhận việc mình mới biết là người chủ nhà đi cả ngày đến tận tối mới về, nên không ảnh hưởng gì đến việc đi học của mình cả.”

“Tốt rồi !” Thu Phương reo lên: “Vậy là mình không còn phải buồn chán vì đi học có một mình nữa rồi.”

Thu Cúc mỉm cười theo bạn: “Nếu cậu đã biết rồi, thì mình có thể cúp máy được rồi chứ ?”

“Khoan đã !” Thu Phương dề dà: “Cả ngày mới gọi điện được cho cậu, cậu phải để mình nói vài câu nữa đi chứ ?”

“Cho mình xin. Mình còn phải làm việc, sáng mai gặp lại.” Thu Cúc nói to vào máy, sáu đó cúp luôn.

Đút điện thoại vào túi quần, Thu Cúc hí hục đẩy ghế sofa vào giữa phòng khách.

Làm công việc dọn dẹp và trang hoàng nhà cửa mất cả buổi chiều, quần áo dính toàn bụi bặm và mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn dính mấy vết nhọ kéo dài từ sống mũi đến tận mang tai. Trông Thu Cúc này nhìn rất giống một con hề.

.....

Tám giờ tối, Tuấn Nam đi làm về.

“Xoạch !” Đút chìa khóa vào ổ, Tuấn Nam cởi bỏ giày, chân đeo bi tất đi vào trong nhà.

Tuấn Nam đứng giữa phòng khách, mắt lơ đãng nhìn căn nhà của mình. Tuấn Nam tưởng rằng mình đã đến nhầm căn hộ của ai đó.

Trong phòng khách, ghế sofa đã được thay tấm lót mới, tường nhà treo mấy bức tranh phong cảnh và sơn dầu, thảm trải sàn từ màu xám xịt chuyển sang màu xanh nhạt, trên trần nhà treo nhiều chùm đèn màu trắng có gắn những chiếc nơ làm bằng bông màu trắng sữa, trên bàn kính đặt một lọ hoa cắm chướng đang tỏa hương thơm ngát.

Tuấn Nam vuốt mặt, đứng bất động mất mấy phút mới xác định được rằng mình không có đến nhầm phòng.

Mở cửa phòng ngủ, mắt Tuấn Nam còn mở to hơn cả lúc nãy. Chăn chiếu, ga trải giường, mền, gối đều thay mới hoàn toàn, điều khiến Tuấn Nam không dám tin là Thu Cúc lại chọn màu hồng nhạt toàn bộ. Có nhầm lẫn gì ở đây không, hẳn là đàn ông, không phải đàn bà, làm sao hẳn có thể ngủ trên một chiếc giường có màu hồng nhạt chứ ?

Tuấn Nam liên tiếp vuốt mặt, luồn tay vào tóc, tức giận ném cặp táp lên giường, cao giọng quát to: “Thu Cúc ! Cô vào đây tôi bảo.”

Đang tắm trong phòng tắm, nghe tiếng quát của Tuấn Nam, Thu Cúc nói vọng ra: “Anh chờ tôi một chút, tôi ra ngay đây.”

“Cạch !” Cánh cửa phòng tắm mở ra, từ bên trong Thu Cúc bước ra ngoài.

“Chào anh ! Anh đã đi làm về ?” Thu Cúc mỉm cười, vui vẻ chào hỏi Tuấn Nam.

Tuấn Nam nhìn từ đầu xuống chân Thu Cúc.

Mái tóc ướt đang rỏ nước xuống cổ, trên người mặc bộ quần áo ngủ hình chú gấu trúc màu xanh nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn dính nước hơi ửng hồng, nụ cười tươi rói trên môi khiến Tuấn Nam khó mà bộc phát tức giận, dơ tay đánh người được.

“Cô đã trang hoàng lại nhà cửa ?” Tuấn Nam nén giận hỏi Thu Cúc.

“Đúng, anh không thích sao ?” Thu Cúc chớp chớp mắt nhìn Tuấn Nam, chờ mong hẳn khen tinh thần làm việc hết trách nhiệm của mình.

Chỉ tay lên giường, Tuấn Nam xa xăm mặt, gằn giọng: “Cô đã mua những thứ này ?”

“Đúng.” Thu Cúc dùng khăn bông màu trắng lau tóc, mắt cẩn thận dò xét biểu hiện trên khuôn mặt Tuấn Nam.

“Ai bảo cô mua chăn nệm, ga trải giường và vỏ gối màu hồng nhạt hả ? Cô có biết là tôi ghét nhất màu này không ?” Tuấn Nam không còn chịu đựng được nữa, đã tức giận mắng Thu Cúc.

Thu Cúc xụ mặt, buồn bã nói: “Tôi xin lỗi, để sáng ngày mai, tôi gọi điện bảo người ta đổi màu khác cho anh.”

Thu Cúc đi lướt qua chỗ Tuấn Nam đang đứng, tâm trạng không vui. Làm việc nỗ lực cả ngày hôm nay, Thu Cúc lúc nào cũng chờ mong khi Tuấn Nam đi làm về, sẽ nhìn thấy được khuôn mặt vui vẻ, và nụ cười trên môi hắn. Dù không được hắn khen ngợi, Thu Cúc cũng vui lòng, và thấy tự hào với những gì mà mình đã làm được. Thật không ngờ tên đàn ông không biết xấu tốt kia còn dám cao giọng mắng người.

“Hừ ! Biết thế mình mặc kệ không thèm làm gì cho hắn.” Thu Cúc cắn tức, lẩm bẩm trong miệng.

Tuấn Nam bối rối, nhìn dáng vẻ buồn bã của Thu Cúc. Tự dưng Tuấn Nam thấy có lỗi với Thu Cúc. Mặc dù Thu Cúc mua phải màu mà hắn không thích, nhưng lẽ ra phải nhẹ nhàng nói rõ cho Thu Cúc biết, để lần sau Thu Cúc rút kinh nghiệm mới phải, đằng này lại trịch thượng nặng lời, như thể Thu Cúc cố tình chọc giận mình.

Tuấn Nam mệt mỏi, ngồi phịch xuống giường, tay vuốt nhẹ vào tấm ga trải giường mềm mại, thơm mùi vải vóc mới.

.....

Ngồi trên bàn ăn, Thu Cúc và Tuấn Nam không ai bảo ai câu nào. Tối nay, Thu Cúc đã nấu rất nhiều món ăn mà Tuấn Nam thích. Trong số những món ăn mà Tuấn Nam đọc cho Thu Cúc ghi vào một cuốn sổ có bìa màu đen, có nhiều món Thu Cúc không biết làm. Vì điều này, Thu Cúc đã phải mua một cuốn sách dạy nấu ăn về để nghiên cứu, học tập dần.

Nhìn những món ăn, thơm ngon hấp dẫn ở trên bàn, Tuấn Nam có cảm giác rất kỳ lạ. Đã bao lâu rồi, Tuấn Nam không ăn cơm cùng với gia đình, cũng không được ăn ngon như bữa cơm tối nay.

Cách ăn giống như là hổ đói, như sợ ai đó tranh giành mất phần ăn của Tuấn Nam, khiến Thu Cúc há hốc mồm, ngây người ngồi nhìn không chớp mắt, nhìn đến quên cả ăn.

Nếu lúc này Thu Cúc còn giận hắn không hiểu đạo lý, thì lúc này lại thấy thỏa mãn và vui vẻ. Ít ra tên xấu xa này cũng biết thưởng thức tài nấu nướng của mình.

Bữa tối, Thu Cúc nấu khá nhiều, tưởng rằng sẽ thừa, nhưng dưới sức ăn như là hổ đói của Tuấn Nam, chỉ còn lại mấy cái đĩa trống.

Đã nạp no căng cả bụng, Tuấn Nam mới ngẩng đầu, và mới để ý đến sự có mặt của Thu Cúc. Bất gặp đôi mắt to tròn đen láy nhìn mình không chớp mắt, chiếc miệng anh đào khép mở, Tuấn Nam lúng túng uống một ngụm nước, rồi vội vàng đứng lên: “Cô dọn dẹp đi !”

Thu Cúc cười thầm, thích thú nhìn cách đi gằn như là bỏ của chạy lấy người của Tuấn Nam.

Rửa bát đĩa, úp lên kệ, và dọn dẹp sạch bàn ăn trong bếp xong, Thu Cúc che miệng ngáp ngủ, chân liêu xiêu đi ra phòng khách.

Tuấn Nam nằm dài trên ghế sofa, mắt nhìn màn hình Ti vi LG siêu phẳng hơn 30 inch.

Thu Cúc tiến đến góc phòng nơi dựng một chiếc giường đơn gấp đôi. Chọn một góc khuất trong phòng khách, mang chăn nệm đặt trong tủ trong phòng ngủ, Thu Cúc chải trên bề mặt chiếc giường đơn, đặt gối, rồi nằm xuống. Chưa đầy hai phút sau, Thu Cúc chìm sâu vào giấc ngủ.

Tuấn Nam chăm chú quan sát và nhìn ngắm từng động tác của Thu Cúc. Ban đầu, hắn cho rằng tối hôm nay cả hai sẽ ngủ chung một chiếc giường, và đến nửa đêm Thu Cúc lại chuồn ra nằm trên ghế sofa ngoài phòng khách, nhưng không ngờ Thu Cúc đã mua ngay một chiếc giường đơn, rồi vô tư đi ngủ, mà không thèm để ý đến một mỹ nam như hắn.

Không nuốt nổi cục tức trong cổ họng, Tuấn Nam quyết định phải chọc phá Thu Cúc cho hả giận.

“Này ! Cô dậy đi !” Khoanh tay trước ngực, đứng nhìn khuôn mặt say ngủ của Thu Cúc từ trên cao, Tuấn Nam đá nhẹ vào chiếc giường đơn.

Thu Cúc hé mắt ra nhìn Tuấn Nam, miệng ngái ngủ hỏi: “Anh cần gì ?”

“Cô có thể vô tư đi ngủ như thế sao ? Chúng ta đã nói chuyện xong đâu.”

“Có chuyện gì để sáng mai hãy nói, bây giờ tôi buồn ngủ rồi.” Thu Cúc nhắm mắt lại, kéo chăn lên đến cổ.

“Dậy mau ! Khi nào chưa nói rõ ràng mọi chuyện, thì cô đừng hòng mà đi ngủ.” Tuấn Nam nổi nóng, đá liên tiếp vào chiếc giường đơn.

Thu Cúc tức giận, trừng mắt nhìn Tuấn Nam: “Anh vừa phải thôi chứ ? Anh có biết là tôi đã buồn ngủ lắm rồi không hả ? Nếu anh không ngủ được, thì hãy xem phim đến khi nào buồn ngủ thì hãy ngủ. Xin anh đừng làm phiền tôi.”

Thu Cúc kéo chăn kín đầu, quay mặt vào trong bờ tường, nhất quyết không chịu ngồi dậy để nói chuyện với Tuấn Nam.

“Cô...” Tuấn Nam nghiêng răng, rất muốn giật tung chăn, lôi cổ Thu Cúc ngồi dậy. Trời ạ ! Đây là đạo lý gì thế, từ trước đến nay có mấy khi hắn phải nói nặng lời với một cô gái đâu. Tại sao kể từ lúc gặp Thu Cúc thì mọi thứ đều đảo lộn hết cả ?

Tuấn Nam khoanh tay đứng chờ xem khi nào thì Thu Cúc không chịu đựng được khí ngạt, phải mở chăn ra và chịu ngồi dậy nói chuyện với mình.

Thu Cúc quá mệt mỏi, làm việc cả ngày hôm nay đã lấy hết đi tất cả sức lực, cơn buồn ngủ chẳng mấy chốc lại kéo đến.

Năm phút sau, Thu Cúc nằm ngửa, hai tay đặt trên bụng, hơi thở đều đặn. Tuấn Nam vuốt mặt, bóp chán, chịu thua Thu Cúc. Xem ra dù có lôi được Thu Cúc ngồi dậy, thì ngay sau đó, cũng ngồi ngủ gật, lời nói từ tai nọ cho sang tai kia.

Trong ánh sáng mờ đục của căn phòng, khuôn mặt sau ngủ của Thu Cúc trông thật bình yên và thánh thiện. Tiếng hít thở đều đặn, nhịp nhàng của Thu Cúc hòa cùng với tiếng gió vi vu ngoài cửa sổ, tạo cho Tuấn Nam cảm giác thanh thản và an lòng.

13. Chương 13

5 giờ 30 phút sáng, Thu Cúc dậy sớm đánh răng rửa mặt, nấu bữa sáng ình và Tuấn Nam ăn. Sống với hắn chưa được hai ngày, nhưng về cơ bản Thu Cúc cũng phần nào hiểu được tính cách của hắn.

Sáng nay, Thu Cúc định sẽ đến thăm mẹ nằm ở bệnh viện Hoàng Lâm, sau đó sẽ đi học.

Sáu giờ sáng, Tuấn Nam mới dậy.

Đánh răng rửa mặt xong, Tuấn Nam gọi: “Thu Cúc !”

Từ trong bếp, Thu Cúc rào bước nhanh vào phòng ngủ: “Anh có chuyện gì cần tôi làm sao ?”

“Cô chọn giúp quần áo và đeo cà vạt cho tôi.”

Tuấn Nam ngẩng Thu Cúc từ đầu xuống chân. Sáng nay Thu Cúc mặc một bộ đồng phục học sinh, tóc buộc lệch sang bên trái, nhìn trông rất lém lỉnh và nghịch ngợm.

Thu Cúc mặc dù không hiểu vì sao Tuấn Nam tiếp tục yêu cầu mình làm những việc kì cục, mà chỉ có vợ mới làm cho chồng, chứ không phải một cô giúp việc giống như mình, nhưng Thu Cúc không nói hai lời. Mở cánh cửa tủ quần áo, Thu Cúc cẩn thận chọn lựa từng bộ. Truyện này đang được đăng tải tại : San Truyen

Mất hai phút, Thu Cúc mới lựa được một đồ áo vét màu xám, áo sơ mi kẻ sọc màu xanh nhạt, cà vạt đồng màu.

“Anh mặc bộ đồ này đi !” Thu Cúc đưa quần áo và cà vạt cho Tuấn Nam.

“Khoan đã ! Cô còn quên một việc.” Chân Thu Cúc vừa mới dợm bước ra khỏi phòng, Tuấn Nam đã lên tiếng nhắc nhở.

“Nếu anh không biết thất cà vạt thì để tôi hướng dẫn anh.” Thu Cúc quay lại, lịch sự nói.

“Tôi không muốn học. Tôi thích cô đeo hộ tôi hơn.” Tuấn Nam mỉm cười, nháy mắt với Thu Cúc.

Thu Cúc bình thản đối diện với khuôn mặt mỹ nam và nụ cười có thể làm tan chảy hết tất cả băng đá trên thế gian của hắn.

Thấy Thu Cúc không có phản ứng gì với nụ cười và cái nháy mắt đầy vẻ khêu gợi của mình, lòng kiêu hãnh của Tuấn Nam bị tổn thương nặng nề.

Thu Cúc kiểm chân, tay thất cà vạt cho Tuấn Nam.

Tuấn Nam cố tình cúi đầu, mũi hít lấy mùi hoa cúc trên tóc Thu Cúc.

“Cô dùng dầu gội đầu gì thế ?” Tuấn Nam mỉm cười, dịu dàng hỏi.

Thu Cúc tự dưng thấy nổi hết cả da gà, người rùng mình run rẩy, da đầu tê dại. Giá mà hắn cứ nói chuyện thô lỗ như bình thường, mình lại thấy hay hơn, Thu Cúc ngán ngẩm nghĩ thầm.

“Xong rồi !” Vuốt gọn mái tóc cho thẳng, Thu Cúc ngẩng mặt nhìn Tuấn Nam.

Cầm một lọn tóc mềm mượt của Thu Cúc, Tuấn Nam cho lên mũi ngửi: “Rất thơm !”

Hành động không báo trước của hắn, khiến Thu Cúc giật mình, vội đứng cách xa hắn mấy bước chân.

“Tôi đã nấu cơm sáng xong rồi. Mời anh ra ăn cơm.” Nói xong, Thu Cúc xoay người, bước ra cửa.

Tuấn Nam đứng giữa phòng, tay dơ vào khoảng không. Cảm giác mềm mại do mấy sợi tóc tơ của Thu Cúc vẫn còn vương vấn trên năm ngón tay.

Tay xách cặp táp màu đen, Tuấn Nam đi ra cửa.

Từ trong bếp, Thu Cúc nhanh chân đi ra phòng khách, miệng gọi với theo: “Này anh ! Anh không cơm sáng sao ?”

“Tôi không có thói quen ăn cơm sáng. Cô ăn một mình đi.” Tuấn Nam cúi người, đi giày da vào chân.

Thu Cúc vừa bực mình khi hắn không chịu tiếp nhận lòng tốt và công sức bỏ ra nấu nướng của mình, vừa nhẹ giọng khuyên bảo hắn: “Này anh ! Tôi biết anh không có thói quen ăn cơm sáng, sẽ không thích bị người khác ép phải ăn. Nhưng bữa sáng là bữa quan trọng nhất trong ngày, anh nên vào bếp, ăn chút gì đi.”

“Cô lo cho tôi ?” Đang buộc giày giày, Tuấn Nam đứng thẳng người, quay lại nhìn Thu Cúc bằng đôi mắt khó hiểu và nghi ngờ.

“Tất nhiên rồi, hiện giờ tôi đang làm quản gia cho anh. Nhiệm vụ chính của tôi là đảm bảo ông chủ của mình được chăm sóc một cách tốt nhất.” Thu Cúc nhanh chóng trả lời Tuấn Nam, không một chút do dự.

Tuấn Nam vuốt tóc, bật cười: “Cô rất thú vị.”

Thu Cúc cười theo Tuấn Nam: “Thế nào, anh vào bếp, ăn cơm sáng chứ ?”

“Không ăn.” Tuấn Nam thu lại nụ cười, cộc lốc đáp.

“Tùy anh.” Thu Cúc cau mày, phất tay đi vào trong bếp.

Tuấn Nam bất ngờ, cứ tưởng rằng Thu Cúc sẽ còn nói vài câu nữa, nhưng thật không ngờ, Thu Cúc lại bỏ cuộc một cách nhanh chóng như thế. Đây là cách cô ta khuyên bảo người khác làm theo lời của mình sao ?

Tuấn Nam lắc đầu ngán ngẩm, định bỏ đi luôn, nhưng lại nghĩ nếu bỏ đi như thế này thì dễ cho Thu Cúc quá, vì thế hắn cúi bỏ dây giày, đi vào trong bếp.

Nhìn Thu Cúc vô tư ngồi ăn ngon lành, Tuấn Nam vừa cau vừa bực mình: “Cô....!”

Miệng nhai cơm, tay gấp thức ăn, mắt nhìn Tuấn Nam đứng trước cửa, Thu Cúc không nói qua cũng không nói lại.

Tuấn Nam liếc mắt nhìn bàn đầy thức ăn thơm ngon và hấp dẫn trước mặt, không thoát khỏi sức hấp dẫn, nước bọt tuôn trào trong cổ họng.

“Bát và đĩa của tôi đâu ?” Kéo ghế, Tuấn Nam tự ngồi xuống.

Thu Cúc đứng lên, lấy bát và đĩa cho Tuấn Nam.

“Ly và rượu.” Tuấn Nam tốt bụng nhắc nhở Thu Cúc.

Thu Cúc mở tủ kính lấy một chai rượu vang và một chiếc ly.

Quay trở về chỗ ngồi, Thu Cúc đặt tất cả trên bàn.

Thu Cúc và Tuấn Nam ngồi ăn với nhau, không ai bảo ai câu nào. Thu Cúc từ tốn ăn, nhai thật kỹ thức ăn, mắt không nhìn Tuấn Nam.

Không biết có phải do tài nấu nướng của Thu Cúc không, mà Tuấn Nam ăn rất ngon miệng, ăn rất nhiều. Cách ăn uống của Tuấn Nam, chỉ có thể dùng cụm từ: ăn như hổ đói, để hình dung.

Ăn xong, Tuấn Nam đi làm.

Thu Cúc lo rửa chén bát và lau dọn bàn ăn trong nhà bếp.

Hơn bảy giờ sáng, Thu Cúc mới rời căn hộ 106, trên lầu sáu, trong tòa cao ốc Cao Phong.

Vốn định đi bằng xe buýt đến bệnh viện Hoàng Lâm, nhưng vì sợ muộn học, nên Thu Cúc quyết định đi bằng xe tắc xi.

Bà Thu Hồng nôn nóng chờ đợi con gái cả ngày hôm qua mà không thấy đến thăm. Bà vừa lo sợ Thu Cúc xảy ra chuyện, vừa thương Thu Cúc vất vả lo làm thêm để kiếm tiền trả viện phí cho bà.

“Mẹ ! Chúc mẹ một buổi sáng tốt lành !” Thu Cúc ulla vào phòng như một cơn lốc, miệng cười tươi như hoa nở, tay vòng qua cổ bà Thu Hồng.

Ngửi được mùi hoa cúc trên cơ thể con gái, nghe được giọng nói trong trẻo và vui vẻ của Thu Cúc, bà Thu Hồng mắt ửng đỏ.

“Con đã đến rồi.” Bà Thu Hồng dịu dàng, mắt chăm chú quan sát và nhìn ngắm Thu Cúc. Bà muốn kiểm tra xem Thu Cúc có gầy đi chút nào không ? Thấy Thu Cúc hồng hào khỏe mạnh, bà Thu Hồng thở phào nhẹ nhõm.

“Con xin lỗi, cả ngày hôm qua con bận việc, nên sáng nay con mới đến thăm mẹ được.” Thu Cúc lí nhí, bối rối nhìn bà Thu Hồng.

“Không sao ! Chỉ cần con khỏe mạnh là được rồi.” Bà Thu Hồng mỉm cười, tay xoa đầu con gái.

Thu Cúc đã cẩn thận nấu sẵn thức ăn từ nhà, toàn là những món mà bà Thu Hồng thích ăn. Thu Cúc rất mong bà Thu Hồng nhanh chóng khỏe mạnh, để có thể về nhà. Chỉ cần mẹ không sao, thì dù có vất vả đến đâu, Thu Cúc cũng chịu được.

.....

Thu Phương đi qua đi lại trước cổng trường, vừa đi vừa nhìn đồng hồ, đeo trên cổ tay, miệng lẩm bẩm:

“Quái lạ nhỉ ? Rõ ràng tối hôm qua Thu Cúc nói sẽ gặp nhau ở trường. Tại sao mình chờ nó hơn một tiếng đồng hồ rồi, mà vẫn chưa thấy mặt mũi của nó đâu ?”

Một chiếc xe buýt đỗ gần trạm xe buýt, cách cổng Trường cấp ba Gia Khánh hơn 50 mét. Từ trên xe, Thu Cúc bước xuống.

Từ xa, thấy cô bạn thân, đi qua đi lại trước cổng trường, trông giống hệt một nhà hiền triết không thể giải thích được một định lý, Thu Cúc không nhận được, chân chạy thật nhanh.

“Thu Phương ! Mình đến rồi đây !” Thu Cúc gọi to, hy vọng là cô bạn thân không tức giận mắng mình một trận.

Thu Phương giật mình, quay lại nhìn Thu Cúc.

Sau khi xác định được là Thu Cúc không có nói dối, Thu Phương vừa mừng vừa giận: “Con chết tiệt kia ! Tại sao bây giờ mày mới tới ? Mày có biết là tao chờ mày lâu lắm rồi không hả ?”

“Tao xin lỗi, do tao phải đến bệnh viện thăm mẹ tao nên bây giờ mới đến được.” Thu Cúc cười khi khi, nịnh nọt cô bạn thân.

“Bác Hồng không sao chứ ?”

“Tình hình bệnh tật của mẹ tao vẫn thế, không có biến chuyển gì nhiều.” Thu Cúc buồn rầu đáp.

“Mày đừng lo lắng, ca mổ sẽ thành công thôi.” Thu Phương vỗ vai Thu Cúc.

“Ừ, tao cũng hy vọng thế.” Thu Cúc lấy lại được tinh thần vui vẻ, nụ cười yêu đời lại hiện lên trên môi.

Cùng Thu Cúc đi vào trong cổng trường, Thu Phương háo hức: “Mày nhất định phải kể cho tao nghe, về người chủ mới của mày, phải nói cho tao biết mày đang làm ở đâu để tao còn yên tâm.”

“Được rồi, tao sẽ kể hết ày nghe, được chưa ?”

Hình bóng của Thu Cúc và Thu Phương khuất dần sau cánh cổng sắt màu xanh dương.

Sáng nay, bầu trời trong xanh, không khí tươi mát. Từng cơn gió mang theo mùi hương của hoa, của lá cây, của đất. Cuộc sống chưa có lúc nào lại tràn ngập tiếng cười và niềm vui như thế.

14. Chương 14

Bà Lâm Khiết ngồi trên ghế sa lông màu xám trong phòng khách, mặc một chiếc váy màu trắng dài đến ngang gối, mái tóc uốn quăn, trang điểm khá đậm, vóc dáng thon gọn, khuôn mặt mịn mà quyến rũ, khoảng hơn 40 tuổi.

“Anh nghĩ rằng bố em đã tìm được vợ cho thằng Tuấn Nam chưa ?” Nhắm một ngụm cà phê, mắt nhìn chồng, bà Lâm Khiết hỏi.

“Anh cho rằng, bố em đã tìm được rồi.” Ông Thiên Long nghiêm túc, trả lời vợ.

“Nếu đã tìm được rồi, chúng ta phải nhanh tay lên mới được. Em không muốn phần tài sản của nhà họ Lâm, lọt vào tay một kẻ không xứng đáng như nó.” Bà Lâm Khiết tức tối nói.

“Em nói cũng đúng, nhưng mà làm cách nào chúng ta có thể thuyết phục được thằng Thiên Vũ đây.” Ông Thiên Long băn khoăn, nói ra suy nghĩ của mình.

“Việc đó thì anh không cần phải lo. Em sẽ có cách thuyết phục được nó.”

Mặc dù bà Lâm Khiết tự tin nói ra miệng như thế, nhưng cả hai ông bà đều hiểu, Thiên Vũ là một thằng con trai lạnh lùng và vô cảm. Ngay từ khi còn nhỏ, Thiên Vũ đã không thiết tha với quyền thừa kế tài sản của gia đình, cũng không muốn tham gia vào cuộc đấu đá giữa các thành viên trong gia đình. Thiên Vũ luôn thích làm theo ý mình, và ít khi nghe lời người khác, cũng không mấy quan tâm người khác nghĩ gì về mình.

“Mà thằng Vũ đâu rồi, từ sáng đến giờ em không thấy nó đâu cả ?” Bà Lâm Khiết nhìn quanh phòng khách.

“Nghe bà giúp việc nói tám giờ sáng nay, nó đã rời nhà rồi.”

“Anh có để ý đến vết thương trên mặt thằng Vũ không ?” Bà Lâm Khiết bực mình, tức giận nói: “Không hiểu ngày hôm qua, nó lại đánh nhau ở đâu nữa ?”

“Anh không biết. Cả ngày hôm qua và sáng nay cũng không gặp được nó.” Ông Thiên Long lắc đầu thở dài.

“Anh có cho người theo dõi thằng Tuấn Nam không ? Em không muốn thằng bé đó hót tay trên của chúng ta.” Không muốn nhắc đến thằng con trai cho buồn lòng, bà Lâm Khiết chuyển chủ đề mà cả hai đang quan tâm.

“Anh đã dặn dò trợ lý Lâm rồi. Chúng ta sẽ sớm có kết quả thôi.”

Ông Thiên Long ở rể tại nhà họ Lâm. Tuy rằng đã có nhà riêng, nhưng tất cả các mối làm ăn của gia đình đều thuộc quyền quản lý của ông Lâm Phong.

Ông Lâm Phong chỉ sinh được một người con trai và một người con gái. Bố mẹ Tuấn Nam đã mất, tổng cộng người trong gia đình họ Lâm hiện giờ chỉ còn năm người.

Tổng số tiền mà nhà họ Lâm đang sở hữu, có tiêu sài ba đời cũng chưa hết, nhưng con cháu trong nhà họ Lâm thích đấu đá và tranh giành tài hơn là đoàn kết, cùng nhau tạo dựng một gia đình đầm ấm và vui vẻ.

.....

Mười một giờ trưa, Thu Cúc và Thu Phương tan học, cùng nhau đi trên sân trường.

“Thu Phương ! Trưa nay mình mời bạn đi ăn phở !” Thu Cúc vui vẻ, bảo Thu Phương.

“Thật không ?” Thu Phương sung sướng reo lên.

“Thật, mình đã tìm được công việc mới, thu nhập khá cao, nên muốn cậu ăn mừng cùng với mình.” Thu Cúc cười tươi, nắm tay cô bạn thân.

“Tốt quá, cậu định mời mình ăn ở nhà hàng nào ?” Thu Phương chớp mắt, háo hức chờ mong.

“Gì mà ăn ở nhà hàng nào ? Ăn ở quán ven đường.” Thu Cúc đánh gãy lòng háo hức chờ mong được ăn tại một nhà hàng sang trọng của Thu Phương, bằng cách dội nguyên một gáo nước lạnh.

“Cái gì ? Cậu không phải kiệt sỉ đến như thế chứ ?” Thu Phương bắt mồm kêu ầm lên: “Cậu vừa nói mới tìm được một công việc khá, chẳng lẽ không thể hoang phí một bữa ?”

“Được rồi, cậu đừng gây sự chú ý của mọi người xung quanh được không ?” Thu Cúc ngán ngẩm lắc đầu chịu thua tính cách láu táu của Thu Phương: “Mình chỉ đùa cậu thôi ! Mình sẽ mời cậu đến nhà hàng Lan Châu ăn bún phở.”

“Oh, yeahhhhhhh.....!” Thu Phương nhảy cẫng lên, hai tay dơ lên cao, chân co lại, hét theo tư thế quảng cáo sữa chưa Yomost.

Thu Cúc phì cười, thấy xấu hổ với học sinh và thầy cô trong trường. Hầu như tất cả đều đang nhìn về phía hai người.

“Thu Phương !” Thu Cúc giật nhẹ tay áo Thu Phương: “Cậu đừng làm trò hề nữa có được không ?”

Thu Phương đang nghĩ đến bát bún phở thơm phức, mắt sáng rực, tâm trí chơi vơi, đâu còn tâm trạng để ý xem người khác đang nghĩ gì về mình.

Thu Cúc chờ Thu Phương đi lấy xe, trước cổng trường.

Vừa bước chân ra đến cổng, Thu Cúc thấy bọn con gái đang tụm năm tụm bảy, thì thầm to nhỏ với nhau, mắt nhìn một chàng thanh niên cao gần 1m7, đi xe máy phân khối lớn.

“Anh ấy đẹp trai quá !”

“Chúng mày có biết anh ấy đến đây tìm ai không ?”

“Không biết. Giá mà anh ấy đến tìm tao thì hay biết mấy.”

“Con quỷ ! Mày đừng có mơ mộng hão huyền.”

Thu Cúc đứng gần một nhóm con gái gần cánh cổng sắt. Nghe thấy họ thì thầm nói chuyện và cười đùa với nhau, Thu Cúc không có ý kiến gì. Dù sao chàng trai kia có quen biết và đến tìm ai trong này không cũng không liên quan gì đến mình.

Đột nhiên, chàng trai kia tiến lại gần Thu Cúc, mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt thon gầy, có nước da trắng xanh của Thu Cúc.

“Không phải chứ ? Chẳng lẽ người mà anh ấy muốn tìm là con nhỏ tomboy đó sao ?”

“Con bé kia đã làm gì, mà có may mắn thế nhỉ ?”

Bọn con gái xông xáo, kích động, đua nhau đưa ra lời bình luận đầy bất mãn.

Thu Cúc chớp mắt nhìn chàng trai lạ mặt, tuy rằng thấy có một chút quen, và hơi ấn tượng, nhưng vẫn không ra được là đã từng gặp ở đâu. Trí nhớ của Thu Cúc dành cho con trai đẹp, luôn luôn kém như thế.

“Cô là cô gái chiều hôm qua ?” Chàng trai lạ mặt lạnh lùng hỏi Thu Cúc.

Thu Cúc gãi đầu, ngơ ngác nhìn chàng trai lạ mặt: “Xin lỗi, nhưng chúng ta đã từng gặp mặt nhau rồi sao ?”

Chàng trai lạ mặt nhếch mép, khuôn mặt lạnh như băng: “Chúng ta mới gặp nhau vào chiều hôm qua.”

Thu Cúc liên tục gãi đầu, cười gượng gạo: “Xin lỗi, nhưng tôi thật sự không nhớ gì cả.”

“Thu Cúc ! Đi thôi !” Dắt xe ra cổng, Thu Phương nôn nóng giục Thu Cúc.

Nghe thấy tiếng gọi của cô bạn thân, Thu Cúc nói nhanh: “Chào anh ! Tôi phải đi rồi.”

“Khăn tay của cô !” Lôi một chiếc khăn màu trắng trong túi quần, chàng trai lạ mặt chìa trước mặt Thu Cúc.

Thu Cúc chăm chú nhìn, miệng bật thốt: “Khăn tay của tôi.”

Nhận lấy chiếc khăn màu trắng trên tay chàng trai lạ mặt, Thu Cúc ngớ ngẩn hỏi: “Tại sao anh lại cầm khăn tay của tôi ?”

Chàng trai lạ mặt không trả lời Thu Cúc, đôi mắt lạnh lùng và vô cảm nhìn vào mắt Thu Cúc. Anh ta đang dò xét suy nghĩ trong đầu Thu Cúc, muốn biết Thu Cúc đang giả vờ, hay Thu Cúc thực sự đã quên chuyện xảy ra vào chiều hôm qua.

Không nghe chàng trai lạ mặt trả lời, Thu Cúc xoay người định bước đi.

“Khoan đã ! Cô tên là Thu Cúc đúng không ?” Chàng trai lạ mặt nhàn nhạt hỏi Thu Cúc, thanh âm đều đều, không nhanh không chậm, không cao không thấp.

“Đúng, tôi tên là Thu Cúc.” Thu Cúc định hỏi tại sao anh ta lại biết tên mình, nhưng nghĩ chắc lúc này Thu Phương đã gọi tên mình nên lại thôi.

Đã biết được tên Thu Cúc, chàng trai lạ mặt nói: “Tôi là Thiên Vũ.”

Nói xong, Thiên Vũ quay mình bước đi. Trèo lên yên xe máy, mở khóa, lên số, chiếc xe phóng vụt đi, để lại sau lưng một làn khói mỏng.

Thu Cúc chớp chớp mắt, gãi má, gãi mũi, gãi cằm, gãi tóc, ngơ ngác hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đứng bất động một lúc, Thu Cúc mới nhớ ra nguyên nhân vì sao mình lại đánh mất chiếc khăn tay và chàng trai lạ mặt kia chính là người mà mình cứu vào chiều hôm qua.

“Trời ạ ! Tại sao mình có thể đãng trí như thế chứ ?” Thu Cúc nhăn nhó khổ sở, tuy rằng thấy mình cư xử hơi khiếm nhã, nhưng thiết nghĩ mình cũng có ơn cứu mạng chàng trai lạ mặt kia, chắc anh ta cũng không trách mình.

Tự an ủi mình xong, Thu Cúc thấy nhẹ nhõm hẳn.

Thu Phương hết nhìn theo hình bóng đã đi khuất của Thiên Vũ, lại quay sang nhìn cô bạn thân đang gãi đầu, gãi tóc ở bên cạnh. Chỉ trong vòng chưa đầy ba ngày, đã có hai mỹ nam đến tìm gặp Thu Cúc. Sao dạo này, số của Thu Cúc lại đào hoa như thế ?

“Thu Cúc ! Cậu nói đi, chàng trai vừa mới đến tìm cậu, tên là gì ?” Dắt xe đạp điện màu xanh dương lại gần Thu Cúc, Thu Phương hiếu kỳ hỏi.

“Mình không biết. Anh ta là người mình cứu vào chiều hôm qua.” Thu Cúc nhún vai trả lời, hoàn toàn không để ý đến may mắn của bản thân mình.

“Câu nói thật chứ?” Thu Phương tròn mắt nhìn Thu Cúc, không dám tin là cô bạn mình có thể xông vào cứu người: “Cậu đã cứu mạng anh ta, mà cậu đã làm gì?”

Thu Cúc thở dài mệt mỏi, chấp tay cầu xin Thu Phương: “Cậu để ỉnh yên có được không? Sao việc gì, cậu cũng đặt ỉnh một đồng câu hỏi như thế?”

Thu Cúc trèo lên xe đạp điện, miệng hỏi thúc Thu Phương: “Còn không mau lái xe đi đi! Cậu có muốn ăn bún phở không?”

Mặc dù vẫn còn nhiều thắc mắc muốn hỏi, nhưng nghĩ đến bát bún phở thơm phức, nóng hổi, Thu Phương nhanh chóng dẹp hết tất cả thắc mắc sang một bên.

Trên cổng trường bọn học sinh vẫn tùm năm, tùm bảy, đứng nói chuyện với nhau, họ đang tự hỏi Thiên Vũ là ai, mối quan hệ giữa Thu Cúc và Thiên Vũ là gì? Hiếm khi mới xuất hiện một chàng trai có diện mạo bề ngoài đẹp như một thiên thần băng khiết, nên họ làm sao có thể thoát được sự hiếu kì, tò mò, ước ao và ngưỡng mộ, thậm chí còn có cả ghen tị.

15. Chương 15

Mười hai giờ trưa, Mỹ Dung ngồi ăn cơm với Tuấn Nam trên lầu hai, tại nhà hành Khánh Châu.

Sau khi kết thúc công việc vào buổi sáng ở công ty, Tuấn Nam đã gọi điện mời Mỹ Dung đến đây dùng bữa. Đây là nhà hàng quen của hai người.

“Anh Vũ! Mọi chuyện tiến hành đến đâu rồi?” Cụng ly vào ly rượu của Tuấn Nam, Mỹ Dung cười ngọt ngào hỏi.

“Vẫn đang trong kế hoạch.” Tuấn Nam nháy mắt, cười đáp.

Trưa nay, Mỹ Dung mặc một chiếc váy màu trắng, dây hai mảnh, bó sát vào người, để lộ những đường cong cuốn hút và bắt mắt, khuôn mặt trái xoan trang điểm hơi đậm, nước da trắng mịn. Ngồi ăn với người đẹp, Tuấn Nam có cảm giác muốn say.

“Đã mấy ngày trôi qua rồi, anh cũng nên nhanh chóng xúc tiến hôn nhân với cô ta đi chứ?” Mỹ Dung hờn dỗi, không hài lòng bảo Tuấn Nam.

“Em có biết là những lời nói của em không có một chút ghen tuông và lo sợ nào của một cô người yêu không hả?” Tuấn Nam bật cười, cũng may đã sớm quen thuộc với tính cách khác người của Mỹ Dung hơn bốn năm nay. Nếu không khi nghe được những lời này, hẳn sẽ bị sốc trầm trọng.

“Em không đùa với anh đâu. Anh cũng biết cô và chú của anh cũng đang nhòm ngó chiếc ghế chủ tịch của tập đoàn Lâm Thị, họ làm sao có thể để cho anh dễ dàng đoạt được nó, hơn nữa họ còn có một người con trai hơn 20 tuổi, tên là Thiên Vũ nữa.”

Tuấn Nam xoay xoay ly rượu trong tay, khuôn mặt rơi vào suy tư.

“Anh Nam!” Mỹ Dung dịu dàng gọi nhỏ: “Nghe lời em, mau tìm cách khiến cô ta đồng ý kết hôn với anh đi. Chúng ta càng tiến hành sớm được ngày nào thì hay ngày đó, đừng để đêm dài lắm mộng.”

Uống hết ly rượu, Tuấn Nam nhếch mép, lạnh lùng nói: “Anh hiểu!”

Tuấn Nam và Mỹ Dung vô tư nói chuyện với nhau mà đâu hay mình đang bị theo dõi.

Cách họ hai chiếc bàn, một người đàn ông mặc áo gió màu đen, hơn ba mươi tuổi, mái tóc màu đen hơi rối, khuôn mặt góc cạnh nam tính, ngồi quay lưng với họ. Một chiếc máy quay bằng ghi âm nhỏ xíu được giấu trong túi áo khoác, đã ghi âm lại toàn bộ cuộc nói chuyện giữa Tuấn Nam và Mỹ Dung.

.....

Buổi chiều, tại biệt thự Lâm gia.

Sau khi nghe xong cuộn băng do Phó giám đốc Trung Dũng mang đến, ông Lâm Phong đập bàn, tức giận mắng: “Thằng cháu ngu ngốc ! Không hiểu vì sao nó lại mù quáng như thế. Cô ta thì có gì tốt, đâu có yêu gì nó, cô ta chỉ lợi dụng nó để moi tiền và địa vị của nó thôi.”

“Chủ tịch ! Xin đừng quá xúc động, sẽ không tốt cho sức khỏe.” Ông Trung Dũng vội khuyên can.

Bóp thái dương, ông Lâm Phong mệt mỏi nói: “Với tình trạng này, thằng Tuấn Nam sẽ tìm đủ mọi cách để cưới bằng được Thu Cúc, sau đó sẽ sống theo kiểu đồng sàng dị mộng trong hai năm. Nhất định con bé kia sẽ bám lấy thằng Tuấn Nam không rời, sẽ dở thủ đoạn để thằng Tuấn Nam xa vào bấy, dễ dàng dâng mọi thứ cho cô ta.”

Ngồi ngả người ra sau ghế, tay gõ trên mặt bàn, ông Lâm Phong tính toán: “Không được ! Tôi tuyệt đối không thể để cho điều này xảy ra. Tôi phải tìm cách khiến cô ta lòi ra đuôi cáo của mình, khiến cho thằng Nam nhận ra được bộ mặt thật của cô ta. Ngoài ra....” Ông Lâm Phong thâm thúy nở một nụ cười: “Ngoài ra tôi sẽ tìm đối thủ cho thằng Nam.”

Ông Trung Dũng chột dạ, lo sợ nhìn ông Lâm Phong: “Chủ tịch không định để cho Tuấn Nam và Thiên Vũ cạnh tranh nhau trong chuyện tình cảm đấy chứ ?”

“Tại sao lại không ?” Ông Lâm Phong kiên trì với ý kiến của mình: “Tôi rất thích Thu Cúc, rất mong cô bé trở thành cháu dâu. Nếu thằng Tuấn Nam vẫn mù quáng với tình yêu dành cho Mỹ Dung, thì còn thằng Thiên Vũ.”

Ông Trung Dũng lau mồ hôi trán: “Chủ tịch ! Tôi thấy làm thế này không ổn một chút nào. Giả sử cậu Tuấn Nam dần dần bị cô Thu Cúc cảm hóa và yêu cô ấy thật lòng thì sao ? Lúc ấy, không chỉ một mình cậu Tuấn Nam đau khổ mà ngay cả cậu Thiên Vũ cũng sẽ bị tổn thương.”

“Tôi hiểu điều đó.” Ông Lâm Phong thở dài: “Tôi cũng không muốn Thiên Vũ quen biết Thu Cúc, nhưng chẳng phải không cần tôi giới thiệu hai đứa chúng nó với nhau, chiều hôm qua hai đứa đã gặp mặt nhau rồi sao ?”

“Chủ tịch !” Ông Trung Dũng lo lắng thay cho ông Lâm Phong.

Mọi chuyện đang diễn ra không theo kế hoạch vạch ra ban đầu. Ông Lâm Phong luôn cho rằng khi gặp được một cô gái dễ thương và tốt bụng như Thu Cúc, Tuấn Nam sẽ thay đổi suy nghĩ tiêu cực, lúc nào cũng nghĩ đến tiền và quyền lực của mình, nhưng mà xem ra ông đã nhầm. Có thể Tuấn Nam có chịu một chút tác động và ảnh hưởng từ Thu Cúc, nhưng vẫn không đủ để Tuấn Nam mở rộng cánh cửa lòng đã bị khép kín hơn 20 năm nay của mình.

.....

Buổi tối, Thiên Vũ vừa dắt được chiếc xe máy phân khối lớn màu xám vào sân, Bà Lâm Khiết đi từ trong nhà ra.

“Thiên Vũ ! Mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Dừng chân trống xe, vắt túi xách trên vai, tay dứt vào túi quần, Thiên Vũ theo bà Lâm Khiết vào nhà.

“Con đã đi học về rồi đấy à ?” Ngồi trên ghế sa lông, ông Thiên Long mỉm cười chào con trai.

“Vâng.” Thiên Vũ cộc lốc đáp, ngồi xuống bên cạnh ông Thiên Long.

“Con đã biết chuyện ông nội ra điều kiện nếu muốn ngồi lên chiếc ghế chủ tịch của tập đoàn Lâm Thị thì phải lấy người con gái mà ông nội con chỉ định rồi chứ ?” Bà Lâm Khiết biết tính thẳng con trai không thích nói nhiều, đã đi thẳng vào vấn đề cần nói.

“Biết.” Thiên Vũ thờ ơ, không mấy quan tâm đến câu hỏi của bà Lâm Khiết.

“Chiều nay, trợ lý Lâm đã đến nhà gặp bố mẹ, anh ta cho biết hiện giờ Tuấn Nam đang sống cùng một cô gái, mà cô gái đó rất có thể là vợ tương lai của nó. ”

Thiên Vũ lạnh lùng nhìn bà Lâm Khiết, cau mày không muốn nghe chuyện nhảm chán này.

Bà Lâm Khiết không để ý đến thái độ bất mãn của thằng con trai, bà nói tiếp: “Mẹ muốn con tiếp cận cô gái đó.”

Thiên Vũ đứng dậy, xoay người, chậm chậm bước đi.

“Đứng lại !” Bà Lâm Khiết quát: “Mẹ chưa nói chuyện xong, sao con dám bỏ đi ? Con có biết là mẹ làm tất cả mọi chuyện, cũng chỉ muốn tốt cho tương lai của con không hả ?”

Thiên Vũ nhếch mép, cười nhạt, chân bước đi không dừng lại.

“Thiên Vũ !” Bà Lâm Khiết gầm lên: “Thằng con bất hiếu ! Mày có nghe tao nói gì không ?”

Thiên Vũ bước lên cầu thang, lên đến lầu hai, rẽ phải, đi thêm mấy mét.

“Xoạch !” Cánh cửa phòng riêng mở rộng sang một bên.

“Rầm !” Cánh cửa bị đập mạnh vào bản lề.

Ném túi xách lên giường, Thiên Vũ đổ ụp lên theo.

Đã sống trên đời, ai chẳng cần tiền và có một chút quyền lợi, nhưng không phải tất cả mọi người đều coi đồng tiền là thước đo giá trị của con người.

Gác tay lên trán, mắt nhìn lên trần nhà, Thiên Vũ mệt mỏi thở dài.

Đối với yêu cầu vô lý của bà Lâm Khiết, không phải lần đầu tiên Thiên Vũ chịu đựng. Ngay từ khi còn nhỏ, Thiên Vũ đã bị bà Lâm Khiết bắt ép phải học nhiều thứ, bắt ép bản thân mình phải mau trưởng thành, và bắt Thiên Vũ phải thừa hưởng tính cách đăm mê tiền tài và quyền lực của mình.

“Cộc ! Cộc !” Tiếng gõ cửa đột vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Thiên Vũ.

“Con trai ! Con có ở trong phòng không ?” Giọng nói hơi trầm của ông Thiên Long, vọng vào trong phòng.

“Bố vào đi !”

Ông Thiên Long mở cửa, đi vào trong phòng.

Ngồi xuống chiếc ghế xoay kê gần bàn học của Thiên Vũ, ông Thiên Long ôn hòa khuyên con trai: “Con đừng giận mẹ con ! Mẹ con tuy là một người phụ nữ hơi nóng tính, nhưng không phải là một người xấu. Mẹ con từ nhỏ đã sống trong thiếu thốn, đến khi lấy chồng, lại lấy phải một người nghèo hèn như bố, nên mới muốn con được sống khác hơn.”

Thiên Vũ im lặng, không nói gì, nằm nghe ông Thiên Long nói chuyện.

“Bố biết khi bắt con phải làm quen với cô gái mà Tuấn Nam đang định kết hôn là làm khó cho con, nhưng con cứ thử đi gặp cô ấy một lần xem sao. Nếu con thấy không hợp, thì bố mẹ cũng không ép con phải lấy cô gái ấy.” Ông Thiên Long mỉm cười: “Con thấy thế nào ?”

Thiên Vũ nhìn ông Thiên Long, không đáp.

Ông Thiên Long đứng lên, đặt một bức ảnh và một tờ giấy khổ A4 xuống bàn học của Thiên Vũ: “Đây là ảnh và thông tin tóm tắt về cô gái ấy. Nếu con quan tâm, con nên xem. Còn nếu con không muốn, con có thể vứt vào thùng rác.”

Ông Thiên Long đi ra cửa, đang đi ông dừng lại: “Con chắc cũng đói và mệt rồi, con đi tắm rồi xuống bếp ăn cơm. Tối nay bà giúp việc có nấu mấy món mà con thích ăn.”

Khi cánh cửa phòng khép lại, trong phòng chỉ còn lại một mình Thiên Vũ.

Nằm trên giường hơn 20 phút, Thiên Vũ ngồi dậy.

Đi chân trần trên sàn nhà, Thiên Vũ tiến đến chiếc bàn học. Nhìn bức ảnh và tờ giấy trên mặt bàn, tâm trạng Thiên Vũ rối bời. Thật lòng, Thiên Vũ không quan tâm, người con gái mà ông nội muốn chọn làm vợ tương lai của Tuấn Nam trông như thế nào, nhưng một phần nhỏ trong suy nghĩ của Thiên Vũ lại muốn nhìn.

Vóc dáng cao cao của Thiên Vũ nằm nghiêng trên nền nhà, Thiên Vũ từ từ vươn tay cầm lấy bức ảnh. Khi hình ảnh của Thu Cúc nằm gọn trong đáy mắt, Thiên Vũ đông cứng cả người. Kí ức của buổi chiều hôm qua và trưa nay ồ ạt kéo về.

Đọc thông tin được ghi tóm tắt của Thu Cúc trên tờ giấy A4, Thiên Vũ rơi vào trầm tư. Nếu cô gái mà Tuấn Nam đang muốn kết hôn là một cô gái khác, Thiên Vũ sẽ không quan tâm, cũng sẽ không thử gặp mặt, nhưng nếu là Thu Cúc thì lại khác.

Thiên Vũ chăm chú nhìn ngắm bức hình của Thu Cúc, khóe môi nhếch lên, đôi mắt lạnh lùng và vô cảm hiện lên những tia nhìn nhu hòa và có một chút tình cảm.

16. Chương 16

Hơn bảy giờ sáng, sau khi ăn xong, Tuấn Nam hỏi Thu Cúc: “Nghe nói mẹ của cô đang nằm viện ?”

“Đúng !” Thu Cúc bận rộn lo dọn dẹp bàn ăn và rửa chén bát đĩa.

“Bệnh của mẹ cô có nặng không ?” Tuấn Nam nhìn Thu Cúc đứng trước chậu rửa, đeo găng tay nhựa đang rửa đĩa.

“Mấy hôm nữa, mẹ tôi sẽ mổ.” Thu Cúc buồn rầu đáp.

Không khí tự dưng trầm hẳn, Tuấn Nam không biết phải hỏi Thu Cúc câu gì nữa. Từ trước đến nay Tuấn Nam luôn cho rằng hoàn cảnh của mình mới là đáng thương nhất, nhưng khi đem so sánh với Thu Cúc, thì còn đáng thương hơn.

Rửa xong chén bát, úp lên kệ, Thu Cúc rút găng tay nhựa ra khỏi tay. Dùng xà bông rửa sạch tay, lau khô, Thu Cúc vội vã cầm túi bóng xếp, chạy ra phòng khách cầm túi xách đặt trên ghế sofa.

“Cô có muốn đi nhờ xe không ?” Tuấn Nam đi theo Thu Cúc.

“Cảm ơn anh, nhưng mà không cần đâu. Tôi đi xe buýt được rồi.”

Thu Cúc đi nhanh ra cửa, cúi xuống, xỏ chân vào đôi giày đế mềm màu trắng, chỉnh lại mũ lưỡi trai, tay cầm nắm khóa cửa.

“Đã hơn 7 giờ sáng rồi, cô nên để tôi chở cô đi học.” Tuấn Nam đứng cạnh Thu Cúc.

“Anh còn phải đi làm nữa đúng không ? Tôi chỉ cần bắt một chuyến xe buýt là có thể đến trường, nên sẽ không muợn học đâu. Nếu để anh phải đưa tôi đi, anh sẽ muợn làm mất.” Thu Cúc mỉm cười, tay lôi cánh cửa.

Tuấn Nam tay xách cặp táp màu đen, mặc vét màu xám sẫm đôi cùng Thu Cúc đi trên hành lang lầu sáu.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi sống chung cả hai rời nhà cùng một lúc.

Bấm mũi tên chỉ xuống dưới, Thu Cúc và Tuấn Nam đứng chờ trước cửa thang máy.

“Thi tốt nghiệp xong, cô định thi vào trường đại học gì ?”

“Tôi muốn trở thành một y tá.” Ngay từ khi còn nhỏ, chứng kiến cảnh mẹ mình suốt ngày ốm yếu, phải nhập viện, Thu Cúc rất muốn mình có thể làm được một điều gì đó ẹ. Thật ra, Thu Cúc thích trở thành một bác sĩ, nhưng với sức học của Thu Cúc thì không có khả năng, nên đành phải hạ thấp ước mơ của mình xuống một chút. Mai sau khi đã có đủ kinh nghiệm, lúc ấy Thu Cúc sẽ cố học để trở thành một bác sĩ.

Nhìn khuôn mặt tươi cười như hoa nở của Thu Cúc, bỗng dưng Tuấn Nam ước ao có thể sống lạc quan và yêu đời như Thu Cúc. Tại sao một cô gái sinh ra và lớn lên trong một gia đình nghèo khó, bố mất sớm, mẹ bệnh tật liên miên, có thể mỉm cười, dùng cảm đối mặt với tất cả ?

“Rìng !” Cánh cửa thang máy mở ra.

Thu Cúc bước vào.

“Này anh ! Sao anh còn không mau vào đi ?” Thấy Tuấn Nam còn đứng ở bên ngoài, Thu Cúc nhắc.

Tuấn Nam giật mình, vội bước vào thang máy, tay bấm nút xuống tầng trệt để xe của tòa cao ốc Cao Phong.

Trong thang máy, Thu Cúc vừa liếc mắt xem đồng hồ điện tử màu trắng đeo trên cổ tay, vừa nhìn thức ăn đựng trong túi bóng xộp. Chỉ còn hai ngày nữa là mẹ sẽ mổ, Thu Cúc muốn sáng nào cũng đến bệnh viện động viên tinh thần và trấn an bà Thu Hồng.

Tuấn Nam không thể rời mắt khỏi Thu Cúc. Buổi trưa hôm qua, khi ngồi ăn cơm cùng với Mỹ Dung trong nhà hàng Khánh Châu, cả hai đã tính toán đường đi nước bước một cách cẩn thận. Theo kế hoạch, hẳn sẽ phải nhanh chóng lấy lòng Thu Cúc, phải xúc tiến kế hoạch kết hôn thật nhanh. Mà để làm được điều đó, hẳn phải tạo nhiều cơ hội để cả hai ở bên cạnh nhau, phải quan tâm và đối xử tốt với Thu Cúc.

Xuống đến tầng trệt, Tuấn Nam mở cửa xe ô tô màu xám đen, miệng giục Thu Cúc: “Cô lên xe đi !”

Thu Cúc xua tay, chân dậm bước: “Không cần đâu. Anh đi đi !”

Tuấn Nam chưa kịp có phản ứng gì, Thu Cúc đã chạy biến đi.

Tuấn Nam vừa bực mình vừa buồn cười, đứng lặng nhìn theo hình bóng nhỏ nhắn của Thu Cúc khuất sau cánh cổng dẫn vào tòa cao ốc Cao Phong.

.....

Thu Cúc chạy trên vỉa hè, vừa chạy vừa xốc gọn túi xách trên vai vừa nắm chặt lấy chiếc túi bóng xộp như sợ nó sẽ rơi xuống nền gạch.

Sống ở đây được mấy ngày, Thu Cúc đã dần làm quen với khung cảnh và thói quen sinh hoạt của hàng xóm trên lầu sáu trong tòa cao ốc Cao Phong.

Cách cánh cổng dẫn vào tòa cao ốc Cao Phong gần 200 mét có một trạm xe buýt. Bắt một chuyến xe buýt số tám, Thu Cúc có thể đi thẳng đến bệnh viện Hoàng Lâm.

Đến trạm xe buýt, Thu Cúc dừng lại, mắt quan sát ngược xuôi xem chiếc xe buýt số tám đã đến chưa.

“Két !” Một chiếc xe máy phân khối lớn màu xám đậu sát vào vỉa hè, gần trạm xe buýt Thu Cúc đang đứng.

Tiếng phanh gấp của thắng xe máy khiến Thu Cúc giật mình, neho mắt nhìn một chàng thanh niên mặc một bộ đồ màu trắng trước mặt.

“Lên xe !” Đẩy lớp kính màu trắng che trước mặt của mũ bảo hiểm lên trên đỉnh đầu, Thiên Vũ lạnh lùng bảo Thu Cúc.

Thu Cúc tròn xoe mắt nhìn Thiên Vũ, ngớ ngẩn tự chỉ ngón trỏ vào mặt mình: “Anh đang bảo tôi sao ?”

“Ở đây chỉ có một mình cô, tôi không bảo cô thì bảo ai ?” Thiên Vũ đều giọng, ném một chiếc mũ bảo hiểm cho Thu Cúc.

Thu Cúc luống cuống đón lấy, ngơ ngác không hiểu lý do vì sao chàng trai lạ mặt kia lại bảo mình ngồi lên xe máy.

“Này anh !” Thu Cúc lúng túng nói: “Tôi không thể đi nhờ xe của anh được. Dù sao thì hai chúng ta cũng không quen biết nhau.”

“Chiều hôm kia chúng ta gặp nhau tại công viên, còn trưa hôm qua chúng ta gặp nhau trước cổng trường.” Biết tính cách ngớ ngẩn, hay quên của Thu Cúc, Thiên Vũ kiên nhẫn nhắc lại cho Thu Cúc nhớ.

Thu Cúc gãi đầu, chiếc mũ lưỡi trai màu hồng nhạt đội lệch sang một bên, mắt chăm chú nhìn khuôn mặt Thiên Vũ. Một lúc sau, Thu Cúc “à” lên một tiếng: “Tôi nhớ rồi, anh là người thanh niên bị bọn côn đồ đánh hội đồng trong công viên vào chiều hôm kia.”

Đối với trí óc dở tệ của Thu Cúc, Thiên Vũ không có ý kiến gì.

“Lên xe đi !” Thiên Vũ nhìn Thu Cúc bằng đôi mắt vô cảm, khuôn mặt lạnh như băng. Hình như đối với Thiên Vũ, cuộc sống này không còn bất cứ điều gì có thể gây hứng thú.

“Ách....điều này....” Thu Cúc rơi vào khó xử, không biết phải ăn nói với Thiên Vũ như thế nào cho phải.

Thiên Vũ nhìn Thu Cúc, không lên tiếng giục phải nhanh lên, cũng không cao giọng ra lệnh, mà đơn giản chỉ nhìn Thu Cúc bằng đôi mắt vô tình và lạnh lùng của mình.

Thu Cúc bị Thiên Vũ nhìn đến lạnh buốt cả người, khuôn mặt nhăn nhó, mười đầu ngón tay vắn vẹo vào nhau.

Nếu Thiên Vũ nói điều gì đó, thì Thu Cúc còn biết đường mà từ chối, nhưng đằng này Thiên Vũ chỉ lạnh lùng ngồi trên xe máy, lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Vừa hay lúc đó, chiếc xe buýt số tám đến.

“Anh..anh đi đi, xe buýt đến rồi.” Thu Cúc vui mừng thông báo, như đã gặp được cứu tinh.

Đưa trả mũ bảo hiểm cho Thiên Vũ, Thu Cúc nhanh chân chạy lên cánh cửa xe buýt, tay vẫy vẫy, miệng nói to: “Chờ tôi một chút !”

Thiên Vũ nhìn Thu Cúc, lại nhìn chiếc mũ bảo hiểm trên tay mình. Không biết nghĩ như thế nào, Thiên Vũ cởi mũ bảo hiểm, đặt hai chiếc trên yên xe, đi theo Thu Cúc lên xe ô tô.

Thu Cúc chưa kịp thở phào vì thoát được tình huống khó xử, thì...

Thu Cúc mở to mắt, chiếc miệng anh đào há hốc, khi thấy Thiên Vũ đứng ở ngay sau lưng mình. Ngay lập tức Thu Cúc nhìn ra cửa kính xe buýt.

“Anh...anh lên đây làm gì ?” Thu Cúc nén giận hỏi.

“Đi cùng cô.” Thiên Vũ lạnh nhạt đáp.

“Còn...còn chiếc xe máy của anh ?” Thu Cúc chỉ tay ra hướng chiếc xe máy đang dựng sát vào vỉa hè.

“.....” Thiên Vũ im lặng không đáp, mắt chăm chú nhìn Thu Cúc. Hắn không hiểu vì lý do gì, Thu Cúc lại nổi cáu. Chẳng phải hắn đã nghe lời không ép Thu Cúc đi cùng hay sao ?

Sự xuất hiện của Thiên Vũ trên xe ô tô, chẳng những khiến Thu Cúc kinh hách, mà hành khách nữ trên xe cũng phải nín thở, si dại ngẩn nhìn. Trên đời này, hiếm mà có được một chàng trai có vẻ bề ngoài đẹp hơn Thiên Vũ.

“Dừng xe ! Dừng xe !” Thu Cúc hô to, tay liên tiếp bấm chuông.

“Két !” Chiếc xe buýt vừa mới lăn bánh, đột ngột dừng lại khiến hành khách đi trên xe bị xô về phía trước.

“Có chuyện gì thế hả ?” Tài xế xe buýt bực mình quát.

“Dạ, cháu xin lỗi.” Thu Cúc lí nhí.

Nắm tay Thiên Vũ, Thu Cúc lôi xuống xe cùng với mình.

Thu Cúc bóp thái dương, hít một hơi thật sâu, thở ra, cố điều hòa hơi thở cho bớt hỗn loạn. Khi đã lấy lại được bình tĩnh, Thu Cúc nói: “Anh có biết là nếu anh để xe máy ở đây, sẽ bị kẻ trộm lấy mất không ? Tại sao anh có thể vô tâm như thế được ?”

“.....” Thiên Vũ đút hai tay vào túi quần, im lặng không đáp.

Thu Cúc thật sự đã hết cách với một người đầu đất như Thiên Vũ.

“Anh lái xe đi đi ! Dừng để xe ở đây, nếu không anh sẽ mất thật đấy.” Thu Cúc hạ giọng, khuyên Thiên Vũ.

Thiên Vũ đứng im không nhúc nhích, mắt vẫn chăm chú nhìn Thu Cúc.

“Này anh !” Thu Cúc bị đôi mắt vô cảm và lạnh như băng của Thiên Vũ nhìn, khiến cho rùng hết cả mình, ồ ồ nổi hết cả lên.

Không dám đứng gần Thiên Vũ nữa, Thu Cúc quay người, rảo bước đi.

Thiên Vũ nghĩ nghĩ, cuối cùng đi theo phía sau lưng Thu Cúc.

Đang đi, Thu Cúc dừng lại, thở hắt ra một hơi, nở một nụ cười gượng gạo, Thu Cúc quay người lại: “Anh muốn gì ?”

“Muốn chở cô đi.” Thiên Vũ nhìn Thu Cúc, đều giọng đáp.

“Tôi nói là không cần.” Thu Cúc ngẩng đầu, nhìn vào mắt Thiên Vũ, cầu mong Thiên Vũ buông tha ỉnh.

“.....” Thiên Vũ im lặng, không nói thêm câu gì nữa.

Thu Cúc dơ tay đầu hàng, miệng méo xệch nói: “Thôi được rồi, phiền anh chở tôi đến bệnh viện Hoàng Lâm.”

Thiên Vũ đưa mũ bảo hiểm cho Thu Cúc.

Thu Cúc miễn cưỡng cầm lấy, đội lên đầu, cài dây khóa dưới cằm. Do không mấy khi đi bằng xe máy, lại không quen đội mũ bảo hiểm, nên Thu Cúc lúng túng cài mãi cũng không dứt được dây khóa dưới cằm.

Thiên Vũ nhìn nhìn, tay tự nhiên nắm nhẹ lấy tay Thu Cúc, hướng dẫn Thu Cúc cách cài dây mũ bảo hiểm. Sự động chạm khiến Thu Cúc đông cứng cả người, hơn nữa khuôn mặt Thiên Vũ còn cúi gần như sát vào mặt Thu Cúc.

Trên đường đến bệnh viện Hoàng Lâm, Thiên Vũ phóng xe như bay, tốc độ vượt quá hơn 50 km/h, chẳng khác gì một tay đua chính hiệu. Thu Cúc sợ tới mức la hét ầm lên, ôm chặt lấy eo Thiên Vũ, mặt trắng bệch như tờ giấy, môi mím chặt.

Bình thường đi xe máy đến bệnh viện Hoàng Lâm phải mất gần 20 phút, nhưng nhờ tài phóng nhanh vượt ẩu của Thiên Vũ, chỉ mất có gần 10 phút.

“Két !” Chiếc xe máy đột ngột dừng lại trước cổng bệnh viện Hoàng Lâm.

Thu Cúc bị xô người về phía trước, cơ thể dán chặt vào lưng Thiên Vũ, người lạnh toát vì ớn lạnh.

Run rẩy trèo xuống xe, đầu óc choáng váng xây xẩm, người nhộn nhạo muốn nôn, Thu Cúc liêu xiêu bước đi như người say.

Thiên Vũ dắt xe đi theo Thu Cúc vào trong sân bệnh viện Hoàng Lâm.

Vuốt ngực, cổ nuốt xuống cơn buồn nôn đang dâng lên đến tận cổ, Thu Cúc thì thào hỏi: “Anh theo tôi vào đây làm gì ?”

Dừng chân trống xe, Thiên Vũ nhìn khuôn mặt tái xanh của Thu Cúc: “Cô bị mệt ?”

Thu Cúc tức muốn điên lên. Hỏi thừa, tên điên này phóng xe bạt mạng như thế, ai mà chẳng sợ.

“Cảm ơn anh đã đưa tôi đến đây. Bây giờ anh có thể đi được rồi.” Thu Cúc cố gắng tỏ ra lịch sự, lòng thầm cầu nguyện Thiên Vũ đi nhanh ỉnh nhờ.

“.....” Thiên Vũ không trả lời Thu Cúc, đứng thẳng người, mắt chăm chú nhìn Thu Cúc. Mỗi lần bị đôi mắt vô cảm và lạnh lùng của Thiên Vũ chiếu rọi, Thu Cúc thấy khả năng nói của mình bay sạch ra khỏi đầu.

Biết rằng dù có đuổi Thiên Vũ cũng không chịu bỏ đi, Thu Cúc ngán ngẩm đành bước đi trước.

Trong tiền sảnh của bệnh viện, hình dáng cao cao của Thiên Vũ đi sánh đôi cùng hình bóng nho nhỏ của Thu Cúc, khiến mọi người xung quanh chú ý. Thiên Vũ là một người có vẻ bề ngoài hoàn hảo, khuôn mặt đẹp như một thiên thần băng giá. Ánh nắng mặt trời phản chiếu lên mái tóc màu vàng nhạt của Thiên Vũ, tạo nên những sợi tóc lấp lánh như những sợi bạc.

.....

Cánh cửa phòng bệnh trên lầu hai mở ra, Thiên Vũ cùng Thu Cúc bước vào trong.

Bà Thu Hồng nghe thấy tiếng động, ngửi được mùi hương hoa cúc quen thuộc, bà biết con gái đã đến.

Ánh mắt bà chuyển từ khuôn mặt thon gầy của con gái sang chàng trai dong dỏng cao, có vẻ đẹp của một thiên thần băng bên cạnh. Bà kinh ngạc, con gái bà đã có bạn trai từ bao giờ, tại sao bà không biết gì cả, cũng không thấy con gái kể cho bà nghe ?

“Mẹ !” Thu Cúc mỉm cười, vui vẻ chào bà Thu Hồng.

“Chào con !” Bà Thu Hồng cười dịu dàng, mắt bà đánh giá và quan sát Thiên Vũ.

Thiên Vũ nhìn bà Thu Hồng, lướt nhìn qua khuôn mặt xanh xao và hao gầy của bà Thu Hồng.

“Ai đây con ?” Bà Thu Hồng hỏi con gái.

“Dạ....đây là” Thu Cúc gãi đầu, lúng túng không biết phải giới thiệu Thiên Vũ với mẹ như thế nào. Thu Cúc đã hoàn toàn quên mất tên của Thiên Vũ.

Thiên Vũ nhìn Thu Cúc, lại quay sang nhìn Thu Hồng. Hắn không lên tiếng nói gì.

Hành động kì lạ của Thiên Vũ, khiến bà Thu Hồng thấy khó hiểu.

“Thu Cúc ! Sao con không giới thiệu ẹ biết tên của cậu ta ?” Bà Thu Hồng nhắc khéo.

Thu Cúc giật giật tay áo của Thiên Vũ, kéo hắn ra một góc, rồi hỏi nhỏ: “Tên của anh là gì ấy nhỉ ?”

“Thiên Vũ.” Thiên Vũ đều giọng đáp, vẫn là giọng nói không có âm sắc, không cao không thấp, không nặng không nhẹ.

“Cảm ơn anh. Nhớ là anh không được kể chuyện tôi cứu anh vào buổi chiều hôm kia ẹ tôi nghe.” Thu Cúc cẩn thận dặn dò Thiên Vũ.

“Đã biết.”

Thu Cúc cau mày nhìn Thiên Vũ, kể từ lúc gặp mặt và nói chuyện với Thiên Vũ. Thu Cúc chỉ thấy hắn nói không vượt quá hai mươi từ, không nói lại lần thứ hai, và đặc biệt là giọng nói của hắn vô cảm hệt như một người chết.

“Mẹ ! Đây là Thiên Vũ, anh ấy là bạn của con.” Thiên Vũ kéo Thiên Vũ đứng trước mặt bà Thu Hồng, chỉ tay giới thiệu.

Bà Thu Hồng để ý đến hành động tỏ ra thân thiện bí bí của Thiên Vũ và Thu Cúc. Nghe con gái giới thiệu Thiên Vũ là bạn, bà Thu Hồng ngạc nhiên, tưởng rằng Thiên Vũ là bạn học cùng lớp với Thu Hồng. Khuôn mặt trẻ măng không thể phân biệt được tuổi tác của Thiên Vũ khiến cho nhiều người bị nhầm.

“Chào cháu ! Cô là mẹ của Thu Cúc.” Bà Thu Hồng dịu dàng, mỉm cười chào Thiên Vũ.

Thiên Vũ chỉ im lặng nhìn bà Thu Hồng, không đáp.

Thu Hồng huých nhẹ khủy tay vào sườn Thiên Vũ, nháy mắt ra hiệu cho Thiên Vũ, ngầm ý bảo hắn nên nói một câu gì đó.

Thiên Vũ nhìn nhìn Thu Cúc, hơi nhúu mày, mấp máy môi: “Chào cô !”

Thiên Vũ rất giống một người máy đã được lập trình, từ hành động, lời nói và cử chỉ đều cứng nhắc, không có một chút sinh động và hoạt bát, khuôn mặt quanh năm được băng đá bao phủ.

Thu Cúc chán nản không muốn để ý đến Thiên Vũ nữa. Mở túi bóng xốp, lấy âu nhựa đựng thức ăn, Thu Cúc bón cho bà Thu Hồng ăn.

Thiên Vũ đứng cạnh Thu Cúc, mắt quan sát biểu hiện trên khuôn mặt bà Thu Hồng, đột nhiên hắn lên tiếng hỏi: “Cô bị bệnh ?”

Bà Thu Hồng cười đáp: “Đúng, cô bị bệnh gan.”

Thiên Vũ không hỏi thêm câu gì nữa.

Bà Thu Hồng ngược mắt nhìn Thiên Vũ, khó hiểu nhìn con gái, muốn Thu Cúc giải thích lý do vì sao có thể quen biết một chàng trai lạnh lùng như băng đá thế này ?

Thu Cúc gãi đầu, cười cười không nói gì. Thu Cúc có thể nói gì đây, nói rằng con đã cứu anh ta khỏi bọn côn đồ vào buổi chiều hôm kia, sáng nay được anh ta tốt bụng phóng xe như điên trên đường, đưa đến đây sao ? Chỉ cần nghĩ thế thôi, cũng đã đủ hiểu là không nên nói gì. Nếu không bà Thu Hồng chỉ lo lắng và phiền muộn thêm mà thôi.

Thiên Vũ đứng im nhìn cảnh Thu Cúc vừa bón cơm cho bà Thu Hồng ăn, vừa vui vẻ nói chuyện và động viên tinh thần bà. Đây là cảm giác của một gia đình, là tình cảm của người thân dành cho nhau ?

Thiên Vũ thật sự không hiểu, ngay từ khi còn nhỏ, hắn đã lớn lên trong một gia đình lúc nào cũng tranh đấu, lúc nào cũng cãi nhau. Hắn chưa từng trải qua cảm giác được người thân trong gia đình quan tâm và chăm sóc lẫn nhau khi ốm đau, giống như mẹ con Thu Cúc.

.....

Ngoài cổng bệnh viện, nắng đã lên cao, từng chùm sáng chói lòa phản chiếu lung linh trên những chiếc lá xanh biếc, trên những chiếc lá vàng đang bay phất phơ trong gió. Phố xá đông vui người đi qua đi lại, âm thanh ồn ào, náo nhiệt.

Thu Cúc xua tay bảo Thiên Vũ: “Anh đi đi. Tôi đi xe buýt đến trường được rồi.”

Nói đùa, Thu Cúc làm sao có thể trèo lên xe để cho Thiên Vũ chở thêm một lần nữa. Lúc sáng bị dọa ột trận sợ đến đứng tim, không bị tai nạn, phải nhập viện đã là may lắm rồi.

Thiên Vũ giữ xe máy, mắt nhìn Thu Cúc, không có ý kiến gì. Hắn đang chờ, chờ đến khi nào Thu Cúc chịu lên xe để hắn chở đi thì thôi, hoặc có thể là hắn sẽ lựa chọn bỏ xe máy ở đây, để đi xe buýt cùng với Thu Cúc.

Thu Cúc chưa từng gặp một chàng trai nào có tính cách kì lạ giống như Thiên Vũ. Hắn không bát nháo, không nói nhiều, cũng không dùng bạo lực để uy hiếp.

Xe buýt số 10 đến trạm xe buýt, Thu Cúc nhanh chân bước đi.

Thiên Vũ cúi đầu nhìn nền xi măng, đạp chân chống xe, đi theo phía sau Thu Cúc.

Đang đi, Thu Cúc dừng lại, cứng ngắc xoay người.

“Sao anh không lái xe đi đi ?”

Ánh nắng màu vàng nhạt, chói sáng đùa nghịch trên tóc, trên bộ quần áo của Thiên Vũ. Cả người hắn được bao phủ bởi ánh hào quang rực rỡ.

Thu Cúc dừng lại, Thiên Vũ cũng dừng lại, cả hai đứng cách nhau gần một mét, mắt nhìn vào mắt.

“Anh lại định bỏ xe máy ở đây nữa đúng không ?”

“Bíp ! Bíp !” Tiếng còi xe buýt giục hai người mau nhanh lên xe.

Một cơn gió thổi qua, làm bay mái tóc màu vàng nhạt của Thiên Vũ.

Thu Cúc liếc mắt nhìn chiếc xe máy phân khối lớn màu đen dựng gần cổng bệnh viện, lại liếc mắt nhìn khuôn mặt lạnh băng của Thiên Vũ.

Thu Cúc tiến về phía Thiên Vũ, còn khoảng gần 20 centimet là chạm vào ngực hắn, Thu Cúc dừng lại.

“Nếu anh đi chậm, tôi sẽ nhờ anh chở tôi đến trường.” Thu Cúc ngẩng mặt nhìn vào mắt Thiên Vũ, đôi mắt màu xanh như ngọc bích.

“Được.” Thiên Vũ gật đầu, quay người bước đi.

Thu Cúc đi theo Thiên Vũ. Hình bóng cao cao của Thiên Vũ che khuất đi thân hình nhỏ nhắn của Thu Cúc phía sau.

Mọi người xung quanh, tò mò và hiếu kì nhìn hai người. Họ cho rằng Thu Cúc và Thiên Vũ là người yêu, do giận dỗi nên Thu Cúc mới không đồng ý để hắn chở mình đi, nhưng cuối cùng hai người đã giảng hòa.

Thiên Vũ giúp Thu Cúc cài dây nón bảo hiểm, hơi thở nam tính phả vào gó má mịn màng, trắng xanh của Thu Cúc.

Chờ Thu Cúc yên vị ngồi trên yên xe, Thiên Vũ lái xe đi.

Con đường đến trường hôm nay dường như rất dài. Ngồi phía sau, Thu Cúc nghĩ ngợi, ngẩng đầu nhìn sau gáy, ngửi được mùi hương bạc hà trên cơ thể Thiên Vũ, mùi hương rất dễ chịu.

Thiên Vũ lái xe rất chậm, Thu Cúc thả hồn theo mây theo gió, nhìn ngắm khung cảnh hai bên đường, cảm thấy hài lòng vì Thiên Vũ là một chàng trai rất biết nghe lời.

Đến cổng trường cấp ba Gia Khánh, Thiên Vũ tắt máy xe.

Thu Cúc bước xuống, trả nón bảo hiểm cho Thiên Vũ.

“Cảm ơn anh !” Thu Cúc cười, nụ cười tươi như hoa nở vào mùa xuân.

Thiên Vũ nhìn Thu Cúc, đôi mắt xanh màu ngọc bích lóe sáng.

Thu Cúc xốc gọn túi xách trên vai, chân bước đi.

“Ngày mai ở chỗ cũ.” Thiên Vũ đột ngột lên tiếng.

Thu Cúc quay đầu lại nhìn Thiên Vũ, mắt chớp chớp không hiểu.

Thiên Vũ không giải thích, không nhắc lại lần thứ hai, nổ máy, tăng ga, chiếc xe máy phóng vụt đi để lại một làn khói mỏng.

Thu Cúc ngơ ngác đứng nhìn, lòng băng khuâng, ngẩn ngơ.

17. Chương 17

Hơn 11 giờ trưa, kết thúc tiết học vào buổi sáng, Thu Phương khoác tay Thu Cúc đi trên sân trường, cả hai vừa đi vừa đùa nghịch.

“Hai hôm nữa, mẹ cậu sẽ mổ ?” Thu Phương hỏi Thu Cúc.

“Ờ.” Thu Cúc cười đáp.

“Hình như hôm nay cậu rất vui ?” Thu Phương chớp mắt, xăm xoi nhìn khuôn mặt tươi cười của Thu Cúc.

“Có sao ?” Thu Cúc cười, hỏi lại cô bạn thân.

Trên sân trường, những tà áo màu trắng của học sinh hòa cùng màu vàng của nắng, màu vàng nhạt của lá cây rụng trên nền gạch, màu xanh biếc của lá, tạo nên một bức tranh hài hòa, đẹp mắt.

“Cậu đang yêu đúng không ?” Thu Phương lại tiếp tục hỏi.

“Có sao ?” Thu Cúc nói nước đôi.

“Con quỷ ! Còn không mau khai ra !” Thu Phương chọc vào nách Thu Cúc.

Thu Cúc bỏ chạy, cười khúc khích.

Thu Phương đuổi theo phía sau, miệng hô to: “Đứng lại ! Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình ?”

Thu Cúc không dừng lại, tiếng cười ròn tan.

Thu Phương đến nhà để lán xe lấy xe đạp điện, Thu Cúc đi ra cổng trường trước.

Vừa bước chân ra cổng trường, Thu Cúc lại chứng kiến cảnh tụi năm, tụi bảy của nữ sinh trong trường, những tiếng thì thầm tấp tểch khen ngợi, ước ao ngưỡng mộ lại lọt vào tai.

“Trời ạ ! Anh chàng kia trông phong độ và đẹp trai quá !”

“Hình như anh ấy từng đến đây một lần rồi thì phải ?”

“Mày có chắc không ? Tại sao tao không biết ?”

“Anh ấy đến đây kiểm ai thế nhỉ ? Có khi nào là tao không ?”

Thu Cúc nghe được tiếng nguyền rủa dài của cô nữ sinh: “Mày đừng đu dây cao quá có được không ? Nếu không bị ngã lộn cổ xuống đất, thì chết tắc tử đây.”

“Mày...mày nói gì thế hả ? Đồ độc mồm !”

Thu Cúc phì buồn cười, lắc đầu chịu thua bọn con gái trong trường.

Tiếng giầy khua lộp cộp trên nền gạch xi măng, mùi nước hoa nam tính thoang thoảng bay trong không khí, vóc dáng dong dỏng cao, nước da ngăm đen, cùng khuôn mặt thon dài của Tuấn Nam, khiến cho nữ sinh trong trường nín thở, mắt long lanh rực sáng phát cuồng như đang gặp được thần tượng.

“Thu Cúc !” Tuấn Nam đứng trước mặt Thu Cúc, mỉm cười quyến rũ.

Thu Cúc giật mình, ngẩng mặt nhìn Tuấn Nam.

“Anh...anh sao lại đến đây ?” Mất mấy giây Thu Cúc mới lấy lại được bình tĩnh. Thu Cúc không đoán được nguyên nhân hần đột nhiên lại đến tìm mình. Công việc quản gia, Thu Cúc đang làm rất tốt, không hề lười biếng và lơ là trách nhiệm của mình. Nếu thế, Tuấn Nam không cần đến tận đây mới phải ?

“Tôi muốn mời cô đi ăn cơm trưa.” Tuấn Nam vẫn giữ nụ cười quyến rũ, có thể làm tan chảy mọi băng giá trên môi.

“Anh muốn mời tôi ăn cơm trưa ?” Thu Cúc ngơ ngác nhìn Tuấn Nam, đôi mắt tròn xoe như ốc nhồi.

“Đúng, cũng đã trưa rồi còn gì ?”

Bình thường Tuấn Nam không cười, cũng đủ khiến phụ nữ phải mê như điên, huống hồ hần lại cười thật quyến rũ, thật phong tình.

Thu Cúc nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc, khi bị ánh mắt của mọi người xung quanh mãnh liệt chiếu rọi như muốn chọc thủng mấy nghìn lỗ trên cơ thể.

“Không...không cần đâu. Tôi có thể về ăn cơm trưa ở nhà.” Thu Cúc cười gượng gạo, mồ hôi ứa đầm sau lưng áo. Tuấn Nam không biết rằng hần có sức hút đối với phái nữ nhiều lắm hay sao, mà còn đến đây tìm mình nữa ?

“Thu Cúc ! Chúng ta đi...” Đang hồ hởi gọi cô bạn thân, Thu Phương đột ngột dừng lại khi phát hiện người đàn ông lạ mặt ba hôm trước đang đứng nói chuyện với Thu Cúc. Đây, đây không phải là mơ đấy chứ ? Tại sao dạo này có nhiều trai đẹp đến tìm Thu Cúc như thế ?

Thu Cúc liếc mắt nhìn Thu Phương, mỉm cười bảo Tuấn Nam: “Anh đi đi ! Tôi đã hẹn ăn cơm trưa với bạn tôi rồi.”

Tuấn Nam mỉm cười, nháy mắt với Thu Cúc: “Cô đang nói dối đúng không ? Lúc này cô nói là cô muốn về ăn cơm trưa ở nhà, bây giờ cô lại nói là cô đã hẹn ăn cơm trưa với bạn ?”

Thu Cúc nhanh trí đáp: “Tôi nói là muốn cùng Thu Phương về ăn cơm trưa tại nhà của bạn ấy.”

Tuấn Nam nhìn vào mắt Thu Cúc, đang cố đọc suy nghĩ trong đầu Thu Cúc.

Nữ sinh trong trường đứng lóp ló xung quanh, họ không muốn bỏ đi, mà muốn lắng tai nghe xem Tuấn Nam và Thu Cúc đang nói gì.

Thu Cúc không muốn bị biến thành tâm điểm chú ý của các bạn trong trường, đã vội trèo ngay lên xe đạp điện của Thu Phương, miệng giục: “Lái xe đi đi !”

“À...ừ...” Thu Phương giật mình, thu hồi ánh mắt đang chiêm ngưỡng khuôn mặt đẹp trai của Tuấn Nam. Mặc dù diện mạo bề ngoài không sánh bằng Thiên Vũ, nhưng cả hai đều là mỹ nam.

Tuấn Nam bực mình, và tức giận khi bị Thu Cúc thả lỏng từ chối. Hần đã vất công đến tận đây để mời Thu Cúc đi ăn cơm, thì ít ra nó cũng phải nở mặt hần một chút chứ ?

“Em là bạn thân của Thu Cúc ?” Tuấn Nam chuyển rời mục tiêu tấn công sang Thu Phương.

“Ồ...dạ...” Thu Phương bị nụ cười chói lòa của Tuấn Nam, khiến cho thần trí lơ lửng.

“Anh có thể mời em và Thu Cúc đi ăn cơm trưa được không ?” Mặc dù điều này không nằm trong kế hoạch, nhưng để thân cận với Thu Cúc, Tuấn Nam thực hiện theo kiểu co giãn, ứng biến theo tình huống.

“Được...được ạ...” Thu Phương đã bị Tuấn Nam hấp hồn, nên hoàn toàn không chống cự được.

Thu Cúc tức điên người, cô bạn thân đúng là một kẻ dễ dụ, chỉ cần nhìn thấy trai đẹp là sáng mắt.

.....

Tuấn Nam đi xe ô tô đến nhà hàng Mơ Mộng trước, Thu Cúc và Thu Phương đi xe đạp điện đến sau. Cả ba chọn một chiếc bàn ở giữa quán, hướng nhìn ra sông. Cảnh đẹp trong quán khá thơ mộng, rất hợp với những người có tâm hồn thi sĩ, và thích âm nhạc du dương.

Nhân viên nữ trong quán trang phục áo màu cam nhạt, quần màu đen, đeo tạp dề trước ngực và đầu đội khăn cùng màu với chiếc áo, lịch sự đưa ba tờ menu cho ba người.

Thu Phương giả vờ nhìn món ăn được in trên tờ menu có bìa màu vàng nhạt, vừa lén nhìn khuôn mặt đẹp trai của Tuấn Nam.

Thu Cúc chăm chú nhìn tờ menu, lẩm bẩm đọc tên các món ăn trong miệng.

Một lúc sau, Thu Cúc ngẩng đầu, đọc tên ba món ăn mà muốn thưởng thức. Lần đầu tiên đến đây, nên Thu Cúc không biết thức ăn do đầu bếp trong nhà hàng nấu có ngon không.

Thu Cúc quay sang nhìn cô bạn thân, đang nửa mơ nửa tỉnh ngồi bên cạnh, tâm hồn lơ lửng trên mây.

“Thu Phương ! Còn không gọi món ăn đi ?” Thu Cúc bực mình, lên tiếng nhắc nhở.

Thu Phương giật nảy người, xấu hổ vội nhìn vào tờ menu đang cầm trên tay.

Tuấn Nam nhếch mép, khe khẽ nở một nụ cười. Hắn đang khoan khoái tận hưởng cảm giác được người khác ngưỡng mộ và si mê.

Trong thời gian chờ nhân viên trong quán bưng thức ăn lên, Thu Phương và Thu Cúc uống sinh tố trái cây, Tuấn Nam uống cà phê.

Cho một thìa đường vào tách cà phê, Tuấn Nam khoắng nhẹ, tiếng thìa va vào tách làm bằng sứ tạo thành những âm thanh “leng keng” nghe vui tai.

Từ lúc bước vào quán, Thu Phương đã không thể rời mắt khỏi Tuấn Nam. Sức hút của hắn mãnh liệt đến nỗi, Thu Phương thấy mình đang bị hắn giữ chặt lấy, đầu óc trống rỗng, suy nghĩ rối loạn.

Thu Cúc từ tốn thưởng thức nước sinh tố táo thơm mát trong ly, mắt ngắm cảnh ven sông, dáng vẻ suy tư.

Tuấn Nam và Thu Phương nói chuyện với nhau.

Những câu trao đổi, tiếng cười trong trẻo của Thu Phương cùng tiếng cười khẽ của Tuấn Nam lọt vào tai Thu Cúc.

Trong quán đang mở nhạc của Trịnh Công Sơn, giai điệu và lời ca đi vào lòng người.

Thực khách đến quán, ngồi ăn uống và nói chuyện rất nhỏ, họ không ồn ào, cũng không cười đùa giống như những quán khác.

Mùi hương hoa lan thoang thoảng bay trong không khí, gió lồng lộng thổi từ sông vào.

Thu Cúc đắm chìm trong tiếng nhạc, đắm chìm trong suy tư, hoàn toàn bỏ mặc hiện tại, quên mọi người xung quanh.

Ăn xong, Thu Cúc cùng Tuấn Nam và Thu Phương đi ra cửa quán.

“Cô về luôn bây giờ chứ, hay là cô còn muốn đi đâu nữa ?” Đến gần xe ô tô màu đen đậu trên một khoảng đất trống trước cửa quán, Tuấn Nam dừng lại, hỏi Thu Cúc.

“Tôi muốn đến nhà Thu Phương chơi.” Thu Cúc chỉnh lại mũ lưỡi trai trên đầu, hơi nóng bốc lên từ mặt đất, khiến Thu Cúc thấy khó chịu.

“Nếu thế, tôi đi trước đây.” Tuấn Nam liếc mắt nhìn Thu Cúc, không hài lòng vì Thu Cúc không có một chút phản ứng, và cảm động nào đối với hành động galang của mình. Xem ra để lấy được lòng Thu Cúc, có thể khiến Thu Cúc gật đầu đồng ý lấy mình, hẳn sẽ phải bỏ ra rất nhiều công sức.

Tuấn Nam mở cửa xe ô tô, mỉm cười bảo Thu Phương: “Chào em !”

“Dạ, chào anh !” Thu Phương bẽn lẽn nở một nụ cười, khuôn mặt trái xoan hơi ửng hồng vì ngượng, trái tim đang chơi điệu Valse trong lồng ngực.

Dù chiếc xe ô tô màu xám đen đã đi được một đoạn khá xa, Thu Phương vẫn đứng ngây người một chỗ, dáng vẻ ngẩn ngơ, giống hệt một kẻ si tình.

Thu Cúc ngán ngẩm, vỗ nhẹ vào vai Thu Phương: “Người ta đã đi rồi, mà đừng nhìn theo nữa.”

Thu Phương đỏ bừng mặt, lúng túng, vội lấp liếm: “Ai bảo mà là đang tao đang nhìn theo anh ấy ?”

“Ghe quá ha ! Đã gọi người ta là ‘anh ấy’ rồi kia đấy !” Thu Cúc nheo mắt, trêu chọc Thu Phương.

“Con quỷ này, muốn chết không ?” Thu Phương dơ nắm đấm, đuổi theo Thu Cúc.

Thu Cúc vừa chạy, vừa lêu lêu trêu Thu Phương.

Hình ảnh chạy nhảy và đùa nghịch của hai cô gái trẻ, khiến nhiều thực khách trong quán để ý. Họ dừng ăn, dừng uống để nhìn. Có nhiều người mỉm cười, vui lây với niềm vui, căng tràn sức trẻ và tuổi thanh xuân của Thu Cúc và Thu Phương.

Buổi chiều, tại biệt thự Lâm gia.

Ông Lâm Phong ngồi nghe Phó giám đốc Trung Dũng báo cáo trong phòng làm việc.

Chờ ông Trung Dũng nói xong, chủ tịch Lâm nhíu mày: “Sáng nay thằng Thiên Vũ đã đến tận cổng tòa cao ốc Cao Phong tìm Thu Cúc ?”

“Vâng, thưa chủ tịch !” Ông Trung Dũng kính cẩn trả lời: “Cậu ấy còn chở cô Thu Cúc đến bệnh viện thăm bà Thu Hồng, sau đó đưa cô ấy đi học.”

Ông Lâm Phong gõ năm đầu ngón tay xuống bàn, ánh sáng mờ đục của bóng điện phủ lên mái tóc màu bạc trắng.

“Mục đích mà thằng Thiên Vũ tìm cách tiếp cận Thu Cúc, liệu có giống với mục đích của thằng Tuấn Nam ?” Ông Lâm Phong hỏi ông Trung Dũng, cũng như tự đặt câu hỏi cho chính mình.

“Tôi không thể đoán trước được. Cậu Thiên Vũ từ trước đến nay ít khi quan tâm đến bất cứ thứ gì, đặc biệt là con gái thì lại càng không.” Ông Trung Dũng làm việc cho ông Lâm Phong hơn 20 năm, các thành viên trong gia đình ông Lâm khá quen thuộc với ông, nên tính cách của họ thế nào, ông có thể nắm rõ được một phần nào đó, huống chi ông là người chứng kiến quá trình trưởng thành và lớn lên của Tuấn Nam và Thiên Vũ.

“Chẳng lẽ thằng Thiên Vũ đã bắt đầu có tình cảm với Thu Cúc ?” Ông Lâm Phong nhìn ông Trung Dũng, đôi mắt già nua xuất hiện những tia sáng sắc bén.

“Nếu điều này là thật, thì...” Ông Trung Dũng bỏ dở câu nói.

“Tôi cần phải làm một cuộc trắc nghiệm nhỏ.” Ông Lâm Phong cười, nụ cười thâm thúy và sâu sắc.

Ông Trung Dũng tháo kính, dùng khăn tay lau mặt kính cho sáng bóng, lòng hồi hộp chờ nghe ông Lâm Phong nói ra chủ ý của mình.

Ông Lâm Phong cười, nói ra kế hoạch tiếp theo cho ông Trung Dũng nghe.

Trong căn phòng rộng hơn 20 mét vuông, ngoài tiếng giọng nói hơi trầm, lưu loát và gãy gọn của ông Lâm Phong, cùng tiếng “dạ” và “vâng” thỉnh thoảng lại vang lên của ông Trung Dũng, thì không còn âm thanh nào khác.

18. Chương 18

Thu Cúc theo Thu Phương về nhà chơi.

Là bạn thân hơn 10 năm nay, Thu Cúc coi bố mẹ Thu Phương là bố mẹ nuôi của mình. Thu Cúc thỉnh thoảng đến nhà Thu Phương ăn cơm và ngủ lại. Bố mẹ Thu Phương chỉ sinh được một mình Thu Phương là con gái, họ cũng coi Thu Cúc là con gái của họ.

Nhà Thu Phương rộng gần 1,000 mét vuông, gồm hai tầng, chia làm sáu phòng nhỏ, bao gồm phòng khách, phòng ngủ, nhà bếp và một phòng để đồ.

Nửa ngồi nửa nằm trên giường ngủ trong phòng ngủ trên lầu hai, Thu Phương vừa nhai táo, vừa đọc truyện tranh.

Thu Cúc ngồi bên cạnh, đang chăm chú đọc một cuốn tạp chí.

“Thu Cúc ! Cậu nói thật đi, có đúng Tuấn Nam là ông chủ mới của cậu không ?” Đang đọc truyện tranh, Thu Phương dừng lại, liếc mắt hỏi Thu Cúc.

“Hình như câu hỏi này, tao đã trả lời mày nhiều lần rồi. Tuấn Nam đúng là ông chủ mới của tao.” Thu Cúc vừa bực mình vừa buồn cười khi bị Thu Phương liên tục hỏi cùng một câu hỏi. Dù có là người ngu ngơ cũng biết Thu Phương vừa gặp đã bị Tuấn Nam hút hồn.

“Anh ấy thật đẹp trai, ăn nói có duyên, lại thân thiện.” Thu Phương cười ngơ ngẩn, thất thần hết một người mất hồn.

Thu Cúc vỗ nhẹ vào đầu Thu Phương: “Tôi xin bà. Bà có thể tỉnh lại được không ? Bà chỉ vừa mới gặp người ta có hai lần, cùng đi ăn cơm trưa một lần, bà làm sao biết anh ta là người tốt hay là người xấu.”

“Tao có mắt, tao tự quan sát được.” Đối với những lời nói không có một chút lưu tình nào của Thu Cúc, Thu Phương cực kì bất mãn.

“Dạ, em biết rồi. Từ lần sau em không dám nói như thế nữa ạ.” Thu Cúc dài giọng, trêu ghẹo Thu Phương.

“Con quỷ ! Mày vừa mới nói gì thế hả ?” Thu Phương dùng gối đập vào vai Thu Cúc.

Thu Cúc cười ngặt nghẽo, nhanh chóng dùng gối đập lại Thu Phương.

Trận chiến bằng gối của hai người kéo dài từ giường xuống sàn nhà, từ sàn nhà lên giường, rồi lại từ giường xuống sàn nhà, cứ thế cả hai mãi dùng gối đập nhau, cười nhiều đến nỗi gần một tiếng sau, mồ hôi tuôn ra đầm đìa, nằm vật trên giường, thở hổn hển.

Thu Cúc ở chơi nhà Thu Phương đến hơn năm giờ chiều mới về tòa cao ốc Cao Phong.

Buổi tối, ông Lâm Phong cho người gọi con gái, con rể, cháu ngoại và cháu nội về nhà ăn cơm tối. Hôm nay là ngày giỗ của bà Huyền Trang – vợ ông Lâm Phong, nên ông yêu cầu không ai được phép vắng mặt.

Đang ở trong thời điểm tranh giành quyền kế thừa tài sản của nhà họ Lâm, tất cả con cháu trong nhà đều cố gắng lấy lòng ông Lâm Phong. Đối với yêu cầu của ông, họ đều phải tuân theo, huống gì ông chỉ đòi hỏi họ về nhà ăn cơm tối.

Bảy giờ tối, năm người trong nhà họ Lâm ngồi quây quây trên ghế sofa ngoài phòng khách, họ là những kẻ bằng mặt nhưng không bằng lòng, nhất là gia đình bà Lâm Khiết với Tuấn Nam.

Thiên Vũ ngồi ngả người trên ghế sofa, tay nghịch ngợm hộp quẹt diêm màu vàng nhạt, không tham gia vào cuộc chiến diễn ra trong thâm lặng giữa bố mẹ với Tuấn Nam.

Ông Lâm Phong liếc mắt nhìn con cháu, khóe môi ông nhếch lên.

“Dạo này tình hình mấy chi nhánh mới mở của công ty làm ăn tốt chứ ?” Ông Lâm Phong hỏi ông Thiên Long.

“Thưa bố, mọi việc đều ổn.” Ông Thiên Long lễ phép đáp.

“Nghe nói lãi xuất đã vượt quá 3% ?” Ông Lâm Phong cười nhẹ, mắt sắc bén nhìn ông Thiên Long.

“Vâng...” Dưới ánh mắt nhìn của ông Lâm Phong, ông Thiên Long toát mồ hôi, không chống đỡ được nỗi bất an trong lòng. Mặc dù đã làm con rể của ông Lâm Phong gần 30 năm nay, nhưng mà mỗi lần gặp bố vợ, ông Thiên Long vẫn thấy sợ và không thể ăn nói được lưu loát và gãy gọn.

Bà Lâm Khiết xa xăm mặt, trừng mắt nhìn chồng, trách ông chồng vô dụng.

Ông Thiên Long bối rối, uống một ngụm cà phê.

“Thiên Vũ ! Cháu sắp ra trường rồi đúng không ?” Ông Lâm Phong chuyển hướng câu chuyện sang cháu ngoại.

“Cũng sắp.” Thiên Vũ cộc lốc đáp, không để ý cách nói chuyện không có đầu không có đuôi của mình có khiến ông nội ghét không ?

“Thiên Vũ !” Bà Lâm Khiết bực mình, nhắc nhở. Bà thật sự đã hết cách với thằng con trai lúc nào cũng lạnh lùng, vô cảm, nói năng cộc lốc, không để bất cứ thứ gì vào mắt.

Ông Lâm Phong cười, không trách Thiên Vũ nói chuyện không lễ phép với mình.

“Thằng Vũ đang học hai trường đại học, nên phải hai năm nữa mới ra trường.” Bà Lâm Khiết nói thay cho con trai, bà sợ nếu để Thiên Vũ tiếp tục nói chuyện theo kiểu không tôn trọng người lớn nữa, thì gia đình bà đừng mong nhận được quyền thừa kế.

Tuấn Nam cười nhạt, ngả người ra sau ghế, ngược mắt nhìn lên trần nhà. Hắn tin rằng kế hoạch của hắn lần này nhất định sẽ thành công, và chiếc ghế chủ tịch kia sớm muộn gì cũng thuộc về hắn.

Ông Lâm Phong hiểu trong đầu con cháu đang tính toán điều gì. Nhìn ánh mắt căm ghét, xẹt ra tia lửa điện giữa con gái và cháu nội, ông bất lực thở dài.

Tính cách tham giàu và ham quyền lực của con gái và cháu nội, ông không phải là không biết. Trong nhà này chỉ có con rể là người tốt bụng, hơi nhu nhược, lúc nào cũng chỉ cầu làm tốt công việc của mình, không có một chút tư tưởng muốn ngồi trên chiếc ghế chủ tịch và Thiên Vũ.

Thiên Vũ ngay từ khi còn nhỏ đã ít nói, không mấy khi nói chuyện với người thân trong nhà, cũng ít khi bộc lộ cảm xúc thật của mình. Thiên Vũ hiện giờ đang học trường y và trường kinh tế. Tương lai mai sau sẽ trở thành một nhà kinh tế và một bác sĩ. Đối với thằng cháu ngoại này, ông rất có hảo cảm.

Nhà bếp rộng gần 100 mét vuông, bàn ăn dài rộng dành cho hơn 10 ăn, giữa trần nhà treo một chùm đèn màu trắng, phát ra thứ ánh sáng màu trắng đục.

Bữa cơm tối diễn ra trong không khí căng thẳng và thù địch.

Bà Lâm Khiết và Tuấn Nam tránh nhìn mặt nhau, nếu chẳng may ánh mắt của hai người giao nhau, thì chỉ có điện lửa và thuốc súng. Nếu không phải cố gắng giữ chút thể diện, và muốn lấy lòng ông Lâm Phong, họ đã nổ ra tranh cãi, và dùng những ngôn từ không mấy tốt đẹp để hạ nhục nhau.

Thiên Vũ chậm rãi nhai nuốt, mắt tập trung nhìn ly rượu vang màu vàng đỏ trước mặt. Tiếng nói chuyện của ông Tuấn Nam, bà Lâm Khiết, ông Thiên Long và ông Lâm Phong không hề lọt vào tai Thiên Vũ, không hề ảnh hưởng đến cảm giác lúc nào cũng trống rỗng, không có một chút màu sắc và sinh khí nào.

Tiếng ly thủy tinh va chạm vào bàn kính tạo nên những âm thanh “leng keng”, tiếng bát sứ đặt trên mặt bàn tạo nên những âm thanh “cành cạch”.

Năm người nhà họ Lâm giống như năm con rô bốt không có tình cảm, ngồi ăn cùng với nhau như những con rối biết cử động.

.....

Ăn xong, Thiên Vũ là người ra về đầu tiên nhất. Mặc dù bà Lâm Khiết cố giữ hấn ở lại nói chuyện với ông nội, nhưng hấn vẫn lạnh lùng, nhất quyết ra về. Vốn là người vô cảm, thích làm theo ý mình, hấn đâu có thể để người khác kiểm soát cuộc sống của mình.

Thiên Vũ phóng xe về vùng ngoại ô, nơi có cây cầu bắc qua sông. Mỗi lúc tâm trạng bức bối, buồn cực không vui, Thiên Vũ đều lái xe đến đây.

Mất mười phút, mới đến nơi. Thiên Vũ dựng chân trồng xe trên thành cầu, đặt hai tay lên lan can, mắt nhìn mặt sông lấp lánh ánh đèn điện phía dưới, gió lồng lộng thổi bay hai vạt áo cánh màu trắng về phía sau, mái tóc tơ màu vàng lòa xòa trước trán.

Mọi người đi qua cầu đều chú ý đến hình bóng cao cao, đang đứng lặng người ngắm cảnh ven sông của Thiên Vũ. Bộ quần áo màu trắng trên người tăng lên vẻ phiêu dật.

Thiên Vũ đứng ngắm cảnh được gần một tiếng, khi mọi người đi qua cầu càng lúc càng thưa thớt, một tiếng thét chói tai vang lên: “Đứng lại !”, đi kèm cùng tiếng hét: “Cứu tôi với ! Có ai không ?” và tiếng bước chân chạy dồn dập trên thành cầu.

Thiên Vũ cau mày, hơi bức mình khi bị người khác phá vỡ mất cảm hứng ngắm cảnh và không gian yên tĩnh, hiếm có của mình.

Cô gái vừa chạy vừa la to: “Cứu tôi với ! Cứu tôi với !”, bước chân của cô ta đang chạy về phía Thiên Vũ đang đứng.

“Con kia ! Mày có đứng lại không ?” Đuổi theo phía sau, một người đàn ông hơn 30 tuổi, dáng vẻ bặm trợn và hung dữ.

Thấy Thiên Vũ, cô gái vội la lên: “Anh ơi ! Cứu em với !” Miệng la, cô ta đứng núp sau lưng, tay run run nắm lấy vạt áo của Thiên Vũ, khuôn mặt tái nhợt vì sợ, hoảng loạn nhìn Thiên Vũ bằng ánh mắt cầu cứu.

“Con kia ! Mày còn không mau ra đây ! Mày muốn tao đánh mày một trận như tử tử thì mày mới học được cách nghe lời chứ gì ?” Người đàn ông hơn 30 tuổi hùng hổ, xông lên muốn túm cổ cô gái đang đứng run như cây xấy sau lưng Thiên Vũ.

Thiên Vũ phẫn chán nhìn người đàn ông hơn 30 tuổi trước mặt. Mặc dù không có hứng thú xen vào chuyện của người khác, nhưng hấn đặc biệt căm ghét những tên đàn ông cậy khỏe mạnh, đánh phụ nữ.

“Biến đi !” Thiên Vũ lạnh lùng, vô cảm nhìn người đàn ông hơn 30.

“Mày là ai ?” Tên đàn ông hơn 30 đang hùng hổ, mặt đỏ gay vì cău, bỗng cười cợt nhả: “Mày chắc là tình nhân mới của con đàn bà lẳng lơ này chứ gì ?”

“.....” Thiên Vũ lẳng lặng nhìn, không đáp.

“Mày tin tao đi, con bé này đã bị bao nhiêu đàn ông chơi chán rồi. Bây giờ có thể nó tỏ ra đáng thương, dùng sắc đẹp và những lời ngon tiếng ngọt để lợi dụng mày, nhưng nhanh thôi, nó sẽ đá mày và đi tìm một thằng đàn ông khác.” Tên đàn ông hơn 30 tuổi nói một tràng thật dài, nước miếng bay tứ tung trong không khí.

Thiên Vũ khuôn mặt trầm lạnh, tay rút ra khỏi túi quần, một quả đấm nặng tựa ngàn cân, bay vào mặt tên đàn ông hơn 30 tuổi, tốc độ nhanh như điện xẹt.

Tên đàn ông ngã bật về phía sau, một dòng máu đỏ chảy ra từ hai lỗ mũi lẫn dài xuống mép.

Vài người đi ngang qua đã dừng xe, xem cảnh đánh nhau giữa Thiên Vũ và người đàn ông hơn 30 tuổi, đã gây ra nạn kẹt xe.

Tiếng bấm còi xe, tiếng quát tháo, hò hét nhau kêu ầm ỉ, làm náo loạn cả một khu phố.

Người đàn ông hơn 30 tuổi chống tay xuống đất, loạng choạng đứng dậy. Khi đầu lưỡi cảm nhận được vị tanh của máu, hấn ta cảm phần quát ầm lên: “Thằng chó chết ! Mày dám đánh ông ?”

“Bóp !” Một quả đấm thứ hai bay thẳng vào giữa mặt hấn ta, Thiên Vũ còn bồi liên tiếp thêm mấy quả đấm và mấy cú đá vào bụng.

Người đàn ông hơn 30 tuổi nằm bẹp dí trên thành cầu, mềm nhũn như một cọng bún, miệng không ngừng rên rĩ.

Đã mất hứng thú đứng ngắm cảnh ven sông về đêm, và tận hưởng không khí mát mẻ và thoáng khí, Thiên Vũ chậm chậm quay người, tiến đến chiếc xe máy.

“Ân nhân !” Cô gái được Thiên Vũ cứu, lúc này mới run rẩy lên tiếng: “Cảm...cảm ơn anh nhiều.”

“.....” Thiên Vũ liếc mắt nhìn cô ta, không nói gì.

“Anh có thể cho em biết tên, và số điện thoại để em tiện trả ơn được không ?” Người phụ nữ đang ngọt ngào và chớp mắt nhìn Thiên Vũ, không ai khác chính là Mỹ Dung. Là một kẻ ham tiền, và địa vị giàu sang, cô ta đã quen thân và lợi dụng rất nhiều đàn ông. Cô ta gây thù chuốc oán rất nhiều, nên việc cô ta bị họ trả thù cũng không có gì là lạ.

Thiên Vũ dứt chìa khóa vào ổ, trèo lên yên xe, đội mũ bảo hiểm, lên số.

“Này anh ! Anh...” Mỹ Dung chưa từng gặp một chàng trai nào có diện mạo bề ngoài đẹp như một thiên thần bằng giống như Thiên Vũ. Khuôn mặt thon dài, ngũ quan tinh tế, đôi mắt xanh biếc trong bóng tối phát sáng, mái tóc tơ màu vàng nhạt, bộ quần áo mặc trên người trông giống như thiên tiên. Khi nhìn vào đôi mắt xanh biếc như ngọc bích của Thiên Vũ, Mỹ Dung thấy rung động và ngây ngẩn cả người.

Thiên Vũ phóng vọt xe đi, chiếc xe máy màu xám hòa cùng với những chiếc xe máy và ô tô đi ngược xuôi trên đường.

Mỹ Dung đứng lặng nhìn theo, lòng quyết tâm phải tìm cách làm quen và tiếp cận Thiên Vũ bằng được.

19. Chương 19

Mười giờ tối, Tuấn Nam rời biệt thự Lâm gia.

Mỗi lần họp mặt gia đình, Tuấn Nam đều bức bối và khó chịu, lòng căm ghét dành cho họ càng ngày càng tăng. Tuấn Nam không chỉ hận ông nội, mà còn hận cả gia đình Thiên Vũ.

Tuấn Nam ghen tị với may mắn của Thiên Vũ, ghen ghét Thiên Vũ khi được ông nội yêu quý và dành nhiều tình cảm hơn.

Thật ra, Tuấn Nam hiểu Thiên Vũ là một chàng trai lạnh lùng và vô cảm, không hề quan tâm đến quyền thừa kế của nhà họ Lâm. Nhưng bố mẹ Thiên Vũ lại không muốn thế, nhất là bà Lâm Khiết. Chính vì điều này, Tuấn Nam không căm ghét, không đề phòng Thiên Vũ không được.

Hơn bốn năm nay, mỗi lần tâm trạng không vui, Thiên Vũ đều tìm đến nhà riêng của Mỹ Dung. Tuấn Nam vẫn cho rằng, chỉ có một mình Mỹ Dung mới thật lòng với mình.

Tuấn Nam đứng chờ trước cửa nhà Mỹ Dung hơn một tiếng đồng hồ mà vẫn chưa thấy Mỹ Dung về.

Đứng mãi mỏi chân, và cảm thấy buồn chán, Tuấn Nam quyết định ra về. Vừa mới đi xuống tiền sảnh của tòa cao ốc Minh Thị, Tuấn Nam gặp Mỹ Dung.

Cô ta trông thật thê thảm, quần áo xộc xệch, trên cổ tay trắng muốt bị những vết xước thật dài đang rỉ máu, một bên mặt bị sưng, đầu tóc rối bù.

Tuấn Nam kinh hoàng, kêu lên: “Mỹ Dung ! Em bị làm sao thế ?”

Đỡ lấy Mỹ Dung, Tuấn Nam đau lòng nhìn hình dáng thảm hại của Mỹ Dung.

Cô ta bật khóc, nhào vào lòng Tuấn Nam: “Anh Nam ! Em sợ quá !”

Cô ta không thể nói cho Tuấn Nam biết sự thật, nên chọn cách nói dối. Dù sao tính cách không thật thà, chuyên môn đi lừa đảo người khác đã ăn sâu vào máu của cô ta rồi.

Tuấn Nam dìu Mỹ Dung vào thang máy, ân cần hỏi han: “Em thấy trong người thế nào ? Có cần anh đưa em đến bệnh viện không ?”

“Không, em không muốn vào bệnh viện. Bây giờ em chỉ cần anh thôi.” Mỹ Dung run rẩy đứng dựa vào ngực Tuấn Nam, khóc rầm rức.

Tuấn Nam lòng đau như cắt, ôm chặt lấy Mỹ Dung.

“Em đừng khóc, đừng lo lắng ! Em đã về nhà an toàn rồi.” Tuấn Nam dịu dàng, vỗ về Mỹ Dung.

Thay Mỹ Dung mở cửa, Tuấn Nam cẩn thận đỡ Mỹ Dung đi vào trong nhà.

Dù Mỹ Dung ngồi trên ghế sa lông trong phòng khách, Tuấn Nam đau xót nhìn cánh tay vị trầy xước đang rỉ máu của Mỹ Dung.

“Em nói cho anh biết, em bị ngã ở đâu mà ra nông nỗi này ?”

“Em...em bị cướp giật....” Mỹ Dung rơi lệ, kinh hoàng kể cho Tuấn Nam nghe.

“Chết tiệt ! Sao em không gọi điện cho anh để anh đi đón em. Em đi một mình ngoài đường vào giờ khuya khoắt thế này rất nguy hiểm.”

Hừ ! Để anh đưa đón hàng ngày thì tôi đâu còn tự do nữa, đâu còn có thể làm những gì mà tôi thích. Anh có biết rằng, tôi đã chán anh lắm rồi không hả ? Nếu không phải lão già họ Lâm kia để lại di chúc cho anh, thì tôi đã đá anh từ lâu rồi. Mỹ Dung nhếch mép nghĩ thầm

Mặc dù trong lòng cô ta đang ác liệt mắng và chê bai thầm Tuấn Nam, nhưng ngoài mặt cô ta lại nhu thuận, ngược đời mắt long lanh lệ nhìn Tuấn Vũ, miệng ngọt ngào nói: “Em...em cảm ơn anh.”

Tuấn Nam cúi xuống hôn nhẹ lên môi Mỹ Dung.

Lục tìm hộp thuốc cứu thương trên kệ tủ quần áo, Tuấn Nam rửa sạch vết trầy xước trên tay Mỹ Dung, rồi nhẹ nhàng bôi thuốc và dán băng cá nhân cho cô ta.

Mỹ Dung hưởng thụ cảm giác được chăm sóc và quan tâm của Tuấn Nam dành ình. Dù có một chút cảm động, nhưng cô ta cho rằng hành động galang và tốt bụng của Tuấn Nam là lẽ đương nhiên, cô ta không chịu hiểu nếu không thật lòng yêu cô ta, hẳn sẽ không bỏ nhiều công sức và làm nhiều việc cho cô ta như thế.

Lo lắng cho tình hình sức khỏe của Mỹ Dung, Tuấn Nam đã ở lại qua đêm.

.....

Thu Cúc chờ Tuấn Nam đến hơn chín giờ tối, mà không thấy Tuấn Nam về. Quá đói, Thu Cúc đã ăn cơm trước.

Đến hơn 11 giờ đêm, cũng không thấy hình bóng của hắn đâu. Biết rằng, tối nay có thể hắn sẽ về muộn, hoặc không về nhà, Thu Cúc tắt đèn đi ngủ.

5 giờ 30 phút sáng hôm sau, theo thói quen, Thu Cúc dậy đúng giờ lo đánh răng rửa mặt, và nấu bữa sáng.

Tưởng rằng Tuấn Nam đã về nhà và đang ngủ trên giường, Thu Cúc yên tâm đi nấu bữa sáng.

Hơn sáu giờ, nấu xong, Thu Cúc gõ cửa phòng ngủ.

“Tuấn Nam ! Anh có ở trong phòng không ?”

“.....” Trong phòng ngủ hoàn toàn im lặng, không nghe thấy tiếng đáp của Tuấn Nam.

“Tuấn Nam ! Sáng rồi, dậy đi !” Thu Cúc nghĩ có lẽ Tuấn Nam đã ngủ quên, nên mở cửa bước vào trong phòng.

Nhìn chiếc giường trống không, chăn chiếc gọn gàng, không có dấu hiệu người ngủ qua đêm, Thu Cúc cau mày.

“Cộc ! Cộc !” Thu Cúc gõ cửa phòng tắm: “Anh Nam ! Anh có trong phòng tắm không ?”

“.....” Đáp lại một loạt câu hỏi của Thu Cúc là một sự im lặng đáng sợ.

Thu Cúc đánh bạo mở cửa phòng tắm. Căn phòng tối thui, không có ai ở trong này cả. Đến lúc này, Thu Cúc mới hiểu cả đêm hôm qua Tuấn Nam không có về nhà ngủ.

Thu Cúc nhún vai, không để ý đến chuyện cả đêm hôm qua Tuấn Nam đã đi đâu và làm gì. Nhiệm vụ duy nhất của Thu Cúc là đảm bảo nhà cửa được sạch sẽ và gọn gàng, nấu bữa sáng và bữa tối cho Tuấn Nam ăn, còn đâu Thu Cúc không quan tâm.

Ăn xong bữa sáng, thay quần áo, cầm túi xách, Thu Cúc đóng cửa phòng.

Đi trên hàng lang lầu sáu, Thu Cúc gặp một bà lão hơn 70 tuổi, đang run run chống gậy, bước về hướng cửa thang máy.

Thu Cúc vội chạy lại đỡ lấy bà cụ, cười tươi nói: “Chào bà ! Bà muốn đi đâu để cháu dìu bà đi ?”

Bà cụ ngẩng mặt nhìn Thu Cúc, cười hiền từ: “Bà muốn đi thang máy xuống lầu ba.”

“Dạ, bà để cháu đỡ bà đi.”

Thu Cúc cẩn thận dìu bà cụ đi từng bước chậm chạp. Đến cửa thang máy, Thu Cúc và bà lão dừng lại.

Thu Cúc bấm mũi tên chỉ lên trên.

“Cháu sống ở phòng nào ?” Bà lão hiếu kì hỏi Thu Cúc.

“Cháu sống ở phòng 106.” Thu Cúc lễ phép đáp.

“Vậy, cháu và bà là hàng xóm rồi. Cháu mới dọn đến đây sống đúng không ?”

“Dạ, vâng.” Cánh cửa thang máy mở ra, Thu Cúc dìu bà cụ đi vào trong, tay bấm nút xuống lầu ba.

“Cháu sống cùng với một cậu thanh niên hay mặc vét đen đúng không ?” Bà lão không nén nổi tò mò, lại tiếp tục hỏi Thu Cúc.

“Ồ...dạ...” Thu Cúc lúng túng, hy vọng bà cụ không hiểu lầm mối quan hệ giữa mình và Tuấn Nam.

“Cháu và cậu ta là....”

Bà cụ chưa nói hết câu, cánh cửa thang máy mở ra.

Thu Cúc thở phào nhẹ nhõm, lòng thầm cảm tạ trời đất vì không phải trả lời câu hỏi của bà lão.

“Bà muốn đi đâu ạ ?”

“Bà muốn đến phòng 103.”

Thu Cúc dìu bà lão đến cửa phòng 103.

“Cảm ơn cháu !” Bà lão vui vẻ, nói lời cảm ơn Thu Cúc.

“Dạ, không có gì đâu ạ. Thưa bà, cháu phải đi học đây.” Thu Cúc sợ bà lão lại đặt ình một đồng câu hỏi, đã nhanh miệng chào bà lão, chân chạy biến đi như ma đuổi.

“Con bé trông thật xinh, và tốt bụng.” Bà lão chép miệng, mỉm cười nhìn theo hướng Thu Cúc đang chạy.

“Mẹ đang nhìn gì thế ?” Cánh cửa phòng 103 mở ra, một cô gái hơn 30 tuổi thò đầu ra ngoài.

“Không có gì.” Bà lão mỉm cười, để con gái dìu mình đi vào trong phòng.

Thu Cúc không muốn chờ đợi trước cửa thang máy, đã chọn lựa giải pháp chạy bộ từ cầu thang lầu ba xuống tiền sảnh.

Ngày mai mẹ đã phải mổ rồi, Thu Cúc không còn nhiều thời gian để chuẩn bị. Thu Cúc ngày đêm cầu nguyện cho cả mổ thành công và bà Thu Cúc sớm hồi phục lại sức khỏe.

Đúng bảy giờ sáng, Thiên Vũ rời nhà.

Đi xe mất hơn 10 phút, Thiên Vũ đứng chờ Thu Cúc đúng trạm xe buýt mà Thu Cúc đứng đợi xe buýt vào sáng hôm qua.

Gần sáu phút sau, Thiên Vũ thấy Thu Cúc vai đeo túi xách, tay xách một túi bóng xốp khá nặng, đầu đội mũ lưỡi trai lệch sang một bên, cùng chiều với túm tóc tém dài đến ngang vai, mặc một chiếc áo thun màu xanh dương, eo buộc một chiếc áo khoác màu trắng, quần trẻ cạp rộng thùng thình, cách ăn mặc lúc nào cũng thể hiện mình là một tomboy chính hiệu. Vừa chạy Thu Cúc vừa nhìn đồng hồ điện tử màu trắng đeo trên cổ tay, khuôn mặt ửng hồng do chạy nhiều.

Thiên Vũ nheo mắt nhìn, đôi mắt xanh biếc như ngọc bích xuất hiện những tia nhìn nhu tình hiếm thấy.

Thu Cúc kinh ngạc, bật thốt lên một tiếng: “A !”

Thu Cúc tưởng Thiên Vũ nói đùa, không ngờ sáng nay Thiên Vũ đứng chờ mình tại trạm xe buýt thật.

Thiên Vũ hai tay đút vào túi quần, đứng thẳng người, mắt chăm chú nhìn Thu Cúc, cả hai đang đứng dưới một gốc cây khá to.

Trái tim Thu Cúc đập bình ổn trong lồng ngực, đôi mắt to tròn đen láy ngược nhìn Thiên Vũ.

Thu Cúc thấp hơn Thiên Vũ nhiều, hình ảnh của hai người lúc này trông giống hệt một cảnh trong nhiều câu truyện tình lãng mạn.

Rút tay ra khỏi túi quần, Thiên Vũ chìa một chiếc khăn màu trắng trước mặt Thu Cúc: “Cô lau mồ hôi đi.”

“Ồ...” Thu Cúc chớp mắt, liếc mắt nhìn chiếc khăn màu trắng trong tay Thiên Vũ.

Thiên Vũ nhìn Thu Cúc, không hiểu vì lý do gì Thu Cúc không muốn dùng khăn tay của mình.

Thu Cúc bị Thiên Vũ nhìn đến nổi cả da gà, vội vàng đón lấy chiếc khăn màu trắng trong tay Thiên Vũ, rồi tự nhiên lau mồ hôi trên mặt.

Thiên Vũ để ý đến từng động tác của Thu Cúc, màu xanh biếc như ngọc bích trong mắt chuyển sang xanh đậm.

Lau xong mồ hôi, Thu Cúc cười gượng: “Khăn tay bẩn rồi, để tôi giặt sạch rồi sẽ trả lại cho anh sau.”

“Được !” Thiên Vũ gật đầu, đều giọng nói.

Thu Cúc che miệng cười khúc khích. Tính cách của Thiên Vũ thật thú vị. Ban đầu, Thu Cúc rất dị ứng với một người lạnh lùng, ít nói và vô cảm giống như Thiên Vũ, nhưng qua chuyện xảy ra vào sáng hôm qua, Thu Cúc hiểu rằng Thiên Vũ rất biết nghe lời, và chịu thay đổi khi được người khác chỉ ra lỗi sai của mình.

Bắt gặp nụ cười tươi như hoa nở của Thu Cúc, Thiên Vũ ngây người, chớp mắt nhìn.

Thu Cúc ngỡ ngàng không hiểu vì sao Thiên Vũ lại nhìn mình bằng ánh mắt kì lạ như thế.

“Đi thôi !” Thiên Vũ đưa mũ bảo hiểm cho Thu Cúc.

Thu Cúc đón lấy, đội vào đầu.

Hơn 18 năm nay, Thu Cúc chưa từng để cho bất cứ một chàng trai nào đưa đón. Thiên Vũ là chàng trai đầu tiên, Thu Cúc không thể từ chối.

Trên đường đi, Thiên Vũ lái xe rất chậm.

Ngồi phía sau, Thu Cúc ngắm cảnh hai bên đường. Mùi bạc hà trên cơ thể Thiên Vũ bay vào mũi, khiến tinh thần Thu Cúc sảng khoái và thanh tỉnh. Thu Cúc rất thích mùi này.

Hôm nay, bầu trời trong xanh, mây trắng lững lờ trôi, không khí tươi mát, ngập trong sắc vàng của lá và của hoa cúc được trồng trên những bồn hoa hai bên đường.

20. Chương 20

Hai ngày sau đó, ngày nào Thiên Vũ cũng đến trạm xe buýt chờ Thu Cúc đến bệnh viện và đưa Thu Cúc đi học. Dù không mấy khi nói chuyện với nhau, nhưng Thu Cúc đã dần làm quen với sự có mặt của Thiên Vũ trong cuộc sống của mình.

Tuấn Nam không về nhà, hẳn đã ở lại căn hộ của Mỹ Dung để chăm sóc cho cô ta.

Thu Cúc tuy có thắc mắc không hiểu tại sao đột nhiên Tuấn Nam lại biến mất, mà không thông báo với mình một tiếng, nhưng thân phận người làm trong nhà, không cho phép Thu Cúc can thiệp quá sâu vào đời tư của Tuấn Nam.

Sáng nay, giống như mọi khi Thiên Vũ đứng chờ Thu Cúc tại trạm xe buýt.

Thu Cúc đã quen được Thiên Vũ đón đưa. Sáng nào cũng vội vàng vàng, sợ Thiên Vũ phải chờ lâu.

“Chào anh !” Thu Cúc thở hổn hển, mồ hôi lấm tấm trên trán, vui vẻ chào Thiên Vũ.

“Cô không nên chạy, chạy nhanh sẽ ngã.” Tuy vẫn nói bằng giọng đều đều, không nhanh không chậm, không có âm sắc, nhưng không che dấu được sự quan tâm dành cho Thu Cúc.

“Đã biết, lần sau tôi sẽ chú ý.” Thu Cúc gật đầu, cười thật tươi.

Khóe môi Thiên Vũ cong cong, hẳn thích nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy sức sống và vui vẻ của Thu Cúc.

Trên đường đến bệnh viện, Thu Phương gọi điện cho Thu Cúc.

“Thu Cúc ! Cậu đã đến bệnh viện chưa ?”

“Mình đang trên đường đi.”

“Nhanh lên đi ! Mười giờ mẹ cậu phải mổ rồi.”

“Ừ, cảm ơn cậu.”

“Đừng nói thế. Mẹ cậu cũng là mẹ mình.”

Chờ Thu Phương cúp máy, Thu Cúc dứt điện thoại vào túi xách.

Thiên Vũ loáng thoáng nghe được vài câu trao đổi giữa Thu Cúc và Thu Phương, cụ thể hẳn cũng đoán được phần nào. Sáng nay, mẹ Thu Cúc sẽ được bác sĩ trong bệnh viện Hoàng Lâm mổ vào lúc 10 giờ sáng.

Thiên Vũ nhìn khuôn mặt đăm chiêu lo lắng của Thu Cúc qua gương xe, đôi mắt màu xanh biếc chuyển sang màu xanh nhạt.

Đến bệnh viện, Thiên Vũ gửi xe vào bãi đỗ xe nằm trên sân trước của bệnh viện Hoàng Lâm.

Thu Cúc cùng Thiên Vũ đi lên lầu hai, mấy lần Thu Cúc quay sang định hỏi Thiên Vũ tại sao không đi, nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

Thu Phương đi qua đi lại trên hành lang lầu hai. Thấy Thu Cúc đã đến, Thu Phương vẫy tay gọi, giọng nôn nóng: “Tại sao bây giờ mày mới đến ? Mày có biết là tao lo lắng không hả ?”

“Xin lỗi.” Thu Cúc nhỏ nhẹ đáp.

Lúc này, Thu Phương mới chú ý đến sự có mặt của Thiên Vũ.

“Anh....” Thu Phương ngậy đại nhìn, mắt mở to, khuôn mặt hơi ửng đỏ, trái tim đập loạn trong lồng ngực.

Không chỉ có một mình Thu Phương mới tim đập chân run vì sự xuất hiện của Thiên Vũ, mà mấy cô y tá trong viện cùng bệnh nhân nữ đều trong tình trạng tương tự.

Thiên Vũ không liếc mắt nhìn Thu Phương, mắt vẫn chăm chú nhìn Thu Cúc không rời.

Thu Phương mất gần một phút mới lấy lại được tinh thần. Càng ngày Thu Phương càng tò mò về mối quan hệ giữa Thu Cúc và hai mỹ nam.

Mở cửa phòng bệnh, Thu Cúc cùng Thiên Vũ và Thu Phương đi vào trong.

Bà Thu Hồng nửa ngồi nửa nằm trên giường. Bà rất vui và cảm động vì con gái, cùng bạn thân và người bạn trai mới quen của con gái đều đến đông đủ. Ba ngày nay, ngày nào Thiên Vũ cũng cùng Thu Cúc lên thăm bà nên bà đã sớm coi Thiên Vũ là người bạn tốt của Thu Cúc.

“Mẹ ! Mẹ thấy trong người thế nào ?” Thu Cúc ngồi xuống mép giường, nắm lấy tay bà Thu Hồng.

“Mẹ không sao !” Bà Thu Hồng mỉm cười, dịu dàng trấn an con gái.

“Bác gái ! Bác đừng lo, ca mổ nhất định sẽ thành công, bác sẽ nhanh chóng khỏi bệnh.” Thu Phương là một cô gái nhiệt tình, có tính cách láu táu, nghĩ sao nói vậy, nên kích động hô to.

Thu Cúc vừa bực mình vừa buồn cười. Tuy nhiên có mặt Thu Phương ở đây khiến Thu Cúc thấy an tâm nhiều hơn.

Liếc mắt nhìn Thiên Vũ đang đứng bên cạnh, Thu Cúc bắt đầu thấy dao động.

Bà Thu Hồng nhìn con gái và Thiên Vũ, mặc dù không dám chắc và không đoán được mối quan hệ thật sự giữa con gái và Thiên Vũ là gì, nhưng bà tin vào linh cảm của mình.

.....

Mười giờ sáng, bà Thu Hồng được đưa vào phòng mổ.

Thu Cúc cùng Thiên Vũ và Thu Phương ngồi chờ trước cửa phòng mổ. Thu Cúc bồn chồn, tâm trạng căng thẳng như đang ngồi trên đồng lửa, mười đầu ngón tay đan siết vào nhau.

Thiên Vũ ngồi bên cạnh Thu Cúc. Cúi đầu, nhìn mười ngón tay bị siết chặt đến ửng đỏ của Thu Cúc, Thiên Vũ nghĩ ngợi, tay vỗ nhẹ vào mu bàn tay Thu Cúc, đều giọng nói: “Đừng lo !”

Thu Cúc ngẩng mặt nhìn Thiên Vũ, mắt đỏ hoe.

“Đừng lo !” Thiên Vũ nhắc lại lời nói của mình.

Thu Cúc gật đầu, lí nhí: “Cảm ơn anh !”

Ngồi bên cạnh Thu Cúc, Thu Phương hết nhìn Thiên Vũ lại nhìn Thu Cúc. Đầu Thu Phương mù mờ không hiểu mối quan hệ thật sự giữa hai người này là gì.

Người đi qua đi lại trên hành lang bệnh viện, tất cả bọn họ đều liếc mắt nhìn hình ảnh một chàng trai có khuôn mặt thon dài, nước da trắng hồng như con gái, đôi môi đỏ như son, mái tóc tơ màu vàng nhạt chớm dài đến gáy, mặc một bộ đồ màu trắng, đang chăm chú nhìn một cô gái ăn mặc như tomboy, khuôn mặt thon gầy, nước da trắng xanh.

Tiếng bước chân đi rất nhẹ, tiếng nói chuyện thì thầm khe khẽ, không ai dám lên tiếng nói to trước cửa phòng mổ.

Ánh nắng mặt trời phản chiếu lên hành lang, hắt lên mái tóc màu vàng nhạt của Thiên Vũ.

Ngồi một lúc, Thiên Vũ đứng dậy.

Thu Cúc giật mình, ngược mắt nhìn, mắt chớp chớp không hiểu. Thu Cúc tưởng hấn muốn đi về.

Thiên Vũ quay người bước đi, hình bóng hấn đổ nghiêng trên nền gạch men.

Thu Phương nhìn đến ngây ngẩn cả người, quên cả khép miệng.

Thu Cúc nhìn theo, tự dưng thấy mát mát và hột hăng.

“Thu Cúc ! Anh ấy đi về rồi đúng không ?” Thu Phương ngồi xê dịch lại gần Thu Cúc, miệng thì thảo hời.

“Mình không biết.”

Thu Phương bĩu môi: “Cậu cái gì cũng nói là không biết.”

“Thu Phương !” Thu Cúc trừng mắt.

“Đã biết, đã biết, đừng giận.” Thu Phương cười lấy lòng Thu Cúc.

Thu Cúc rơi vào im lặng, tay xoa nhẹ vào mu bàn tay. Cảm giác ấm áp mà Thiên Vũ chạm nhẹ vào vẫn còn.

“Uống nước !” Thiên Vũ chìa một lon nước hoa quả ướp lạnh trước mặt Thu Cúc.

Thu Cúc bừng tỉnh, kinh ngạc nhìn Thiên Vũ. Lúc này Thu Cúc cho rằng hấn đã về rồi, không ngờ hấn đi mua đồ uống.

“Cầm lấy !” Thiên Vũ nhìn Thu Cúc, tay vẫn chìa lon nước.

Thu Cúc run run cầm lấy, hơi nước lạnh khiến Thu Cúc có cảm giác mình không phải là đang mơ.

“Cảm ơn !”

Thiên Vũ không nói gì, đưa cho Thu Phương một túi bóng khá nặng.

Thu Phương sung sướng, vội đón lấy. Được một mỹ nam đi mua đồ uống cho, bảo nào không sung sướng được.

Thu Cúc bật nắp, uống một một ngụm nhỏ, dòng nước ngọt, mát lạnh thấm ướt cổ họng. Bên cạnh, Thu Phương lỗ mãng tu cần hết cả nửa chai sữa đậu nành.

“Anh không uống nước ?” Thu Cúc hỏi Thiên Vũ.

“Không khát.”

Thu Cúc và Thiên Vũ rơi vào im lặng.

Thu Phương thấy Thiên Vũ là một chàng trai kì lạ nhất trên đời. Người gì mà cả một ngày không nói quá mười câu, lúc nào cũng dùng một cụm từ để trả lời. Tuy là một mỹ nam hiếm có trên đời, nhưng mà lạnh lùng quá ! Thu Phương tuy là người có sắc tâm, nhưng không có sắc dâm. Đối với những chàng trai có tính cách máu lạnh như Thiên Vũ, Thu Phương chỉ dám đứng ngắm từ xa, tuyệt không có dũng khí chiếm hữu làm của riêng.

.....

Mười một giờ trưa, cánh cửa phòng mổ hé mở, từ bên trong hai bác sĩ trong trang phục màu xanh dương bước ra ngoài.

Thu Cúc vội đứng dậy, lo lắng hỏi dồn: “Bác sĩ ! Tình hình mẹ cháu thế nào rồi ? Ca mổ có thành công không ạ ?”

“Mẹ cháu không sao, ca mổ thành công tốt đẹp.” Bác sĩ trung niên lau mồ hôi trán, mỉm cười trấn an Thu Cúc.

“May quá !” Thu Phương reo lên: “Bây giờ bọn cháu có thể vào thăm bác ấy được không ?”

“Buổi chiều các cháu hãy vào thăm bệnh nhân, còn bây giờ phải chuyển cô ấy vào phòng hồi sức.”

“Cháu hiểu. Cảm ơn bác sĩ rất nhiều.” Thu Cúc đỏ hoe mắt, rớt rớt nói lời cảm ơn ông bác sĩ.

“Không có gì. Cứu chữa cho bệnh nhân, là công việc của chúng tôi.” Ông bác sĩ vui lây với niềm vui của Thu Cúc.

Chờ hai bác sĩ mổ cho bệnh nhân đi khuất, Thu Cúc ôm chầm lấy Thu Phương, kích động nói: “Ca mổ thành công rồi ! Mẹ mình được cứu sống rồi ! Mình vui quá ! Hạnh phúc quá !”

“Ừ, mình biết !” Thu Phương bị Thu Cúc vít, suýt gãy cổ: “Tao biết mày vui rồi, nhưng mà...Ặc....có thể buông cổ tao ra được không ?” Mặt Thu Phương đỏ bừng vì không thở được.

Thu Cúc vội buông cổ Thu Phương ra, gỡ đầu, bối rối nói: “Tao xin lỗi ! Tao không cố ý.”

“Tao biết, mày chỉ chưa kịp bóp cổ cho tao chết vì không hít thở được thôi.” Thu Phương vuốt cổ, cảm tức bảo Thu Cúc.

Thiên Vũ nhìn cảnh Thu Phương cười đùa cùng với Thu Cúc. Hắn thấy cả hai có thật nhiều niềm vui và hạnh phúc. Tuy rằng gặp nhiều bất hạnh trong cuộc sống, nhưng nụ cười lúc nào cũng nở trên môi.

21. Chương 21

Buổi chiều, Thiên Vũ phải đi học, nên không thể cùng Thu Cúc và Thu Phương chờ bà Thu Hồng tỉnh lại để vào thăm.

Vừa đến cổng trường Đại học Y được, chưa kịp tắt máy xe, một cô gái mặc váy màu xanh dương dài đến ngang gối, mái tóc màu hung đỏ uốn cong dài đến ngang vai, khuôn mặt trái xoan, nước da trắng nõn, vóc dáng thon gọn, cao và quyến rũ như một siêu mẫu, ngọt ngào gọi: “Anh Thiên Vũ !”

Sự xuất hiện của cô gái lạ mặt có sắc đẹp mặn mà, thân hình bốc lửa khiến sinh viên trường y ngẩn ngơ ngẩng nhìn, trái tim si tình đang chơi điệu Valse trong lồng ngực. Các công thức hóa học và tên thuốc, đều bay sạch ra khỏi đầu.

Thiên Vũ tắt máy, dắt xe đi vào trong sân trường, không hề quay đầu lại nhìn xem cô gái vừa mới ngọt ngào gọi tên mình là ai.

“Anh Thiên Vũ ! Chờ đã !” Mỹ Dung hấp tấp chạy theo.

Mỹ Dung đứng chắn trước đầu xe Thiên Vũ, cười ngọt ngào, dịu giọng: “Anh không nhớ ra em là ai sao ?”

Thiên Vũ lạnh lùng nhìn Mỹ Dung: “Tránh ra !”

“Anh Thiên Vũ ! Anh thật sự không nhớ ra em là ai sao ?” Mỹ Dung chớp chớp mắt nhìn Thiên Vũ.

Buổi tối hôm trước, được Thiên Vũ giải thoát khỏi tên đàn ông hơn 30 tuổi, Mỹ Dung đã rung động trước hành động nghĩa hiệp của Thiên Vũ. Hơn nữa cô ta bị hút hồn trước vẻ bề ngoài đẹp như thiên tiên, càng bị tính cách lạnh lùng, không để mình vào mắt của Thiên Vũ khiến cho động lòng. Cô ta quyết tâm phải có bằng được trái tim của Thiên Vũ.

Khi vô tình phát hiện ra Thiên Vũ là em họ của Tuấn Nam, cô ta đã ngay lập tức cố gắng tìm hiểu tất cả các thông tin có liên quan đến Thiên Vũ.

“Tránh ra !” Thiên Vũ lạnh lùng ra lệnh, thanh âm đã hạ lạnh đi vài phần.

Bọn sinh viên nam và nữ đứng cách xa mấy mét đều bị hàn khí tỏa ra từ cơ thể và giọng nói của hắn, khiến cho lạnh run, và rùng hết cả mình.

Thiên Vũ chẳng những có vẻ bề ngoài thuộc vào diện mỹ nam, tính cách lạnh lùng và vô cảm, học giỏi nhất khoa nội, hơn nữa đánh nhau cũng siêu chẳng kém.

“Anh Thiên Vũ !” Mỹ Dung nũng nịu gọi, người gần như đứng sát vào cơ thể Thiên Vũ.

Thiên Vũ hừ lạnh, nghiến răng: “Biến !”

Mỹ Dung giật mình, hốt hoảng vội lùi xa mấy bước.

Thiên Vũ dắt xe đi, bỏ mặc Mỹ Dung bê bàng và túi nhục đứng một chỗ.

Bọn sinh viên nữ trong trường hả hê và cười thầm.

“Hừ ! Dám mơ tưởng đến Thiên Vũ ? Không có cửa đâu.” Nhiều cô sinh viên nữ trước khi bước vào lớp, đã buông lời đe dọa và cảnh cáo.

Sinh viên nam lại thấy thương hại cho Mỹ Dung.

“Em tên là gì ?”

“Em là sinh viên năm mấy ? Đang học ở lớp nào ?”

“Em ở đâu, để anh đưa em về ?”

Thiên Vũ vừa đi khuất, có nhiều chàng trai đã vây lấy Mỹ Dung vào giữa, miệng ân cần hỏi han.

Vừa nhục nhã khi bị biến thành trò hề ọi người xem, vừa tức giận khi bị bọn sinh viên nam quấy rầy, Mỹ Dung hung dữ quát: “Biến hết đi !”

“Tránh đường !” Cô ta dùng dùng dùng tay gạt hai anh chàng sinh viên cao gầy sang một bên, giậm chân, ngoáy móng bỏ đi.

Phía sau nổi lên những tiếng huýt sáo, và tiếng sói tru của bọn sinh viên nam.

Bọn sinh viên nữ bĩu môi, mắng: “Lũ dê cù !”

Bọn sinh viên nam phẩy phẩy tay, mắt vẫn mê đắm nhìn thân hình uốn ** và lắc lư đi như là rần của Mỹ Dung.

Hai giờ chiều, Thu Cúc và Thu Phương được phép vào thăm bà Thu Hồng.

Bà Thu Hồng sắc mặt tái xanh, nhợt nhạt, môi nứt nẻ. Tuy vẫn còn yếu, nhưng bà vẫn nhận ra được con gái và Thu Phương.

“Chào mẹ ! Mẹ thấy trong người thế nào ?” Thu Cúc kéo ghế, ngồi cạnh mép giường bệnh, mắt lo lắng nhìn bà Thu Hồng.

“Mẹ thấy trong người khá hơn rồi.” bà Thu Hồng suy yếu nói, nở một nụ cười nhợt nhạt.

Thu Cúc rơi lệ, siết nhẹ bàn tay mềm yếu của bà Thu Hồng.

“Tất cả đều đã qua hết cả rồi. Bác sĩ nói ca mổ đã thành công, từ nay về sau mẹ không cần phải lo lắng về căn bệnh của mình nữa.” Thu Cúc vừa cười vừa khóc.

Thu Phương đỏ hoe mắt, sụt sịt muốn khóc theo Thu Cúc.

“Sao hai đứa lại khóc, chẳng phải mẹ đã tỉnh lại rồi sao ?” Bà Thu Hồng mừng yêu con gái và Thu Phương.

“Vâng, chúng con sẽ không khóc nữa.” Thu Cúc lau lệ trên má, mỉm cười thật tươi.

Ánh nắng màu vàng nhạt hắt qua khung cửa sổ chiếu vào phòng, tấm rèm cửa màu trắng bay bay trong gió. Mẹ con Thu Cúc cùng Thu Phương cười cười nói nói, âm thanh trong trẻo dễ nghe. Mùa xuân thứ hai đã đến với bà Thu Hồng, căn bệnh đã được đẩy lùi, từ nay bà có thể yên tâm sống, yên tâm lo bù đắp lại những vất vả mà Thu Cúc đã phải chịu đựng trong thời gian qua.

Chỉ tỉnh lại được một lúc, bà Thu Hồng lại chìm vào giấc ngủ sâu. Thu Cúc ngồi ngắm nhìn bà Thu Hồng ngủ, lòng thầm cảm ơn Chúa Trời đã lắng nghe tiếng cầu nguyện hằng đêm trước khi ngủ của mình.

Thu Phương ngồi bên cạnh Thu Cúc, tay vỗ nhẹ vào vai Thu Cúc.

“Chúng ta ra ngoài kia đi ! Hãy để ẹ cậu ngủ !” Thu Phương nói nhỏ.

“Ừ.” Thu Cúc quén gọn chăn, mỉm cười dịu dàng nhìn bà Thu Hồng. Sau đó theo Thu Phương đi ra hành lang của bệnh viện.

Ngồi trên băng ghế nhựa, Thu Cúc mệt mỏi dựa đầu vào bờ tường.

“Cậu uống nước đi !” Thu Phương đưa cho Thu Cúc một lon nước ngọt mà buổi sáng Thiên Vũ đã mua.

“Cảm ơn cậu.” Thu Cúc đón lấy lon nước ngọt trên tay Thu Phương.

“Không biết chiều nay anh Thiên Vũ có đến đây thăm mẹ cậu không ?” Thu Phương vô tình hỏi.

“Mình không biết. Anh ấy còn bận học, làm sao lúc nào cũng có thời gian rảnh rỗi đến đây thăm mẹ mình.” Thu Cúc hơi buồn, thật lòng cũng không biết mình đang chờ mong điều gì. Hàng ngày được Thiên Vũ đưa đón, nói với nhau không quá mười câu. Thu Cúc không biết gì về Thiên Vũ, ngoài cái tên, và ngôi trường mà Thiên Vũ đang học.

“Cậu không mong chờ anh ấy đến đây thăm mẹ cậu sao ?” Thu Phương uống nước khoáng, phóng tầm mắt ra khoảng không trước mặt.

Hàng cây với những chiếc lá xanh biếc đang được ánh nắng mặt trời bao phủ, thỉnh thoảng có vài cơn gió thổi qua. Khung cảnh thật đẹp và nên thơ.

“Cậu lại đang thả hồn đi đâu thế ?” Thu Cúc lơ lơ tay trước mặt Thu Phương.

“Mình đang ngắm cảnh.” Thu Phương vẫn phóng tầm mắt ra bên ngoài hành lang bệnh viện.

Thu Cúc nhìn theo ánh mắt của Thu Phương. Thu Cúc nhanh chóng bị khung cảnh mùa thu cuốn hút, bị những chiếc lá vàng khiến cho ngẩn ngơ. Dù không phải là một thi sĩ, nhưng đã là con người ai cũng yêu cái đẹp.

Bốn giờ chiều, Thu Cúc cùng Thu Phương rời bệnh viện Hoàng Lâm.

Thu Cúc dù muốn ở bệnh viện chăm sóc bà Thu Hồng, nhưng nhiệm vụ là một quản gia không thể bỏ.

Thu Phương đã đi cả ngày, nên cần phải về nhà tắm rửa và ăn cơm tối.

Thu Phương chở Thu Cúc về nhà Tuấn Nam bằng xe đạp điện. Kể từ lúc gặp và ăn cơm trưa cùng Tuấn Nam, Thu Phương đã tương tự hình bóng của Tuấn Nam.

CÒN TIẾP

22. Chương 21 Tt

Mặc dù biết rằng một người như Tuấn Nam, sẽ không để ý đến một cô gái thuộc tầng lớp trung lưu, có khuôn mặt và vóc dáng chỉ thuộc loại trung bình khá, nhưng đã trót bị trúng tiếng sét ái tình, Thu Phương rất mong có thể gặp Tuấn Nam thêm một lần nữa, mong được tìm hiểu thêm về cuộc sống và sở thích cá nhân của hắn.

Thu Phương thấy ghen tị với may mắn của Thu Cúc, khi hàng ngày đều được gặp mặt Tuấn Nam, hơn nữa cả hai còn sống chung một nhà.

Đến cổng tòa cao ốc Cao Phong, Thu Phương dừng xe.

“Cảm ơn cậu. Hẹn gặp cậu vào ngày mai.” Nhảy xuống xe, xách gọn túi xách lên vai, Thu Cúc dậm bước đi.

Thu Phương lưỡng lự, nửa muốn lên thăm căn phòng 106 của Tuấn Nam, nửa lại ngại không dám.

Thu Cúc đang vội, nên không chú ý đến vẻ mặt nhăn nhó khổ sở của cô bạn thân.

“Thu Cúc !” Thu Phương khó nhọc lên tiếng, gọi nhỏ.

“Cậu muốn nói gì với mình sao ?” Thu Cúc mỉm cười, hỏi.

“Không...không có gì.” Thu Phương lúng túng, vội lấp liếm không dám nói ra mong muốn của mình cho Thu Cúc biết: “Mình đi về đây.”

“Ừ, chào cậu.” Thu Cúc cười tươi, vẫy tay chào cô bạn thân.

Thu Phương trèo lên yên xe, vặn chìa khóa, phóng xe đi ngay lập tức. Thu Phương sợ nếu còn tiếp tục đứng ở đây, sẽ buột mồm nói ra điều đang giấu kín trong lòng mình.

.....

Tan học, Thiên Vũ không trở về nhà, mà lái xe thẳng đến bệnh viện Hoàng Lâm. Trên đường đi, Thiên Vũ mua một bó hoa, và một giỏ trái cây.

Đến bệnh viện, dựng xe máy vào chỗ quen thuộc, Thiên Vũ đi lên lầu hai.

Tiến đến bàn tiếp tân, Thiên Vũ hỏi: “Bà Thu Hồng đang nằm ở phòng nào ?”

Cô nhân viên nghe giọng nói đều đều, không nhanh không chậm của Thiên Vũ, đã giật mình ngẩng mặt lên nhìn. Khi bắt gặp đôi mắt xanh biếc như ngọc bích, khuôn mặt đẹp trai như một thiên thần băng, cô nhân viên nín thở, nhìn không chớp mắt.

“Bà Thu Hồng đang nằm ở phòng nào ?” Thiên Vũ nhắc lại câu hỏi của mình.

Cô nhân viên ngây người, luống cuống nói: “Anh...anh chờ ột chút.”

Cô nhân viên bị đôi mắt xanh biếc như ngọc bích của Thiên Vũ chiếu rọi, khiến cho xây xẩm cả người, đầu óc hỗn loạn, không thể tập trung vào công việc.

Bệnh nhân, y tá và bác sĩ nữ đi qua đi lại trên hành lang đều liếc mắt nhìn Thiên Vũ. Có người vì mãi nhìn quá đã va đập vào người khác và ngã rầm xuống nền nhà, khiến mọi người xung quanh nhốn nháo hẳn lên.

“Anh đang tìm ai thế ?” Một cô y tá trong trang phục áo trắng, đội mũ ca nô, tươi cười bước lại gần Thiên Vũ.

“Bà Thu Hồng.” Thiên Vũ lạnh nhạt đáp.

“Mời anh đi theo em.” Cô y tá dịu dàng, cố phô diễn hết khả năng quyến rũ của mình ra ngoài.

Cô nhân viên lúc này tức điên người, thầm nguyện rửa cô y tá kia dám tự tiện nhảy vào cướp người.

Thiên Vũ bước theo cô y tá, dáng đi thẳng tắp, khuôn mặt lạnh lùng không có một chút biểu cảm, mắt nhìn về phía trước.

Cô y tá nói rất nhiều, cũng cười rất có duyên, nhưng không có một chút tác động đến Thiên Vũ. Hắn chỉ thấy cô ta rất phiền, chán ngắt.

Đến một căn phòng đề bảng tên 12A, cô y tá tươi cười, dịu dàng nói: “Bà Thu Hồng đang nằm nghỉ dưỡng trong này.”

Cô y tá mở cửa cho Thiên Vũ.

Thiên Vũ theo cô y tá đi vào trong phòng.

Bà Thu Hồng đã ngủ được gần ba tiếng, đã hơi thanh tỉnh. Nghe thấy tiếng nói chuyện và tiếng cười của cô y tá, bà Thu Hồng hé mắt.

Thiên Vũ đứng cạnh mép giường, mắt quan sát khuôn mặt nhợt nhạt và tái xanh của bà Thu Hồng.

“Chào cháu !” Bà Thu Hồng mỉm cười, rất vui vì Thiên Vũ đã đến thăm bà.

Thiên Vũ chìa bó hoa hồng nhung trước mặt bà Thu Hồng, ý muốn nói bà hãy nhận lấy.

Bà Thu Hồng cố gượng ngồi dậy, động chạm vào vết mổ khiến bà kêu lên một tiếng.

Thiên Vũ nhìn bó hoa hồng nhung, lại nhìn khuôn mặt nhăn nhó vì đau của bà Thu Hồng. Cuối cùng hắn quyết định không bắt bà Thu Hồng phải ngồi dậy nhận bó hoa hồng nhung của mình nữa.

Đặt bó hoa hồng nhung cùng giỏ trái cây xuống bàn gỗ kê gần đầu giường, Thiên Vũ nhẹ nhàng ấn bà Thu Hồng nằm xuống, lắc đầu hàm ý bảo không cần phải ngồi dậy.

Bà Thu Hồng mỉm cười, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Cô y tá kinh ngạc, mở to mắt hết nhìn bà Thu Hồng lại nhìn Thiên Vũ. Cô y tá không hiểu lý do vì sao kể từ lúc bước vào phòng, Thiên Vũ không lên tiếng nói câu nào cả, cũng không chào hỏi hay hỏi han gì đến tình hình sức khỏe của bà Thu Hồng ?

Cô y tá đứng một lúc, không thấy ai bảo mình câu nào. Tự thấy thẹn, cô y tá biết điều rút lui.

“Cháu có gặp Thu Cúc không ?”

“Không.” Thiên Vũ cộc lốc đáp, giọng đều đều, hoàn toàn vô cảm.

Ban đầu khi gặp Thiên Vũ, bà Thu Hồng sửng sốt với tính cách lạnh lùng và vô cảm của Thiên Vũ, nhưng dần dần bà phát hiện ra Thiên Vũ là một chàng trai khá thú vị và rất tốt bụng.

“Cháu đến đây thăm cô ngay sau khi tan học ?”

Thiên Vũ gật đầu.

Bà Thu Hồng mỉm cười, không hỏi thêm Thiên Vũ câu gì nữa.

Thiên Vũ nhìn bó hoa hồng nhung, nhìn giỏ trái cây đặt bên cạnh. Ngẫm nghĩ một lúc, hắn thấy rằng bà Thu Hồng cần phải ăn.

Cầm một quả táo, Thiên Vũ dùng một con dao díp nhỏ đút trong túi xách màu xám, để gọt vỏ.

Bà Thu Hồng quan sát cách gọt táo của Thiên Vũ. Bà buồn cười hết sức khi thấy Thiên Vũ cẩn thận tỉ mỉ gọt vỏ quả táo như đang điêu khắc một tác phẩm nghệ thuật.

Gọt xong vỏ quả táo, Thiên Vũ bổ quả táo ra làm bốn phần bằng nhau.

“Ăn.” Thiên Vũ đặt lên một cái đĩa sứ màu trắng, chìa trước mặt bà Thu Hồng.

“Cảm ơn cháu.” Bà Thu Hồng cố nén cười, tay cầm lấy một miếng táo.

Thiên Vũ nhìn bà Thu Hồng, hẳn đang chờ bà Thu Hồng ăn miếng táo do hẳn gọt bỏ và bổ ra làm bốn.

Bà Thu Hồng cho vào miệng, cắn một phần nhỏ.

Thiên Vũ lúc này, mới chuyển rời ánh mắt tiếp tục tỉ mỉ gọt vỏ một quả táo khác.

Miếng táo có vị chua chua ngọt ngọt. Bà Thu Hồng nhai nuốt, nhìn Thiên Vũ bằng ánh mắt của một người mẹ dành cho con trai.

23. Chương 22

Hơn sáu giờ tối, Thu Cúc mới đến bệnh viện Hoàng Lâm. Dọn dẹp nhà cửa và nấu bữa tối cho Tuấn Nam ăn, Thu Cúc đã mất hơn hai tiếng đồng hồ.

Lúc Thu Cúc mở cửa phòng 12A trên lầu hai, Thu Cúc thấy bà Thu Hồng đang say ngủ, trên bàn đặt một đĩa táo đã được gọt vỏ và được bổ thành những phần nhỏ, bên cạnh còn có một giỏ trái cây tươi ngon và một bó hoa hồng nhung.

Thu Cúc kinh ngạc, không đoán được người đã mua bó hoa hồng nhung và giỏ trái cây, đến thăm mẹ mình là ai ? Thu Cúc dự định sẽ hỏi khi bà Thu Hồng tỉnh ngủ.

Ngồi được 15 phút, Thu Phương gửi cho Thu Cúc một dòng tin nhắn: “Mày hiện giờ đang ở đâu ? Tình hình bác Hồng thế nào rồi ?”

Thu Cúc mỉm cười, nhắn lại: “Tao hiện giờ đang ở bệnh viện. Mẹ tao đang ngủ.”

Gần một phút sau, Thu Phương tiếp tục gửi tin nhắn thứ hai: “Mày định ngủ qua đêm ở bệnh viện hả ?”

Thu Cúc nhắn lại: “Ừ. Mẹ tao vừa mới mổ xong, nên cần phải có người ở bên cạnh chăm sóc và theo dõi.”

“Nếu thế chắc mày mệt lắm, có cần tao đến bệnh viện, cùng thức chung không ?”

“Không cần đâu. Mày ở nhà ngủ đi, có gì tao sẽ gọi điện thông báo ày biết.”

“Ừ, tao hiểu. Mày nhớ phải cẩn thận !”

“Biết rồi, con quý.”

Thu Cúc và Thu Phương nhắn qua nhắn lại mất gần 20 phút mới kết thúc.

Thu Cúc rất vui khi có được một cô bạn thân tốt bụng và nhiệt luôn sẵn sàng giúp đỡ mình trong mọi việc.

.....

Tám giờ tối, Tuấn Nam trở về nhà từ căn hộ chung cư của Mỹ Dung. Sống hai ngày với Mỹ Dung, Tuấn Nam chợt thấy nhớ mùi vị thức ăn do Thu Cúc nấu, nhớ căn nhà sạch sẽ gọn gàng và ngăn nắp, nhớ đến tủ quần áo thơm phức mùi sắt phòng và được là phẳng phiu của mình.

Mở cửa phòng, Tuấn Nam háo hức chờ mong được nhìn thấy khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười của Thu Cúc.

Căn nhà vẫn ngăn nắp sạch sẽ và gọn gàng, thơm phức mùi nước xịt phòng.

Tuấn Nam nhìn khắp một lượt trong phòng khách, vòng ra nhà bếp. Không thấy Thu Cúc đâu, Tuấn Nam gọi: “Thu Cúc ! Thu Cúc !”

Gọi mấy lần mà không nghe thấy tiếng đáp lại của Thu Cúc, Tuấn Nam cau mày, đi vào trong phòng ngủ.

Căn nhà hoàn toàn trống không, Thu Cúc đã biến mất, không thấy bóng dáng.

Tuấn Nam bực mình, tức giận mắng: “Con nhỏ chết tiệt ! Mình mới chỉ đi vắng hai hôm, cô ta đã dám tự tiện bỏ đi hoang rồi.”

Vứt cặp táp màu đen lên giường, cởi bỏ áo vét, tháo lỏng nút thắt cà vạt. Vắt áo vét và cà vạt lên thành ghế, Tuấn Nam thấy khát nước. Bình thường khi Thu Cúc có ở nhà, hẳn chỉ việc hò sai, mà không phải làm gì cả. Nhưng tối nay, nếu không muốn mình bị chết khát, hẳn phải tự vào bếp, lục tủ lạnh, và cầu mong rằng: Thu Cúc đã mua nước uống và nấu sẵn cơm cho hẳn.

Đi chân trần trên nền nhà, Tuấn Nam vào bếp, mục tiêu đầu tiên mà hẳn chú ý đến là chiếc tủ lạnh màu xám.

Tuấn Nam cau mày khi thấy có một tờ giấy màu hồng nhạt dán trên nắp tủ lạnh.

Tuấn Nam thô lỗ giật mạnh tờ giấy ra khỏi cánh cửa tủ, mắt chăm chú đọc: “Anh Nam ! Sáng nay mẹ tôi ốm, nên tối nay tôi không có ở nhà. Nếu anh đói bụng, hãy hâm nóng lại thức ăn trước khi ăn.”

Cơn giận của Tuấn Nam xẹp xuống, vỗ trán mấy cái, tự trách bản thân mình đã quên mất rằng hôm nay mẹ Thu Cúc ốm.

Mở tủ lạnh, Tuấn Nam lấy nước uống, mắt sáng rực khi thấy trong kệ tủ chất đầy thức ăn mà hẳn thích. Xem ra Thu Cúc đúng là một quản gia có tinh thần trách nhiệm cao và rất được việc.

Tự hâm nóng lại thức ăn, Tuấn Nam ăn một bữa no nê. Hai ngày qua, hẳn không ăn được một bữa cơm nào ngon miệng. Giờ thì hẳn mới hiểu được lý do vì sao.

Ăn xong, Tuấn Nam đi tắm rửa.

Ngửi mùi hương hoa nhài trên chiếc áo choàng tắm, Tuấn Nam nở một nụ cười.

Hai ngày không về, Thu Cúc đã thay lại toàn bộ màu ga rải giường, chăn nệm và gối từ màu hồng nhạt thành màu trắng.

Ngồi xuống mép giường, vuốt nhẹ vào tấm ga rải giường, cảm nhận được sự mềm mại, ngửi được mùi thơm của vải vóc, nụ cười trên môi Tuấn Nam càng lúc càng sâu.

Thu Cúc giống như một cô vợ nhỏ đảm đang, biết cách quản lý nhà cửa và chăm sóc chồng con. Tuấn Nam có thể tưởng tượng được trong hai năm, mình và Thu Cúc sẽ sống với nhau như thế nào.

Cầm điện thoại đặt trên bàn gỗ kê ở gần đầu giường, bấm số của Thu Cúc, Tuấn Nam chờ nghe máy.

Đang thiu thiu chìm vào giấc ngủ, Thu Cúc giật mình khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

“Chào anh !” Thu Cúc nói giọng ngái ngủ.

Tuấn Nam phì cười: “Cô đang ở đâu ?”

“Bệnh viện.” Thu Cúc cộc lốc đáp, không hài lòng khi bị hẳn phá vỡ giấc mộng đẹp của mình.

“Mẹ cô không sao chứ ?”

“Mẹ tôi ổn.”

“Cô đang giận tôi à ?” Tuấn Nam có thể nghe được giọng nói cáu kỉnh của Thu Cúc vọng ra trong điện thoại. Không phải Thu Cúc đang ghen tuông vì hẳn đi hai ngày mới chịu gọi điện ình đấy chứ ?

“Anh có chuyện gì cần nói thì nói đi, tôi đang buồn ngủ.” Thu Cúc dội nguyên một gáo nước lạnh vào người Tuấn Nam.

Đang vui vẻ, Tuấn Nam tự dưng thấy bực hết cả mình, cáu kỉnh nói: “Tôi không có chuyện gì cần nói với cô cả.”

“Nếu thế, chào anh.” Thu Cúc cúp luôn máy, dứt điện thoại vào túi xách.

Che miệng ngáp ngủ, kéo cao tấm nệm màu trắng lên đến cổ, nhắm mắt, Thu Cúc cố dỗ giấc ngủ.

Tuấn Nam tức điên người, nhưng không làm thế nào được vì Thu Cúc đang ở bệnh viện. Nếu hắn muốn quát mắng, hắn phải gọi điện lại cho Thu Cúc. Còn nếu muốn dùng vũ lực, hắn phải đích thân lái xe ô tô đến bệnh viện, hay cố nén nhịn chờ Thu Cúc về nhà vào ngày mai.

Nghĩ cách nào cũng không ổn, cuối cùng hắn từ bỏ.

Mười hai giờ đêm, Tuấn Nam tắt đèn đi ngủ. Trần trọc, lặn qua lặn lại, nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia, mắt gần một tiếng hồ sau đó, cơn buồn ngủ mới kéo đến.

Trong khi đó ở bệnh viện, Thu Cúc đã đánh một giấc thật ngon, cách đó hơn ba tiếng đồng hồ.

24. Chương 23

Năm giờ sáng Thu Cúc tỉnh ngủ. Bà Thu Hồng đã tỉnh ngủ được một lúc.

“Chào mẹ ! Mẹ thấy trong người thế nào ?” Thu Cúc mỉm cười, nắm tay bà Thu Hồng.

“Mẹ thấy đỡ hơn rồi. Đêm hôm qua con ngủ ngon chứ ?” Bà Thu Hồng dịu dàng hỏi, nhìn Thu Cúc bằng đôi mắt hiền từ.

“Dạ, đêm hôm qua con ngủ rất ngon.” Thu Cúc siết nhẹ tay bà Thu Hồng: “Mẹ đã đói bụng chưa ?”

“Mẹ không muốn ăn.”

“Mẹ có thể cho con biết ai mang những thứ kia đến được không ?” Thu Cúc chỉ giỏ trái cây và bó hoa hồng nhưng trên bàn

“À.....” Bà Thu Hồng mỉm cười, nói: “Hơn năm giờ tối hôm qua, Thiên Vũ đã đến thăm mẹ và mua những thứ kia.”

“Là anh Thiên Vũ sao ?” Thu Cúc kinh ngạc, không ngờ là Thiên Vũ sau khi tan học đã đến thăm mẹ mình, hơn nữa còn mua quà.

“Ừ. Thiên Vũ đã ở chơi với mẹ một lúc mới ra về.” Bà Thu Hồng quan sát khuôn mặt hơi ửng hồng của con gái. Bà cười khê, dù Thu Hồng không nói gì, nhưng bà nhận ra được tình cảm của con gái dành cho Thiên Vũ.

Thu Cúc lục tìm một túi bóng sữa hộp khá nặng do Thiên Vũ mang đến. Lấy một hộp, chọc ống hút vào hộp sữa làm bằng giấy, Thu Cúc đưa cho bà Thu Hồng: “Mẹ uống sữa đi.”

Bà Thu Hồng run run cầm lấy.

Năm giờ sáng, mặt trời đỏ như hòn lửa đang nằm lơ lửng dưới chân trời. Không khí trong lành, tươi mát. Cây cối đọng sương đêm. Mọi người trong bệnh viện đã có vài đi dạo dưới sân bệnh viện, đi mua đồ ăn sáng. Tiếng nói chuyện rì rầm, và cười đùa vọng vào phòng.

Thu Cúc mở rộng cánh cửa sổ để cho gió lùa vào phòng. Gió làm mái tóc tém dài đến ngang vai của Thu Cúc bay về phía sau. Thu Cúc hít một hơi thật sâu, rồi khoan khoái thở ra. Chưa có lúc nào, Thu Cúc lại thấy tâm hồn mình thanh thản và hạnh phúc như thế này. Bà Thu Hồng đã được bác sĩ mổ vào sáng ngày hôm qua, căn bệnh đã được cắt bỏ. Từ nay về sau, Thu Cúc không còn phải lo bà Thu Hồng sẽ bỏ mình đi thật xa nữa.

Mở cánh cửa phòng vệ sinh rộng gần 10 mét vuông, Thu Cúc rửa mặt cho tỉnh ngủ, chải lại mái tóc rối. Bưng một chậu nước sạch, Thu Cúc giúp bà Thu Hồng tẩy rửa sơ qua cơ thể.

“Mẹ ! Con phải về nhà nấu cơm sáng ! Hơn một tiếng nữa, con lại đến thăm mẹ.” Làm xong mọi việc, cầm túi xách, đội mũ lưỡi trai lên đầu, Thu Cúc bảo bà Thu Hồng.

“Ừ, con đi đi. Nếu con bận việc, thì không cần phải đến thăm mẹ đâu. Mẹ đã khỏe lại rồi.” Bà Thu Hồng cười, trấn an con gái. Bà rất cảm động và tự hào khi có được một người con gái ngoan và đảm đang.

“Mẹ đừng lo. Con không bận việc gì đâu. Hơn nữa, mẹ cũng đâu có nằm viện lâu.” Thu Cúc hôn nhẹ lên má bà Thu Hồng, cười thật tươi.

“Mẹ ! Con đi mẹ nhé !” Vẫy tay chào bà Thu Hồng, Thu Cúc đi ra cửa.

Bà Thu Hồng cười dịu dàng, nheo mắt nhìn con gái.

Đi trên hành lang lầu hai, Thu Cúc gặp nhiều một vài bệnh nhân và thân nhân đi thăm nuôi đang dìu dắt nhau đi dạo. Nhìn họ, Thu Cúc nở một nụ cười. Chỉ hơn gần nửa tháng nữa thôi, bà Thu Hồng sẽ được xuất viện. Lúc đó, Thu Cúc không còn phải vất vả chạy qua chạy lại như thế này nữa.

Cổng bệnh viện tập trung nhiều xe ô tô và taxi xe tắc xi. Thu Cúc vừa bước chân ra cổng, đã có nhiều taxi xe tắc xi và xe ô tô vây vào giữa, tranh nhau mời Thu Cúc đi xe của họ.

Thu Cúc đang vội, nên chọn đi xe tắc xi.

Trên đường phố gần cổng bệnh viện, người đi qua người đi lại tấp nập, đông vui như mắc cửi. Tiếng còi xe, tiếng phanh xe thắng gấp gây ồn ào cả một góc phố.

Tuấn Nam dậy lúc sáu giờ sáng.

Mấy ngày gần đây, lần nào cũng được Thu Cúc gọi dậy, và giục nhanh vào bếp ăn cơm sáng. Nhưng sáng nay, hần thấy thiếu một thứ gì đó, khi thấy căn nhà vắng tanh, không có một tiếng động, ngoài tiếng gió thổi ngoài cửa sổ và tiếng hít thở của bản thân.

Vén gọn chăn sang một bên, luồn tay vào tóc, Tuấn Nam bóp thái dương. Đêm hôm qua, phải khó khăn lắm mới dỗ được giấc ngủ, Tuấn Nam thấy có chút đau đầu và mệt mỏi vào sáng nay.

Đi chân trần vào phòng tắm, quẹt kem đánh răng vào đầu bàn chải, nhìn khuôn mặt ngái ngủ trong gương, tự dưng Tuấn Nam nhớ đến hình ảnh cùng đánh răng với Thu Cúc hôm nào. Khóe môi Tuấn Nam nhếch lên. Từ lúc nào, hần lại thấy tham luyến cảm giác được sống cùng với Thu Cúc ? Chẳng lẽ hần là một con người yếu đuối và dễ siêu lòng như thế ?

Hơn sáu giờ sáng, Thu Cúc mở cửa căn phòng 106, trên lầu sáu, tòa cao ốc Cao Phong.

Thu Cúc giật mình khi thấy Tuấn Nam nằm dài trên ghế sofa, tay vất lên trán, mắt nhìn lên trần nhà.

“Chào anh !” Thu Cúc bước lại gần Tuấn Nam, lên tiếng chào hỏi.

Nghe tiếng nói trong trẻo của Thu Cúc, Tuấn Nam chuyển rời tầm mắt vào khuôn mặt thon gầy, có nước da trắng xanh của Thu Cúc.

“Cô đã về rồi ?”

“Tôi về rồi.” Thu Cúc cười đáp, thấy Tuấn Nam sáng nay sao mà ngơ ngẩn thế.

“Tôi đói bụng, tôi muốn ăn cơm sáng.” Tuấn Nam nhìn Thu Cúc với vẻ chờ mong.

Thu Cúc nhún vai, xoay người đi vào trong nhà bếp.

Đặt túi xách trên bàn ăn, mở tủ lạnh, Thu Cúc kiểm tra số lượng thức ăn. Nhìn thức ăn mà mình khổ công nấu vào tối hôm qua, bị Tuấn Nam ăn xong vứt lung tung, không có ngăn nắp và trật tự, Thu Cúc bực hết cả mình.

Cổ nén giận, Thu Cúc nấu bữa sáng.

Khi hai người ngồi ăn với nhau, Thu Cúc cau mày, trầm giọng hỏi Tuấn Nam: “Anh còn nhớ trong tờ giấy ghi các điều khoản thỏa thuận giữa hai chúng ta, tôi đã ghi gì không ?”

“Điều khoản nào ?” Tuấn Nam vừa nhai thức ăn, vừa nhồm nhoàm hỏi.

“Điều khoản thứ năm ghi rõ anh không được vứt rác bừa bãi trong nhà, không được để thực phẩm lung tung trong tủ lạnh.” Thu Cúc bực mình, nhắc lại cho Tuấn Nam nhớ.

“Tôi chẳng phải đã tuân thủ đúng còn gì ? Tôi nhớ là tối hôm qua khi về nhà, không hề thải rác ra nhà.” Tuấn Nam vịn lại lời chỉ trích của Thu Cúc.

“Phải, anh không xả rác ra nhà, nhưng lại vứt thực phẩm lung tung trong tủ lạnh.” Thu Cúc cau có, cao giọng kết tội Tuấn Nam.

“Điều này....” Tuấn Nam nhìn khuôn mặt tức giận của Thu Cúc. Mặc dù không thích nghe người khác chỉ trích mình, nhưng hắn không muốn cãi nhau với Thu Cúc. Tuấn Nam chọn cách im lặng là vàng, lo ăn mỹ vị trên bàn.

Thu Cúc còn muốn nói thêm vài câu nữa. Nhưng khi thấy Tuấn Nam ăn như hổ đói, lại thôi.

Chờ Tuấn Nam ăn xong, Thu Cúc dọn dẹp bàn ăn và rửa chén bát.

“Mẹ cô mỗ vào sáng hôm qua ?” Đứng dựa người vào bồn lè, trước cửa nhà bếp, Tuấn Nam hỏi.

“Mẹ tôi mỗ vào lúc 10 giờ sáng.” Bận rộn úp chén bát lên kệ, không quay lại nhìn Tuấn Nam, Thu Cúc trả lời.

“Tình hình sức khỏe của mẹ cô thế nào rồi ?”

“Mẹ tôi đang trong quá trình hồi phục.” Úp nốt số chén bát lên kệ, tháo bỏ găng tay nhựa màu hồng nhạt, Thu Cúc rửa sạch tay, sau đó lau khô.

Đi lướt qua Tuấn Nam, Thu Cúc đi nhanh vào phòng ngủ. Sáng nay, sau khi đến thăm mẹ nằm viện, còn phải đi học, Thu Cúc cần thay quần áo.

Mở va ly hành lý đặt trong góc phòng ngủ, Thu Cúc lấy một chiếc áo phông màu hồng nhạt và một chiếc quần nhiều túi màu xám.

Tuấn Nam đứng giữa phòng khách, phân vân không biết làm gì vào lúc này. Hai ngày vừa qua, do bận công việc và bận chăm sóc cho Mỹ Dung, nên không có ở nhà, thành ra cơ hội tiếp cận, và tìm cách lấy lòng Thu Cúc đã bị gián đoạn. Nay đã về nhà rồi, hắn phải xúc tiến nhanh mọi chuyện.

“Anh Nam ! Tôi bận việc, tôi đi trước đây.” Đeo quai túi xách trên vai, chỉnh lại mũ lưỡi trai đội trên đầu, Thu Cúc vội vàng đi nhanh ra cửa.

“Khoan đã !” Tuấn Nam gọi giật Thu Cúc lại.

“Anh muốn nói gì ?” Thu Cúc quay lại, cau mày nhìn Tuấn Nam. Tên điên khùng này, không phải rảnh rồi không có việc gì làm, nên tìm cách phá đám mình chứ ?

“Để tôi đưa cô đi.” Tuấn Nam mỉm cười, hạ giọng bảo Thu Cúc.

“Không cần đâu. Tôi đi xe buýt được rồi.” Thu Cúc vội từ chối lòng tốt của Tuấn Nam. Thu Cúc làm sao có thể để Tuấn Nam đưa đón mình đi. Có thể Thiên Vũ đang chờ dưới trạm xe buýt. Nếu chẳng may, Thiên Vũ hiểu lầm mình và Tuấn Nam có mối quan hệ mờ ám thì sao ? Càng nghĩ Thu Cúc càng thấy không ổn.

“Nếu đi xe buýt, cô sẽ phải chờ rất lâu. Hơn nữa, sau khi thăm mẹ cô nằm viện, cô còn phải đi học nữa.” Tuấn Nam thuyết phục Thu Cúc.

“Anh đi làm đi. Tôi không dám làm phiền anh đâu.” Thu Cúc đi giày vào chân, tay mở cửa.

“Chào anh ! Chúc anh một ngày làm việc thật vui vẻ.” Thu Cúc mỉm cười, vẫy tay chào Tuấn Nam, bước ra hành lang.

Tuấn Nam đứng lặng nhìn theo. Hành động từ chối của Thu Cúc, khiến Tuấn Nam thấy khó mà tin được. Sống với nhau mấy ngày, cùng ăn cơm, gặp mặt nhau hàng ngày. Nhưng Thu Cúc không hề có một chút xú nào rung động. Tôi nhất định sẽ khiến cô yêu tôi, Tuấn Nam căm tức nghĩ thầm.

.....

Thiên Vũ đứng chờ Thu Cúc tại trạm xe buýt quen thuộc. Sáng nay, Thiên Vũ không chắc rằng Thu Cúc sẽ đi xe buýt giống như mọi hôm, nhưng vẫn đến đây.

Thu Cúc từ xa đã trông thấy hình dáng cao cao của Thiên Vũ. Nụ cười tươi rói và vui vẻ nở trên môi, Thu Cúc chạy thật nhanh.

Trên vỉa hè lưa thưa có vài người đi tập thể dục vào buổi sáng. Cây cối hai bên đường xanh ngát, từng chiếc lá vàng đang rơi rụng lá tả xuống mặt đường.

“Anh Vũ !” Thu Cúc gọi: “Chào anh !”

Thiên Vũ chậm chậm quay lại nhìn Thu Cúc. Trong ánh sáng yếu ớt của buổi sáng, bộ quần áo màu trắng khoác trên thân thể dong dỏng cao, trông Thiên Vũ giống như một thiên thần băng đang dạo chơi trên một cánh đồng hoa.

“Cô mệt ?” Thiên Vũ chăm chú nhìn khuôn mặt hơi ửng đỏ, vàng trán lấm tấm mồ hôi của Thu Cúc.

“Không mệt.” Thu Cúc cười tươi đáp, tay lau mồ hôi trán.

“Khăn tay.” Thiên Vũ rút tay vào túi quần, định lấy khăn cho Thu Cúc.

“À quên...” Thu Cúc vỗ nhẹ vào trán: “Tôi quên không trả lại khăn tay cho anh rồi.”

Thu Cúc kéo khóa túi xách, lấy một chiếc khăn màu trắng, rồi đưa cho Thiên Vũ: “Cảm ơn anh.”

Thiên Vũ nhìn chiếc khăn tay màu trắng, nhìn khuôn mặt thon gầy của Thu Cúc: “Giữ đi !”

“A....” Thu Cúc mở to mắt nhìn Thiên Vũ. Thu Cúc thoáng bối rối và thẹn thùng: “Anh...anh cho tôi ?”

“Ừ.” Thiên Vũ nhìn nhìn Thu Cúc, không hiểu vì sao Thu Cúc lại kinh ngạc như thế.

Thu Cúc làm sao có thể không ngạc nhiên. Được một chàng trai tặng khăn tay, chứng tỏ chàng trai đó có để ý đến mình.

“Tôi...tôi có thể nhận sao ?” Thu Cúc ngượng ngùng cụp mắt, lúng túng hỏi Thiên Vũ.

“Ừ. Nhận đi !” Thiên Vũ chăm chú nhìn khuôn mặt hơi ửng hồng của Thu Cúc. Trông Thu Cúc lúc này thật dễ thương.

Thu Cúc luống cuống vội rút chiếc khăn tay màu trắng vào trong túi xách, không dám nhìn Thiên Vũ.

Hình ảnh ân ân ái ái của Thiên Vũ và Thu Cúc lọt vào đáy mắt Tuấn Nam. Không thể để cho Thu Cúc bỏ đi một cách dễ dàng, Tuấn Nam đã lái xe đuổi theo. Không ngờ phải chứng kiến cảnh không nên nhìn thấy thế này.

“Chết tiệt ! Thằng nhóc kia dự định làm gì mà tìm cách tiếp cận Thu Cúc ?” Ngồi trong xe ô tô, Tuấn Nam nghiêng răng, cắn phần rít giọng: “Chắc chắn nó cũng muốn nhòm ngó chiếc ghế chủ tịch, nên một thằng không để bất cứ thứ gì vào mắt như nó, mới chịu dành thời gian sẵn đón Thu Cúc.”

Bóp chặt vô lăng tay lái, Tuấn Nam tức giận đến nỗi muốn bóp nát vụn, muốn đập phá mọi thứ trong ô tô. Đôi mắt màu đen lóe sáng, khuôn mặt vặn vẹo khó coi. Tuấn Nam càng lúc càng căm hận và căm ghét Thiên Vũ. Trong đầu hắn đang tính toán cách làm sao có thể loại bỏ Thiên Vũ ra khỏi đường đi của mình. Con người một khi đã bị đồng tiền và quyền lực làm mờ mắt, thì đâu còn để ý đến thiên lý và tình người nữa.

.....

Trên đường đi, Thu Cúc rụt rè lên tiếng: “Anh Thiên Vũ ! Cảm ơn anh chiều tối hôm qua đã đến thăm mẹ tôi.”

Thiên Vũ liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Cúc trong gương xe, đôi môi màu đỏ nhếch lên một nụ cười khẽ.

Không nghe thấy Thiên Vũ trả lời, Thu Cúc hơi buồn. Tuy nhiên hiểu tính Thiên Vũ ít nói, nên cũng không trách.

“Hôm nay, có phải đi học không ?” Đột nhiên, Thiên Vũ lên tiếng hỏi.

Thu Cúc giật mình, tưởng mình đang nghe lầm. Từ lúc quen biết nhau, đây là lần đầu tiên Thu Cúc nghe Thiên Vũ hỏi mình một câu có đầy đủ chủ ngữ và vị ngữ, hơn nữa còn rất dài.

“Dạ, không.” Thu Cúc mỉm cười, hạ giọng đáp.

“Sẽ ở bệnh viện cả ngày để chăm sóc mẹ ?” Thiên Vũ đều giọng hỏi. Dù vẫn là giọng nói không có một chút tình cảm và âm sắc, nhưng đã có một chút chuyển biến.

“Vâng.”

Thiên Vũ im lặng, không hỏi thêm câu gì nữa.

Thu Cúc hài lòng, vui vẻ vì Thiên Vũ đã nói nhiều hơn mọi ngày.

Tuấn Nam tức tối lái xe theo sau. Hắn muốn biết Thiên Vũ đưa Thu Cúc đi đâu.

Lái xe cách xa một đoạn, đường cái ồn ào tiếng xe cộ, nên không nghe được Thu Cúc và Thiên Vũ nói gì. Nhưng khi thấy Thu Cúc cười tủm tỉm một mình, Tuấn Nam hiểu Thu Cúc đang có tình cảm với Thiên Vũ.

Hắn không thể để chuyện này xảy ra được. Hắn đã tốn rất nhiều công sức mới có được vị trí như ngày hôm nay. Đã gần ngồi lên được chiếc ghế chủ tịch của nhà họ Lâm, làm sao có thể để cho Thiên Vũ cuỗm mất. Dù rằng, hắn không thật lòng yêu Thu Cúc, và chỉ lợi dụng Thu Cúc để leo lên đỉnh của vinh quang, cũng không cho phép người khác ngáng đường.

Đến cổng bệnh viện, Thiên Vũ tắt máy, Thu Cúc trèo xuống.

Đỗ xe cách một đoạn, Tuấn Nam thấy cổng bệnh viện đề tên: Hoàng Lâm.

Thiên Vũ và Thu Cúc đã quen biết nhau từ bao giờ, mà cô ấy có thể để cho Thiên Vũ đưa đón hàng ngày, hơn nữa còn thân thiết sánh vai cùng nhau đi vào trong bệnh viện thăm người mẹ bệnh tật ?

Tuấn Nam thấy nguy cơ mất mát và thua thiệt trùng trùng. Hắn sợ rằng nếu không làm một điều gì đó, hắn sẽ mất tất cả.

Thiên Vũ cùng Thu Cúc đi lên lầu hai.

Bệnh nhân nữ, y tá và bác sĩ nữ trong bệnh viện thấy Thiên Vũ sáng nào cũng đến bệnh viện cùng Thu Cúc. Nhiều người trong số họ đã lầm tưởng Thiên Vũ là người yêu, hay là anh em họ hàng gì đó với Thu Cúc.

Sự xuất hiện của Thiên Vũ lúc nào cũng gây nên những cơn địa chấn trong lòng và trong trái tim các quý cô. Thu Cúc đã quen với điều này, nên không để ý. Tuy nhiên hôm nay, Thu Cúc lại không thích ánh mắt của họ khi nhìn Thiên Vũ. Mặc dù biết rằng họ chỉ nhìn thôi, chỉ đứng từ xa ước ao và ngưỡng mộ ngấm nhìn thôi, nhưng Thu Cúc vẫn thấy khó chịu và bức bối.

Thu Cúc hoảng sợ với những ý nghĩ kì quái vừa mới xuất hiện trong đầu. Là một cô gái chỉ chăm chỉ đi học, đi làm thêm và nghĩ cách làm sao có thể chăm sóc mẹ mình một cách tốt nhất. Thu Cúc chưa từng nghĩ đến vấn đề tình cảm của cá nhân. Nhưng kể từ lúc gặp Thiên Vũ, mọi thứ đang dần thay đổi.

Tuấn Nam đi cách xa Thiên Vũ và Thu Cúc một đoạn. Hắn muốn biết mẹ Thu Cúc đang nằm tại phòng nào. Dù đây không phải là tác phong làm việc của hắn, nhưng để thành công thì những việc nhỏ nhoi này có đáng là gì.

Thu Cúc mở cánh cửa phòng số 12A.

Đứng từ xa, Tuấn Nam có thể trông thấy rõ ràng.

Cánh cửa phòng khép lại, che khuất đi hình bóng của Thu Cúc và Thiên Vũ bên trong.

25. Chương 24

Chín giờ sáng, tại biệt thự Lâm gia.

Ông Lâm Phong ngồi trong phòng làm việc, lắng tai nghe Phó giám đốc Trung Dũng báo cáo.

“Trịnh Mỹ Dung đang tìm cách tiếp cận Thiên Vũ ?” Nhìn mấy bức ảnh chụp cảnh Trịnh Mỹ Dung đứng trước cổng trường Đại học Y dược, vẫy tay, mỉm cười, gọi Thiên Vũ và cảnh Trịnh Mỹ Dung đứng gần dựa sát vào người Thiên Vũ trong sân trường đại học, ông Lâm Phong cau mày tức giận.

“Đúng, thưa chủ tịch. Mấy bức ảnh này đã chứng minh tất cả.” Phó giám đốc Trung Dũng đáp như đinh đóng cột.

“Cô ta thật dễ tính. Cô ta chẳng những đã lừa gạt tình và tiền của thằng Tuấn Nam, bây giờ cô ta còn muốn lừa gạt tình cảm của thằng Thiên Vũ nữa.” Ông Lâm Phong đập bàn: “Tôi nhất định không thể để cho cô ta tự tung tác như thế được.”

“Chủ tịch định làm gì ?” Phó giám đốc Trung Dũng lo sợ nhìn khuôn mặt tức giận của chủ tịch Lâm.

Ông Lâm Phong gõ năm đầu ngón tay xuống mặt bàn gỗ, dáng vẻ suy tư: “Nếu tôi hẹn gặp mặt và trực tiếp yêu cầu cô ta rời xa thằng Tuấn Nam, cảnh cáo cô ta không được phép tiếp cận thằng Thiên Vũ, chẳng khác nào tôi tự hạ thấp giá trị của mình.” Ông Lâm Phong cười, thâm thúy nói tiếp: “Ngược lại, tôi sẽ không làm gì cả. Tôi sẽ để cho bọn trẻ tự quyết định tương lai của mình. Tôi tin rằng thằng Thiên Vũ không phải là một thằng ngốc giống như Tuấn Nam. Hiện giờ, nó đang trong giai đoạn tìm hiểu Thu Cúc. Nó sẽ không để ý đến Trịnh Mỹ Dung đâu.”

“Chủ tịch !” Ông Trung Dũng sửng sốt kêu lên: “Nếu cậu Thiên Vũ yêu cô Thu Cúc và cô Thu Cúc cũng yêu cậu Thiên Vũ. Vậy còn cậu Tuấn Nam ? Ông chủ định làm gì cậu ấy ?”

Ông Lâm Phong thở dài bất lực, một mỗi nói: “Ban đầu, tôi cũng cho rằng thằng Tuấn Nam sẽ sớm bị Thu Cúc chinh phục, và không tiếp tục sống sai lầm nữa. Nhưng mà không ngờ, nó vẫn tự đưa mình vào vùng bùn không có lối thoát.”

Ông Trung Dũng không nói gì. Ông im lặng lắng nghe tiếng thở dài một mỗi của ông Lâm Phong.

Thật lòng, ông Trung Dũng rất muốn san sẻ một phần nào đó khó khăn mà ông Lâm Phong đang gặp phải. Nhưng đây là chuyện riêng tư của các thành viên trong gia đình nhà họ Lâm, ông thấy mình không tiện xen vào.

.....

Hôm nay là chủ nhật, không phải đi học, Thu Phương quyết định đến bệnh viện thăm bà Thu Hồng, tiện thể mua cho bà một vài thứ.

Hơn chín giờ sáng, Thu Phương đi xe đạp điện đến cổng bệnh viện Hoàng Lâm.

Thu Phương kinh ngạc và sửng sốt không dám tin, khi gặp Tuấn Nam trong tiền sảnh của bệnh viện.

Phải chăng đây là ông Trời đã lắng nghe tiếng cầu nguyện hằng đêm trước khi đi ngủ của mình ? Thu Phương sung sướng muốn reo ầm lên, mặt ửng hồng, trái tim hân hoan nhảy nhót.

“Chào anh ! Chúng ta lại gặp nhau !” Thu Phương cười tươi, chớp mắt nhìn Tuấn Nam.

Đang vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung, Tuấn Nam giật mình, nhìn người con gái có khuôn mặt trái xoan, và nụ cười tươi mát như gió xuân trước mặt.

“À...chào em !” Sau mấy giây bất ngờ, Tuấn Nam lấy lại được tinh thần.

“Anh đến đây thăm mẹ Thu Cúc sao ?” Thu Phương vui vẻ, hỏi tiếp.

“À...ừ...” Tuấn Nam bối rối, đáp bừa.

“Cũng sắp muộn giờ làm việc rồi. Anh đi đây !” Tuấn Nam giả vờ nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, mỉm cười bảo Thu Phương.

“Vâng.” Thu Phương nuối tiếc vì không thể nói chuyện với Tuấn Nam thêm một lúc nữa.

Tuấn Nam nhanh chân rời đi. Hắn sợ nếu còn tiếp tục đứng ở đây, sẽ bị Thiên Vũ hay Thu Cúc nhìn thấy. Nếu điều này xảy ra, hắn biết phải ăn nói và giải thích thế nào. Kế hoạch vẫn chưa hoàn thành, hắn không thể thất bại được.

Thu Phương đứng nhìn theo hình bóng của Tuấn Nam. Đến khi không còn nhìn thấy được bóng dáng của hắn nữa, lúc này Thu Phương mới xoay người, chậm chậm bước đi. Tuy rằng đã để vuột mất cơ hội được tiếp xúc và gần gũi với Tuấn Nam, nhưng vô tình gặp Tuấn Nam ở đây, cũng khiến Thu Phương thấy vui lắm rồi.

Đi lên lầu hai, mở cánh cửa phòng 12A. Thu Phương trợn tròn mắt khi thấy không chỉ có một mình bà Thu Hồng và Thu Cúc ở trong phòng, mà còn có cả Thiên Vũ.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế ? Thu Cúc không biết rằng nếu để cả hai mỹ nam chạm mặt nhau ở đây, thì sẽ nổ ra xung đột lớn hay sao ?

“Thu Phương ! Đã đến rồi, sao không vào đây đi ? Cậu đứng ở ngoài đó làm gì thế ?” Nhìn cô bạn thân thập thò ngoài cửa, Thu Cúc không nhịn được tò mò, đã lên tiếng hỏi.

“Không, không có chuyện gì.” Thu Phương cười gượng, mở rộng cánh cửa, đi vào trong phòng.

“Bác Hồng ! Bác đã đỡ chút nào chưa ?” Thu Phương đặt một túi bóng xộp khá nặng trên mặt bàn gỗ, miệng tươi cười hỏi bà Thu Hồng.

“Bác khỏe hơn nhiều rồi. Cảm ơn cháu.” Bà Thu Hồng mỉm cười, yếu ớt trả lời Thu Phương. Bà Thu Hồng rất vui vì ngày nào Thu Cúc, cùng Thu Phương và Thiên Vũ cũng đến thăm bà. Nghe được tiếng nói chuyện, tiếng cười đùa vui vẻ của bọn trẻ, bà thấy thật dễ chịu, cuộc sống đang dần khởi sắc.

“Chào anh !” Thu Phương liếc mắt nhìn Thiên Vũ, cố dò xét xem khuôn mặt quanh năm bao phủ băng đá kia có một chút tức giận nào không ?

Thu Cúc cau mày nhìn Thu Phương, cảm thấy cô bạn thân hôm nay có điều gì đó lạ lẫm. Hình như Thu Phương đang giấu diếm chuyện gì đó thì phải ?

Thiên Vũ nhìn Thu Phương, không nói gì.

Thu Phương nuốt nước bọt, sợ hãi không dám nhìn vào đôi mắt xanh biếc như ngọc bích của Thiên Vũ.

Híc ! Mỹ nam này có nhất thiết phải dùng đôi mắt lạnh lẽo và vô cảm của mình để chiếu rọi vào người khác không ? Thu Phương vỗ vỗ ngực, thở phò phò như dứt hơi.

Thu Cúc càng nhìn Thu Phương càng thấy kì quái. Thu Cúc khẳng định Thu Phương chắc chắn đang giấu chuyện gì đó.

Nắm tay Thu Phương, Thu Cúc kéo đến góc phòng, nằm ở phía đối diện, cách xa chỗ Thiên Vũ đang ngồi và bà Thu Hồng đang nằm khoảng hai mét.

“Mày kéo tao ra đây làm gì ? Mày có biết mày làm thế, sẽ khiến anh Thiên Vũ và bác Hồng nghi ngờ không ?” Thu Phương cầu nhàu, gỡ tay cô bạn thân ra khỏi cổ tay.

“Mày nói cho tao biết đi, mày đang giấu tao chuyện gì đó đúng không ?” Thu Cúc trầm giọng, hỏi nhỏ.

“Tao chẳng giấu mày chuyện gì cả. Mày đừng có tưởng tượng lung tung.” Thu Phương bực mình cự lại Thu Cúc.

“Mày không giấu tao chuyện gì, mà mày đứng thập thò trước cửa phòng bệnh, hơn nữa mày còn cố gắng dò xét biểu hiện trên khuôn mặt anh Thiên Vũ ?” Thu Cúc vạch tội Thu Phương.

“Tất cả đều không phải là do mày hại tao hay sao ?”

“Cái gì ? ” Thu Cúc chỉ ngón trỏ vào mặt mình: “Tao hại mày ? Mày có nói lộn không ? Tao nhớ là từ tối hôm qua đến giờ, tao mới gặp mày.”

“Thì đúng là như thế. Nhưng mà lúc này tao có gặp anh Tuấn Nam dưới tiền sảnh bệnh viện.” Thu Phương không để ý đến vẻ mặt xám xịt của Thu Cúc, đã huyên thuyên nói tiếp: “Dù mày có số đào hoa đi chăng nữa, cũng không nên chơi trò bắt cá hai tay. Mày có biết là...”

“Im !” Thu Cúc nóng nảy, cắt ngang lời nói của Thu Phương: “Mày nói rằng mày đã gặp Tuấn Nam dưới tiền sảnh bệnh viện ?”

“Đúng. Tao gặp anh ấy lúc này.” Thu Phương bĩu môi, xì một tiếng.

Kì lạ nhỉ ! Rõ ràng là anh ấy không lên đây thăm mẹ mình, được hay anh ấy đến đây thăm một người khác ? Thu Cúc rơi vào suy tư, khuôn mặt phủ một lớp sương mỏng.

Thu Phương cho rằng Thu Cúc thật sự đang chơi trò bắt cá hai tay, đã tốt bụng khuyên can: “Mày không nên làm thế. Dù sao thì mày cũng nên chọn một trong hai người thôi. Đừng nên bắt cá hai tay. Nếu không, mày sẽ không có được bất kì một ai đâu.”

Thu Cúc dở khóc dở cười, bực mình vỗ mạnh vào vai Thu Phương: “Mày đang nói cái quái gì thế hả ? Tao đâu có phước như mày nghĩ.”

Thu Phương nhăn nhó kêu đau, tức giận mắng Thu Cúc: “Mày còn nói nữa. Nếu hôm nay biết anh Nam sẽ đến thăm bác Hồng, thì mày nên hẹn anh Vũ vào buổi chiều chứ ? Tại sao mày lại hẹn hai anh ấy cùng đến thăm bác Hồng vào buổi sáng ?”

Thu Cúc tròn xoe mắt nhìn Thu Phương. Mất gần một phút, Thu Cúc mới hiểu được nguyên nhân vì sao Thu Phương lại cư xử một cách kì lạ và bực bội với mình như thế. Hóa ra cô nàng đang hiểu lầm mình đang chơi trò bắt cá hai tay.

Thu Phương cười khở, giải thích: “Mày nghe cho rõ đây ! Giữa tao vào anh Thiên Vũ cùng anh Tuấn Nam chỉ là quan hệ bạn bè đơn thuần. Sáng nay tao không hề hẹn gặp anh Tuấn Nam đến bệnh viện thăm mẹ tao. Hơn nữa anh Tuấn Nam đến bệnh viện không phải thăm mẹ tao, mà là thăm một ai đó.”

Thu Phương thấy mình đã trách oan Thu Cúc, vội nắm lấy tay Thu Cúc, miệng cười khì khì: “Mày đừng trách tính cách bộp chộp của tao nhé !”

Thu Cúc phì buồn cười. Thu Cúc làm sao có thể trách cô bạn thân, ngược lại còn phải cảm ơn Thu Phương đã quan tâm và nghĩ thay ỉnh.

Bà Thu Hồng loáng thoáng nghe câu được câu mất. Bà không hiểu người con trai tên là Tuấn Nam mà Thu Phương nhắc đến là ai, mà có vẻ như thân thiết với Thu Cúc lắm. Bà Thu Hồng liếc mắt nhìn Thiên Vũ, bà tự dưng thấy lo sợ vu vơ.

Thiên Vũ chỉ cần nghe đôi ba câu trao đổi giữa Thu Cúc và Thu Phương, đã hiểu rõ được toàn bộ câu chuyện. Là người thâm trầm, ít nói, mỗi lần nói bất cứ câu gì cũng được nghiền ngẫm và suy nghĩ cẩn thận, nên tư duy của Thiên Vũ phát triển rất mạnh.

“Hai đứa đang nói chuyện gì, mà có vẻ bí mật thế ?” Bà Thu Hồng dịu dàng hỏi Thu Cúc và Thu Phương.

“Dạ, không có chuyện gì đâu ạ.” Thu Cúc và Thu Phương đồng thanh nói.

Bà Thu Hồng buồn cười. Dù biết con gái và cô bạn thân đang giấu mình chuyện gì đó, nhưng bà cũng không ép hai đứa phải nói ra. Bà hiểu bọn trẻ không phải chuyện gì cũng nói với cha mẹ.

Thiên Vũ lẳng lắnh nhìn Thu Cúc, không lên tiếng nói gì. Hắnh đang lo lắng, đang bồn chồn trong dạ.

Thu Cúc là người con gái đầu tiên khiến hắnh muốn tiếp cận, muốn tìm hiểu và gặp gỡ. Từng ngày trôi qua đi, hình bóng Thu Cúc đã dần in đậm trong tim.

Thu Cúc ngược mắt nhìn Thiên Vũ, trên môi nở một nụ cười tươi như hoa nở.

Thiên Vũ ngáy ngáy cả người, bắt giắ che miệng, mặt hơi ửng đỏ.

Bà Thu Hồng và Thu Phương liếc mắt nhìn nhau, cả hai trao đổi nhưng tia nhìn đầy ẩn ý.

Bên ngoài khung cửa sổ, nắng đã lên cao.

26. Chương 25

Buổi chiều, Tuấn Nam hẹn gặp Thiên Vũ tại một nhà hàng khá sang trọng, có một cái tên khá nữ tính là Mỹ Duyên.

Đúng hai giờ chiều, Thiên Vũ đi xe máy đến quán Mỹ Duyên.

Tuấn Nam tiện đường đi làm nên đến trước khoảng 10 phút.

Thiên Vũ một tay đút vào túi quần, một tay buông thông tự nhiên, sải những bước chân dài đến chiếc bàn giữa quán, nơi mà Tuấn Nam đã ngồi đợi sẵn.

Thiên Vũ vẫn mặc một bộ quần áo màu trắng quen thuộc, mái tóc màu vàng nhạt tỏa xòa trước trán, khuôn mặt thon dài lạnh như băng.

Tiếng giày thể thao khua rộn rã trên nền gạch men, mùi bạc hà lan tỏa trong không khí theo từng bước chân đi. Nhìn Thiên Vũ trông giống như một siêu mẫu đang quần cáo một loại nước hoa sang trọng và cao cấp.

Thực khách trong quán kinh ngạc và sửng sốt khi thấy hai mỹ nam đột nhiên xuất hiện cùng một lúc, hơn nữa họ còn ngồi chung một bàn.

Họ đưa nhau bình phẩm và so sánh xem trong hai người, ai trông đẹp trai và phong độ hơn.

“Uống gì ?” Tuấn Nam cộc lốc hỏi Thiên Vũ.

“Nước khoáng !” Thiên Vũ lạnh lùng trả lời.

“Phục vụ ! Lấy cho cậu này một chai nước khoáng !” Tuấn Nam cao giọng gọi một phục vụ nam.

Tất cả mọi người ngồi trong quán, đều dừng làm việc riêng, để nhìn và lắng tai nghe hai mỹ nam nói chuyện với nhau. Họ đều tò mò muốn biết mối quan hệ của hai người này là gì ? Họ có phải là anh em họ không, mà sao trông họ có những nét tương tự nhau như thế ?

Phục vụ nam nhanh chóng bưng một chai nước khoáng ướp lạnh và một cái ly sạch cho Thiên Vũ.

Nhìn hai người này đâu đến nỗi quá nghèo khó. Tại sao họ không gọi bia, hay rượu ngoại để uống, mà chỉ gọi nước khoáng ?

Anh phục vụ và mọi người xung quanh không hiểu trong đầu Thiên Vũ đang nghĩ gì nữa.

Anh phục vụ định mở nắp chai và chất nước khoáng ra ly cho Thiên Vũ. Hắn lạnh lùng bảo: “Đi !”

Bị ánh mắt lạnh như băng và vô cảm của Thiên Vũ chiếu rọi, anh phục vụ toát mồ hôi lạnh, ba chân bốn cẳng vội rút lui.

Tuấn Nam vừa uống cà phê, vừa nheo mắt nhìn cậu em họ.

Thiên Vũ cẩn thận mở nắp chai nước khoáng, rồi chất ra ly.

Hành động tao nhã giống như là đang chất rượu ngoại ra ly của Thiên Vũ, khiến mọi người xung quanh lại được một phen trầm trồ khen ngợi.

Thiên Vũ nhấp từng ngụm nước nhỏ, mắt nhìn Tuấn Nam. Thiên Vũ đang chờ đợi Tuấn Nam nói ra mục đích của cuộc gặp gỡ ngày hôm nay.

Tuấn Nam hiểu tính cách ít nói và kiệm lời của Thiên Vũ, nên không hy vọng là có thể cạy được miệng Thiên Vũ nói ra câu gì trước.

“Cậu và Thu Cúc quen biết nhau ?” Tuấn Nam trầm giọng hỏi Thiên Vũ. Hắn đang trong tư thế sẵn sàng chiến đấu và tranh giành tài sản.

“Đúng.” Thiên Vũ đặt ly nước xuống bàn, thấy Tuấn Nam là một con người vô vị và chán ngắt. Nếu không phải vì nể tình hắn là anh họ, hơn nữa cũng muốn một lần giải quyết dứt khoát mối quan hệ dây mơ để má giữa Thu Cúc và Tuấn Nam, thì hắn nhất định sẽ không nhận lời đến đây.

“Cậu muốn tranh giành quyền thừa kế với tôi ?” Tuấn Nam sắc lạnh hỏi Thiên Vũ. Bây giờ hắn đã hoàn toàn mất đi vẻ bề ngoài phong nhã và lịch thiệp của mình.

Thiên Vũ nhếch mép, cười nhạt. Ngay từ khi còn nhỏ, hắn đã không có hứng thú với chiếc ghế chủ tịch của nhà họ Lâm.

“Anh giữ lấy tài sản của anh. Còn tôi giữ lấy Thu Cúc.” Thiên Vũ nhìn thẳng vào mắt Tuấn Nam, nói thật chậm để cho Tuấn Nam nghe cho rõ.

“Cậu không cần tài sản ?” Tuấn Nam không dám tin vào lỗ tai mình.

“Không cần.” Thiên Vũ lạnh lùng đáp, thanh âm đã lạnh đi vài phần.

“Cậu muốn có được Thu Cúc ?”

“Đúng.” Thiên Vũ nhìn mức nước trong ly. Thấy đã vơi đi gần nửa, hắn cắn thật chặt thêm ra ly.

Tuấn Nam ngồi đông cứng trên ghế, mắt mờ mịt nhìn Thiên Vũ. Ly cà phê trên tay sóng sánh suýt đổ. Trước khi đến đây, hắn cho rằng sẽ có một cuộc chiến nổ ra giữa hai anh em, nhưng không ngờ lại kết thúc trong thầm lặng.

Có thật là Thiên Vũ không cần tài sản, mà chỉ cần Thu Cúc không ? Hay là Thiên Vũ chỉ nói ngoài miệng như thế để lừa hắn thôi ?

“Anh không tin ?” Thiên Vũ nhàn nhạt hỏi. Hắn có thể nhìn thấu tâm tư của Tuấn Nam.

“Không.” Tuấn Nam đáp một cách thẳng thắn. Là một người đa nghi, từ nhỏ đã muốn vươn lên bằng mọi giá, quyết tâm phải ngồi vào chiếc ghế chủ tịch của nhà họ Lâm bằng được. Hắn làm sao có thể tin Thiên Vũ chỉ bằng một vài ba câu nói.

“Cần tôi viết giấy từ bỏ quyền thừa kế không ?” Thiên Vũ nghiêm túc nhìn Tuấn Nam.

Tuấn Nam giật mình, kinh hãi, mở to mắt nhìn Thiên Vũ.

Thiên Vũ là một người cẩn trọng, làm việc gì cũng suy trước tính sau. Một khi đã quyết định điều gì, thì sẽ không bao giờ thay đổi. Xem ra Thiên Vũ thật lòng thích Thu Cúc. Đây không phải là một trò chơi, cũng không phải vì tài sản của nhà họ Lâm.

Cậu không hối hận vì lựa chọn của mình ?” Tuấn Nam khàn giọng hỏi Thiên Vũ. Hắn thấy ghen tị với tính cách của Thiên Vũ, ghen tị với may mắn của Thiên Vũ khi không phải sống trong dằn vặt như hắn.

“Không. Thứ mà tôi cần không phải là tài sản, mà là cô ấy.” Thiên Vũ bình thản đáp, mắt lạnh lẽo nhìn Tuấn Nam. Trong đôi mắt xanh biếc như ngọc bích xuất hiện nhiều tia nhìn thương hại.

“.....” Tuấn Nam ngồi đông cứng trên ghế. Tự thấy bản thân mình hoàn toàn là một kẻ thua cuộc. Lấy được quyền thừa kế một cách quá dễ dàng, không khiến hắn vui vẻ và hạnh phúc, mà ngược lại hắn thấy mất mát và tổn thương.

“Tôi đã viết giấy từ bỏ quyền thừa kế cho anh rồi.” Thiên Vũ xoay xoay ly nước lọc trên bàn, đều giọng bảo Tuấn Nam: “Tôi sẽ kí tên, nếu anh đồng ý làm cho tôi một chuyện.”

Tuấn Nam mờ mịt nhìn Thiên Vũ. Hắn không muốn nghe điều kiện mà Thiên Vũ sắp nói ra. Nhưng hắn không thể mở miệng ngăn cản Thiên Vũ. Hắn thấy mình không có quyền nói gì cả.

“Tôi muốn anh tránh xa Thu Cúc ra. Tôi không muốn anh lợi dụng và làm tổn thương cô ấy.” Thiên Vũ gằn giọng, trừng mắt cảnh cáo và đe dọa Tuấn Nam. Lúc này, Thiên Vũ đã biến thành một thiên thần trong đôi cánh màu trắng, thề sẽ bảo vệ người con gái mình yêu bằng mọi giá.

Nói xong, Thiên Vũ đứng dậy.

“Cậu đang đùa tôi đúng không ?” Tuấn Nam cười, một nụ cười còn khó coi hơn cả khi trông thấy hắn khóc: “Làm sao cậu có thể từ bỏ tất cả chỉ vì một cô gái ?”

“Anh tin hay không thì tùy. Tôi không bắt ép anh phải tin tưởng tôi.” Tuấn Nam đút hai tay vào túi quần, lạnh lùng bảo Tuấn Nam: “Đối với tôi, cô ấy quan trọng hơn tiền bạc và quyền lực.”

Thiên Vũ xoay người bước đi. Từng bước từng bước, hình bóng cao cao đi xa dần.

Tuấn Nam ngồi chết lặng trên ghế, mắt nhìn vào khoảng không trước mặt. Hắn thấy mình đã thua một cách thảm hại, thua hoàn toàn rồi.

Cách hai chiếc bàn, một người đàn ông trung niên, mặc áo khoác màu trắng bạc, ngồi quay lưng với Tuấn Nam. Ông ta đã nghe trọn cuộc nói chuyện giữa hai anh em nhà họ Lâm. Máy ghi âm được giấu trong túi áo vừa mới được ấn nút tắt. Chiều tối nay, ông Lâm Phong sẽ nhận được đoạn băng ghi âm này.

.....

Rời nhà hàng Mỹ Duyên, Tuấn Nam phóng xe như bay trên đường. Hắn đang lưỡng lự giữa hai lựa chọn. Một là hắn sẽ đồng ý với yêu cầu của Thiên Vũ, sẽ tránh xa Thu Cúc và được thừa hưởng trọn vẹn tài sản nhà họ Lâm. Hai là hắn sẽ phải khiến Thu Cúc yêu mình, đồng ý kết hôn trong thời gian sớm nhất, đồng thời sẽ phải chịu sự cạnh tranh lớn từ phía Thiên Vũ.

Nhớ đến nụ cười tủm tỉm một mình và khuôn mặt ửng hồng của Thu Cúc sáng nay. Tuấn Nam biết, Thu Cúc đã có tình cảm với Thiên Vũ. Hắn mặc dù là người đến trước, nhưng lại là người thứ ba xen vào mối tình giữa Thiên Vũ và Thu Cúc.

Tuấn Nam thấy thẹn với Thiên Vũ. Hắn không thanh cao được như Thiên Vũ, cũng không thể từ bỏ mọi thứ vì người con gái mà mình yêu.

Vừa lái xe vừa nghĩ ngợi, đến khi giật mình tỉnh lại, Tuấn Nam đã thấy mình lái xe vào tầng hầm để xe của tòa cao ốc Minh Thị.

Tắt máy xe, tháo nút khóa an toàn, Tuấn Nam mệt mỏi dựa người ra sau ghế, tay bóp thái dương.

“Có lẽ mình nên đồng ý với yêu cầu của Thiên Vũ. Chẳng phải mình luôn tính toán làm sao có thể nhanh chóng ly hôn với Thu Cúc khi phải nghe lời ông nội, kết hôn với cô ấy trong hai năm là gì ? Hơn nữa người con gái mà mình yêu là Trịnh Mỹ Dung. Chỉ có cô ấy mới xứng đáng làm vợ của mình.”

Càng nghĩ Tuấn Nam càng thấy đúng. Tâm trạng nhờ thế cũng đã khá hơn nhiều.

Mở cửa xe ô tô, gượng gạo nở một nụ cười để lấy lại tự chủ, Tuấn Nam muốn thông báo tin vui này cho Mỹ Dung biết. Tưởng tượng đến khuôn mặt tươi cười, hành động phấn khích reo lên sung sướng và những nụ hôn như mưa lên mặt mình của Mỹ Dung. Tuấn Nam hoàn toàn vứt bỏ những đắn đo và băn khoăn ra khỏi đầu.

Bước vào thang máy, Tuấn Nam ấn nút lên lầu năm.

“Anh là bạn trai của cô Trịnh Mỹ Dung đúng không ?” Một cô gái hơn 20 tuổi, khá xinh xắn cười hỏi Tuấn Nam.

“Đúng, cô là ...?” Tuấn Nam liếc mắt nhìn cô gái.

“Em là người sống cùng tầng năm với cô Mỹ Dung.” Cô gái tươi cười trả lời Tuấn Nam.

Hai năm nay, ngày nào cô gái cũng đứng từ xa len lút nhìn ngắm Tuấn Nam. Lúc nào cũng ao ước có ngày được bắt chuyện và chào hỏi vài câu với Tuấn Nam. Mặc dù biết rằng bản thân mình không thể so sánh được với Trịnh Mỹ Dung, nhưng vẫn không nén được lòng ước ao và ngưỡng mộ.

Cô gái thấy Tuấn Nam là một người yêu hết sức hoàn hảo và chu đáo. Tuấn Nam toàn tâm toàn ý yêu Trịnh Mỹ Dung, nhưng cô ta lại mèo mả gà đồng với hết chàng trai này đến chàng trai khác.

Không thể chịu đựng hơn được nữa, cô gái quyết tâm hôm nay nhân cơ hội gặp mặt hiếm có này sẽ nói cho Tuấn Nam biết sự thật về Trịnh Mỹ Dung.

“Lúc này em thấy chị Dung hôn một chàng thanh niên trẻ trong thang máy. Không biết có phải là bạn trai mới của chị ấy hay không ?” Cô gái vẫn giữ nụ cười trên môi, chớp mắt nhìn Tuấn Nam.

Tuấn Nam giật nảy mình, dòng máu trong cơ thể như đông cứng cả lại.

“Em vừa nói gì ?” Tuấn Nam sáng giọng hỏi.

“Em nói là lúc này em thấy chị Mỹ Dung hôn một chàng trai lạ mặt trong thang máy.” Cô gái dù biết làm thế này là không hay, nhưng để giúp Tuấn Nam sớm nhận ra bộ mặt thật của Trịnh Mỹ Dung, đành phải biến thành một kẻ chuyên đi ngồi lê đôi mách.

Tuấn Nam vuốt mặt, cổ trắn tỉnh lại tinh thần.

“Em đừng đùa !” Tuấn Nam gượng gạo nở một nụ cười.

“Sao anh không tự mở cửa phòng của cô ấy và vào kiểm tra xem sao ?” Cô gái tốt bụng gợi ý.

Khi cánh cửa thang máy mở ra, cô gái nhanh chân bước ra ngoài và đi thẳng.

Tuấn Nam mấy gần một phút mới loạng choạng bước ra cửa thang máy. Hắn không muốn tin những lời mà cô gái lạ mặt kia vừa nói là sự thật. Nhưng mà nhờ đâu tất cả đều là sự thật thì sao ?

Tuấn Nam cố nhớ lại những hành động và biểu hiện lạ lùng của Trịnh Mỹ Dung hơn bốn năm nay. Nhớ đến đâu, hắn thấy mình đã bỏ qua quá nhiều nghi vấn, bỏ qua quá nhiều chi tiết quan trọng.

Đến cửa phòng căn hộ của Trịnh Mỹ Dung, Tuấn Nam dơ tay định gõ cửa. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, hắn quyết định dùng chìa khóa riêng để mở cửa.

“Sao anh không tự mở cửa phòng của cô ấy và vào kiểm tra xem sao ?”

Lời nói của cô gái kia vẫn còn văng vẳng bên tai hắn. Bình thường hắn sẽ không tin mấy lời nói bằng quơ của người khác, nhưng hôm nay tâm trạng hắn không vui. Cảm giác thất bại và mất mát đang hành hạ tâm trí và tinh thần. Hắn không còn tin tưởng bất cứ một ai nữa.

Đút chìa khóa và ổ khóa, Tuấn Nam vặn nhẹ.

“Cạch !” Cánh cửa hé mở.

Tuấn Nam cởi giày, đi chân đeo bít tất màu trắng vào nhà.

Trong phòng ngủ vọng ra những âm thanh quen thuộc đến nỗi, Tuấn Nam thấy sờn hết gai ốc, cổ họng muốn nôn hết tất cả thức ăn ra ngoài.

Đã bao lâu rồi, người con gái mà hắn hết mực tin tưởng và yêu thật lòng, cùng ngủ với những người đàn ông khác trên chính chiếc giường mà hắn tưởng rằng, chỉ có mình hắn mới có diễm phúc ấy ?

Tuấn Nam đứng chôn chân giữa phòng khách, cơ thể bị dán chặt xuống sàn nhà. Mặc dù có mong muốn mãnh liệt là nhanh chóng chạy ra khỏi đây, không muốn tin mình bị Trịnh Mỹ Dung phản bội từ rất lâu là sự thật, nhưng mà tai và mắt của hắn không có lừa hắn.

Trên giường, Trịnh Mỹ Dung và một chàng trai trẻ có khuôn mặt baby, mái tóc màu vàng nhạt đang quấn quýt ôm chặt lấy nhau, triển miên trong những nụ hôn thật dài.

Hình bóng cao cao của Tuấn Nam che khuất đi ánh sáng của căn phòng, khiến cho hai kẻ gian phu dâm phụ trên giường giật mình, ngược mắt nhìn.

Giây phút nhìn thấy Tuấn Nam xuất hiện trước cửa phòng ngủ một cách xuất quỷ nhập thần. Mặt Trịnh Mỹ Dung thoáng chốc trắng nhợt như xác chết, cơ thể đông cứng, suy nghĩ hỗn loạn, bao nhiêu ngón từ lừa dối mà cô ta tích trữ sẵn trong đầu hơn bốn năm nay đều tan biến. Bây giờ cô ta hiện ra bộ mặt thật là một người đàn bà lẳng lơ.

Người thanh niên trẻ, không biết Tuấn Nam là người yêu của Mỹ Dung, đã vênh váo quát: “Tên kia ! Tại sao lại tự tiện xông vào phòng ngủ của người khác như thế hả ? Có tin tôi gọi cảnh sát bắt người không ?”

Tuấn Nam kinh tởm nhìn Trịnh Mỹ Dung. Hắn vẫn luôn cho rằng, người con gái mà hắn yêu là một cô gái thanh cao, luôn nghĩ cho hắn, nên mới bày mưu tính kế và giục hắn nhanh chóng tìm đủ mọi cách lấy bằng được Thu Cúc. Nhưng hóa ra, thứ mà cô ta cần không phải là tình cảm của hắn, mà là tiền và địa vị.

Tuấn Nam chưa bao giờ thấy chán ghét bản thân mình như lúc này. Hắn thật sự rất ghen tị với tình yêu của Thiên Vũ dành cho Thu Cúc.

Tuấn Nam nghiêng rằng, mắt rực lửa hận, dơ nắm đấm lên cao. Hắn rất muốn đấm vỡ mặt thằng oắt con có khuôn mặt baby kia, muốn tát thẳng vào mặt người phụ nữ đã nhấn tâm giẫm đạp lên trái tim hắn. Nhưng mà nghĩ kỹ lại, hắn thấy mình không đáng phải làm như thế.

Đánh để làm gì ? Đánh để cho ta hả hê vì đã khiến hắn đau khổ và tổn thương sao ? Hắn đâu phải là một kẻ yếu đuối và nhu nhược như thế.

Tuấn Nam phất tay, xoay người bỏ đi.

Từ trên giường Mỹ Dung khoác tạm chiếc áo ngủ mỏng manh làm bằng lụa, chân trần chạy ra phòng khách, miệng hốt hoảng gọi to: “Anh Nam ! Anh Nam !”

truyện này đang được đăng tải tại : kênh truyện

Cô ta ôm chặt lấy Tuấn Nam từ phía sau, miệng ngọt ngào, nước mắt như mưa: “Anh Nam ! Anh Nam ! Xin anh đừng bỏ em ! Tất cả chỉ là sai lầm nhất thời thôi.”

Tuấn Nam cười nhạt, gỡ từng ngón tay của Mỹ Dung ra khỏi eo.

“Đủ rồi ! Chúng ta kết thúc ở đây đi !” Tuấn Nam nhạt nhẽo bảo Mỹ Dung. Hắn kinh tởm không muốn quay lại nhìn khuôn mặt giả tạo của cô ta.

“Anh Nam !” Mỹ Dung vòng ra phía trước, cố ôm lấy Tuấn Nam: “Anh tha thứ cho em đi ! Là do...do...”

“Cô muốn nói là do tên oắt con kia dụ dỗ cô chứ gì ? Hay là do cậu ta ép buộc cô ?” Tuấn Nam nhếch mép cười nhạt, trào phúng hỏi Mỹ Dung: “Cô đừng đóng kịch nữa. Tôi đã chán, không muốn trở thành một con rối cho cô chơi đùa nữa rồi.”

Tuấn Nam thô lỗ đẩy Mỹ Dung ra, bước chân hướng về phía cửa.

“Anh định bỏ tôi, để cưới con bé Thu Cúc chứ gì ?” Trịnh Mỹ Dung tức tối, gào lên. Cô ta đã khổ tâm, tìm đủ mọi cách quyến rũ Tuấn Nam. Cô ta làm sao có thể để cho Tuấn Nam bỏ đi dễ dàng như thế được. Hơn nữa, lần này người bị đá lại chính là cô ta.

“.....!” Tuấn Nam khinh bỉ không buồn đáp.

Xỏ giày vào chân, Tuấn Nam nhẹ nhàng khép cánh cửa phòng lại.

Hành động của Tuấn Nam, khiến cho Trịnh Mỹ Dung trợn mắt há mồm. Một chàng trai bắt gặp hình ảnh cô người yêu của mình đang mây mưa với một chàng trai khác ở trên giường, liệu còn đủ bình tĩnh để khép cửa không gây ra một tiếng động như Tuấn Nam không ?

CÒN TIẾP

27. Chương 26

Năm giờ chiều Thu Cúc từ bệnh viện trở về căn hộ 106, trên tầng sáu, tòa cao ốc Cao Phong. Thu Cúc muốn về tắm rửa, thay quần áo và nấu bữa tối.

Biết Tuấn Nam đi làm về muộn, Thu Cúc đã cẩn thận ghi một tờ giấy màu vàng nhạt dán lên cánh cửa tủ lạnh giống như chiều tối hôm qua.

Yên tâm là mình đã hoàn thành xong trách nhiệm của một người giúp việc, Thu Cúc nhanh chóng đeo quai túi xách vào vai, tay xách túi bóng xếp đựng thức ăn và trái cây.

Đóng cửa phòng, Thu Cúc đi trên hành lang của lầu sáu.

Thu Cúc gặp bà cụ hơn 70 tuổi hai hôm trước.

Bà cụ vẫn nhớ rõ mặt mũi Thu Cúc, nên vui vẻ chào hỏi: “Chào cháu !”

“Dạ, chào bà.” Thu Cúc đỡ bà cụ: “Bà định đi đâu ạ ?”

“Bà đi dạo quanh ở đây cho giãn gân cốt.”

Thu Cúc mỉm cười, gãi đầu nói: “Nếu thế, cháu đi trước đây ạ.”

“Ừ, cháu đi đi.” Bà cụ thân thiện, nheo mắt hiền từ nhìn Thu Cúc.

Thu Cúc vẫy tay chào bà cụ, chân chạy nhanh vào thang máy.

.....

Đến trạm xe buýt quen thuộc, Thu Cúc kinh ngạc mở to mắt, khi thấy Thiên Vũ đang đứng chờ mình.

“Anh...anh...” Thu Cúc lắp bắp, không dám tin vào mắt mình: “Tại sao anh lại ở đây ? Em tưởng chiều nay anh bận ?”

Khóe môi Thiên Vũ cong lên thành một nụ cười nhẹ, khuôn mặt bừng sáng. Lúc này cô bé đã gọi mình là ‘anh’ và xưng là ‘em’ đúng không ?

Thu Cúc đỏ bừng mặt, tròn xoe mắt nhìn Thiên Vũ, trái tim đang chơi điệu Valse trong lồng ngực. Quen biết hơn một tuần, hàng ngày được Thiên Vũ đưa đón, nhưng Thu Cúc vẫn chưa lần nào thật sự ngấm kĩ khuôn mặt của Thiên Vũ.

Nụ cười của Thiên Vũ thật đẹp, thật chói sáng.

Thu Cúc nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Thiên Vũ chạm nhẹ vào gò má trắng xanh của Thu Cúc.

Thu Cúc nín thở. Sự động chạm của Thiên Vũ, khiến Thu Cúc thấy có một luồng điện chạy dọc từ chân lên đến tận đỉnh đầu. Hình ảnh của hai người lúc này hết sức kì quái.

Thiên Vũ cúi xuống, chạm nhẹ vào môi Thu Cúc.

Mặt Thu Cúc đỏ bừng như gấc chín, người mềm nhũn, trái tim có hàng trăm hàng nghìn con nai con đang chạy loạn.

Người đi đường trên vỉa hè, đều bị hình ảnh của hai người cuốn hút.

Một chàng trai cao hơn 1m7, mặc toàn màu trắng, mái tóc màu vàng nhạt, đang hôn một cô gái ăn mặc như tomboy, mái tóc tím buộc lệch sang một bên, cao 1m55. Phải chăng đây là câu chuyện tình yêu trong cổ tích ?

Mười giờ đêm, Tuấn Nam loạng choạng rời khỏi bar Queen. Hắn đã đến đây từ lúc năm giờ chiều. Gặp quá nhiều chuyện xảy ra vào ngày hôm nay, hắn đã tìm tới quán bar uống rượu để giải sầu.

Liêu xiêu đi trên vỉa hè, Tuấn Nam bước thấp bước cao. Quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bù, người nồng nặc mùi rượu. Giờ trông hắn chẳng khác gì một tên bụi đời, lúc nào cũng say xỉn.

Hàng cây trong ánh sáng lơ mơ của bóng đèn điện, tạo nên những hình thù kì quái. Vỉa hè nhấp nhô lên xuống. Trong lòng đường, mọi người đi qua đi lại, tấp nập đông như trẩy hội.

Đầu óc nửa tỉnh nửa say, Tuấn Nam mắt mờ mịt nhìn dòng người đi qua đi lại, nhìn những bảng hiệu điện tử lấp lánh đầy đủ sắc màu. Tiếng giao bán hàng của mấy gánh hàng rong. Tiếng loa xập xình phát ra từ mấy quán bán quần áo ven đường. Tất cả những âm thanh đó đều lọt vào tai Tuấn Nam.

Hắn thấy mình thật lạc lõng, thật bơ vơ. Đã bao lâu rồi, hắn đã bỏ quên cuộc sống xung quanh mình ? Lúc nào hắn cũng chỉ lo nhanh chóng leo lên vị trí cao nhất.

Đứng ngẩn phố xá một lúc, Tuấn Nam lại đi tiếp.

Rượu càng lúc càng ngấm sâu vào cơ thể, cơn buồn ngủ kéo về như thác lũ. Tuấn Nam không còn điều khiển được bước chân của mình nữa. Ngay lúc này, Tuấn Nam chỉ muốn ngủ.

Đang đi Tuấn Nam đã va vào một cô gái đi ngược chiều.

“Rầm !”, “Phịch !”, “Ui da !” Ba âm thanh vang lên cùng một lúc.

Cú va không nhẹ nên cả Tuấn Nam và cô gái kia đều thấy xây xẩm hết mặt mày, mông va đau điếng vào nền gạch.

“Anh kia ! Anh đi như thế hả ? Còn không mau xin lỗi người ta đi ?” Cô gái bực tức hét âm lên, thanh âm trong trẻo dễ nghe.

Tuấn Nam nhặt áo vét nằm trên đất, chống tay đứng dậy.

“Ồn quá !” Tuấn Nam nạt nộ: “Cô có thể nói nhỏ được không ?”

“A...” Cô gái kích động kêu còn to hơn cả lúc này, tay chỉ vào mặt Tuấn Nam.

Tuấn Nam cố mở to mắt nhìn cô gái cho rõ. Đầu mù mờ không hiểu vì lí do gì mà cô gái lạ mặt này lại kích động kêu to như thế ?

“Anh Nam ! Là anh hả ?” Người con gái va vào Tuấn Nam không là ai khác, chính là Thu Phương.

“Cô là....?” Tuấn Nam bóp chán, cơn buồn ngủ đã lên đến đỉnh điểm. Hắn không còn chịu đựng thêm được nữa.

Tuấn Nam loạng choạng, người lao về phía Thu Phương đang đứng.

Cơ thể nhỏ bé của Thu Phương bị cơ thể cao lớn của Tuấn Nam dồn xuống. Thu Phương suýt chút nữa ngã phịch xuống đất lần thứ hai.

“Này....này....!” Thu Phương đỏ bừng mặt, lúng túng khó xử, không biết phải làm sao mới đúng.

Dù...dù mình có thích anh ấy đi chăng nữa, nhưng...nhưng mà kiểu ôm nhau trên vỉa hè trong bóng tối thế này cũng quá mãnh liệt đi.

Lay mãi mà Tuấn Nam không tỉnh ngủ, không còn cách nào khác, Thu Phương đành vẫy tay gọi một chiếc xe tắc xi.

Nhờ anh tài xế đỡ một tay, Thu Phương mới dìu được Tuấn Nam vào xe tắc xi.

“Em muốn về đâu ?” Thấy đã đi được một đoạn gần 100 mét, mà Thu Phương vẫn chưa nói ra nơi cần đến, anh tài xế hỏi.

Thu Phương ngượng ngùng cúi đầu nhìn Tuấn Nam đang gối đầu lên đùi mình ngủ.

“Anh làm ơn đưa em về tòa cao ốc Cao Phong.” Thu Phương đã từng nghe Thu Cúc kể rất nhiều lần nên biết Tuấn Nam sống ở lầu bao nhiêu và số phòng nào.

Đi xe tắc xi mất hơn 10 phút, Thu Phương và Tuấn Nam mới về đến cổng tòa cao ốc Cao Phong.

Trả tiền cho tài xế xong, Thu Phương khổ sở cố gắng dìu Tuấn Nam đang nửa tỉnh nửa say đi vào trong tiền sảnh.

Cũng may đi bằng thang máy lên lầu sáu, nên Thu Phương không tốn quá nhiều sức lực.

Dìu Tuấn Nam đến cánh cửa phòng lầu sáu, Thu Phương quẹt mồ hôi trán, thở phì phò: “Anh Nam ! Anh Nam ! Chìa khóa đâu ?”

Tuấn Nam nửa tỉnh nửa say trả lời: “Trong túi áo.”

Thu Phương vội thò tay vào túi áo vét của Tuấn Nam.

Tìm được chùm chìa khóa, Thu Phương phải thử ba, bốn lần mới đúng chìa khóa mở căn phòng 106.

Thu Phương nhìn lướt qua đồ đạc sang trọng và đắt tiền trong phòng khách, ngó nghiêng xung quanh tìm xem phòng ngủ ở chỗ nào.

Sức nặng trên cơ thể Tuấn Nam hầu như dồn tất cả lên đôi vai nhỏ gầy của Thu Phương.

Thu Phương khóc không ra nước mắt, lòng thầm cầu nguyện nhanh chóng đưa được Tuấn Nam vào phòng ngủ và chuồn ra khỏi đây. Cô nam quả nữ ở trong cùng một căn nhà, không an toàn một chút nào. Hơn nữa, hiện giờ Tuấn Nam lại say bí tỉ.

Loay hoay mất gần mười phút, Thu Phương mới dìu được Tuấn Nam vào phòng ngủ.

Vừa mới dìu Tuấn Nam nằm xuống giường, chưa kịp lau mồ hôi trán và mỉm cười nhẹ nhõm thì....

Có bao nhiêu thức ăn và rượu trong dạ dày, Tuấn Nam đều phun hết cả ra chăn chiếu và quần áo mặc trên người.

“Trời ạ !” Thu Phương nhảy dựng lên.

Nôn xong, Tuấn Nam vô tư lăn ra ngủ. Hoàn toàn không hiểu cụm từ: “bẩn” và “mất vệ sinh” có nghĩa là gì.

Thu Phương rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Nửa muốn bỏ đi. Nửa lại muốn ở lại chăm sóc cho Tuấn Nam. Cuối cùng lòng thương người trong Thu Phương thắng.

Thu Phương dùng kẹp bịt chặt mũi. Tay cởi cúc áo sơ mi. Bao nhiêu ý nghĩ ngọt ngào và tốt đẹp đều bị uế vật mà Tuấn Nam nôn ra, làm cho tan biết hết cả.

Cởi áo xong, Thu Phương mò xuống cúc quần.

“A...a...a...a...” Thu Phương vội rút tay lại như đĩa phải vôi.

“Trời ạ ! Con đang làm gì thế này ?” Thu Phương ôm lấy hai gò má nóng như lửa.

Nhảy xuống giường, Thu Phương bước ra cửa, quyết tâm bỏ đi.

“Nhưng mà không được ! Anh ấy đang say rượu. Chăn chiếu, quần áo đều bị bẩn, cần phải thay. Nếu mình mà bỏ đi bây giờ lấy ai chăm sóc cho anh ấy. Chẳng lẽ mình gọi điện cho Thu Cúc ?” Càng nghĩ Thu Phương càng thấy không ổn.

Thở dài, Thu Phương quay lại tiếp tục công việc đang làm dang dở.

Hơn 12 giờ đêm, Thu Phương mới làm xong một đồng công việc không tên.

Nhìn chăn chiếu, vỏ gối, mền, ga trải giường và quần áo, được giặt sạch sẽ và phơi trên sào gần ban công. Thu Phương quệt mồ hôi trán, vỗ ngực thở phà phò.

Đi vào phòng ngủ, thấy Tuấn Nam đang ngủ yên ổn trên giường, Thu Phương bước lại gần, tay đặt lên trán Tuấn Nam.

Đột nhiên, Tuấn Nam mở mắt, mờ mờ ảo ảo nhìn khuôn mặt trái xoan của Thu Phương.

Thu Phương giật mình, vội rút tay lại, gương gào nở một nụ cười: “Anh đã tỉnh rồi ?”

Tuấn Nam chăm chú nhìn nụ cười vô ưu và trong sáng của Thu Phương, nhìn đôi mắt hơi cong màu hồng nhạt.

“Nếu anh đã tỉnh rồi, thì tôi phải đi về đây. Cũng đã khuya lắm rồi.”

Thu Phương vừa xoay người, chưa kịp bước đi, bỗng...

Tuấn Nam ngồi bật dậy, nắm tay lôi giật Thu Phương lại.

Thu Phương ngã nhào vào lòng Tuấn Nam. Còn chưa kịp hiểu chuyện gì, cũng chưa hét lên được tiếng nào, miệng đã bị Tuấn Nam bịt kín bằng nụ hôn cuồng bạo.

Thu Phương trợn tròn mắt, cơ thể cứng ngắc, tay chống vào ngực Tuấn Nam, cố gắng đẩy hấn ra.

Tuấn Nam đẩy Thu Phương ngã xuống giường, ngay lập tức nằm đè lên, cuồng bạo hôn, tay lần mò vào trong áo Thu Phương.

Thu Phương hốt hoảng la hét, đấm đá loạn xạ.

“Thật ồn !” Tuấn Nam cau mày, không thích Thu Phương la hét như thế.

Tuấn Nam nuốt hết tất cả tiếng hét của Thu Phương vào trong cổ họng, giữ chặt hai tay Thu Phương trên đỉnh đầu. Thu Phương bị Tuấn Nam hôn đến choáng váng, hôn đến không thể thở được, cơ thể mềm nhũn, hoàn toàn không thể chống cự được sức mạnh của một người đàn ông khỏe mạnh giống như Tuấn Nam.

Khi mọi chuyện đã đi quá xa, Thu Phương nửa mơ nửa tỉnh nghe Tuấn Nam gọi tên một người con gái xa lạ: Trịnh Mỹ Dung.

Thu Phương mím chặt môi, cay đắng khóc thầm lặng lẽ, hiểu rằng mình chỉ là vật thể thân của một người con gái khác.

28. Chương 27

Hơn 12 giờ đêm, Thu Cúc cùng Thiên Vũ ngồi trên ghế đá, dưới sân bệnh viện. Cả hai cùng ngắm bầu trời đêm, hít thở không khí trong lành và tận hưởng gió mát thỉnh thoảng thổi qua.

Bàn tay nhỏ bé của Thu Cúc nằm gọn trong tay Thiên Vũ. Thu Cúc không biết là mình mơ hay tỉnh nữa. Tất cả xảy ra quá nhanh.

“Em đang nghĩ gì thế ?” Thiên Vũ quay sang nhìn Thu Cúc.

“Không...không có gì cả...”Thu Cúc bẽn lẽn cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Thiên Vũ.

“Nếu em muốn nói gì, thì cứ nói ra. Em đừng để trong lòng.” Thiên Vũ không còn ăn nói cộc lốc và lạnh lùng với Thu Cúc nữa, mà đã nhẹ nhàng và từ tốn, giống như đang ru hồn Thu Cúc vào cõi mộng.

“Cũng..cũng đã khuya rồi. Sao...sao anh không về nhà ngủ đi ?”

“Em muốn anh đi ?” Thiên Vũ nhìn Thu Cúc bằng đôi mắt khó hiểu.

“Em... em không muốn anh bị mệt.” Thu Cúc xấu hổ đến mức, mặt đỏ như trứng tôm luộc.

Thiên Vũ mỉm cười, nụ cười đẹp như ánh trăng trong đêm rằm: “Em thật dễ thương.”

Thiên Vũ cúi xuống hôn Thu Cúc.

Thu Cúc nhắm mắt lại, tận hưởng nụ hôn dịu dàng, ngọt ngào và đắm say mà Thiên Vũ mang lại ình.

Trong ánh sáng mờ mờ ảo ảo của bóng đèn điện, và ánh trăng khuyết trên trời, bộ quần áo màu trắng của Thiên Vũ giống như một đôi cánh thiên thần.

.....

Gần một giờ đêm, Thu Cúc ngủ gật trên vai Thiên Vũ.

Thiên Vũ ôm lấy Thu Cúc vào lòng, đặt một nụ hôn trên trán và trên đỉnh đầu Thu Cúc.

Thu Cúc bây giờ thật ngoan, rất giống một con mèo nhỏ.

Ngồi một lúc, Thiên Vũ bế Thu Cúc lên lầu hai.

Nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng bệnh 12A, Thiên Vũ bế Thu Cúc vào trong.

Bà Thiên Hồng đang ngồi đọc sách. Ngủ cả một buổi chiều, và gần nửa buổi tối, nên bà không còn thấy buồn ngủ nữa.

Nhìn con gái đang ngủ say trong lòng Thiên Vũ, tâm trạng bà Thu Hồng rất phức tạp.

Thiên Vũ đặt Thu Cúc nằm trên một chiếc bệnh trống bên cạnh chiếc giường bà Thu Hồng đang nằm.

Thiên Vũ cẩn thận kéo mền đến ngang người Thu Cúc, chỉnh lại gối và chăn cho ngay ngắn.

Bà Thu Hồng ngồi quan sát Thiên Vũ chăm sóc cho con gái mình. Một nụ cười nhẹ nhõm và mãn nguyện nở trên môi. Người mẹ nào nào cũng mong con gái mình tìm được một người con trai yêu mình thật lòng.

“Con bé đã ngủ rồi ?” Bà Thu Hồng dịu dàng hỏi, mắt hiền từ nhìn Thiên Vũ.

“Vâng. Cô ấy đã ngủ say rồi.” Thiên Vũ lễ phép đáp.

“Cháu thích con gái cô chứ ?” Bà Thu Hồng thẳng thắn hỏi Thiên Vũ. Bà muốn biết tình cảm mà Thiên Vũ dành cho Thu Cúc là thật hay chỉ là ý nghĩ nhất thời.

“Cháu rất thích cô ấy.” Thiên Vũ nhìn vào mắt bà Thu Hồng, thành thật nói ra tình cảm trong lòng mình.

“Cháu chỉ thích nó nhất thời hay là?” Bà Thu Hồng bỏ dờ câu hỏi.

“Cháu sẽ thích cô ấy cho đến khi cháu chết.” Thiên Vũ đều giọng đáp, thanh âm không nhanh không chậm, không cao không thấp. Nhưng lại khiến cho bà Thu Hồng tin tưởng một cách kì lạ. Chỉ có những chàng trai có tính cách như thế này, mới mang lại hạnh phúc cho con gái bà.

Bà Thu Hồng mỉm cười. Bà không hỏi thêm Thiên Vũ câu hỏi gì nữa. Những gì mà Thiên Vũ nói, đã đủ để bà biết tình cảm mà Thiên Vũ dành cho con gái bà sâu sắc đến mức độ nào rồi.

Thiên Vũ lẳng lặng ngồi ngắm nhìn Thu Cúc say ngủ. Trong bóng tối, đôi mắt xanh biếc như ngọc bích rực sáng.

.....

Hơn 5 giờ sáng, Thu Cúc giật mình tỉnh dậy.

Vén gòn chăn sang một bên, che tay ngáp ngủ, vươn vai, Thu Cúc giật nảy mình, suýt chút nữa hét âm lên khi thấy Thiên Vũ đang nằm ngủ bên cạnh mình.

Này ! Đây không phải là mơ đấy chứ ? Tại sao anh ấy lại ngủ ở đây ? Hơn nữa.....

Thu Cúc đỏ mặt như gấc chín khi bắt gặp ánh mắt của mẹ.

“Chào...chào mẹ !”

Bà Thu Hồng mỉm cười: “Dậy rồi hả con gái ?”

“Ồ...dạ...” Thu Cúc luống cuống vội trèo xuống giường.

“Thiên Vũ chỉ vừa mới ngủ được mấy tiếng thôi.” Bà Thu Cúc nhìn Thiên Vũ bằng ánh mắt hiền từ. Trong lòng bà đã coi Thiên Vũ là con trai của mình.

“Tối...tối hôm qua con...con...” Thu Cúc ngượng chín người, lắp bắp không biết nói thế nào cho phải.

“Tối hôm qua con ngủ gật, đã được Thiên Vũ bế lên đây.” Bà Thu Hồng neho mắt nhìn khuôn mặt đỏ hồng của con gái.

“À...” Thu Cúc gãi đầu gãi tai, điệu bộ khổ sở và nhăn nhó.

Bà Thu Hồng phì cười. Khuôn mặt u buồn của bà đã lấy lại được sinh khí và sức sống.

Thu Cúc ngượng quá, không dám đứng nói chuyện thêm với bà Thu Hồng nữa. Chạy biến vào phòng vệ sĩ rộng gần 10 mét vuông bên cạnh, Thu Cúc đóng cửa lại.

.....

Sáu giờ sáng, Thiên Vũ tỉnh ngủ.

Nhìn Thu Hồng đang bón cháo cho bà Thu Hồng ăn, Thiên Vũ mỉm cười.

Thiên Vũ rất thích nhìn cảnh hai mẹ con Thu Cúc chăm sóc cho nhau. Thích nghe tiếng nói chuyện và tiếng cười đùa của Thu Cúc. Trong lòng của Thiên Vũ, Thu Cúc là một cô gái rất dễ thương và rất đáng yêu.

“Cháu đã tỉnh rồi ?” Bà Thu Hồng mỉm cười, chào Thiên Vũ.

Thu Cúc thấy câu nói này rất quen. Chẳng phải lúc nãy mẹ cũng hỏi mình câu này rồi sao ? Thu Cúc vỗ trán, miệng lẩm bẩm.

Thiên Vũ nhìn bà Thu Hồng, lại nhìn Thu Cúc. Khóe môi Thiên Vũ bắt giắc cong lên. Hẳn hiểu Thu Cúc đang nói lảm bảm gì ở trong miệng. Từ lúc làm quen với mẹ con Thu Cúc và Thu Phương, Thiên Vũ đã hiểu thêm nhiều điều về cuộc sống.

Mở cửa phòng vệ sinh, Thiên Vũ vịn vôi nước, rửa tay và rửa mặt.

Bên ngoài, mẹ con Thu Hồng đang nói chuyện với nhau. Tiếng nói chuyện của họ vọng vào trong phòng vệ sinh, lọt vào tai Thiên Vũ.

29. Chương 28

Gần bảy giờ sáng, Tuấn Nam mệt mỏi mở mắt. Đầu đau như búa bổ, cổ họng khô khốc, muốn uống một cốc nước mát.

Bóp thái dương, Tuấn Nam nhăn mặt nhíu mày, thở ra một hơi thật dài. Đột nhiên, bàn tay hắn chạm vào cơ thể trần của một cô gái. Hoảng sợ, Tuấn Nam nín thở quay sang nhìn. Hắn cho rằng tối hôm qua say rượu đã lên giường với một cô gái làng chơi nào đó.

Một nửa khuôn mặt của cô gái bị mái tóc dài phủ kín, đôi môi mỏng hơi cong màu hồng nhạt, mũi thanh tú, gò má trắng mịn, hàng lông mi đen dày, cong hình cánh phượng.

Tuấn Nam giật mình khi phát hiện ra cô gái ấy là ai. Vuốt mặt mấy cái cho tỉnh táo. Tuấn Nam cố nhớ lại mọi chuyện xảy ra vào đêm hôm qua.

Hắn nhớ sau khi uống rượu say chúi choáng ở quán bar Queen, đã đi lang thang trên vỉa hè, sau đó va vào một cô gái. Lúc đó trời quá tối, thần trí lại mơ mơ màng màng, nên hắn không nhìn rõ được mặt cô gái. Hắn nhớ là đã được cô gái gọi tắc xi đưa về nhà, sau đó....

Tuấn Nam luồn tay vào tóc. Tất cả lỗi lầm đều là do hắn gây ra. Nhìn vết máu khô trên tấm nệm máu trắng, hắn thấy mình thật đáng khinh. Thu Phương có lòng tốt mang hắn về tận nhà, lẽ ra hắn không nên làm thế mới phải.

Thu Phương chớp chớp mắt, mí mắt nặng nề mở ra.

Tuấn Nam kinh hoàng nhìn Thu Phương không chớp mắt, hắn hồi hộp chờ phản ứng của Thu Phương khi tỉnh dậy. Dù Thu Phương có đánh chửi và mắng hắn, hắn cũng chịu.

Thấy Tuấn Nam đã tỉnh, Thu Phương hơi ngượng, nhưng nhanh chóng lấy lại tự chủ.

Vợ lấy tấm ga rải giường, quần quanh người, Thu Phương run run chống tay xuống giường.

Cúi xuống nhặt từng phần quần áo bị vứt lung tung trên sàn nhà, Thu Phương cố gắng nhịn đau đi vào trong phòng tắm.

Tuấn Nam ngồi ngây trên giường, mắt mờ mịt nhìn Thu Phương. Thái độ bình thản và im lặng của Thu Phương, khiến hắn càng ăn năn, day dứt, đồng thời thấy tội lỗi của mình gây ra càng nặng thêm.

Tắm rửa qua loa, mặc quần áo, chải lại mái tóc sơ rối, Thu Phương bước ra ngoài.

Thu Phương đi lướt qua chỗ Tuấn Nam đang đứng trong phòng ngủ. Từ lúc hắn vừa làm chuyện có lỗi với mình, vừa gọi tên một người con gái xa lạ, tình cảm dành cho hắn trong lòng Thu Phương đã chết.

“Khoan đã !” Thấy Thu Phương xăm xăm bỏ đi, mà không thềm bảo mình câu nào, cũng không liếc mắt nhìn mình đến lấy một cái, Tuấn Nam vội gọi giật lại.

Thu Phương không đứng lại, vẫn một mực bước đi.

“Cô...” Tuấn Nam nắm lấy tay Thu Phương lôi lại.

Thu Phương loạng choạng ngã vào lòng Tuấn Nam.

Sự động chạm khiến cả hai đông cứng cả người, kí ức về đêm hôm qua lại mãnh liệt sống dậy.

Thu Phương hốt hoảng vội đẩy Tuấn Nam ra, chân cuống cuồng muốn bỏ trốn.

Tuấn Nam gầm lên một tiếng, rít giọng quát nhỏ: “Chết tiệt ! Rút cuộc cô muốn thế nào ? Tại sao cô không nói gì cả, mà lại chọn cách bỏ chạy là sao ?”

Thu Phương ngược đôi mắt đầy lệ lên nhìn Tuấn Nam. Hắn còn muốn gì nữa, chẳng phải những gì xấu xa nhất, đã làm hết cả rồi sao ?

“Này !” Tuấn Nam bắt lực, thở dài: “Cô muốn tôi làm gì cho cô đây ?”

“Buông tay !” Thu Phương hét to: “Tôi không muốn anh làm gì cho tôi cả. Chỉ cần từ nay, đừng để tôi nhìn thấy mặt anh nữa là được.”

Thu Phương co giò bỏ chạy ra khỏi phòng ngủ.

Tuấn Nam đứng chết lặng nhìn theo. Hắn ngơ ngác, thất thần hệt một kẻ mất trí.

Mặt trời đã lên cao, sắc nắng vàng tươi đang bao phủ xuống nhân gian.

Hình bóng cao cao của Tuấn Nam cô độc đứng giữa phòng. Hắn đang cố kiếm tìm lại những thứ mà hắn đánh mất.

Hơn tám giờ sáng, Thiên Vũ đưa Thu Cúc đến biệt thự Lâm gia.

Thiên Vũ quyết định sẽ giải quyết mọi chuyện một cách triệt để với ông nội. Hắn không muốn Thu Cúc bị kẹt ở giữa, lại càng không muốn Thu Cúc sống trong căn hộ 106 với Tuấn Nam nữa. Thu Cúc bây giờ là người yêu của hắn, hắn phải có trách nhiệm và nghĩa vụ bảo vệ Thu Cúc.

Thu Cúc hoàn toàn không hiểu lý do vì sao Thiên Vũ lại muốn đưa mình đến gặp ông ngoại. Nhưng biết tính hắn luôn suy nghĩ chu toàn trước mọi việc, nên ngoan ngoãn để hắn chở đi.

Nghe người làm trong nhà báo, Thiên Vũ mang một cô gái lạ về nhà, ông Lâm Phong kinh ngạc, suýt chút nữa ngã xuống ghế.

Mặc dù ông đã dự đoán trước được kết quả tất yếu của ngày hôm nay. Nhưng mà thật không ngờ, Thiên Vũ lại nhanh chóng đưa Thu Cúc về ra mắt ông như thế.

Ông Lâm Phong chưa chuẩn bị sẵn tinh thần để đối mặt với Thu Cúc. Lúc này, ông rất muốn bảo người làm trong nhà thông báo là ông đã đi vắng. Nhưng thiết nghĩ, Thiên Vũ là một người thông minh và nhạy bén, một khi đã quyết định làm việc gì, sẽ làm đến cùng. Không còn cách nào khác, ông Lâm Phong đành phải nuốt nước bọt chờ đợi phản ứng của Thu Cúc khi gặp mặt ông.

Thiên Vũ nắm tay Thu Cúc, dắt đi vào trong nhà cùng với mình.

Thu Cúc kinh ngạc, mở to mắt nhìn kiến trúc của nhà họ Lâm. Trời ạ ! Khu nhà rộng lớn và sang trọng giống như một cung điện này chỉ có mấy người ở thôi sao ?

Mấy cô giúp việc trong nhà họ Lâm đều lén lút đứng núp một chỗ. Bọn họ đang chiêm ngưỡng và nhìn ngắm Thiên Vũ, đồng thời muốn biết cô gái đang đi cùng với Thiên Vũ có hình dáng như thế nào.

Thu Cúc chỉ thuộc dạng hơi xinh đẹp và khả ái, tính cách hòa đồng và dễ thương. Nếu đem so sánh với Thiên Vũ, thì một người năm, còn người kia mười. Không cần các cô gái chê bai và hạ nhục mình, Thu Cúc cũng biết mình không xứng với Thiên Vũ.

Ông Trung Dũng đứng cạnh ông Lâm Phong trong phòng làm việc.

Thấy ông Lâm Phong bồn chồn hết nâng chiếc bút máy lại hạ nó xuống, rồi lại nâng lên, ông Trung Dũng không nhịn được cười. Xem ra thằng cháu Thiên Vũ không phải người dễ chơi giống như Tuấn Nam.

“Cộc ! Cộc !” Thiên Vũ dơ tay gõ cánh cửa gỗ.

“Hổng rồi !” Ông Lâm Phong trong lòng kêu thảm lên một tiếng. Tuy nhiên, là người từng trải, ông nhanh chóng lấy lại được tinh thần và sự điềm tĩnh hàng ngày.

“Vào đi !” Một giọng nói hơi trầm, vọng ra từ trong phòng.

Thiên Vũ siết nhẹ tay Thu Cúc. Thấy Thu Cúc hơi run, Thiên Vũ muốn động viên tinh thần, muốn tăng dũng khí và tự tin cho Thu Cúc.

Thu Cúc mặc dù hơi hoảng và tinh thần căng thẳng, nhưng cũng gắng gượng nở một nụ cười cho Thiên Vũ yên lòng.

“Cạch !” Cánh cửa hé mở ra một bên.

Thiên Vũ và Thu Cúc bước vào trong phòng.

Thu Cúc rụt rè nhìn người đàn ông râu tóc bạc trắng, hơn 70 tuổi đang ngồi trên ghế sa lông màu xám.

“A...” Thu Cúc la lên, kích động lấy tay chỉ: “Ông...ông là...”

Hành động đột ngột của Thu Cúc, khiến Thiên Vũ nheo mắt nhìn ông nội, hàm ý thâm thúy.

Ông Lâm Phong gượng cười: “Chào cháu ! Lâu rồi mới gặp.”

“Ông..ông đúng là ông lão đó.” Tâm trạng căng thẳng và hơi run sợ của Thu Cúc hoàn toàn biến mất. Hiện giờ, Thu Cúc chỉ muốn biết thân phận của ông lão là gì.

“Ông ngoại ! Ông nói gì đi chứ ?” Thiên Vũ kéo tay Thu Cúc ngồi xuống ghế sa lông với mình.

“Ông...ông ngoại ?” Thu Cúc lắp bắp, tròn xoe mắt nhìn ông Lâm Phong.

“Cháu đừng làm khó ông được không ?” Ông Lâm Phong cười khở.

“Chắc ông cũng biết nguyên nhân vì sao cháu đưa cô ấy đến đây rồi chứ ?” Thiên Vũ khẽ mỉm cười, nheo mắt nhìn ông Lâm Phong.

“Điều này...” Ông Lâm Phong thấy mình suýt nghẹn, khi uống cà phê trong lúc luống cuống.

“Ông ngoại !” Thu Cúc chăm chú đánh giá và quan sát ông Lâm Phong: “Ông là ông nội của anh Tuấn Nam và là ông ngoại của anh Thiên Vũ ?”

“Đúng.” Ông Lâm Phong gật đầu thừa nhận: “Cháu uống nước đi.”

Thu Cúc bưng cốc nước cam trên bàn, rồi uống một ngụm nhỏ. Thu Cúc thật sự bị sốc, khi phát hiện ra mình hoàn toàn không hiểu gì về thân thế của Tuấn Nam và Thiên Vũ. Hic ! Thế mà mình cứ tưởng ông lão tốt bụng đã giúp đỡ mình một số tiền lớn là quản gia trước kia của anh Tuấn Nam cơ đấy.

“Cháu đang giận ông à ?” Ông Lâm Phong cẩn thận dò xét biểu hiện trên khuôn mặt Thu Cúc.

“Dạ, không có ạ.” Thu Cúc mỉm cười: “Cháu chỉ thắc mắc là tại sao ông không nói thật cho cháu biết ông là ai ?”

“À...vấn đề này...” Ông Lâm Phong chột dạ, khi bắt gặp ánh mắt sắc lẹm của thằng cháu ngoại.

Ông Trung Dũng không nhịn được cười. Ông Lâm Phong luôn tìm cách chọc ghẹo người khác, nhưng khi gặp phải thằng cháu ngoại lại rơi vào thế bí.

“Cháu không cần số tiền trong di chúc, cũng không muốn kế thừa chức chủ tịch hội đồng quản trị của ông.” Thiên Vũ nghiêm túc nói: “Số tiền mà ông đưa cho cô ấy, coi như là cho cháu vay. Cháu sẽ sớm trả ông trong thời gian sớm nhất.”

Thu Cúc hết nhìn ông Lâm Phong lại nhìn Thiên Vũ. Thật sự, Thu Cúc không hiểu họ đang nói gì cả.

“Cháu quyết định sẽ làm như thế thật sao ?” Ông Lâm Phong dù đã đoán được tám, chín phần những gì mà Thiên Vũ sắp nói. Nhưng khi nghe chính miệng Thiên Vũ nói ra, ông vẫn cho rằng mình đang tưởng tượng ra.

“Cháu không nói đùa. Cháu đã viết giấy từ bỏ quyền thừa kế rồi.”

Ông Lâm Phong rơi vào im lặng. Ban đầu, ông hy vọng có thể tìm được tình yêu và hạnh phúc cho Tuấn Nam. Nhưng cuối cùng lại chuyển sang Thiên Vũ.

Một người biết trân trọng người con gái mình yêu, hơn tiền bạc và quyền lực như Thiên Vũ, hoàn toàn xứng đáng có được tình yêu và hạnh phúc.

“Xin lỗi. Nhưng ông có thể cho cháu hỏi một chút được không ạ ?” Thu Cúc nghe hai ông cháu nhắc đến quyền thừa kế, với số tiền hơn 100 triệu mà mình đã nhận trước. Thu Cúc cảm thấy trong truyện này nhất định có liên quan đến nhau.

“Cháu muốn hỏi gì, thì nói đi.” Ông Lâm Phong mỉm cười. Ông đoán Thu Cúc thế nào cũng hỏi mình về số tiền hơn 100 triệu, và về mục đích mà mình đã cố tình sắp xếp để Thu Cúc trở thành quản gia của Tuấn Nam.

“Có phải ngay từ đầu, ông đã biết cháu là ai rồi đúng không ạ ?” Thu Cúc ngược mắt nhìn ông Lâm Phong, nói ra thắc mắc muốn ông Lâm Phong giải đáp ỉnh.

“Ồ...thì...” Ông Lâm Phong thoáng bối rối. Ông không ngờ là Thu Cúc lại hỏi ông câu này.

“Ông đã biết cháu là ai, nên mới thuê cháu làm quản gia cho anh Tuấn Nam và đưa trước tiền lương một năm cho cháu ?” Thu Cúc tiếp tục hỏi ông Lâm Phong.

“Cháu đừng giận ông. Ông không cố tình làm thế đâu.” Ông Lâm Phong vội giải thích. Trên môi ông gượng nở một nụ cười.

“Cháu cảm ơn ông.” Thu Cúc mắt đỏ hoe, cười tươi bảo ông Lâm Phong: “Nếu không có ông, mẹ cháu đã không được mổ sớm như thế.”

“À.....” Ông Lâm Phong nhìn Thu Cúc. Ông đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Xem ra ông đã bị thằng cháu ngoại Thiên Vũ làm cho luống cuống, nên đã không đủ bình tĩnh để phán đoán.

Thiên Vũ nhìn Thu Cúc bằng ánh mắt dịu dàng và quan tâm. Hắn thích tính cách lạc quan và yêu đời của Thu Cúc, thích nhìn thấy Thu Cúc cười, thích thấy vui vẻ.

Ông Lâm Phong và ông Trung Dũng kín đáo quan sát Thiên Vũ và Thu Cúc. Nhìn ánh mắt của Thiên Vũ trao cho Thu Cúc, hai người hiểu rằng Thiên Vũ thật lòng thích Thu Cúc. Tình cảm mà cả hai dành cho nhau không phải là giả.

Mặc dù kết quả này không nằm trong dự đoán của mình, nhưng ông Lâm Phong rất vui sướng. Cuối cùng thằng cháu có tính cách lạnh lùng và vô cảm, cũng đã tìm được hạnh phúc và tình yêu của mình. Bây giờ ông mong Tuấn Nam cũng nhanh chóng tìm được người con gái yêu mình thật lòng.

Ngồi chơi với ông Lâm Phong hơn một tiếng đồng hồ, Thu Cúc xin phép ra về. Nếu không phải lo cho người mẹ đang nằm viện, Thu Cúc sẽ ở chơi lâu hơn, có khi ở lại cả ngày.

Ông Lâm Phong muốn giữ Thu Cúc ngồi chơi thêm lúc nữa, nhưng hiểu Thu Cúc cần phải về bệnh chăm sóc cho người mẹ vừa mới mổ xong. Hơn nữa, Thu Cúc còn phải đi học, nên chỉ dặn dò bảo Thu Cúc và Thiên Vũ thường xuyên đến đây chơi.

Thiên Vũ và Thu Cúc vừa mới đi khỏi, ông Trung Dũng tò mò hỏi ông Lâm Phong: “Chủ tịch ! Tiếp theo ông định làm gì ? Thu Cúc đã yêu cậu Thiên Vũ rồi. Cậu Tuấn Nam không còn cơ hội nữa.”

“Tất cả đều phụ thuộc vào duyên số thôi.” Ông Lâm Phong cười đáp: “Tôi tin rằng thằng Tuấn Nam đã nhận được một bài học thích đáng và sâu sắc.”

“Ý của chủ tịch là chuyện xảy ra tại căn hộ của cô Trịnh Mỹ Dung vào chiều hôm qua ?” Ông Trung Dũng chỉnh lại gọng kính, mắt dò xét biểu hiện biến hóa trên khuôn mặt ông Lâm Phong.

“Thằng Tuấn Nam sẽ không còn bị Trịnh Mỹ Dung lừa dối và điều khiển nữa. Bây giờ thằng Tuấn Nam đã hiểu ra rằng người con gái mà nó tin tưởng và yêu thương hơn bốn năm qua, chỉ là một người đàn bà hư hỏng và hám của.” Ông Lâm Phong nhấp một ngụm cà phê, cười nói.

“Nếu cậu Tuấn Nam không tiếp tục quan hệ với cô Trịnh Mỹ Dung, ông chủ định tác hợp cậu ấy với ai ? Chẳng lẽ chủ tịch định.....” Ông Trung Dũng bỏ dở câu nói.

“Cậu đừng nói lung tung.” Đoán được ông Trung Dũng định nói gì, ông Lâm Phong ngắt lời: “Tôi không phải là một người cố chấp, đã làm sai rồi lại sai thêm. Thằng Thiên Vũ đã yêu Thu Cúc và Thu Cúc cũng yêu nó. Tôi làm sao có thể chia cắt mối lương duyên tốt đẹp của hai đứa.”

Ông Trung Dũng mấp má môi, định lên tiếng hỏi, nhưng biết ông Lâm Phong đã có chủ ý trong đầu, nên lại thôi. Ông Trung Dũng đang chờ nghe ông Lâm Phong nói tiếp.

“Thằng Tuấn Nam sẽ không còn cô đơn lâu nữa đâu. Bên cạnh nó đã có một cô gái khác rồi.”

Ông Trung Dũng kinh ngạc, mở to mắt nhìn ông Lâm Phong. Đầu ông mù mờ không hiểu gì cả.

Như hiểu ông Trung Dũng đang nghĩ gì, ông Lâm Phong giải thích: “Thu Cúc có một cô bạn thân tên là Thu Phương đúng không ?”

Ông Trung Dũng gật đầu.

“Thu Phương là một cô gái năng động, nhiệt tình và tốt bụng. Tôi tin chắc rằng thằng Tuấn Nam sẽ sớm có tình cảm với Thu Phương.” Ông Lâm Phong mỉm cười, tự tin nói ra dự đoán của mình.

Ông Trung Dũng dùng ngón trỏ đẩy gọng kính lên trên. Tuy không mấy nghi ngờ đối với dự đoán của ông Lâm Phong, nhưng ông Trung Dũng vẫn thấy chuyện này rất bất bình. Chẳng phải ban đầu ông Lâm Phong cho rằng Tuấn Nam sẽ yêu Thu Cúc là gì ? Nhưng kết quả cuối cùng lại chuyển sang Thiên Vũ.

30. Chương 29

Tuấn Nam vừa lái xe đến biệt thự của ông nội, vừa miên man nghĩ ngợi. Không cần ông Lâm Phong nói ra mục đích của cuộc gọi, Tuấn Nam cũng lờ mờ đoán được nguyên nhân vì sao. Hắn chỉ không ngờ Thiên Vũ lại hành động một cách nhanh chóng như thế. Vừa mới chiều hôm qua, nói rằng không cần tài sản của nhà họ Lâm, chỉ cần Thu Cúc, sáng nay đã đến nói rõ ràng cho ông Lâm Phong nghe rồi.

Tuấn Nam không làm sao mà vui nổi. Hắn đã dành hơn 10 năm, cố gắng làm việc, dùng thủ đoạn leo lên được chiếc ghế Giám đốc, thậm chí không tiếc lấy lòng ông Lâm Phong – người ông hắn vừa yêu vừa hận, để rồi được gì ? Khi sắp chạm tay vào được ước mơ của mình, hắn lại thấy sợ, thấy cô đơn, và buồn chán.

Chiếc ghế chủ tịch kia là niềm ao ước của biết bao nhiêu người và hắn cũng không thể thoát khỏi niềm ước mơ và khát khao ấy, để rồi hắn nhận ra mình đã đánh mất đi nhiều thứ.

Đi xe hết hơn 10 phút, Tuấn Nam chậm chậm lái xe vào sân. Đỗ ở một góc quen thuộc, hắn đi vào trong nhà.

Người giúp việc báo ông Lâm Phong đang đợi hắn trong phòng làm việc riêng.

Tuấn Nam hít một hơi thật sâu, tay nhẹ nhàng cầm nắm khóa cửa, xoay một vòng, rồi bước vào trong.

“Ông nội !” Tuấn Nam lên tiếng chào hỏi. Sau khi nhận ra được bộ mặt thật của Mỹ Dung, Tuấn Nam đã có cái nhìn khác hơn về nhân sinh thế thái.

“Ngồi đi !” Ông Lâm Phong ngồi sau một chiếc bàn làm việc bằng gỗ, dài hơn một mét, trên bàn đặt mấy cuốn sách và một chiếc đèn bàn.

Tuấn Nam ngồi xuống ghế sa lông.

“Ông gọi cháu đến đây, chắc có điều muốn nói.” Tuấn Nam mết mỏi hỏi ông Lâm Phong. Vào lúc này, hắn chỉ muốn đi đâu đó thật xa để nghỉ ngơi và tránh gặp mặt những người thân quen. Hắn không còn chịu đựng hơn được nữa.

Ông Lâm Phong tháo kính đặt trên bàn, kéo ghế đứng dậy. Ông ngồi xuống đối diện với Tuấn Nam.

“Sắc mặt cháu khôn được tốt. Cả đêm hôm qua cháu không ngủ được đúng không ?” Ông Lâm Phong thương hại nhìn Tuấn Nam. Ông biết hắn vẫn còn hận ông, nhưng ông vẫn thương và quan tâm đến hắn.

“Cháu...cháu không sao.” Tuấn Nam không quen được ông nội hỏi thăm và săn sóc như thế. Hắn thích được đấu khẩu và to tiếng cãi nhau với ông Lâm Phong hơn.

Ông Lâm Phong nhìn vào mắt Tuấn Nam: “Cháu có biết sáng nay Thu Cúc và Thiên Vũ đã đến đây tìm ông không ?”

“.....” Tuấn Nam im lặng không đáp. Quả nhiên, không ngoài dự liệu của hắn, Thiên Vũ đã mang Thu Cúc đến đây tìm ông Lâm Phong thật.

Ông Lâm Phong thâm thúy nở một nụ cười, ông biết trong đầu Tuấn Nam nghĩ gì. Tuấn Nam luôn cho rằng mình đã trưởng thành, là một con người thông minh và tinh khôn, có thể đủ sức đấu tay đôi với ông Lâm Phong, nhưng hắn có biết đâu trong mắt ông Lâm Phong, hắn vẫn mãi mãi chỉ là một thằng cháu trai chưa trưởng thành, trẻ người non dạ.

“Thiên Vũ mang Thu Cúc đến đây, vì nó muốn danh chính ngôn thuận được yêu Thu Cúc.” Ông Lâm Phong ôn hòa nói. Tuấn Nam ngẩng đầu nhìn ông Lâm Phong, hắn bối rối không biết nói gì cả.

“Thiên Vũ đã viết giấy từ bỏ quyền thừa kế. Ban đầu, ông muốn chọn Thu Cúc làm vợ của cháu, nhưng kết quả lại hoàn toàn trái ngược. Ông không muốn ngăn cấm Thiên Vũ yêu Thu Cúc, cũng không đủ tư cách làm điều đó. Cháu có muốn tranh giành Thu Cúc với Thiên Vũ hay không, là tùy ở cháu, ông không ép,

cũng không khuyến khích cháu. Ông chỉ mong hai anh em cháu sống hoà thuận và yêu thương nhau.” Ông Lâm Phong đưa cho Tuấn Nam một bộ hồ sơ màu xám trắng: “Đây là bản di chúc đầy đủ, cũng như những giấy tờ cần thiết chứng minh thân phận chủ tịch của cháu. Thiên Vũ không cần quyền thừa kế, nên tất cả bây giờ đều thuộc về cháu.” Nói xong, ông Lâm Phong yên lặng, ngồi một lúc, uống nốt ly cà phê. Ông thông thả đứng lên, mở cửa đi ra ngoài.

Ngồi trên ghế sofa, Tuấn Nam mờ mịt nhìn bộ hồ sơ trước mặt. Đã chạm tay được vào điều ước mà hẳn hằng mong mỏi bấy lâu, tại sao hẳn lại không vui một chút nào. Trong lòng hẳn chỉ còn một cảm giác trống rỗng, thế giới xung quanh hẳn đều xuy xẻo.

.....

Thu Phương đã khóc sưng cả mắt, chớp mũi đỏ hoe. Mỗi tình đầu của Thu Phương coi như tan vỡ, Thu Phương không còn dám tin vào tình yêu tốt đẹp và trong sáng trên đời này nữa. Chưa kịp được hưởng dư vị ngọt ngào, ấm áp và đắm say mà nụ hôn mang lại, Thu Phương đã bị cường bạo rồi.

Quá đau khổ, Thu Phương khóc rầm rức mãi. Cuối cùng không chịu đựng được thêm nữa, Thu Phương gọi điện cho Thu Cúc.

Thu Cúc đang cùng Thiên Vũ chăm sóc bà Thu Hồng ở bệnh viện. Nhận được cuộc gọi của Thu Phương, Thu Cúc nghe máy.

“Thu Cúc...” Thu Phương sụt sịt, kéo dài giọng.

Thu Cúc thất kinh, gấp gấp hỏi: “Mày bị làm sao thế ? Mày đang khóc đúng không ? Nào có chuyện gì thì mau nói đi.”

“Thu Cúc !” Thu Phương rơi lệ: “Mày đang ở đâu ? Mày có thể đến nhà tao được không ? Tao khổ quá.”

“Được, mày chờ tao một chút. Tao sẽ đến ngay.” Thu Cúc nói vài câu trấn an Thu Phương, sau đó cúp máy.

“Thu Phương gọi cho con đúng không ? Con bé bị làm sao thế ?” Bà Thu Hồng dịu dàng hỏi Thu Cúc. Thấy dáng vẻ sợ hãi và lo sợ của Thu Cúc, bà đoán Thu Phương đã gặp phải chuyện gì đó.

“Con cũng không biết nữa, Con nghe thất Thu Phương khóc, ngoài ra nó không nói gì cả.” Thu Cúc ôm cổ bà Thu Hồng, hôn nhẹ lên má bà, Thu Cúc nói: “Mẹ ! Con xin phép ra ngoài một lúc. Thu Phương đang chờ con.”

“Ừ, con đi đi.” Bà Thu Hồng yêu thương vỗ nhẹ vào lưng Thu Cúc.

Thiên Vũ nhìn thoáng qua khuôn mặt phúc hậu và hiền từ của bà Thu Hồng. Ngẫm nghĩ một chút, hẳn đi theo Thu Cúc ra ngoài.

Bà Thu Hồng cười nhẹ. Nhìn theo hình bóng con gái và Thiên Vũ cho đến khi hình ảnh của cả hai hòa vào ánh nắng ban trưa, mắt bà nhòa đi, bà mới cầm lấy cuốn sách đặt trên bụng, tiếp tục đọc mấy trang sách còn dang dở.

Thu Cúc sánh đôi cùng Thiên Vũ đi xuống hành lang của bệnh viện. Hẳn vẫn ít nói như thế, cả ngày chẳng nói mấy câu. Tuy nhiên Thu Cúc đã quen rồi. Có hẳn đi bên cạnh mình, Thu Cúc thấy yên tâm hơn.

Thiên Vũ chở Thu Cúc đến nhà Thu Phương.

Để hai cô gái nói chuyện với nhau trong phòng riêng, Thiên Vũ ngồi một mình trong phòng khách.

Thu Cúc vẫn tò mò muốn biết nguyên nhân vì sao Thu Phương lại khóc lóc thương tâm như thế. Ôm cô bạn vào lòng, Thu Cúc hỏi: “Nào mày nói đi, rút cuộc là có chuyện gì. Mày phải nói ra thì tao mới biết được chứ ?”

Thu Phương nức lên, một lúc sau mới nghẹn ngào kể sơ qua cho Thu Cúc nghe. Tuy cảm thấy mất mặt và xấu hổ, nhưng Thu Cúc chẳng khác gì chị em ruột của Thu Phương, ngay cả chị em ruột cũng không thể tin được, thì có thể tin ai.

Thu Cúc tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tên Tuấn Nam chết tiệt ! Không ngờ hẳn xấu xa như thế.”

Nắm lấy tay Thu Phương, Thu Cúc lôi Thu Phương đứng dậy: “Đi ! Đi theo tao ! Chúng ta đi hỏi hấn cho ra lẽ, bắt hấn phải chịu trách nhiệm với mày.”

“Thôi bỏ đi.” Thu Phương lắc đầu cười, bi thương bảo Thu Cúc: “Mày bảo anh ta phải chịu trách nhiệm như thế nào với tao ? Bắt anh ta bồi thường tiền cho tao, kiện anh ta ra tòa, hay là bắt anh ta phải lấy tao ?” Nước mắt trên má Thu Phương lặng lẽ rơi.

“Mày...” Thu Cúc nghẹn họng, thương xót nhìn Thu Phương. Mắt Thu Cúc nóng lên, khóc theo Thu Phương.

Hai cô bạn thân ôm lấy nhau. Thu Phương buồn rầu nói tiếp: “Mày biết gì không ? Ngay lần đầu tiên gặp Tuấn Nam, tao đã thích anh ấy rồi. Đêm nào tao ngủ, tao cũng mơ về anh ấy, tao đã dệt biết bao nhiêu mộng đẹp, nhưng đến hôm nay...”

Thu Cúc gắt gao ôm chặt lấy Thu Phương vào lòng.

“Đến hôm nay, mọi mộng đẹp đều đã tan vỡ hết cả rồi. Tao sẽ coi tai nạn này chỉ là bị ngoài ý muốn mà thôi. Tao sẽ làm lại từ đầu, sẽ tìm được một người đàn ông thật lòng yêu mình, không phải là một thể thân của ai đó.”

Thu Cúc lặng im, vòng tay ôm ngang eo Thu Phương càng lúc càng chặt. Hai cô bạn thân đều hiểu được tình cảm đối phương dành ỉnh, họ là hai chị em keo sơn gắn bó.

Thu Cúc ở chơi nhà Thu Phương đến hơn ba giờ chiều mới trở về bệnh viện.

Thu Phương vì không muốn ở nhà một mình đã đi cùng Thu Cúc và Thiên Vũ đến bệnh viện thăm bà Thu Hồng.

Buổi chiều tối, Tuấn Nam gọi điện, hẹn gặp Thiên Vũ.

Thiên Vũ từ chối không gặp Tuấn Nam. Hấn chỉ nói một câu: “Anh đã có được những gì mà anh muốn. Tôi hy vọng từ nay về sau, anh đừng làm phiền đến cuộc sống của tôi và Thu Cúc nữa.”

Tuấn Nam đã cảm thấy thua, thua hoàn toàn rồi. Hấn đã có tất cả nhưng cuối cùng lại chẳng có gì cả.

Tin Thiên Vũ từ bỏ quyền thừa kế, chẳng mấy chốc lọt vào tai bà Lâm Khiết và ông Thiên Long. Trong khi ông Thiên Long bình thản đón nhận tin này, như thể ông đã sớm đoán biết, còn bà Lâm Khiết lại tức giận, gào lên như điên.

Hơn 9 giờ tối, Thiên Vũ vừa bước mở cổng, dắt xe máy vào trong sân, bà Lâm Khiết đã chờ sẵn, đứng chắn trước đầu xe.

“Thiên Vũ !” Bà Lâm Khiết rít giọng: “Tao nhận được tin mày đã từ bỏ quyền thừa kế ?”

“.....” Thiên Vũ lẳng lặng không nói, lạnh lùng và cao ngạo nhìn thẳng vào mắt bà Lâm Khiết.

“Ai cho phép mày làm như thế hả ? Vì một đứa con gái, mày thấy có đáng không ?” Bà Lâm Khiết bốc hỏa, tay chỉ thẳng vào mặt Thiên Vũ: “Tao không cần biết mày muốn làm gì thì làm. Ngay lập tức đến chỗ ông nội xin rút lại tờ giấy từ bỏ quyền thừa kế cho tao. Nếu không, mày đừng hòng bước chân vào nhà nữa bước, cũng đừng gọi tao là mẹ nữa.”

Ông Thiên Long nghe thấy tiếng ồn ào ngoài cổng, ông vội vàng chạy ra khuyên can: “Kìa em ! Con đi học cả ngày về mệt mỏi, em phải để cho nó đi tắm rửa, ăn cơm và nghỉ ngơi đã chứ ? Có chuyện gì thì hãy từ từ nói, đừng nóng vội.”

“Anh thì biết gì ? Lúc nào anh cũng bênh vực nó. Anh có biết vì tính cách nhu nhược của anh, nên mới không thể nói nổi nó không hả ?” Bà Lâm Khiết tức điên lên, tay bà dơ cao, chuẩn bị tát thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của Thiên Vũ.

“Kìa em !” Ông Thiên Long khỏ sở đứng ở giữa, trở thành người giảng hòa cho hai mẹ con. Giữ tay bà Lâm Khiết, ông Thiên Long bảo con trai: “Thiên Vũ ! Con còn không mau dắt xe vào garage, rồi lên phòng tắm rửa đi.”

Thiên Vũ nhìn ông Thiên Long một cái, sau đó dắt xe máy đi.

Bà Lâm Khiết tức tối, lại gào lên: “Đứng lại ! Tao vẫn còn chưa nói xong, sao mày dám bỏ đi như thế ?”

Ông Thiên Phong ôm lấy ngang người bà Lâm Khiết. Ông cố hết sức phát huy miệng lưỡi của mình để khiến bà Lâm Khiết hạ hỏa.

Bà Lâm Khiết không phải là một người xấu, chỉ vì tính chuộng hư vinh, ưa danh lợi, nên bà mới trở thành một con người thủ đoạn, một người mẹ lạnh lùng, nóng tính, lúc nào cũng đối xử khắt khe với Thiên Vũ. Bà chưa từng cười, cũng chưa từng ôm Thiên Vũ.

31. Chương 30

Sáng nay trời đổ cơn mưa rào, mưa trút như nước xuống nhân gian. Bầu trời một sắc màu xám xịt, mây đen giăng kín, lớp lớp mưa xa, gió thổi vào mặt vào quần áo, những chiếc áo mưa đầy đủ sắc màu kích cỡ được mọi người mặc chạy đua trên đường phố. Thu Cúc và Thu Phương ngồi co ro trên ghế nhà trường, sắp đến mùa thi rồi, cả hai suốt ngày phải chạy đua với thời gian, sáng đi học chính, chiều đi học thêm, tối về lại ôn bài, hầu như không có thời gian rảnh rỗi để đi chơi.

Thu Phương quyết định thi vào khoa Văn của trường đại học sư phạm. Thu Phương muốn trở thành một giáo viên. Thu Cúc theo đuổi giấc mơ trở thành một y tá của mình. Sức học của Thu Cúc kém hơn Thu Phương nhiều. Trong thời gian đi học, đa phần thời gian Thu Cúc tập trung vào việc làm thêm, bài vở bỏ dỡ nhiều, lời thầy cô giáo giảng dạy không nắm được bao nhiêu. Gia đình Thu Phương khâm khá hơn Thu Cúc, Thu Phương là một học sinh chăm chỉ, đi học đầy đủ, về nhà chăm làm bài tập.

Biết được nguyện vọng của Thu Cúc, Thiên Vũ rất vui. Thiên Vũ đang là sinh viên của hai trường, Đại học Y Dược và Đại học Kinh tế. Với sức học của Thiên Vũ, thừa sức có thể phụ đạo thêm cho Thu Cúc và Thu Phương. Vì thế, sau giờ học vào buổi sáng, buổi chiều Thiên Vũ sẽ dạy thêm cho Thu Phương và Thu Cúc.

Thu Cúc rất chăm chú lắng nghe Thiên Vũ giảng bài, Thu Phương cũng thế. Tuy rằng lên đại học, cả hai theo đuổi những giấc mơ khác nhau, nhưng họ vẫn mãi mãi là bạn tốt.

Thu Cúc biết mình học kém hơn Thu Phương, kiến thức có nhiều lỗ hổng nên không dám lơ là, sớm tối chăm chỉ dậy sớm học bài, cố gắng học gấp đôi Thu Phương.

Bà Thu Hồng đã được xuất viện về nhà, sức khỏe đang khá dần lên, tiền bạc không cần phải lo lắng, Thu Cúc có thể tập trung vào việc học tập.

Chiều hôm nay, Thu Phương bận việc, chỉ có Thiên Vũ và Thu Cúc lên thư viện của thành phố đọc sách và ôn tập. Thu Cúc chăm chú đọc sách, và giải bài tập. Thỉnh thoảng có gì không hiểu, Thu Cúc sẽ hỏi Thiên Vũ.

Thiên Vũ ngồi đối diện với Thu Cúc, tay chống má, đầu nghiêng nghiêng, mái tóc phủ xuống trán, một bàn tay giữ mép sách, dáng vẻ suy ngẫm, tâm trạng thay đổi theo nội dung của cuốn sách. Những cuốn sách mà Thiên Vũ đọc đa phần là sách y học và kinh tế.

Thu Cúc ngẩng đầu. Bất gặp hình ảnh suy tư của Thiên Vũ, Thu Cúc giật mình, ngây ngẩn nhìn, trái tim đập nhịp nhàng trong lồng ngực, mặt hơi ửng đỏ. Cuốn vở trong tay chưa kịp lật sang trang bên cạnh, bút chưa kịp viết, người đã ngơ ngẩn như mất hồn.

Ánh sáng ban chiều hắt qua khung cửa sổ, phủ lên mái tóc màu vàng của Thiên Vũ, tạo nên một ánh hào quang màu vàng rực đang phát sáng. Ánh sáng thật chói mắt, chói mắt đến nỗi, Thu Cúc có cảm giác mình đang sắp chạm tay vào bầu sắc cầu vồng xa xa nơi cuối tận chân trời.

Có cảm giác Thu Cúc đang nhìn mình, Thiên Vũ nâng tầm mắt, nhìn vào mắt Thu Cúc. Bốn mắt nhìn nhau, trái tim đập thật nhanh. Thu Cúc quay đầu đi, giả vờ cúi đầu, tiếp tục viết nốt công thức toán trên trang giấy. Thiên Vũ mỉm cười, không nói gì.

Thiên Vũ yên lặng nhìn Thu Cúc, nhìn rất lâu. Khuôn mặt Thu Cúc dần dần ửng hồng, sắc hồng lan từ má đến tận xuống tai, màu đỏ hồng như tô son.

Từ từ, Thiên Vũ đứng dậy, khom người, chồm người gần sang bên cạnh Thu Cúc. Thu Cúc giật mình, bối rối và luống cuống nhìn Thiên Vũ. Mắt mở to, không biết Thiên Vũ định làm gì.

Một nụ hôn dịu dàng, hôn phớt qua má Thu Cúc, kéo dần xuống môi. Bốn phiến môi chạm vào nhau, hai mắt nhắm lại, nhịp đập trong trái tim cùng hòa quyện, từng tiếng “thình thịch” vang vang.

Bên ngoài, sắc trời tím thẫm, ánh hoàng hôn đang dần lên. Trước sân thư viện, mùi hoa hồng nhung đang bay bay, lan tỏa trong không khí, cánh hoa lung linh, rực rỡ trong sắc màu hồng đỏ thắm.

.....

Chiều tối, bầu trời trở nên âm u, cơn mưa ban sáng vừa ngưng, buổi chiều nắng gắt, buổi tối mưa như trút. Thiên Vũ và Thu Cúc đội mưa đi về. Thu Cúc ngồi sau lưng Thiên Vũ, vòng tay ôm qua eo, đầu dựa vào lưng, mắt nhắm lại, môi nở một nụ cười ấm áp và hạnh phúc.

Cả hai lắng nghe tiếng nhịp đập trong trái tim của nhau, tiếng trái tim đập hòa cùng tiếng mưa, tạo nên một bản giao hưởng, một bản tình ca, mưa khiến cho những trái tim tình si sáng tác nên những bài ca u buồn và sầu khổ, mưa cũng khiến cho đôi lứa yêu nhau thêm mặn nồng và khăng khít như Thiên Vũ và Thu Cúc bây giờ, cùng nhau đội chung một chiếc áo mưa, cùng nhau dạo phố, cùng lướt qua từng hàng cây, góc phố, từng con đường chưa từng đi qua. Kỷ niệm cả hai cùng có với nhau càng lúc càng nhiều, càng lúc càng hiểu nhau hơn.

Nụ hôn vừa trao, tay vậy vậy, môi lặng lẽ nở một nụ cười, mắt âu yếm nhìn người thương đi xa, Thu Cúc đứng đấy, đứng rất lâu, đứng trong cơn mưa chiều.

Hạnh phúc như vỡ tan theo từng tiếng mưa, trái tim thổn thức muốn hát vang, muốn khiên vũ dưới trăng, muốn đắm chìm trong mật ngọt của nhụy hoa, muốn mãi mãi là một phần nhỏ trong thân thể của người ấy.

“Vào nhà đi con, mưa ướt hết cả rồi.” Bà Thu Hồng cầm một chiếc ô, nụ cười nhẹ nhàng lướt qua môi, mắt yêu thương nhìn con gái.

“Vâng.” Thu Cúc ngoan ngoãn đáp một tiếng, nắm lấy cánh tay bà Thu Hồng, hai mẹ con dìu nhau đi vào trong nhà.

Mưa rơi trên nóc ô, màu đen thẫm của chiếc ô cùng màu sắc mờ tối của cảnh vật tô điểm cho hai hình ảnh nhỏ bé của hai mẹ con. Hai bóng màu trắng bước nhịp nhàng trên sân gạch, nước đọng lại thành vũng, gió rít qua màng tai, mái tóc rũ tung bay trong gió, mưa giăng giăng che kín cả lối đi.

Vào trong nhà, Thu Cúc khép cửa lại. Trong một căn phòng nhỏ, ánh sáng đèn điện khiến căn phòng trở nên ấm cúng. Mẹ lo dọn bàn ăn, con lo tắm rửa và thay quần áo. Gần mười phút sau, hai mẹ con ngồi đối diện với nhau trên một chiếc bàn gỗ kê giữa nhà. Trên bàn bày dăm ba món ăn thanh đạm, tiếng cười không lúc nào dứt, con gấp ẹ, mẹ gấp cho con, cảnh ân ân ái ái ấy khiến cho người khác phải đỏ mắt vì ghen tị.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Thu Cúc nửa nằm nửa ngồi trên giường, tay áp điện thoại vào ngực, tin nhắn vừa gửi, lòng hồi hộp chờ mong Thiên Vũ nhắn lại ình. Tiếng đồng hồ kêu tích tắc, thời gian chậm chậm trôi, lòng nôn nóng và hồi hộp càng lúc càng tăng.

“Anh ấy liệu có gửi lại tin nhắn ình không ?” Câu hỏi ấy lặp lại mãi trong đầu Thu Cúc. Thu Cúc chờ, chờ đã được hơn 10 phút rồi.

“Có lẽ anh ấy đã đi ngủ rồi. Thôi thì đành chờ đến sáng mai gặp anh ấy vậy.” Thu Cúc buồn bã nghĩ, nằm xuống giường, kéo chăn đến ngang ngực, mắt từ từ nhắm lại, Thu Cúc đi ngủ với một sự tiếc nuối và một nỗi buồn không tên.

Bên ngoài mưa vẫn rơi xối xả, cách gần một tiếng lại có một tiếng sấm, đôi khi còn đi kèm theo cả tiếng sét. Thu Cúc ngủ không được yên giấc, bị những tiếng sấm và những tiếng sét quấy nhiễu, báo hiệu cuộc sống không bình yên sống lặng về sau này.

Đã hơn một tuần nay, Thiên Vũ không về nhà, về để làm gì khi ngày nào cũng phải chịu đựng những lời mắng chửi của bà Lâm Khiết. Thiên Vũ đã chọn Thu Cúc là người yêu, là người quan trọng hơn của cái vật chất, đâu có thể vì những sức ép vô hình và hữu hình của bà Lâm Khiết làm cho rối trí.

Thiên Vũ đã giấu Thu Cúc. Thiên Vũ không còn là công tử của nhà họ Lâm nữa, hiện giờ Thiên Vũ chỉ là một chàng trai bình thường, không được bố mẹ hỗ trợ về tiền bạc, mọi chi phí sinh hoạt, Thiên Vũ đều phải tự lo. Bà Lâm Khiết đã tuyên bố, nếu Thiên Vũ không đến cầu xin ông Lâm Phong cho phép rút lại tờ giấy hủy bỏ quyền thừa kế, sẽ đuổi Thiên Vũ ra khỏi nhà và không còn muốn nhận Thiên Vũ làm con nữa. Bà Lâm Khiết là một người nóng tính, nói được làm được, bà muốn dùng cách này để gây sức ép với Thiên Vũ.

Thiên Vũ không cầu xin bà Lâm Khiết nghĩ lại đến lấy một lời, đã bình thần thu dọn hành lý, sau đó xách va ly ra khỏi nhà. Cuộc sống tự lập có muôn hình vạn trạng, nhìn bề ngoài, Thiên Vũ được sống trong sung sướng và nhung lụa từ bé, được người hầu trong nhà hầu hạ, không bao giờ phải động chân động tay làm bất cứ công việc gì. Tuy nhiên, Thiên Vũ không phải là một công tử chỉ biết ăn chơi và hưởng thụ, Thiên Vũ đã sống tự lập từ bé. Thiên Vũ có thể nấu ăn rất ngon, có thể tự động làm công việc nhà, mà không cần người khác phải bắt ép mình.

Thiên Vũ đã thuê một căn nhà trọ nhỏ, với mức tiền thuê là hơn một triệu một tháng. Thiên Vũ cũng đã kiếm được một công việc làm thêm. Công việc làm thêm của Thiên Vũ không phải là phục vụ quán, đi dạy thêm, đi phát tờ rơi..... giống như những sinh viên bình thường khác. Thiên Vũ đầu tư chứng khoán. Chỉ bằng một số tiền nhỏ, nhờ đầu óc thông minh và nhanh nhạy của mình, Thiên Vũ đang làm giàu bằng chính khả năng của mình.

Thiên Vũ không vội nói cho Thu Cúc biết, vì sợ Thu Cúc buồn và tự trách chính mình. Thiên Vũ sợ Thu Cúc sẽ vì khoảng cách địa vị và danh phận giữa hai gia đình quá xa, sẽ tự ti và cảm thấy không xứng với mình. Thiên Vũ xách va ly rời khỏi sự bao bọc của gia đình, vì muốn chứng minh cho Thu Cúc biết, dù không có được sự hỗ trợ của bố mẹ, cũng đủ sức nuôi sống được bản thân, có thể tự tạo dựng nên một sự nghiệp riêng, đồng thời qua đó cũng muốn động viên và cổ vũ Thu Cúc.

Buổi sáng, Thiên Vũ đến đón Thu Cúc đi học.

Mưa cả đêm hôm qua, sáng nay những giọt sương vẫn còn đọng trên từng chiếc lá bông hoa, gió mang theo hơi lạnh của buổi sớm mai. Trên sân gạch ẩm ướt nước mưa, từng vũng nước nhỏ vẫn còn chưa tan.

Thu Cúc mặc một chiếc quần rộng thùng thình, một chiếc áo phông cộc tay màu xanh dương, túm tóc buộc chéo sang một bên, áo khoác buộc ngang eo, cách ăn mặc quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Thiên Vũ đứng lặng ngắm nhìn, băng đá trong mắt dần dần tan chảy như nắng mai đang xua tan đi không khí ẩm ướt, không khí ẩm đậm của trận mưa đêm hôm qua.

“Anh Thiên Vũ !” Thu Cúc cười, nụ cười dịu dàng, tươi mát như gió xuân. Có đôi khi, Thiên Vũ đã so sánh nụ cười trên môi Thu Cúc với ánh nắng của mặt trời, nụ cười của Thu Cúc đã sưởi ấm trái tim băng giá bấy lâu nay của Thiên Vũ.

Thiên Vũ không nói gì, nụ cười dần nở trên môi. Thiên Vũ chỉ cười với Thu Cúc, và mãi mãi chỉ có một mình Thu Cúc.

Thiên Vũ vươn tay, chạm nhẹ vào đuôi mắt Thu Cúc. Dừng lại một chút, ngón trỏ của Thiên Vũ quẹt nhẹ xuống má, lưu luyến trên cánh môi hoa. Thiên Vũ cúi xuống, dịu dàng đặt một nụ hôn trên môi Thu Cúc.

Thu Cúc ngậy ngẩn cả người, mắt tự động khép lại, đón nhận nụ hôn của Thiên Vũ. Hai phiến môi chạm nhẹ vào nhau, cách hôn giống như hai người bạn thân lâu ngày mới gặp nhau, khiến cho cả hai có cảm giác an toàn, mật ngọt thấm sâu vào tận trong tim.

Bà Thu Hồng đứng trên vỉa hè, mắt âu yếm nhìn cảnh con gái và Thiên Vũ hôn nhau. Trong đầu bà có rất nhiều suy nghĩ rối rắm, chưa tìm ra cách giải. Bà muốn con gái bà được hạnh phúc, nhưng....bà Thu Hồng thở dài.

Đến cổng trường cấp ba Gia Khánh, Thiên Vũ tắt máy xe, chân chống xuống đất. Thu Cúc trèo xuống xe. Thiên Vũ tự nhiên giúp Thu Cúc cởi nón bảo hiểm.

Thu Cúc ngượng ngùng đứng bên cạnh Thiên Vũ, mặt hơi ửng đỏ: “Em....em vào lớp đây.” Nắng nhuộm hồng gò má Thu Cúc, bao phủ lên mái tóc tím dài đến ngang vai.

“Buổi trưa, anh quay lại đây đón em.” Thiên Vũ nhìn thật sâu vào mắt Thu Cúc, đáy mắt đọng đầy hình ảnh của Thu Cúc.

“Vâng. Em chờ anh.” Chỉ đơn giản là một câu nói, nhưng đã ẩn giấu vào bên trong đầy đủ ý tứ và tình ái.

Thiên Vũ nở một nụ cười, băng đá trên thế gian đều tan chảy, lớp lớp hồng vũ đều cuộn tròn lấy hai người.

Thu Cúc then thùng, ngây ngẩn đứng nhìn Thiên Vũ, khóe môi hồng bất giác cũng cong lên thành một nụ cười. Bốn mắt nhìn nhau, không gian và thời gian như giao hòa, cảnh vật xung quanh chỉ còn lại duy nhất hai người.

Bạn bè trong trường của Thu Cúc đều tò mò và hiếu kỳ nhìn cả hai. Thiên Vũ là ai, phải chăng là một thiên sứ trong một đôi cánh màu trắng, có khuôn mặt lạnh tựa như băng ? Thu Cúc là một cánh hoa dại, mọc ven đường, ngày ngày tỏa hương thơm ngát, sức sống mãnh liệt, mãi mãi muốn vươn lên đón lấy ánh sáng của mặt trời, cho dù có bị gió mưa vùi dập. Sức sống ấy, niềm tin ấy, chỉ có một mình Thu Cúc mới đủ làm tan chảy trái tim lạnh giá của Thiên Vũ.

.....

Giờ ra chơi, Thu Cúc và Thu Phương rủ nhau lên thư viện trường. Cả hai đều hạ quyết tâm phải thi đỗ bằng được vào trường đại học mà mình thích, nên không có lúc nào dám lơ là việc học hành. Thu Cúc nhờ có sự phụ đạo thêm của Thiên Vũ đã học khá hơn trước, kiến thức của Thu Phương càng ngày càng chắc.

Thư viện trường nằm trong dãy nhà A, rộng hơn 50 mét vuông, có tất cả gần 10 kệ sách, mỗi kệ sách đều có đầy đủ sách giáo khoa và sách tham khảo cho học sinh mượn dùng. Nhà trường luôn khuyến khích học sinh chăm chỉ học tập, nên mua rất nhiều sách quý và trang bị phòng thư viện rất sinh động. Trong phòng thư viện có hơn mười bộ bàn ghế làm bằng gỗ cho sinh viên ngồi. Thu Cúc và Thu Phương thường xuyên đến đây, đối với cách bày trí, và các kệ sách cần phải lấy sách gì đều rất quen thuộc.

Buổi trưa nắng gắt, Thu Cúc và Thu Phương đội mũ áo khoác trên đầu, vừa đi vừa trò chuyện rôm rả, thỉnh thoảng cả hai còn đuổi nhau chạy khắp sân trường, tiếng cười rộn tan xua tan bớt đi cái nóng oi bức của ngày hè.

“Thu Phương ! Thu Cúc !” Một người đàn ông có vóc dáng cao cao, mặc một bộ vét màu xám đứng trong nắng vàng, đang chờ hai người.

Thu Cúc và Thu Phương giật mình nhìn. Khi biết người đó là ai, Thu Cúc và Thu Phương liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều chọn đường vòng, đi lướt qua Tuấn Nam.

Thu Phương không muốn gặp lại Tuấn Nam. Chuyện đó đã xảy ra cách đây gần nửa tháng rồi, nhưng mỗi đêm Thu Phương đều gặp ác mộng, đều không thể quên được. Thu Phương thường xuyên lấy nước mắt rửa đi nỗi đau trong lòng mình.

Thu Cúc thương thay cho cô bạn, cũng hiểu vì nguyên nhân gì Tuấn Nam lại muốn đưa mình về nhà sống chung. Thu Cúc tránh mặt Tuấn Nam, không muốn đối diện với hắn. Thu Cúc rất sợ Thiên Vũ hiểu lầm mối quan hệ giữa mình và Tuấn Nam.

“Thu Phương ! Anh có chuyện muốn nói với em.” Tuấn Nam đã gầy đi trông thấy, khuôn mặt phẳng phất u buồn. Đã lấy được những gì mà mình hằng mong muốn, nhưng nụ cười chưa từng xuất hiện trên môi hắn kể từ lúc hắn ngồi trên chiếc ghế chủ tịch của tập đoàn nhà họ Lâm. Chiếc ghế quá lạnh, lạnh đến nỗi đã làm tê liệt hết tất cả mọi cảm xúc trong lòng hắn.

Đang đi Thu Phương đứng khựng lại. Siết chặt nắm tay, nắm rồi lại thả ra, hít một hơi thật sâu, Thu Phương chưa xót nói: “Tôi không muốn nhìn thấy anh. Xin anh từ lần sau đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa.” Nói xong, Thu Phương kéo Thu Cúc đi thật nhanh.

Thu Cúc vừa đi vừa quay lại nhìn Tuấn Nam. Thấy hắn một mình đứng cô độc trên sân trường, tự dưng Thu Cúc thấy thương hại cho hắn.

Ngồi trên ghế, trong phòng thư viện, Thu Phương với tay lấy một cuốn sách văn học. Lật trang sách đầu tiên, Thu Phương bắt đầu đọc.

Ngồi bên cạnh, Thu Cúc chìm vào trong suy tư. Thu Cúc thấy Tuấn Nam không phải là một người xấu, hẳn là một người quá chuộng hư vinh, muốn leo cao bằng mọi giá. Tuy nhiên, điều đó cũng không có gì quá đáng. Nếu một người phải trải qua tuổi thơ giống như hắn, chắc chắn sẽ thông cảm và thấu hiểu cho hắn.

“Thu Phương !” Thu Cúc lựa lời, ướm thử hỏi Thu Phương: “Mày có thể thử thay đổi cách suy nghĩ và chấp nhận Tuấn Nam được không ?”

Thu Phương nhìn ra cửa sổ, ánh sáng làm chói mắt. Thu Phương nheo mắt lại, tần ngần ngắm những bông hoa phượng đỏ chói trong nắng gắt.

Một lúc sau, Thu Phương mệt mỏi lên tiếng: “Tao cũng không biết nữa. Hiện giờ đầu tao đang rất rối rắm. Tao không biết phải làm gì mới đúng.”

“Mày vẫn còn hận Tuấn Nam ?”

Thu Phương cười buồn: “Tuấn Nam có là gì của tao đâu mà tao hận. Tất cả là do tao tự chuốc lấy. Nếu tao không tốt bụng, không động tâm, chuyện đáng tiếc đó đã không xảy ra.”

“Nếu như bây giờ anh ấy nói anh ấy thích mày, và muốn cùng mày tạo dựng một mối quan hệ vững bền, liệu mày có chấp nhận anh ấy không ?” Thu Cúc nắm lấy tay Thu Phương.

Thu Phương trấn động, kinh ngạc mở to mắt nhìn Thu Cúc.

.....

Buổi chiều, Thu Cúc và Thu Phương cùng Thiên Vũ đến thư viện của thành phố học bài. Thiên Vũ lách cách đánh máy tính, chiếc Laptop hiệu Asus màu đen tuyền của Thiên Vũ đang phát sáng, màn hình màu xanh nhạt nhấp nháy. Thu Cúc và Thu Phương không hiểu Thiên Vũ đang làm gì, mà thỉnh thoảng những con số liên tục thay đổi, biến hóa khôn lường. Cả hai biến mình không thể thông minh được bằng Thiên Vũ, nên không dám làm phiền công việc làm ăn của hắn.

Thu Phương và Thu Cúc vừa giải bài tập, vừa chụm đầu nói chuyện nhau. Thu Phương thi khối C, Thu Cúc thi khối B, nên không có nhiều thứ để hỏi nhau. Tuy nhiên để vượt qua kì thi tốt nghiệp cả hai vừa phải thi cả khối C, lẫn khối B.

Thiên Vũ là người học giỏi toàn diện, Thu Cúc và Thu Phương có thể hỏi hắn bất cứ kiến thức của môn gì. Có được một ông thầy phụ đạo như hắn, Thu Cúc và Thu Phương yên tâm chăm chỉ học tập.

Hơn ba giờ chiều, Thiên Vũ nhận một cuộc gọi. Sau khi trao đổi vài ba câu, hắn cúp máy.

“Anh có việc gấp cần phải đi.” Thiên Vũ nuốt tiếc khoảng thời gian được ở bên cạnh Thu Cúc.

“Nếu anh có việc bận thì anh đi đi. Em và Thu Phương sẽ tiếp tục học ở đây.” Thu Cúc mỉm cười.

Thiên Vũ nhìn Thu Cúc. Hắn ngẫm nghĩ một chút, sau đó nói: “Khi nào xong việc, anh quay về đón em.”

“Dạ, không cần đâu. Anh bận việc, thì lo giải quyết đi. Giải xong mấy bài toán này, em sẽ đi nhờ xe của Thu Phương về nhà.” Thu Cúc mặc dù rất thích được Thiên Vũ đưa đón, nhưng không muốn khiến hắn mệt chết vì mình.

“Anh đừng lo. Em sẽ đưa Thu Cúc an toàn về tận nhà.” Thu Phương nói theo Thu Cúc. Thấy Thu Cúc được Thiên Vũ cưng chiều và quan tâm lo lắng, Thu Phương mừng cho hạnh phúc của cô bạn thân.

Thiên Vũ gật đầu. Hắn đồng ý để Thu Phương đưa Thu Cúc về nhà. Hắn sợ công việc của mình không hoàn thành quá sớm, vì thế hắn không muốn Thu Cúc phải khổ sở vì chờ đợi.

Thiên Vũ bận lo đi giải quyết công việc của mình, Thu Cúc và Thu Phương lại cặm cuội giải bài tập toán. Thu Phương mạnh về các môn liên quan đến văn hóa xã hội, Thu Cúc giỏi về các môn tự nhiên, cả hai bổ xung khiếm khuyết cho nhau. Nếu Thu Cúc không hiểu về Văn, Sử và Địa có thể hỏi Thu Phương, còn Thu Phương có thể hỏi Thu Cúc về Toán, Lý, Hóa và Sinh.

32. Chương 30 Tt

Học đến hơn bốn giờ chiều, xoa bụng đói meo, Thu Phương nằm bò ra bàn, miệng than thở: “Mệt và nóng chết đi được ! Chúng ta phải tìm một cái quán nào đó để ăn chè giải khát.”

Thu Cúc phì cười: “Mày lúc nào cũng chỉ nghĩ đến ăn uống.” Ngắm nghía thân hình gầy nhom của Thu Phương, Thu Cúc vuốt cằm: “Nghĩ cũng lạ, mày ăn nhiều như thế, sao không thấy béo lên chút nào nhỉ ? Tại sao tao chỉ thấy mày càng ngày càng gầy rộc đi.”

Thu Phương cầm một quyển vở mỏng hơn 40 trang. Đập nhẹ vào đầu cô bạn thân, Thu Phương oán hận nói: “Béo thể nào được mà béo. Lúc nào cũng thức khuya dậy sớm để học bài, cả ngày đều phải đạp xe đi học, mày nói thử xem, tao phải nạp bao nhiêu calo mới đủ.”

Nghe giọng giống ông cụ non của Thu Phương, Thu Cúc bật cười: “Mày yên tâm, chúng ta vất vả thêm hai tháng nữa thôi. Sau khi thi xong tốt nghiệp và thi đại học, lúc đó chúng ta sẽ được nghỉ xả láng dài dài.”

Nghĩ đến những ngày ăn chơi sắp tới, hai mắt Thu Phương mơ màng, lưỡi biếng nằm ườn ra bàn.

Thu Cúc cười tủm tỉm, dứt sách vở vào túi xách.

“Mày còn không ngồi dậy lo thu dọn sách vở và bút thước đi. Có muốn đi ăn chè với tao không ?” Thu Cúc dùng thước kẻ đánh vào mu bàn tay Thu Phương, tạo nên một tiếng “tét”.

Thu Phương vừa xoa mu bàn tay, vừa mắng Thu Cúc: “Đồ độc ác ! Không biết an ủi người ta thì thôi, còn đánh người ta nữa.”

Thu Cúc ôm lấy bụng, vai run run, cố nín cười đến đỏ gay cả mặt. Thu Phương trông giống hệt một oán phụ.

Hai cô bạn thân sánh vai, cùng nhau đi theo hướng đến lán xe của thư viện.

33. Chương 31

Thu Cúc và Thu Phương đến một quán giải khát khá nổi tiếng của thành phố. Là học sinh, túi tiền eo hẹp, Thu Cúc và Thu Phương chỉ gọi một ly sinh tố trái cây và một ly trà sữa trân châu.

Hai cô bạn thân, vừa uống nước, vừa nói chuyện với nhau, cả hai ngầm ước định không bao giờ nhắc đến chuyện xảy ra vào cái đêm cách đây gần nửa tháng, đó vẫn mãi là một nỗi đau không thể xóa nhòa đối với Thu Phương. Thu Cúc coi Thu Phương là chị em ruột thịt của mình, lại càng không muốn Thu Phương bị tổn thương vì chuyện đó, nên không cần Thu Phương phải nhắc, Thu Cúc cũng ý tứ không bao giờ đề cập đến nếu Thu Phương không muốn.

Quán khá rộng rãi, có cây xanh, bàn ghế được làm bằng gỗ, lối đi trải dài, cách trang trí như một đình quán nhỏ, tạo cảm giác thông thoáng và tươi mát cho thực khách mỗi khi đến đây.

Thu Cúc và Thu Phương dùng thìa khoắng cho tan đá, tai lắng nghe tiếng nhạc du dương và dịu nhẹ. Sau hơn một tháng học tập căng thẳng, chiều nay cả hai mới có thời gian nghỉ ngơi và thư giãn.

Cạnh bàn chỗ Thu Phương và Thu Cúc ngồi có một hồ cá nhỏ, giữa hồ có một thạch đá khá cao, được nghệ nhân tạo hình đẹp mắt, vòi nước thỉnh thoảng phun lên cao. Thu Phương và Thu Cúc đều nhìn đến quên cả thời gian.

“Chà chà !” Đột nhiên một tiếng nói, vừa có vẻ giễu cợt, vừa có vài phần tức tối vang bên tai. Thu Cúc và Thu Phương giật mình, quay lại, ngược mắt nhìn người con gái trước mặt.

Cô ta mặc một chiếc váy mỏng, bó sát vào thân hình bốc lửa, ba vòng đều chuẩn, khuôn mặt thon dài, đôi môi to son đỏ chót, đôi mắt chuốt mascara cứng đờ, cong vút, mỗi lần cô ta chớp mắt cho người khác cảm giác những chiếc lông mi sắp đắp đăm vào tròng mắt của cô ta, chiếc váy đeo dây hai mảnh để lộ bầu ngực trắng ngần. Cách ăn mặc lộ liễu của cô ta khiến Thu Cúc và Thu Phương nhăn mày nhíu mặt, tuy là cùng con gái nhưng cả hai đều không chịu được, hơn nữa mùi nước hoa tỏa ra từ cơ thể cô ta quá nồng nặc.

Sao cô ta không mặc bộ này để quyến rũ đàn ông trên giường đi nhỉ ? Thu Phương khinh thường, không thèm nhìn cô ta nữa. Thu Cúc quay đầu, nhìn ly nước sinh tố trái cây trên bàn.

Mỹ Dung kéo ghế ngồi xuống, cô ta tự nhiên cho đây là bàn của mình, không cần nghe ý kiến của Thu Cúc và Thu Phương.

“Xin lỗi bàn này hai đứa chúng em đã ngồi rồi. Bên kia còn nhiều bàn trống.” Thu Cúc lịch sự lên tiếng nhắc nhở.

“Tôi muốn nói chuyện với hai cô.” Mỹ Dung lạnh giọng bảo cả hai.

Thu Cúc và Thu Phương liếc mắt nhìn nhau. Cả hai đều không hiểu lý do vì sao người phụ nữ lạ mặt này lại muốn nói chuyện với mình. Cả hai đều không quen biết cô ta.

“Tôi là Trịnh Mỹ Dung. Là người yêu của anh Tuấn Nam.” Mỹ Dung trắng trợn tuyên bố cho Thu Phương và Thu Cúc nghe. Cách đây hơn nửa tháng cô ta nói câu này sẽ không ai dám nghi ngờ, nhưng hiện giờ cô ta đã không còn là người yêu của Tuấn Nam nữa, cô ta đã là quá khứ rồi.

Thu Phương tái mặt, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt. Còn nhớ đêm hôm nào, Tuấn Nam vừa hôn mình vừa gọi tên một người con gái xa lạ, tên Mỹ Dung. Hôm nay Thu Phương đã biết người con gái đó là ai. Mặc dù đã bảo với lòng là không nên nhìn, nhưng Thu Phương không thể ngăn cấm được mình. Thu Phương đã nhìn Mỹ Dung thêm một lần nữa.

Cô ta đẹp quá, một vẻ đẹp kiêu xa, một vẻ đẹp có thể khiến bất cứ người đàn ông nào cũng phải ngẩn ngơ ngẩn nhìn ngay trong lần gặp mặt đầu tiên. Thu Phương bỗng dưng thấy tự ti với chính mình. Mắt Thu Phương ươn ướt, chưa kịp nhận ra được điều gì, hai dòng lệ đã lăn dài trên má. Cúi đầu xuống, Thu Phương len lén lau đi hai dòng lệ trên má mình.

Thu Cúc đã nhìn thấy tất cả. Thu Cúc bất mãn hỏi Trịnh Mỹ Dung: “Chị là người yêu của anh Tuấn Nam, thì có liên quan gì đến hai chúng tôi ?”

“Sao lại không liên quan ?” Trịnh Mỹ Dung gằn giọng: “Tôi cảnh cáo hai người, biết điều thì tránh xa anh Tuấn Nam ra. Anh ấy là người chồng chưa cưới của tôi, ai cũng đừng hòng mà tìm cách quyến rũ anh ấy.”

Trịnh Mỹ Dung ngông nghênh nói tiếp: “Tôi cũng không ngại nói cho cô biết.” Cô ta đích danh chỉ đúng tên Thu Cúc: “Cô tưởng rằng tôi sẽ để yên cho cô lấy anh Tuấn Nam sao ?” Thu Cúc tròn mắt nhìn Mỹ Dung. Mình có bao giờ muốn lấy Tuấn Nam làm chồng đâu, mà tại sao cô ta lại nói những nói cuối như thế ? Thật nực cười ! Không để cho Thu Cúc kịp phản kháng, cô ta lại thao thao bất tuyệt: “Tuấn Nam không yêu cô. Anh ấy đồng ý lấy cô chẳng qua vì chiếc ghế chủ tịch của nhà họ Lâm, sau hai năm anh ấy sẽ ly hôn với cô. Người mà anh ấy yêu mãi mãi là tôi.” Không ăn được thì đạp bỏ, đây là tính cách của cô ta. Ngày trước, cô ta khuyến khích Tuấn Nam lấy Thu Cúc bằng được, thì nay cô ta lại tìm đủ mọi cách phá hoại cuộc sống của Tuấn Nam.

Thu Phương bóp chặt đáy ly sữa trân châu, lòng bàn tay ảm ướt mồ hôi. Thu Phương và Thu Cúc chưa từng thấy một kẻ nào lại đề tiện như Trịnh Mỹ Dung.

Thu Cúc cười nhạt: “Nếu cô muốn kết hôn với anh Tuấn Nam thì cứ việc, người tôi yêu không phải là Tuấn Nam, ngay cả thích anh ấy, tôi cũng không muốn, làm sao tôi có thể lấy người mà mình không yêu.”

Trịnh Mỹ Dung bị giáng một đòn tâm lý nặng nề, cô ta mấp máy môi, tiếng nói khàn đục: “Cô nói gì, cô....”

Thu Cúc ung dung nói tiếp: “Cô không cần phải tốt bụng nói rõ cho tôi biết chuyện đó đâu, vì tôi đã biết từ lâu rồi, hiện giờ tôi cũng đã dọn ra khỏi nhà anh Tuấn Nam, chúng tôi chỉ đơn giản là bạn.”

Thu Cúc và Thu Phương lẳng lặng uống nốt ly nước của mình, sau đó cả hai cùng đứng lên, bỏ mặc một mình Trịnh Mỹ Dung ngồi đông cứng trên ghế. Có những cuộc chiến không cần phải dùng gươm đao, để phân biệt thắng thua, mà đôi khi chỉ cần vài ba câu nói.

Đến lúc xe của quán giải khát, Thu Cúc vỗ nhẹ vào vai Thu Phương: “Cố lên ! Rồi mọi chuyện cũng sẽ qua.”

“Ừ.” Thu Phương mạnh mẽ gạt đầu, tay quệt lệ trên khóe mắt.

Thu Cúc thở dài, nắm chặt tay cô bạn thân.

.....

Buổi tối, Thiên Vũ đến nhà Thu Cúc chơi đúng vào lúc hai mẹ con Thu Cúc đang ăn cơm. Sẵn tiện bữa tối, hân ăn cơm cùng hai mẹ con Thu Cúc. Ba người ngồi quân quần bên mâm cơm, không khí hòa hợp và ấm cúng.

Ăn xong, Thu Cúc phụ giúp bà Thu Hồng rửa chén bát và dọn dẹp bàn ăn.

Bài vở nhiều, Thu Cúc không có thời gian rảnh rỗi để đi chơi. Cuộc gặp với Mỹ Dung vào chiều nay, Thu Cúc không dám nói lại cho Thiên Vũ biết, sợ hân buồn lòng và không vui.

Trong phòng ngủ của Thu Cúc, Thiên Vũ và Thu Cúc ngồi sánh đôi trên bàn học. Thiên Vũ dùng máy tính lo giải quyết bài vở của mình, Thu Cúc cầm cuì ghi chép và giải bài tập hóa học.

Có mấy công thức hóa học Thu Cúc không hiểu, liền hỏi Thiên Vũ.

Thiên Vũ nhìn lướt qua, cầm lấy cây bút trong tay Thu Cúc, năm ngón tay mảnh khảnh của Thiên Vũ chạm nhẹ vào mu bàn tay Thu Cúc, cả hai giật mình, ngẩn ngơ nhìn vào mắt nhau. Chỉ trong vòng một thoáng mà ngỡ tưởng trăm năm đã trôi qua. Mặt Thu Cúc đỏ bừng, nhận ra sự thất thố của mình, Thu Cúc vội cuì đầu, không dám nhìn Thiên Vũ nữa.

Thiên Vũ cười cười, say đắm nhìn Thu Cúc: “Anh và em có thể chơi một trò chơi được không?”

Thu Cúc ngượng ngùng hỏi, tầm mắt chỉ dám dừng lại trên những ngón tay mảnh khảnh của Thiên Vũ: “Anh muốn chơi trò chơi gì?”

Thiên Vũ cuì xuống, môi áp nhẹ vào tai Thu Cúc, hơi nóng phả vào tai khiến cơ thể Thu Cúc mềm nhũn, trái tim đập như trống trận trong lồng ngực: “Nếu em giải được các bài tập mà anh cho, anh sẽ tặng em một món quà, còn nếu không, anh sẽ hôn em.”

“A...” Thu Cúc kêu lên một tiếng nho nhỏ, sắc hồng lan tràn toàn thân.

Thiên Vũ cười khê, bắt đầu giảng giải cho Thu Cúc hiểu. Thiên Vũ nói thật chậm, giọng thật ấm. Thu Cúc mê say, chăm chú lắng nghe, không dám lơ là một chút nào. Thu Cúc rất sợ Thiên Vũ buồn, sợ không xứng với hân, sợ không thể đậu được vào trường Đại học Y dược. Thu Cúc muốn học cùng một trường với Thiên Vũ.

“Em đã hiểu chưa?” Thiên Vũ dịu dàng hỏi, trong đáy mắt hân không còn băng đá nữa, đã có những đốm lửa nhỏ đang cháy bập bùng.

“Dạ, em hiểu rồi.” Thu Cúc run run đón lấy chiếc bút trong tay Thiên Vũ.

Thiên Vũ mỉm cười, nắm lấy tay Thu Cúc.

“Học hành cho tốt bé con.” Thiên Vũ cười nhẹ, hôn phớt lên má Thu Cúc.

Thu Cúc cảm thấy có một luồng điện chạy dọc khắp cơ thể, hai gò má nóng ran. Thu Cúc ôm lấy má, bối rối cuì xuống, cầm chắc cây bút trong tay, cố gắng tập trung vào giải đề hóa học đang làm dang dở.

Thiên Vũ chống cằm, mắt đắm đắm nhìn Thu Cúc. Ánh sáng của bóng đèn bàn chiếu nghiêng một nửa bên mặt của Thu Cúc, nước da trắng xanh, khuôn mặt thon dài, gò má mịn màng khiến Thiên Vũ có cảm giác muốn say, muốn chạm vào. Cổ đề nén mong muốn của mình, Thiên Vũ tiếp tục gõ máy tính, mắt đọc lướt qua các trang tài liệu vừa mới đánh xong.

Một tiếng sau, Thu Cúc cau mày, cắn đầu bút, bí thế không thể nghĩ ra được cách giải của đề hóa học mà Thiên Vũ vừa cho lúc nãy. Thu Cúc không muốn đề bài nào cũng phải hỏi Thiên Vũ, hơn nữa nếu thua.....Thu Cúc đỏ mặt, lắc đầu cố xua đi những hình ảnh vừa mới lướt qua trong đầu.

Thiên Vũ mặc dù mắt nhìn vào màn hình, tay lướt trên bàn phím, nhưng vẫn luôn để ý đến Thu Cúc. Thấy Thu Cúc hết lắc đầu rồi lại thở dài, tỏ vẻ không cam lòng chịu thua, Thiên Vũ nở một nụ cười, thú vị nheo mắt nhìn Thu Cúc.

“Thế nào, em có muốn anh giúp em không ?”

“Ồ, dạ....” Thu Cúc luống cuống, đỏ mặt nói: “Không...không cần đâu.” Trong lòng Thu Cúc không ngừng gào thét, cầu mong mình có thể nghĩ ra cách giải đề hóa học này.

Thiên Vũ che miệng cười, để Thu Cúc được tự nhiên.

Thu Cúc cầm lấy quyển vở nháp, một cây bút chì, tay liên tục ghi hàng loạt các công thức hóa học. Một phút, hai phút.... 30 phút trôi qua, cuối cùng Thiên Vũ nghe được tiếng reo của Thu Cúc: “Anh Vũ ! Anh Vũ ! Em giải được rồi.”

Thiên Vũ chống tay xuống bàn, nghiêng người nhìn nụ cười tươi rói trên môi Thu Cúc. Nhờ có nụ cười, khuôn mặt Thu Cúc hiện lên thật sinh động, thật đáng yêu.

“Anh biết.” Thiên Vũ cười, vòng tay qua đầu Thu Cúc. Kéo Thu Cúc lại gần, Thiên Vũ đặt một nụ hôn nhẹ lên môi Thu Cúc.

“A....” Thu Cúc kinh ngạc kêu lên một tiếng. Rõ ràng mình đã giải được bài toán kia mà, tại sao anh ấy vẫn còn hôn mình ?

“Nụ hôn này để chúc mừng em.” Thiên Vũ cười cười, giải thích cho Thu Cúc hiểu.

“Cái...cái này....” Thu Cúc lắp bắp, cảm thấy mình đang bị Thiên Vũ lừa.

Thiên Vũ quẹt nhẹ ngón tay vào môi Thu Cúc, ánh mắt hân hạnh nhìn Thu Cúc càng lúc càng sâu.

Thi xong môn sinh học, thầy giáo dạy sinh cho học sinh ra về sớm. Thu Cúc thu dọn giấy bút, đút vào trong túi xách. Thu Phương ngồi bên cạnh Thu Cúc, bàn học của cả hai kê giữa lớp, thuộc bàn thứ tư từ trên xuống dưới.

“Thu Cúc ! Về sớm thế này, mày có dự định đi đâu chơi không, hay là lại muốn lên thư viện trường đọc sách ?” Thu Phương vừa kéo khóa túi xách hình chữ nhật có quai đeo, vừa hỏi Thu Cúc.

“Tao có hẹn lên thư viện của thành phố đọc sách với anh Thiên Vũ.” Thu Cúc hơi thẹn thùng mỗi lần nhắc đến Thiên Vũ.

Thu Phương trêu ghẹo Thu Cúc: “Lúc nào cũng anh Thiên Vũ thế này, anh Thiên Vũ thế kia, mày làm tao nổi hết da gà rồi đây này.” Thu Phương vừa nói vừa xoa hai cánh tay.

“Con khỉ ! Mày vừa nói gì thế hả ?” Sẵn tiện cuốn sách sinh học trên tay, Thu Cúc gõ nhẹ vào đầu Thu Phương.

Thu Phương xốc gọn túi xách lên vai, nhanh nhẹn phóng ra khỏi bàn, tránh khỏi ma trảo của Thu Cúc.

“Con quỷ kia ! Đứng lại !” Thu Cúc vội vã đuổi theo Thu Phương. Tiếng cười của cả hai vang vọng khắp hành lang trên lầu hai, cả hai lướt qua bạn bè, từng tiếng chào vang lên. Thu Phương nấp chỗ nọ, nấp chỗ kia, đẩy mấy cô bạn trong lớp đứng chắn trước mặt Thu Cúc.

Thu Cúc bực bội quát to một tiếng, đẩy mấy cô bạn trong lớp sang một bên, tiếp tục đuổi theo Thu Phương.

Thu Phương cười như nắc nẻ, càng chạy càng nhanh. Thu Cúc đuổi theo sau Thu Phương với tốc độ nhanh cũng chẳng kém.

Chạy xuống sân trường, với khoảng không gian rộng lớn, rộn tiếng ve kêu râm ran, cành lá phượng xanh mượt với những bông hoa đỏ rực đang rung rinh bay trong gió, Thu Phương vừa quay lại “lêu lêu” trêu Thu Cúc, vừa co giò chạy thật nhanh.

Chạy không nhìn đường khiến Thu Phương vấp phải một hòn sỏi, cả thân hình đều đổ ụp xuống đất. Thu Cúc hét hoảng kêu to một tiếng: “Cẩn thận !”

Thu Cúc không để ý đến người đàn ông đang đứng trước mặt Thu Phương. Khi Thu Cúc nhận ra, cũng là lúc anh ta ôm gọn Thu Phương vào lòng, tránh cho Thu Phương khỏi một cú ngã bầm dập, và xấu hổ với mọi người xung quanh.

Thu Cúc há hốc mồm, định nói một câu gì đấy, nhưng sau khi suy nghĩ kĩ lại, thấy rằng tốt nhất không nên nói gì thì hơn.

Thu Phương giãy dụa, cố gắng thoát khỏi vòng tay ôm ấp của anh ta. Chờ anh ta buông mình ra, Thu Phương nhìn lướt qua từ ngực của anh ta, dần lên trên cằm, đến khuôn mặt.

Nụ cười trên môi Thu Phương cứng đờ khi nhận ra người đàn ông vừa mới cứu thoát mình khỏi bị ngã là ai: “Anh...” Thu Phương chán nản, buông gọn một câu: “Cảm ơn.” Sau đó, Thu Phương tay xốc gọn túi xách, chân tự động bước đi. Thu Cúc bước lại gần cô bạn, khẽ gật đầu chào Tuấn Nam: “Chào anh !”

“Thu Phương !” Tuấn Nam bắt lực gọi nhỏ: “Anh có thể nói chuyện với em một chút được chứ ?”

Thu Phương cứ thế bước đi, không quay đầu nhìn lại Tuấn Nam.

Thu Cúc đi theo Thu Phương, hỏi nhỏ cô bạn thân: “Sao mà không chờ nghe xem anh ấy muốn nói gì ?”

“Quên đi. Tao không muốn nghe. Mà không nhớ chiều hôm qua, người yêu của anh ta nói gì à ?” Giọng nói của Thu Phương toàn dấm chua và ghen tị. Thu Phương đang ghen với Trịnh Mỹ Dung. Dù đã nói là không muốn nghĩ về Tuấn Nam nữa, nhưng không thể quên được, càng muốn quên lại càng nhớ.

Tuấn Nam đi theo sau Thu Cúc và Thu Phương. Đến gần cuối sân, Thu Phương rẽ trái đi lấy xe đạp điện, Thu Cúc đi ra cổng trường.

“Thu Cúc ! Anh có thể nhờ em một chuyện được không ?” Tuấn Nam đã nghĩ rất nhiều. Gần nửa tháng vừa qua, không ngày nào là hắn không nghĩ, không bị lương tâm dần vặt và dày vò. Hắn hối hận vì đã tổn thương Thu Phương, hối hận vì đã không kiểm soát được hành động của mình, để rồi xảy ra chuyện. Sống trong tâm trạng dần vặt và khổ sở đó, khiến hắn ngày nào cũng nghĩ về Thu Phương, dần dần Thu Phương bước vào cuộc sống của hắn lúc nào không hay, và đến hôm nay hắn nhận ra, chữ “thích” lần đầu tiên đã xuất hiện trong suy nghĩ của hắn.

“Anh muốn nhờ em chuyện gì ?” Thu Cúc đứng đối diện với Tuấn Nam: “Chiều tối hôm qua, Mỹ Dung đã đến tìm em và Thu Phương.”

Tuấn Nam giật mình. Hắn hốt hoảng hỏi Thu Cúc: “Cô ta có nói gì không ?”

“Nếu anh muốn biết, anh nên trực tiếp hỏi cô ấy. Em và Thu Phương không muốn nói gì cả. Nếu anh thật lòng muốn bù đắp cho Thu Phương, hãy đến tìm nó, xin anh đừng đem nó ra để đùa giỡn. Bạn em rất đơn thuần và chân thật, nó đã từng thích và yêu anh, em không muốn nó bị tổn thương thêm một lần nữa.” Thu Cúc vừa dứt lời, Thu Phương dắt xe đạp điện ra cổng trường.

Thu Cúc và Tuấn Nam đồng loạt quay lại nhìn Thu Phương. Thu Phương tránh ánh mắt của Tuấn Nam: “Thu Cúc ! Về thôi !”

Thu Cúc chào Tuấn Nam, sau đó trèo lên ngồi sau ghế xe đạp điện.

Thu Phương lập tức lái xe đi. Tuấn Nam đứng lặng nhìn theo. Luồn tay vào tóc, tâm trạng hắn rối bời. Hắn không ngờ Thu Phương là một cô gái cứng rắn và quyết liệt như thế, xem ra để chinh phục được Thu Phương, hắn sẽ phải tốn rất nhiều thời gian.

34. Chương 32

Buổi chiều Thiên Vũ bận thi hai môn cuối. Thiên Vũ mặc dù không muốn hủy hẹn với Thu Cúc, nhưng không còn cách nào khác, hắn đành phải gọi điện xin lỗi Thu Cúc.

Thu Cúc hiểu Thiên Vũ là một chàng trai có trách nhiệm, không bao giờ hứa suông, cũng không bao giờ tùy hứng hủy bỏ cuộc hẹn khi không có việc gì đột xuất.

Một mình Thu Cúc đến thư viện thành phố đọc sách và làm bài tập. Dù không có Thiên Vũ ở bên, Thu Cúc cũng không dám lơ là việc học tập. Thu Cúc muốn Thiên Vũ tự hào về mình. Nghĩ đến nụ cười của Thiên Vũ, mặt Thu Cúc nóng ran, càng quyết tâm chăm chỉ học tập hơn.

Đang chăm chú giải đề toán học, một người bạn mới quen của Thu Cúc khi đến đây đọc sách đã khều nhẹ vào tay Thu Cúc: “Có một quý bà đến tìm cậu kìa !”

Thu Cúc giật mình, ngược mắt nhìn theo hướng tay chỉ của cô bạn gái bằng tuổi mình. Thu Cúc thấy một quý bà gần 50 tuổi, sắc đẹp mặt mà, mặc một bộ vét phụ nữ màu trắng sữa, trên ngực áo cài một hình cánh bướm màu xanh dương, khuôn mặt trang điểm khéo léo, mái tóc màu đen uốn quăn, đang đứng trước cửa thư viện.

Thu Cúc ngỡ ngác, thấy cực kì khó hiểu. Chiều hôm qua, bị một cô gái lạ mặt tìm gặp, mắng như tát nước vào mặt. Chiều nay lại có một quý bà đến tìm. Thu Cúc không biết nên nghĩ số mình may mắn hay xui xẻo đây.

Thu Cúc cầm theo túi xách, rụt rè đi ra cửa thư viện.

“Chào bác ! Bác đang tìm cháu ?” Thu Cúc thận trọng đánh giá người phụ nữ trung niên trước mặt.

Bà Lâm Khiết nhìn từ đầu xuống chân Thu Cúc. Bà ta cực kì không hài lòng, khi thấy Thu Cúc chỉ là một cô gái mảnh khảnh yếu đuối, nước da trắng xanh, ăn mặc như tomboy, hoàn toàn không có dáng dấp của một tiểu thư giàu có.

“Cô là Thu Cúc ?”

“Dạ. Cháu là Thu Cúc. Bác là” Thu Cúc sợ hãi khi bị bà Lâm Khiết nhìn bằng con mắt, coi mình như một kẻ thù. Thu Cúc càng lúc càng thấy mù mờ khó hiểu, không biết mình đã đắc tội bà Lâm Khiết khi nào và ở đâu.

“Tôi là mẹ của thằng Thiên Vũ. Cô đi theo tôi, tôi có chuyện cần nói với cô.” Bà Lâm Khiết lạnh lùng, xoay người bước đi.

Thu Cúc giật mình kinh hãi, khi biết người phụ nữ trung niên lạnh lùng và cao ngạo này là mẹ của Thiên Vũ. Thu Cúc thấy cổ họng mình khô khốc, run run đi theo bà Lâm Khiết.

Bà Lâm Khiết đưa Thu Cúc đến một quán cà phê khá yên tĩnh và nổi tiếng nằm trong quận ba của thành phố, cách thư viện khá xa.

Tay Thu Cúc hết nắm rồi lại thả, cúi đầu không dám nhìn vào mắt bà Lâm Khiết.

Bà Lâm Khiết nhấp một ngụm cà phê. Sau khi đã tra tấn tinh thần Thu Cúc bằng không khí ngột ngạt và khó chịu đủ, bà Lâm Khiết lên tiếng: “Có biết vì sao tôi mời cô đến đây nói chuyện không ?”

“Dạ, không ạ.” Thu Cúc thành thật đáp.

“Thằng Thiên Vũ vì muốn được ở bên cạnh cô, nó đã viết giấy từ bỏ quyền thừa kế, chưa hết nó còn dám chống đối tôi, dọn nhà ra ngoài sống rồi.” Bà Lâm Khiết đặt mạnh ly cà phê xuống bàn, từng tiếng “tình tang” vang lên, nước cà phê sóng sánh trong tách làm bằng men sứ trắng tinh.

Thu Cúc thất kinh ngẩng đầu nhìn bà Lâm Khiết. Thu Cúc không ngờ mọi chuyện lại đi quá xa thế này. Mẹ Thiên Vũ không phải là một người phụ nữ dễ tính và biết điều như Thu Cúc đã lầm tưởng, bà là một người trọng hư vinh, coi khinh người nghèo, không chấp nhận sự bấp bênh giữa hai gia đình.

“Tương lai của thằng Thiên Vũ đang rộng mở, chỉ vì cô, nó đã gần như mất đi tất cả.” Bà Lâm Khiết khoanh tay trước ngực, cao ngạo bảo Thu Cúc: “Tôi yêu cầu cô phải rời xa thằng Thiên Vũ ngay lập tức. Tôi cấm cô tiếp cận nó thêm nữa. Cô cần bao nhiêu tiền thì cô cứ nói thẳng, tôi sẽ cho cô. Con trai của tôi không thể yêu và lấy một con bé nghèo rớt mồng tơi như cô được. Cô nên nhớ cho kĩ, dù thằng Thiên Vũ có muốn lấy cô, tôi cũng không bao giờ đồng ý để cô bước chân vào Lâm gia.”

Thu Cúc mắt mờ mịt nước, môi run run, uất ức có nhiều điều muốn nói nhưng không thể bật ra khỏi cổ họng.

Nói xong, bà Lâm Khiết bỏ đi. Thu Cúc ngồi chết lặng trên ghế, ly cà phê nguội dần, cuối cùng trở nên lạnh ngắt, lạnh giá giống hệt như tâm trạng của Thu Cúc bây giờ.

Bên ngoài nắng đã tắt, mây đen xám xịt đang kéo về. Mấy phút sau, mưa như trút nước, từng hạt từng hạt nặng nề rơi xuống nhân gian.

.....

Chờ cho cơn mưa rào qua đi, mưa nhỏ bay bay trong gió, hơi lạnh ngấm vào da thịt, Thu Cúc đi lang thang trên đường. Thu Cúc muốn nước mưa gội rửa hết những vẩn đục vừa mới xâm chiếm vào tâm trí. Thu Cúc không muốn nghi ngờ tình cảm của Thiên Vũ dành ỉnh. Có chàng trai nào sẵn sàng từ bỏ tất cả mọi thứ vì yêu một cô gái không ? Thu Cúc khóc, nước mắt lặng lẽ rơi, vừa cảm thấy hạnh phúc và ngọt ngào, lại vừa chua xót muốn rơi lệ. Chưa có lúc nào, Thu Cúc lại thấy bất lực như thế.

Hơn năm giờ chiều, Thu Cúc đến một công viên. Đi sâu vào trong, từng hạt nước trên lá do gió thổi rơi xuống tóc và quần áo Thu Cúc, giày Thu Cúc giẫm trên những chiếc lá khô, giẫm trên những vũng nước khiến văng lên gấu quần, tiếng lông bông, sột soạt không ngừng vang lên.

Một cơn gió mạnh thổi qua, “rào rào” hàng vạn hàng ngàn giọt nước mưa rơi xuống, Thu Cúc bị ướt gần hết, tóc bết vào trán, đuôi tóc nhỏ nước. Thu Cúc bước đi, bước đến một chiếc ghế đá màu trắng, trong lòng ghế, có mấy chiếc lá khô dính nước mưa.

Thu Cúc dùng tay vuốt đi mấy chiếc lá khô, quét nhẹ những giọt nước bám trên ghế đá, lòng bàn tay ẩm ướt nước mưa, hơi lạnh truyền từ ghế đá vào lòng bàn tay. Thu Cúc ngồi xuống, ngược mắt nhìn mây trời xám xịt qua những kẽ lá.

Tiếng chuông điện thoại của Thu Cúc vang lên một bản tình ca quen thuộc. Thu Cúc kéo khóa túi xách, cầm điện thoại trên tay, mắt nhìn màn hình. Thu Cúc đã cài riêng bản nhạc chuông này cho Thiên Vũ, muốn mỗi lần Thiên Vũ gọi ỉnh, còn biết mà nghe.

Thu Cúc mắt mờ lệ. Nghĩ về Thiên Vũ khiến Thu Cúc thấy khổ tâm.

“Thu Cúc ! Em đang ở đâu ?” Thiên Vũ lo lắng hỏi Thu Cúc. Sau khi thi xong, hắn đã vội vã phóng xe máy đến thư viện thì nhận được tin Thu Cúc đã đi ra ngoài cùng với một người phụ nữ gần 50 tuổi. Nghe người bạn mới quen của Thu Cúc miêu tả, Thiên Vũ biết người đó là mẹ mình. Thiên Vũ rất sợ bà Lâm Khiết nói câu gì đó tổn thương Thu Cúc.

“Em đang ở công viên của thành phố.” Thu Cúc bịt chặt miệng, ngăn không cho nước mắt rơi.

Thiên Vũ hoảng hốt: “Đang mưa to gió lớn thế này, em ở công viên thành phố làm gì. Chờ anh ở đây, anh sẽ đến ngay, nhớ là không được đi đâu.”

Thu Cúc nghe thấy tiếng cúp máy vội vã, tiếng khởi động xe máy, sau đó không còn nghe thấy gì nữa.

Thu Cúc khóc nức, ôm chặt chiếc điện thoại vào lòng. Nhắm mắt lại, trong lòng thầm gọi tên Thiên Vũ.

Mưa càng lúc càng nặng hạt. Thu Cúc ngồi trên ghế đá, dưới một gốc cây khá to. Nước mưa rơi rớt vào người, gió lạnh thổi qua, khiến Thu Cúc rét run. Thu Cúc thấy mình ngốc nghếch quá. Tại sao phải tự hành hạ chính mình thế này, mọi chuyện đâu phải đã đi đến đường cùng ?

Chưa đầy 10 phút sau đó, Thiên Vũ đã phóng xe máy đến nơi. Thấy Thu Cúc ngồi co ro trên một ghế đá, đầu tóc và quần áo dính bết nước mưa, khuôn mặt tái nhợt vì lạnh, lòng hắn đau như cắt.

Tắt xe máy, dựng chân trống xe, Thiên Vũ gọi to: “Thu Cúc ! Thu Cúc !”

Thu Cúc loạng choạng đứng dậy. Cố gắng nở một nụ cười, nhưng cười không nổi.

Thiên Vũ cũng ướt sũng nước mưa, lao lại, ôm chặt lấy Thu Cúc vào lòng: “Cô bé ngốc ! Có chuyện gì, em phải nói với anh một tiếng chứ, tại sao lại tự dày dora chính mình như thế ? Em có biết trông thấy em tiêu tụy thế này, anh đau lòng lắm không ?”

Thu Cúc vòng tay ôm lấy Thiên Vũ, hơi ẩm tỏa ra từ thân thể Thiên Vũ khiến Thu Cúc dần dần thấy ấm áp hơn, nỗi lo lắng trong lòng cũng vơi đi được một nửa.

Thiên Vũ cởi áo khoác, bao lấy Thu Cúc: “Mặc dù áo khoác của anh đã hơi ẩm ướt, nhưng cũng đủ che gió và mưa cho em.” Thiên Vũ đau lòng nhìn Thu Cúc: “Từ lần sau, có chuyện gì em cũng phải nói với anh, không được bỏ đi như thế này nữa.”

“Em hứa.” Thu Cúc nghẹn ngào nói.

Thiên Vũ xoa nắn khuôn mặt tái nhợt vì lạnh của Thu Cúc: “Chúng ta đi về thôi. Ở đây thêm một lúc nữa, em sẽ bị chết cứng vì lạnh mất.”

Thiên Vũ nhắc bổng Thu Cúc lên. Chỉ trong nháy mắt, Thu Cúc đỏ bừng mặt, giẫy dụa muốn nhảy xuống: “Anh...anh Thiên Vũ !”

“Yên nào !” Thiên Vũ vững trãi bế Thu Cúc đến gần chiếc xe máy, đặt Thu Cúc ngồi ngay ngắn trên yên xe, cầm nón bảo hiểm đội lên đầu cho Thu Cúc.

“Anh xin lỗi ! Vì đi vội quá nên anh không mang theo áo mưa.” Thiên Vũ thở dài, thấy có lỗi với Thu Cúc.

“Không sao. Em không cảm thấy lạnh.” Thu Cúc cười nói. Mặc dù thân thể thấy lạnh, nhưng có được tình yêu của Thiên Vũ, Thu Cúc thấy lòng mình thật ngọt ngào và ấm áp.

“Em còn nói nữa. Mặt em đã tái nhợt hết cả rồi.” Thiên Vũ ngồi lên xe, cầm lấy tay Thu Cúc. Để hai tay Thu Cúc ôm chặt lấy eo mình, Thiên Vũ dịu dàng nói: “Như thế sẽ thấy ấm hơn.”

“Vâng.” Thiên Vũ vùi mặt mình vào lưng Thiên Vũ, hai má đã đỏ bừng. Cũng may, Thiên Vũ đang ngồi đằng trước nên không trông thấy khuôn mặt đỏ bừng vì thẹn của Thu Cúc.

Thiên Vũ chậm chậm lái xe đi. Gió mưa hất vào mặt và quần áo của Thu Cúc và Thiên Vũ. Hai trái tim cùng đập, vòng tay của Thu Cúc đã khiến cả hai xích lại gần nhau hơn.

Ra khỏi công viên, trên vỉa hè cách công viên không xa có một cửa hàng bán áo mưa. Thiên Vũ mua một cái, cùng Thu Cúc đội chung. Cả hai chưa bao giờ thấy tình yêu của mình lại đẹp như thế.

Thiên Vũ đưa Thu Cúc về căn nhà trọ mới thuê cách đây gần nửa tháng. Biết mẹ mình thế nào cũng đã nói hết mọi chuyện cho Thu Cúc nghe, Thiên Vũ không còn muốn dấu giếm Thu Cúc nữa.

Căn nhà trọ của Thiên Vũ nằm trên quận ba, cách thư viện thành phố gần 10 phút đi xe máy, cũng thuận tiện cho Thiên Vũ đến hai trường đại học.

Thu Cúc quan sát căn phòng trọ của Thiên Vũ. Căn phòng trọ rộng hơn 30 mét vuông, bằng một căn phòng dành ột người. Trong phòng có một tủ quần áo nhỏ, một kệ sách đựng toàn những cuốn sách dày cộm, một bàn học làm bằng gỗ khá dài, trên bàn có mấy cuốn sách và chiếc máy tính Laptop Asus đang mở. Bên cạnh có một căn bếp rộng gần 10 mét vuông, Thu Cúc nhìn lướt qua. Mọi thứ trong căn phòng trọ đều ngăn nắp và sạch sẽ, Thu Cúc kinh ngạc thấy Thiên Vũ chẳng những ăn mặc gọn gàng và tươm tất, mà ngay cả sinh hoạt của hắn cũng sạch sẽ và ngăn nắp chẳng kém.

“Em đi tắm và thay quần áo đi.” Thiên Vũ lấy một bộ quần áo của mình cho Thu Cúc thay.

Thu Cúc đỏ mặt, ngượng ngùng không dám nhìn vào mắt Thiên Vũ.

Thiên Vũ mỉm cười, đẩy nhẹ lưng Thu Cúc đến một phòng tắm nhỏ: “Em đi tắm đi, kéo lạnh.”

Thu Cúc nói “vâng” một tiếng, sau đó đóng cửa phòng tắm lại. Thiên Vũ mở điện thoại di động, gọi theo số điện thoại bàn tại nhà của hai mẹ con Thu Cúc. Điện thoại bàn này là do Thiên Vũ mắc dây, hắn sợ bà Thu Hồng đang bệnh tật, Thu Cúc thường xuyên phải đi học cả ngày, ngỡ xảy ra chuyện gì, bà Thu Hồng còn có điện thoại để gọi cho bệnh viện hay gọi điện cho hắn và Thu Cúc. Thu Cúc rất biết ơn hắn về điều này.

“Chào cô ! Là cháu đây !” Thiên Vũ không muốn nói nhiều, nên nói ngắn gọn: “Thu Cúc đang ở cùng với cháu. Đêm nay, cô có thể cho Thu Cúc ở lại đây được không ?”

Nếu Thiên Vũ là một người đàn ông khác, bà Thu Hồng sẽ không yên tâm cho Thu Cúc ngủ lại, nhưng Thiên Vũ không phải là một người không biết lễ giáo: “Được rồi. Hai đứa nhớ đừng bỏ bữa tối.”

“Vâng, cảm ơn cô.” Nói thêm vài câu nữa, Thiên Vũ cúp máy. Vậy là hắn đã xin phép xong cho Thu Cúc, hắn không còn lo gì nữa.

Thu Cúc tắm xong, lấy quần áo treo trên mắc áo của Thiên Vũ để mặc. Thu Cúc thấp hơn Thiên Vũ nhiều, mặc bộ quần áo thể thao của hắn, thân hình nhỏ bé của Thu Cúc lọt vào giữa.

Thu Cúc hé dần cánh cửa, mắt len lén nhìn ra bên ngoài phòng khách. Thấy không có ai, Thu Cúc thở phào, nhẹ nhàng bước ra ngoài, trông như một tên trộm.

Thiên Vũ đứng sau lưng Thu Cúc, không nhận được, tay bịt chặt miệng.

Thu Cúc gãi đầu, môi nở một nụ cười, thở hắt ra một hơi, lầm tưởng rằng Thiên Vũ không nhìn thấy mình.

“Em đã tắm xong rồi ?” Tiếng nói của Thiên Vũ vang lên từ phía sau.

Thu Cúc giật nảy mình, cứng ngắc xoay người nhìn Thiên Vũ: “Anh...” Mặt Thu Cúc thay đổi liên tục, hết trắng rồi lại xanh.

Thiên Vũ không muốn trêu đùa Thu Cúc nữa. Mở cửa phòng tắm, cầm bộ quần áo trên tay, hắn bước vào trong.

Thu Cúc lau khô tóc. Xé gọn chiếc quần thể thao rộng thùng thình của Thiên Vũ, Thu Cúc đi dạo khắp căn phòng. Bước vào nhà bếp, Thu Cúc mở tủ lạnh mini của Thiên Vũ. Nhìn năm ngăn tủ, ngăn nào cũng đầy ắp thức ăn tươi ngon, khéo môi Thu Cúc nhếch lên, Thu Cúc hài lòng vì Thiên Vũ đã biết tự chăm sóc bản thân mình, không giống như Tuấn Nam.

Nghĩ đến Tuấn Nam, Thu Cúc không biết mấy ngày vừa qua hắn sống như thế nào. Căn nhà có sạch sẽ không, hay là lại bừa bộn và bày rác lung tung giống như trước.

Lắc đầu xua đi những ý nghĩ rắc rối, Thu Cúc xoa hai tay vào nhau, tính toán nên nấu món ăn gì cho tối nay. Thu Cúc không biết Thiên Vũ ăn gì, đành phải chạy đến gần phòng tắm, gõ mạnh lên cánh cửa làm bằng gỗ: “Anh Vũ ! Anh Vũ !”

Đang gọi đầu, nghe thấy tiếng gõ cửa và tiếng gọi của Thu Cúc, Thiên Vũ tắt máy nước: “Có chuyện gì không em ?”

“Tối nay, anh muốn ăn gì để em nấu ?” Thu Cúc ngượng ngùng hỏi. Biết Thiên Vũ đang tắm trong phòng, Thu Cúc không dám tưởng tượng lung tung.

Thiên Vũ mỉm cười, đọc tên mấy món ăn mà mình thích ăn. Tuy chưa từng được ăn thức ăn do Thu Cúc nấu, nhưng Thiên Vũ tin, bằng vào kinh nghiệm đi làm quán gia cho người ta, Thu Cúc nấu chắc chắn sẽ rất ngon.

Thu Cúc phóng đi ngay sau khi nghe xong câu trả lời của Thiên Vũ. Dù sao mặt Thu Cúc cũng rất mỏng, chỉ hơi trêu đùa một chút, Thu Cúc đã đỏ bừng mặt rồi.

Lúc Thiên Vũ tắm xong, Thu Cúc đang xào đảo thức ăn. Mùi thức ăn thơm ngon tràn ngập khắp căn phòng, đánh vào khứu giác của Thiên Vũ và Thu Cúc. Cả hai đều đang đói, đều muốn nhanh chóng được ăn bữa tối.

Thiên Vũ đứng dựa vào thành cửa, ngây ngẩn ngẫm nhìn cảnh Thu Cúc vừa xào đảo thức ăn vừa hát nhỏ. Hắn không biết là cô người yêu nhỏ bé của lại vui tính và đáng yêu như thế.

Nấu xong, Thu Cúc đổ thức ăn ra đĩa lấy trên kệ, sau đó dọn lên một chiếc bàn gỗ kê giữa phòng. Thu Cúc và Thiên Vũ ngồi đối diện với nhau. Thiên Vũ so đĩa, chuẩn bị gấp thức ăn, Thu Cúc ngăn lại: “Anh Vũ ! Anh có biết bát cũng có thể tạo ra âm nhạc không ?”

Thiên Vũ gật đầu đáp: “Có, anh biết.”

“Anh biết gõ không ?” Thu Cúc mắt rục rịch sáng nhìn Thiên Vũ.

“Anh chưa từng thử.” Thiên Vũ thấy ăn cơm cùng Thu Cúc là một việc thú vị nhất trên đời. Thu Cúc khác hẳn lần đầu tiên mới gặp mặt, Thu Cúc hoạt bát và thông minh hơn so với đáng vẻ bề ngoài nhiều.

“Nếu thế để em gõ cho anh nghe.” Thu Cúc cầm mỗi tay một chiếc đũa, gõ vào từng chiếc bát, tạo nên những âm thanh “boong boong” nghe vui tai.

Thiên Vũ chăm chú lắng nghe, mắt nhìn thật sâu vào mắt Thu Cúc. Trong một căn phòng nhỏ, hai người ngồi đối diện với nhau, một người vừa gõ bát vừa bắt nhịp vừa hát nho nhỏ, giọng hát trong veo và ngọt lịm, một người ngồi bất động, ngây ngẩn ngẩn nhìn người kia, khóe môi cong lên, dần dần một nụ cười tuyệt đẹp chưa bao giờ có, xuất hiện trên môi.

35. Chương 33

Trên sân thượng vào buổi tối, không khí ẩm ướt nước mưa, mây trời trắng đục và tối đen, từng đám mây đọng đầy hơi nước, trực rơi xuống trần gian. Thiên Vũ và Thu Cúc đứng ngắm bầu trời, và quang cảnh xung quanh. Khung cảnh này vốn không có gì để mà ngắm, nhưng với hai kẻ yêu nhau mà nói, thì dù cảnh có ảm đạm đến đâu cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ và ngọt ngào của họ.

Thiên Vũ đã nói rõ mọi chuyện cho Thu Cúc nghe, cũng đã động viên và an ủi Thu Cúc rất nhiều. Thu Cúc không muốn Thiên Vũ buồn lòng, cũng không muốn hấn thất vọng vì mình. Thu Cúc tự nguyện với lòng là sẽ phải học thật giỏi, phải thi đỗ vào đại học, sẽ tạo dựng ình một sự nghiệp riêng để xứng đáng với Thiên Vũ. Hai con người trẻ tuổi tuy chưa nắm chắc được tương lai, nhưng họ đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần để đương đầu với tất cả.

Mười ngón tay đan xen vào nhau, lòng bàn tay áp sát, Thu Cúc đứng dựa đầu vào vai Thiên Vũ, mắt nhìn ra xa.

Một lúc lâu sau, mưa phùn bay bay. Thiên Vũ quay sang nhìn Thu Cúc, cười nói: “Chúng ta đi vào trong nhà thôi, trời đã đổ cơn mưa rồi.”

“Vâng.” Thu Cúc mỉm cười, đáp lại.

Thiên Vũ và Thu Cúc nắm tay nhau đi vào trong nhà. Thu Cúc cảm thấy ngượng ngùng. Trước đây sống cùng với Tuấn Nam, Thu Cúc một chút ngượng ngùng và mất tự nhiên cũng không có, nhưng đối với Thiên Vũ lại khác. Thiên Vũ là người Thu Cúc yêu. Chỉ cần nhìn vào mắt nhau, Thu Cúc đã đỏ bừng mặt.

“Thu Cúc ! Em đã mệt chưa ? Có muốn đi ngủ không ?” Thiên Vũ hỏi, không biết khuôn mặt của Thu Cúc càng lúc càng đỏ. Thiên Vũ vì quan tâm Thu Cúc nên mới hỏi như thế, nhưng con gái người ta mặt mồng làm sao thoát khỏi cảm giác ngượng ngùng và xấu hổ.

“Em chưa mệt. Em không muốn đi ngủ bây giờ.” Thu Cúc cố gắng xua tan đi không khí ngượng ngùng của cả hai, bằng cách đến kệ sách của Thiên Vũ, tùy hứng chọn một cuốn sách.

“Anh Vũ ! Anh sắp ra trường rồi đúng không ?” Thu Cúc thấy tiếc nuối vì không thể học cùng Thiên Vũ một trường được lâu. Thiên Vũ đang học năm thứ tư trường đại học Kinh tế, và năm thứ tư trường Đại học Y Dược.

“Ừ, Anh đang làm luận văn tốt nghiệp trường Đại học Kinh tế. Còn trường Đại học Y Dược, anh còn phải học thêm hai năm nữa.” Thiên Vũ bẹo mũi Thu Cúc, hấn thừa hiểu trong đầu Thu Cúc đang nghĩ gì: “Em không cần phải lo lắng, có gì không hiểu, em có thể hỏi anh.”

“Vâng, em biết.” Thu Cúc ngồi xuống chiếc ghế, kê cạnh bàn học của Thiên Vũ. Thiên Vũ ngồi xuống bên cạnh. Cả hai phút chốc thấy ngượng ngập, không biết nên nói gì với nhau.

Thu Cúc giả vờ cúi đầu, tay lật từng trang sách, mắt đọc lướt qua. Mặc dù không hiểu lắm, nhưng nhờ mấy trang sách này, Thu Cúc không còn thấy khó xử nữa.

Thiên Vũ ngắm nhìn Thu Cúc một lúc, hấn mở máy tính Laptop, bắt đầu làm việc. Bàn tay Thiên Vũ lướt trên từng bàn phím, từng dòng chữ xuất hiện trên màn hình trắng đục. Sau khi lật dở hơn 10 trang sách, đọc sơ qua nội dung của nó, Thu Cúc tò mò ngược mắt nhìn vào màn hình máy tính. Thu Cúc đọc những dòng chữ mà Thiên Vũ đang đánh. Thu Cúc càng xem càng thấy khó hiểu.

Thiên Vũ có cảm giác Thu Cúc đang nhìn mình, đuôi tóc vểnh cao, buộc chệch sang một bên, đang quét nhẹ vào má, khiến hần thấy nhồn nhột. Thiên Vũ quay sang nhìn Thu Cúc, đúng lúc Thu Cúc quay sang nhìn Thiên Vũ, thành ra bốn mắt nhìn nhau, môi chạm môi. “Phùng” Mặt Thu Cúc bốc cháy, trái tim đập cuồng loạn trong lồng ngực. Thu Cúc ngượng quá, vội đứng dậy, mặt hướng nghiêng hơn 10 độ, mắt giả vờ ngó lơ chỗ khác, gãi đầu gãi tai bảo Thiên Vũ: “Anh Vũ ! Em mệt rồi, em đi ngủ đây.”

Thiên Vũ cười nhẹ, thích thú nhìn khuôn mặt đỏ bừng như hơi phải lửa của Thu Cúc: “Ừ, em mệt rồi thì đi ngủ đi.”

Thu Cúc chậm chậm xoay người, tiến vào phòng ngủ. Quan sát căn phòng một chút, Thu Cúc thấy ngượng không thể tả. Trong phòng chỉ có duy nhất một chiếc giường, Thu Cúc không biết mình nên ngủ trên giường hay là nên rải nệm dưới sàn nhà.

Thu Cúc suy nghĩ một chút, sau đó quyết định nhường lại chiếc giường cho Thiên Vũ, còn mình hy sinh ngủ dưới đất, dù sao Thu Cúc ngủ dưới đất cũng quen rồi. Căn phòng này khá sạch sẽ, chăn nệm đều đủ, Thu Cúc không sợ bị lạnh về đêm.

Thu Cúc trèo lên giường, tay lật tấm chăn mỏng, lôi tấm nệm bên dưới lên.

“Em đang làm gì thế ?” Thiên Vũ đứng dựa vào thành cửa, hai tay đút vào túi quần. Vóc dáng cao của hần che lấp cả một vùng ánh sáng của căn phòng.

“Em....” Thu Cúc dừng lại tất cả các động tác, cứng ngắc người, ngay cả động cũng không dám động.

Thiên Vũ tiến vào trong phòng. Bước lại gần giường, Thiên Vũ nắm lấy tay Thu Cúc.

“Em đang sợ anh đúng không ?” Thiên Vũ dịu dàng hỏi, tay siết nhẹ lấy năm đầu ngón tay của Thu Cúc.

“Em không sợ.” Thu Cúc nhìn vào mắt Thiên Vũ. Thu Cúc đang nói rất thật lòng. Thu Cúc không sợ Thiên Vũ làm chuyện gì có lỗi với mình, vì Thu Cúc hiểu Thiên Vũ là một người đàn ông hiểu lễ nghĩa. Thu Cúc chỉ là ngượng ngùng không dám ngủ cùng một giường với hần mà thôi.

“Nếu em không sợ, thì chúng ta ngủ chung đi.” Thiên Vũ thấy điều này không có gì là không đúng. Hần cho rằng một khi đã yêu ai thì cùng người đó chia sẻ mọi thứ là điều đương nhiên.

“Điều....điều này....” Thu Cúc lắp bắp nửa ngày cũng không nói nên lời.

Thiên Vũ thay Thu Cúc vuốt lại chăn mền cho thật phẳng. Thiên Vũ tự nhiên trèo lên giường, hần chọn nằm trong. Để cho Thu Cúc cảm thấy an toàn, Thiên Vũ đặt một chiếc gối chắn ngang giữa họ, ngăn chiếc giường ra làm đôi.

Thu Cúc đứng đông cứng cạnh mép giường, nửa muốn trèo lên giường ngủ, nửa lại không dám. Thiên Vũ càng tỏ ra tự nhiên và bình thản, lại càng hại Thu Cúc cảm thấy xấu hổ và ngượng ngùng thêm.

“Thu Cúc !” Thiên Vũ gọi nhẹ: “Đi ngủ thôi ! Cũng đã khuya rồi.” Thiên Vũ nheo mắt nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Thu Cúc. Trong ánh sáng của bóng đèn điện, khuôn mặt của Thu Cúc hồng hồng nhạt nhạt, tựa như một đóa hoa phù dung nở trong đêm, trái tim Thiên Vũ vì thế cũng thay đổi và chao đảo theo.

Thiên Vũ nhắm mắt lại, hơi thở đều đặn. Thu Cúc nghe thấy tiếng thở nhịp nhàng của Thiên Vũ, lúc này Thu Cúc mới dám ngẩng đầu nhìn Thiên Vũ. Nhìn khuôn mặt ngủ say của hần, lòng Thu Cúc chơi vơi, cảm xúc mãnh liệt dâng trào. Hai người yêu nhau bằng tình yêu trong sáng và thuần khiết, chưa từng có ý nghĩ vẩn đục.

Thu Cúc nhẹ nhàng trèo lên giường, cố gắng không đánh động đến Thiên Vũ. Kéo nhẹ tấm chăn nhưng màu xám, Thu Cúc nằm xuống, chỉnh lại chiếc gối dưới đầu cho ngay ngắn. Thu Cúc nghiêng người, len lén ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của Thiên Vũ.

Thật ra, Thiên Vũ vẫn chưa ngủ. Hần chỉ giả vờ ngủ để Thu Cúc yên tâm, không còn thấy mất tự nhiên nữa. Biết Thu Cúc đang ngắm nhìn mình, mặt Thiên Vũ có chút nóng, hai hàng lông mi run lên nhẹ nhẹ, từ từ, hần mở mắt nhìn Thu Cúc.

Thu Cúc vội nhắm ngay mắt lại, giả vờ mình đã ngủ say. Thiên Vũ cười khê, đăm đăm nhìn Thu Cúc. Có cảm giác Thiên Vũ đang say đắm nhìn mình ngủ, Thu Cúc cực kì mất tự nhiên, sắc hồng trên má dần dần

lan xuống cổ. Thu Cúc không chịu đựng hơn được nữa, vội kéo chăn trùm kín đầu. Tiếng cười ầm áp của Thiên Vũ lọt vào tai Thu Cúc, càng khiến Thu Cúc thêm xấu hổ và ngượng ngùng.

Gần mười phút sau, Thiên Vũ nghe được tiếng hít thở đều đặn của Thu Cúc. Biết Thu Cúc đã ngủ say, Thiên Vũ nhẹ nhàng kéo chăn xuống ngang ngực Thu Cúc, chỉnh lại gối cho Thu Cúc. Hàng lông mi cong vút khép lại, khuôn mặt trong ánh sáng của bóng đèn ngủ trông nhu hòa và hiền lành như một con nai con, đôi môi màu hồng nhạt khẽ nhếch lên thu hút ánh mắt nhìn của Thiên Vũ. Không khống chế được lòng mình, Thiên Vũ đặt một nụ hôn trên môi Thu Cúc, kéo Thu Cúc vào lòng mình, cả hai ôm nhau mà ngủ.

Tuấn Nam ngồi trong văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị. Hắn đã nhậm chức được nửa tháng, thay mặt ông Lâm Phong giải quyết hết tất các công việc quan trọng trong công ty. Tuy rằng làm chủ tịch không phải làm gì nhiều, mọi việc lớn nhỏ đều có nhân viên cấp dưới làm, chỉ có những công việc quan trọng mới phải phiền đến hắn, nhưng hắn vẫn thấy phiền chán và mệt mỏi.

Chiếc ghế chủ tịch quá trống rỗng và cô độc. Trước đây, hắn dùng trăm phương ngàn kế, muốn leo lên bằng được, nhưng khi đã đạt được mục đích rồi, hắn lại không thể vui nổi. Chưa bao giờ hắn thấy bất lực và chán nản như thế.

Ngồi ngả người ra sau ghế, tay bóp trán, Tuấn Nam miên man nghĩ ngợi. Đã hơn nửa tháng rồi, Thu Phương vẫn không muốn gặp mặt và nói chuyện với hắn. Mỗi lần hắn đến tìm, Thu Phương đều tìm cách tránh mặt và tăng lời hắt hủi, ngay cả cách nói chuyện cũng lạnh nhạt và thờ ơ. Lần đầu tiên, hắn mới bị một cô gái không để vào mắt. Thu Phương càng làm như thế, hắn càng muốn chinh phục bằng được. Đầu tiên, hắn sẵn đón Thu Phương vì muốn nói một câu xin lỗi, muốn làm một điều gì đó để bù đắp cho Thu Phương, nhưng mỗi lần gặp Thu Phương, trái tim hắn không tự chủ đã rung động, để rồi hắn nhận ra hắn đã thích Thu Phương từ lúc nào không biết.

Thu Phương trong sáng và hồn nhiên hơn Mỹ Dung nhiều. Thu Phương ăn mặc bình thường, không cầu kì, không phấn son, không sức nước hoa, cũng không biết dùng những lời ngon tiếng ngọt để quyến rũ hắn, nhưng chính tính cách chân chất ấy đã khiến hắn động tâm, hắn hiểu mình cần phải nâng niu và quý trọng.

“Bạn em từng thích và yêu anh.” Lời nói của Thu Cúc một lần nữa lại vang vọng bên tai Tuấn Nam. “Thật chẳng ? Có thật là Thu Phương đã từng thích và yêu mình. Nếu thế, phải chăng mình vẫn còn cơ hội ?” Tuấn Nam siết chặt điện thoại trong tay, hắn rất muốn gọi điện cho Thu Phương, muốn mời Thu Phương đi chơi. Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên: “Chủ tịch !”

Tuấn Nam ngồi thẳng người, khôi phục lại dáng vẻ băng lãnh của mình: “Vào đi !”

Cô thư kí riêng của Tuấn Nam mở cửa, tiến lại gần hắn: “Chủ tịch ! Có một gái tự xưng là Trịnh Mỹ Dung muốn gặp chủ tịch.”

Tuấn Nam cau mày, xa xăm mắt: “Không gặp. Cô bảo cô ta đi đi.”

“Vâng, thưa chủ tịch.” Cô thư kí riêng vừa dứt lời, Trịnh Mỹ Dung tươi cười, tự mở cửa bước vào trong phòng.

“Này cô ! Chủ tịch nói không muốn gặp cô, phiền cô đi ra ngoài.” Cô thư kí từ lâu đã thầm mê mộ Tuấn Nam. Nhìn Trịnh Mỹ Dung sắc nước hương trời, ăn mặc khêu gợi, cô thư kí nổi lên lòng ghen tuông và chán ghét.

Trịnh Mỹ Dung cao ngạo ngẩng cao đầu, lạnh lùng bảo cô thư kí: “Ở đây không có việc của cô nữa, cô đi ra ngoài đi.”

Cô thư kí trầm giọng: “Cô mới là người phải đi ra ngoài. Đây là văn phòng của chủ tịch, không phải là nơi cô muốn đến thì đến.”

“Thôi đi !” Tuấn Nam quát khê, quay sang bảo cô thư kí: “Cô đi ra ngoài đi. Có gì tôi sẽ gọi cô sau.”

Cô thư kí mặc dù tức tối không muốn đi, nhưng dưới yêu cầu của Tuấn Nam, đành phải nhu thuận nói: “Vâng.”

Trịnh Mỹ Dung đắc thắng, cười khẩy nhìn cô thư kí tức tối xoay người đi ra khỏi phòng.

“Cô muốn gì ?” Khi cánh cửa phòng đóng lại, Tuấn Nam lạnh lùng hỏi. Hắn chán ghét không thêm nhìn vào khuôn mặt giả dối của cô ta.

“Anh Nam ! Người ta phải khó khăn lắm mới đến được tận đây tìm anh, sao anh lại nói với em bằng giọng lạnh lùng và xa cách như thế ?” Trịnh Mỹ Dung ngọt ngào gọi tên Tuấn Nam. Cô ta tự nhiên vòng tay qua cổ Tuấn Nam, đặt một nụ hôn lên má hắn. Nếu là trước kia, Tuấn Nam sẽ sung sướng phát điên lên, nhưng bây giờ chỉ khiến hắn thêm ghê tởm.

Tuấn Nam đẩy Mỹ Dung ra, hấn gần giọng: “Có chuyện gì thì cô nói thẳng ra đi, tôi không có nhiều thời gian. Nếu không, phiền cô đi nhanh ra khỏi đây trước khi tôi gọi bảo vệ mang cô ra ngoài.”

Mỹ Dung biết Tuấn Nam không còn là Tuấn Nam trước đây nữa. Bây giờ hắn đã trở thành một con người lãnh khốc và tuyệt tình.

“Anh Nam ! Anh không thể tha thứ cho em được sao ? Em vẫn còn rất yêu anh, em không muốn hai chúng ta chia tay nhau như thế.” Mỹ Dung hạ giọng, mắt cầu xin nhìn Tuấn Nam.

Tuấn Nam cười nhạt, hấn khinh bỉ bảo Mỹ Dung: “Cô nói hay lắm ! Tôi đã bị cô lừa không biết bao lần rồi. Hơn bốn năm qua, tôi chỉ biết duy nhất có một mình cô. Tôi luôn cho rằng cô cũng yêu tôi nhiều như thế. Nhưng tôi đã lầm rồi, cô chỉ yêu tiền mà thôi. Tôi không biết cô đã ngủ cùng với bao nhiêu đàn ông rồi, cũng không biết cô đã lừa tình và tiền của bao nhiêu kẻ si tình giống như tôi. Tôi không muốn tiếp tục sống trong mê muội và ngu ngốc giống như trước nữa. Giữa hai chúng ta đã kết thúc, không còn gì để nói với nhau, cũng chẳng còn gì để mà níu kéo.”

Mỹ Dung chưa từng nghe Tuấn Nam nói ra những câu không có tình người như thế. Lần này, xem ra cô ta không thể dùng sắc đẹp, nhưng lời nói mật ngọt của mình để khiến Tuấn Nam động lòng, quay về với cô ta nữa.

“Nếu anh không còn yêu tôi, cũng không muốn lấy tôi nữa, anh cũng đừng hòng mà lấy được người khác. Tôi sẽ phá anh đến cùng, sẽ làm cho anh thân bại danh liệt. Tôi sẽ tung hết mọi chuyện của chúng ta lên mặt báo và lên truyền hình, để xem lúc đó anh đối mặt với dư luận của xã hội thế nào.” Trịnh Mỹ Dung cười lạnh, cô ta chỉ tay vào mặt Tuấn Nam, lời nói cuồng ngạo, không coi ai ra gì.

Tuấn Nam không ngờ bộ mặt thật của cô ta lại quá xấu xa và đê tiện như thế. Hắn không hiểu trước kia tại sao lại không nhận ra được bộ mặt thật của cô ta sớm hơn, để rồi phải lãng phí hơn bốn năm yêu cô ta, phải đau khổ vì cô ta.

“Cô biến đi ! Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa. Lần sau, cô còn dám đến tận đây tìm tôi, tôi sẽ sai người tống cô ra khỏi đây.” Tuấn Nam không còn chịu đựng được cô ta nữa rồi, hắn trực tiếp bấm chuông kêu bảo vệ của tòa nhà mang Trịnh Mỹ Dung đi.

Mỹ Dung gào thét: “Lâm Tuấn Nam ! Anh hãy chờ đấy ! Chờ mà xem, tôi bắt anh phải trả giá như thế nào !”

Hai người bảo vệ xách nách lôi cô ta ra khỏi phòng chủ tịch. Tiếng gào thét, tiếng chửi rủa cô ta khiến hành lang lâu năm ồn ào và náo nhiệt hẳn lên. Nhân viên trong công ty lấp ló đầu ra khỏi cửa, tò mò và hiếu kỳ nhìn cảnh Trịnh Mỹ Dung bị hai bảo vệ xách đi như tội phạm.

Tuấn Nam bực bội, vò đầu bứt tóc, khuôn mặt hấn hết xanh rồi lại trắng. Hắn đang tự trách bản thân mình. Nếu hắn không sống qua ngu nguội, không quá khờ khạo tin tưởng tuyệt đối vào lòng chung thủy của cô ta, có lẽ giờ này hắn không phải sống trong dằn vặt và mệt mỏi thế này.

36. Chương 34

Trời đang vào hè, không khí nóng nực và oi ức. Sáng nay nghe dự báo thời tiết, đài báo nắng hơn 40 độ C. Đi ra ngoài đường vào buổi trưa, lòng đường xi măng nóng hằm hập như hơi phải lửa, con người có cảm giác sắp bị chiên chín. Hàng cây héo rũ hai bên đường, ngày hè oi bức, ve kêu râm ran. Sân trường đỏ rực màu hoa phượng, quả bàng vàng ươm trong nắng.

Mùa hè đến cũng là mùa thi của từng thế hệ học trò. Thu Phương và Thu Cúc ngồi học trên ghế đá, dưới gốc cây phượng. Sân trường cấp ba Gia Khánh mát rượi, quanh năm và bốn mùa đều có tán cây bao phủ. Cây bàng và cây phượng mỗi năm đều thêm một tuổi, chúng đã chứng kiến biết bao nhiêu thế hệ học trò đến rồi lại đi, mỗi thế hệ đều để lại một dấu ấn trên thân cây, như một chứng tích cho chính mình.

Chỉ còn gần một tháng nữa là thi tốt nghiệp, Thu Cúc và Thu Phương không có thời gian mà thở, cả hai bận bịu suốt ngày. Mùa hè nóng nực, ăn không được, phải học gần như thâu đêm suốt sáng, khiến cơ thể của cả hai đã gầy lại càng thêm gầy.

Thu Phương chọc chọc vào má Thu Cúc: “Tháng này mày cân được bao nhiêu kí ?”

Thu Cúc cầm cúi ghi mấy công thức toán, không ngẩng đầu nhìn cô bạn thân: “Mày hỏi làm gì ? Mày có biết hỏi cân nặng của một cô gái là vô duyên lắm không ?”

Thu Phương bĩu môi: “Thôi đi cô nương. Tao là bạn thân của mày, có phải là anh chàng nào đó đâu mà mày phải giả vờ ngại ngùng không dám nói. Nhìn thân thể gầy tong teo của mày cũng đủ biết mày nặng chỉ hơn 40 kí chứ gì ?”

“Chắc chắc.” Thu Cúc tắc lưỡi: “Xem xem con mèo nào đang tự khen mình dài đuôi hơn kia. Mày cũng đâu có nặng hơn tao bao nhiêu đâu mà to mồm.”

“Con quỷ ! Sao mày lúc nào cũng chửi xéo tao được là thế nào hả ?” Thu Phương gõ nhẹ vào đầu Thu Cúc.

“Không được đánh vào đầu tao ~!” Thu Cúc trừng mắt nhìn Thu Phương: “Sắp phải thi tốt nghiệp và đại học rồi. Mày suốt ngày đánh vào đầu, nhớ đầu tao ngu người thì sao ?”

Thu Phương ôm lấy bụng, cười sằng sặc, cười chảy cả nước mắt, bao nhiêu mệt mỏi và lo buồn đều tan biến: “Trời ạ ! Có ai đến đây cứu con không ? Con bạn của con bị mắc bệ tự kỉ nặng quá !”

“Con ranh ! Mày dám ?” Thu Cúc vừa tức vừa buồn cười, sẵn tiệc cuốn vở nháp cầm trên tay, phang ngang mấy cái vào lưng Thu Phương.

Thu Phương hết tránh ngược lại tránh xuôi, miệng kêu oai oái như một oán phụ: “Có ai không ? Cứu tôi với ! Ở đây có kẻ đánh người ! Mau cứu....tôi...” Mấy câu cuối Thu Phương cố tình kéo dài giọng.

Mấy đứa bạn trong lớp học cùng Thu Phương và Thu Cúc đều liếc mắt nhìn sang. Họ hiểu tính hay đùa của Thu Cúc và Thu Phương, chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm và toét miệng cười theo cả hai.

Cười đùa chán, xua tan đi cái nóng oi bức của ngày hè, Thu Phương và Thu Cúc lại tiếp tục cặm cụi đọc sách và giải bài tập. Thu Cúc dạo gần đây chăm chỉ học hẳn, sức học cũng tiến bộ dần lên. Thu Cúc đi học rất đều, về nhà cũng cố gắng thức khuya dậy sớm học bài. Thu Cúc đang dần đuổi kịp theo sức học của Thu Phương. Tuy nhiên Thu Phương mạnh về các môn xã hội, còn Thu Cúc lại giỏi về các môn tự nhiên, nên khó mà so sánh.

Khoanh tròn một đề văn, Thu Cúc hỏi Thu Phương.

Thu Phương đọc lướt qua, sau đó cẩn thận giảng giải cho cô bạn thân nghe. Thu Cúc vừa lắng nghe Thu Phương nói, vừa tỉ mỉ ghi chép lại cho khỏi quên. Học nhóm đến hơn 10 giờ trưa, cả lớp tan học. Hôm nay cô giáo dạy địa có việc bận đột xuất nên cho lớp về sớm, vì không có việc gì làm, nên mấy đứa bạn trong lớp quyết định ở lại trường học thêm một lúc mới chịu về. Gần đến ngày thi tốt nghiệp và đại học rồi, nên không đứa nào dám lơ là, chỉ có vài đứa chảnh mắng không muốn học, vẫn tiếp tục la cà chơi bời giống như trước.

Thu Phương đút một cuốn sách văn dày cộm vào túi xách. Thu Cúc nâng niu một tệp giấy khổ A4 in chi chít chữ trên tay.

Thu Phương nhìn lướt qua tấm bìa màu trắng làm bằng nhựa cứng bên ngoài: “Tập giấy này là do anh Thiên Vũ làm riêng ày đúng không ?”

Thu Cúc đỏ mặt đáp: “Ừ. Anh ấy vừa mới đưa cho tao vào tối hôm qua.”

“Chà.” Thu Phương lại trêu ghẹo Thu Phương: “Lãng mạng quá ! Anh Thiên Vũ thật cẩn thận, anh ấy chẳng những giảng bài ày, còn làm ày hẳn một cuốn giáo trình riêng nữa. Thật ngưỡng mộ, ngưỡng mộ !”

“Con quỷ ! Lần này thì mày chết chắc ~!” Thu Cúc tức khí, dơ cao nắm đấm. Thu Phương biết đã chọc phải tổ kiến lửa, vội vội vàng vàng phóng vọt đi, vừa chạy vừa kêu: “Chà chà ! Có người thẹn quá hóa giận rồi kìa !”

“Im mồm ! Mày mà còn nói nữa, tao sẽ dùng băng dính dán kín miệng mày !” Thu Cúc một đường đuổi theo, Thu Phương một lòng cố gắng chạy cho thật nhanh. Tiếng cười đùa của cả hai vang vọng khắp sân trường. Bọn bạn trong lớp hòa vào trêu Thu Cúc, đứa nào cũng biết Thiên Vũ là người yêu của Thu Cúc.

Thu Phương thở phì phò, mồ hôi tuôn đầy mặt, mái tóc hoa sen bết vào trán và má, chiếc áo phong màu đỏ hòa cùng màu nắng tạo nên một đốm lửa nhỏ không ngừng di chuyển. Chạy, chạy đến khi không còn thở được nữa, Thu Phương cúi gập người, dơ tay đầu hàng: “Thu Cúc ! Mày tha cho tao đi, tao không còn chạy được nữa rồi.”

Thu Cúc cũng mệt chẳng kém gì Thu Phương: “Tất cả là tại mày, ai bảo mày hay trêu ghẹo tao.”

“Bạn bè với nhau phải trêu ghẹo như thế mới vui chứ ? Mày có biết là tao ghen tị với mày như thế nào không hả ? Trong khi mày có người yêu sẵn socola và đưa đón hàng ngày, tao lại chẳng có ai cả.” Thu Phương nửa đùa nửa thật.

“Mày có nhưng mày lại không biết trân trọng. Người ta đã đi theo mày đã nửa tháng rồi, nhưng mày có thêm đoái hoài gì đến đâu.” Người mà Thu Cúc đang nói đến đây là Tuấn Nam, Thu Phương đương nhiên hiểu ý tứ trong câu nói của Thu Cúc.

“Mày đừng nói nữa. Tao không muốn mày nhắc đến tên của hắn trước mặt tao. Kẻ đáng ghét ấy thì có gì mà tốt. Đến xin lỗi mà một chút thành ý cũng không có.” Thu Phương bực bội, quay vòng vòng chiếc khăn tay màu trắng khiến chiếc khăn xoắn tít lại.

Không biết từ lúc nào Tuấn Nam đã đứng sau lưng Thu Phương, hắn vẫn mặc bộ đồ vét màu đen quen thuộc hàng ngày, mắt đăm đăm nhìn Thu Phương.

Thu Phương còn mãi oán hận và nghịch ngợm nên không phát giác sự có mặt của hắn, chỉ có Thu Cúc nhìn thấy Tuấn Nam đang đứng sau lưng Thu Phương.

“Em muốn anh phải làm gì thì em mới tha thứ cho anh ?” Tuấn Nam cười khế, nheo mắt nhìn thân hình nhỏ nhỏ của Thu Phương, chiếc áo phong màu đỏ đứng trong nắng vàng cực kì chói mắt.

“Ít ra cũng phải mua hoa và nói một câu gì đấy ngọt ngào một chút.” Thu Phương vẫn tưởng Thu Cúc đang hỏi mình, nên vô tư trả lời, mà không hay mình đang nói chuyện với Tuấn Nam.

“Em thích hoa gì ?” Nụ cười dần dần nở trên môi Tuấn Nam, tâm trạng của hắn cũng dần dần tốt lên.

Thu Cúc cố nín cười, tay bịt chặt miệng, mắt tròn xoe nhìn Tuấn Nam và Thu Phương. Quan sát hai người này ngẫm đầu đá lẫn nhau gần nửa tháng vừa qua thật thú vị.

Lúc này Thu Phương mới phát hiện có điều gì đó không ổn. Nhìn cô bạn thân mắmmôi mắmmỏ, cố nín cười, mắt giễu cợt nhìn mình, đầu Thu Phương kêu “oanh” một tiếng. Thu Phương cứng ngắc người, không dám quay đầu nhìn lại, từng bước từng bước, Thu Phương tiến lại gần chỗ Thu Cúc đang đứng.

“Thu Phương !” Tuấn Nam gọi: “Anh có thể mời em đi uống nước được chứ ? Lúc nãy những lời mà em nói có thật không ?”

Thu Phương cảm phần nhìn cô bạn thân, nghiêng rằng nghiêng lợi, trách thăm con bạn thân bán đứng mình. Thu Phương dùng mắt biểu thị lời nói: “Sao mày không nói cho tao biết là anh ta đang đứng sau lưng tao?”

Thu Cúc nhướn mắt trả lời lại Thu Phương: “Tao chưa kịp nói, thì mày đã tự động trả lời anh ấy rồi còn gì ?”

Hai cô bạn thân tiếp tục dùng mắt tranh cãi nhau.

“Thu Phương !” Tuấn Nam lại gọi: “Em đồng ý chứ ?”

Thu Phương nắm lấy tay Thu Cúc lôi đi.

Tuấn Nam khờ sờ gãi đầu, đi theo Thu Cúc và Thu Phương.

Nhìn dáng vẻ khổ sở của Tuấn Nam, Thu Cúc tự dưng thấy thương hại cho hắn. Đã là con người, ai cũng từng có lần làm sai, biết sai mà có thể sửa được, người đó xứng đáng có cơ hội thứ hai, huống hồ Thu Phương lại yêu Tuấn Nam như thế. Thu Cúc quyết định tác hợp cho hai người.

“Thu Phương ! Mày nên nhận lời đi uống nước cùng với anh Tuấn Nam đi. Chẳng phải mày cũng đã tha thứ cho anh ấy là gì ?” Thu Cúc nói nhỏ vào tai Thu Phương.

“Tao không muốn. Anh ta đã có người yêu rồi, mày bảo tao làm sao có thể chen vào. Tao không thích trở thành một kẻ thứ ba trong tình yêu, như thế sẽ đau khổ lắm.” Thu Phương buồn bã bảo Thu Cúc.

Đến cuối sân trường, Thu Phương đi lấy xe đạp điện, Thu Cúc đi ra cổng trường. Tuấn Nam ngoái gót đi theo sau.

Thu Cúc đến một góc cạnh cổng trường. Không có mấy ai chú ý đến mình, Thu Cúc dừng lại. Tuấn Nam đứng đối diện với Thu Cúc.

“Anh Tuấn Nam !” Thu Cúc lựa lời hỏi Tuấn Nam: “Anh vẫn còn yêu Trịnh Mỹ Dung ?”

Tuấn Nam kinh ngạc nhìn Thu Cúc. Hắn chờ nghe Thu Cúc nói tiếp.

“Bạn em thật ra đã tha thứ cho anh rồi, nhưng nó vẫn còn ngại chuyện anh và Mỹ Dung, nó không muốn chen ngang vào mối tình của hai người.” Thu Cúc thật thà nói cho Tuấn Nam biết suy nghĩ trong lòng Thu Phương. Thu Cúc muốn Tuấn Nam hiểu để tự đưa ra quyết định ỉn. Thu Cúc thật lòng muốn Thu Phương tìm được hạnh phúc của riêng mình.

Tuấn Nam bừng tỉnh, hắn khàn giọng hỏi: “Thu Phương tránh mặt không muốn gặp anh vì e ngại vấn đề này ?”

Thu Cúc gật đầu. Tuấn Nam cười đáp: “Anh và Trịnh Mỹ Dung đã chia tay từ lâu rồi. Giữa anh và cô ta không còn quan hệ gì cả.”

Thu Cúc mỉm cười, vui sướng tràn ra từ khóe mắt đến khuôn mặt.

Thu Phương dắt xe đạp điện ra cổng trường. Bắt gặp cảnh Thu Cúc và Tuấn Nam mỉm cười, bốn mắt nhìn nhau, trong lòng Thu Phương cảm thấy cực kì khó chịu và chua xót. Vẫn biết rằng Tuấn Nam không phải là chàng trai của mình, nhưng Thu Phương vẫn không thể ngăn nổi lòng mình.

“Thu Cúc ! Về thôi !” Thu Phương cố nén chua xót và thống khổ vào trong, gọi Thu Cúc.

Thu Cúc chạy lại gần Thu Phương: “Thu Phương ! Mày có thể cho tao mượn xe đạp điện được không ?”

Thu Phương mở to mắt nhìn Thu Cúc: “Mày mượn xe đạp điện của tao làm gì ? Mày đi đâu để tao chở mày đi ?”

Thu Cúc đành lấy tay lái từ tay Thu Phương: “Tao muốn lái xe đến trường đại học Y Dược tìm anh Thiên Vũ. Mày để anh Tuấn Nam đưa đi chơi đi.”

Thu Phương tức tối: “Mày có bị điên không hả ? Tao đã nói là đừng nhắc đến tên của hắn trước mặt tao nữa.”

Thu Cúc liếc mắt nhìn khuôn mặt chờ mong của Tuấn Nam từ bên kia. Thu Cúc vỗ nhẹ vào vai Thu Phương: “Mày đừng giận anh ấy nữa. Anh ấy và Mỹ Dung đã chia tay nhau từ lâu rồi, bây giờ anh ấy là một người đàn ông độc thân quý hiếm, mày phải biết nắm lấy cơ hội.”

Thu Phương mờ mịt nhìn Thu Cúc. Những lời nói của Thu Cúc văng vẳng bên tai Thu Phương, tựa như một tiếng hát vọng từ xa xăm.

Thu Cúc nháy mắt ra hiệu cho Tuấn Nam. Trong khi Thu Phương vẫn còn bần thần, chưa tỉnh mộng, Thu Cúc nhanh nhẹn khởi động xe đạp điện, phóng đi bỏ mặc cô bạn thân đứng ngơ ngác nhìn theo.

“Thu Cúc ! Mày...mày...” Thu Phương siết chặt nắm tay, tức xì khói ra hai lỗ tai và hai lỗ mũi.

“Thu Phương !” Tuấn Nam đứng sau lưng Thu Phương, dịu dàng gọi tên con nhỏ.

Thu Phương đùng đùng nổi giận, giậm mạnh chân xuống đất, bước đi thẳng.

Tuấn Nam cười khổ, xem ra hẳn không thể chỉ dùng lời nói suông mà không dùng đến hành động được nữa rồi.

Vội nắm lấy tay Thu Phương, Tuấn Nam kéo Thu Phương đi.

“Buông tay ! Buông tay ! Anh đang làm gì thế hả ?” Thu Phương cố gắng giằng tay mình ra khỏi bàn tay cứng như sắt thép của Tuấn Nam.

Tuấn Nam cười cười: “Thu Phương ! Em có muốn anh nói cho bạn bè trong trường em biết, em đã từng ngủ với anh không ?”

Mặt Thu Phương thoáng chốc đỏ bừng như gấc chín, Thu Phương rít giọng: “Đê tiện !” Thu Phương bực mình đạp mạnh chân vào ống quần Tuấn Nam.

Tuấn Nam nhanh nhẹn tránh được, thuận thế ôm gọn ngang eo của Thu Phương.

Thu Phương vừa đỏ mặt vì xấu hổ, vừa quăn bách khi bị bạn bè trong trường đổ dồn ánh mắt vào nhìn. Thu Phương xấu hổ đến mức muốn tìm một cái khe nhỏ để chui xuống.

Tuấn Nam chưa có lúc nào lại thấy vui vẻ và sung sướng như thế. Hẳn tự trách mình ngu ngốc không hiểu được tâm tư và suy nghĩ của Thu Phương. Nếu hẳn hiểu được, hẳn đã không phải sống trong khổ sở và dằn vặt trong gần nửa tháng vừa qua.

37. Chương 35

Chấp nhận và không chấp nhận thật ra là một vấn đề rất đơn giản, không khó, cái khó duy nhất là con người có đủ sáng suốt để hiểu được điều đó hay không ? Trước kia, ông Lâm Phong vì phân biệt tầng lớp giàu sang và bình dân, đã khiến bố mẹ Tuấn Nam chết thảm vì tai nạn giao thông. Về sau này khi Tuấn Nam đã trưởng thành, đã đến tuổi lấy vợ, ông mới cố gắng tìm cách bù đắp cho hẳn, bằng cách tìm cho hẳn một cô gái tốt bụng và chân thật. Nhưng đáng tiếc, kết quả lại không như ý muốn. Người mà Thu Cúc yêu không phải là Tuấn Nam, người đó là Thiên Vũ. Tuy nhiên, Tuấn Nam không phải là đã mất tất cả, hẳn chẳng những đã được thừa hưởng công ty của nhà họ Lâm, hẳn còn có được tình yêu của Thu Phương – một cô gái thông minh và lanh lợi.

Bà Lâm Khiết đang lập lại sai lầm của ông Lâm Phong, bà không chấp nhận để Thiên Vũ yêu Thu Cúc, không chịu đựng nổi việc Thiên Vũ dám từ bỏ tất cả chỉ vì một cô gái nghèo hèn, không có tài năng gì đặc biệt, cũng không có của cải thừa kế.

Ngồi trong phòng làm việc riêng của ông Lâm Phong, bà Lâm Khiết hạ giọng cầu khẩn: “Bố có thể suy xét lại được không ? Bố không thể đối xử bất công với gia đình con như thế được.”

Ông Lâm Phong chỉnh lại gọng kính, ngẩng đầu nhìn con gái: “Con cho rằng bố đối xử bất công với gia đình con ? Tuy rằng chiếc ghế chủ tịch không còn thuộc về thằng Thiên Vũ, nhưng 20% tài sản của gia đình vẫn thuộc về thằng Thiên Vũ, bố không hiểu con còn muốn gì nữa ? Thằng Thiên Vũ có ước mơ của nó, con hãy để cho nó tự do làm những gì mà nó thích.”

“Không được !” Bà Lâm Khiết tức tối nói: “Con không thể để nó đến với con bé nghèo rớt mồng tơi, không có gì kia được. Yêu con bé đó sẽ hủy hoại tương lai của thằng Thiên Vũ.”

Ông Lâm Phong cười nhạt: “Theo con thế nào là hủy hoại tương lai của thằng Thiên Vũ ? Phải chăng con sợ khi không có tiền và không có được sự giúp đỡ từ phía gia đình, thì thằng Thiên Vũ không thể ngóc đầu lên nổi ? Nếu thế thì con nhầm rồi, theo những gì mà bố biết, hiện giờ thằng Thiên Vũ đang sống cực kì vui vẻ và hạnh phúc, hơn nữa nó đang rất thành công trong công việc đầu tư chứng khoán, chẳng mấy chốc nó có thể tự làm giàu bằng chính tài năng và sức lực của mình.”

Bà Lâm Khiết yên lặng không nói gì. Là mẹ của Thiên Vũ, bà đương nhiên tính cách lạnh lùng và cao ngạo của Thiên Vũ. Một khi hẳn đã không muốn thì dù có bắt ép hẳn, hẳn cũng nhất quyết không làm. Còn một khi hẳn đã muốn làm gì, thì dù có tìm đủ mọi cách ngăn cấm cũng không được. Hẳn là một con người tự chủ, chỉ thích làm theo ý mình.

Ông Lâm Phong nói tiếp: “Con nói Thu Cúc đang hủy hoại tương lai của Thiên Vũ, nhưng bố chỉ thấy thằng Thiên Vũ càng ngày càng ra dáng con người, nó không còn sống cứng ngắc và lạnh lùng giống như trước. Bây giờ, nó đã biết cách mỉm cười, biết cách giận hờn và lo lắng, cũng biết phát huy tài năng của mình. Một chàng trai như nó, tương lai mai sau sẽ tiến xa hơn cả thằng Tuấn Nam.”

Ông Lâm Phong thâm thúy nở một nụ cười. Ông không nói gì nữa, ông đang chờ xem kịch hay, chờ xem Tuấn Nam còn chịu đựng được bao lâu nữa. Theo tin tức mà ông nhận được, Tuấn Nam đang có dấu hiệu chán nản, muốn bỏ cuộc. Chiếc ghế chủ tịch bó buộc không hợp với hắn. Hắn đã bỏ qua quá nhiều cơ hội để làm những gì mà mình thích. Sau khi nhận ra sai lầm của mình, cũng như tìm thấy tình yêu đích thực, ông Lâm Phong hy vọng, con cháu trong nhà họ Lâm sẽ sống thân ái và đoàn kết hơn trước.

Bà Lâm Khiết chìm vào trong suy tư, bà đang suy nghĩ kĩ lại những lời mà ông Lâm Phong vừa mới nói. Ông Lâm Phong không hề nói sai. Đã có đôi lần, kể từ lúc Thiên Vũ bỏ đi, mặc dù nói là không còn muốn nhìn mặt và nhận Thiên Vũ làm con nữa, nhưng bà vẫn lén lái xe đến ngắm nhìn Thiên Vũ từ xa.

Mỗi lần Thiên Vũ đi cùng với Thu Cúc, nhìn nụ cười trên môi của con trai, bà tự dưng thấy xót xa và ghen tị với Thu Cúc. Bà là mẹ của Thiên Vũ, nhưng chưa một lần thấy hắn cười với mình, cũng chưa bao giờ nói vượt quá năm câu. Bà chỉ còn nhớ mang máng kí ức những ngày Thiên Vũ còn bé, lúc đó hắn vẫn còn cười và bám lấy bà không rời, nhưng khi hắn lên 10 tuổi, hắn đã không còn cười và bám lấy bà nữa, chính bà đã đẩy Thiên Vũ cách xa bà.

.....

Thu Cúc đi xe đạp điện đến trường đại học Y Dược. Thu Cúc không dám đặt xe vào sân trường, chỉ dám dựng xe đạp điện cạnh cánh cổng sắt, một lòng đứng chờ Thiên Vũ. Gần tường bao loan có một cây phượng khá to, tán cây vắt ngang qua tường bao loan, chìa nhánh ra bên ngoài. Thu Cúc đứng dưới tán cây, kéo ù áo khoác, lấp ló đầu nhìn vào trong.

Trời ban trưa, càng lúc càng oi bức, càng nóng nực, Thu Cúc đổ mồ hôi, dùng khăn tay quệt nhẹ từ trán kéo dài xuống tận cổ. Trước cổng trường có nhiều sinh viên đứng tụm năm tụm bảy, hình như đối với họ nắng nóng không có nghĩa lý gì.

Thu Cúc ngược mắt nhìn dòng chữ màu vàng in trên bức tường bao loan màu gạch. Chữ : “Trường Đại học Y Dược” đập vào mắt Thu Cúc thật chói sáng. Thu Cúc nhìn cánh cổng sắt cao à nuốt nước bọt. Thu Cúc ước ao mình có thể vào đây học biết bao. Nghĩ mình có thể cùng học với Thiên Vũ ở đây trong hai năm, nụ cười dần dần nở trên môi Thu Cúc, ngay cả cơn bức bối vì nắng nóng cũng dần tan biến đi.

Thò vào trong túi quần, Thu Cúc lôi điện thoại ra. Dịu dàng nở một nụ cười, Thu Cúc thành thạo gửi một dòng tin nhắn: “Anh Thiên Vũ ! Bao giờ thì anh tan học ? Em đang đợi anh trước cổng trường Đại học Y Dược.” Ấn vào nút “Gửi”, Thu Cúc hồi hộp chờ Thiên Vũ nhắn lại ỳnh.

Chưa đầy một phút sau, Thiên Vũ gửi cho Thu Cúc một tin nhắn: “Chờ anh ! Anh xuống bây giờ.”

Thu Cúc lòng hân hoan vui sướng, vừa siết chặt điện thoại trong tay, vừa dịu dàng nở một nụ cười.

Nụ cười của Thu Cúc lọt vào mắt của một sinh viên nam. Cậu ta tiến lại gần Thu Cúc, mắt kín đáo quan sát và đánh giá Thu Cúc. Cách ăn mặc của Thu Cúc thể hiện là một cô gái năng động và hoạt bát. Nước da trắng xanh trong nắng vàng khiến người ta liên tưởng đến màu xanh của ngọc bích, màu xanh khiến người ta vừa yêu quý lại vừa ngưỡng mộ, đôi mắt to tròn, hàng lông mi đen dày cong vút, không trang điểm, hoàn toàn để tự nhiên. Cả cơ thể Thu Cúc toát lên cảm giác thân thương và gần gũi. Tuy không phải là một mỹ nhân, nhưng là một viên ngọc quý bị vùi sâu dưới lớp sỏi đá nằm cạnh bờ suối, chỉ có những người chịu bỏ công tìm tòi và khám phá, mới hiểu được giá trị của viên ngọc vô danh ấy.

“Chào em ! Em là sinh viên ở đây hay là em đến đây tìm người quen ?” Chàng trai nở một nụ cười thân thiện, hạ giọng hỏi Thu Cúc.

“Em đến đây tìm người quen.” Thu Cúc không muốn trở thành một kẻ bất lịch sự, đã thật thà trả lời anh ta.

“Bạn em học khoa gì, năm thứ mấy ?” Chàng trai tiếp tục hỏi Thu Cúc. Để làm quen với Thu Cúc, cậu ta phải tận dụng mọi cơ hội. Mấy người bạn của cậu ta đều chỉ trỏ, họ đang thì thầm bàn tán với nhau, mắt

liếc nhìn sang chỗ Thu Cúc đang đứng.

Thu Cúc cực kì mất tự nhiên, khi tự nhiên bị biến thành tâm điểm chú ý của mọi người xung quanh.

“.....” Thu Cúc còn chưa kịp trả lời anh ta, Thiên Vũ dắt xe máy ra cổng trường. Thiên Vũ vừa xuất hiện bọn con gái trong trường đều tìm đập chân run, say mê và ngưỡng mộ nhìn hấn chớp mắt. Thiên Vũ đã quá quen với cảnh này nên hấn không để ý. Hấn chỉ quan tâm xem Thu Cúc đang đứng đợi hấn ở chỗ nào.

Thấy Thu Cúc đang đứng nói chuyện với một chàng trai lạ mặt, khuôn mặt lạnh lùng như băng đá của Thiên Vũ càng thêm lạnh. Dắt xe đến gần Thu Cúc, Thiên Vũ thoáng liếc mắt nhìn kẻ đang muốn lấy lòng Thu Cúc kia.

“Anh Vũ !” Thu Cúc không phát hiện Thiên Vũ đang ghen, đã reo lên sung sướng, môi cười thật tươi khi thấy hấn đã ra.

38. Chương 35 Tt

Nhìn thấy nụ cười trên môi Thu Cúc, tâm trạng bức bối và tức giận của Thiên Vũ vơi đi được phân nửa: “Em đợi anh có lâu không ?”

“Không lâu. Em chỉ vừa mới đến đây thôi.” Thu Cúc rất vui khi được gặp lại hấn. Trong lòng Thu Cúc mãi mãi chỉ một mình Thiên Vũ thôi. Thiên Vũ chẳng những khiến Thu Cúc hài lòng, mà ngay cả bà Thu Hồng cũng đã coi hấn như con cháu trong nhà.

Chàng trai lạ mặt đông cứng cả người, ngơ ngác nhìn cảnh nói nói cười cười của Thu Cúc và Thiên Vũ. bấy lâu nay, Thiên Vũ là một người nổi tiếng về tính cách lạnh lùng như băng, về dáng vẻ bề ngoài anh tuấn và đẹp trai của mình, đồng thời tài năng của hấn cũng nổi tiếng chẳng kém. Chưa có một ai từng nhìn thấy hấn cười, cũng nghe hấn nói một câu gì đó dịu dàng, nhưng hôm nay tất cả đều phải mở to mắt, há hốc nhìn cảnh, Thiên Vũ dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán cho Thu Cúc, thậm chí còn dịu dàng hỏi han Thu Cúc có mệt không ? Có người còn tưởng mình nhìn lầm đã dụi mắt liên tục, thậm chí còn quay sang hỏi người bạn đứng bên cạnh.

Thiên Vũ và Thu Cúc sánh đôi lái xe đi, để lại những tiếng bàn tán xì xầm và ồn ào của bọn sinh viên trong trường. Họ thấy hôm nay mới được mở rộng tầm mắt. Tiếng đồn thổi Thiên Vũ đã có người yêu, chẳng mấy chốc lan tràn khắp trường, chỉ trong vòng có một ngày, ai ai cũng biết, nhất là những sinh viên nữ thầm yêu và ngưỡng mộ hấn từ lâu. Riêng bọn con trai lại hậm hực tức tối, không vui một chút nào khi thấy bọn con gái cuồng Thiên Vũ như thế.

.....

Thiên Vũ và Thu Cúc lái xe đến nhà của Thu Phương. Thu Cúc muốn trả xe đạp điện cho Thu Phương. Lẽ ra Thu Cúc định lái xe đạp điện của Thu Phương về nhà mình, nhưng lại sợ sáng mai Thu Phương không có gì để đi học, lại thôi. Thu Cúc đi đâu đã có Thiên Vũ đưa đón, nên không cần phải vất vả đạp xe đi học.

Trả xe cho Thu Phương xong, Thiên Vũ chở Thu Cúc đi. Trên đường đi, Thiên Vũ hỏi Thu Cúc: “Bây giờ em muốn đi đâu ?” Tiếng gió hòa cùng với tiếng nói trầm ấm của Thiên Vũ khi lọt vào tai của Thu Cúc đã khiến Thu Cúc có cảm giác như mộng như ảo.

“Anh muốn đi đâu ?” Thu Cúc không trực tiếp trả lời câu hỏi của Thiên Vũ, mà ngược lại cho hấn cơ hội để lựa chọn.

“Anh mời em đi ăn trưa được không ?” Thiên Vũ cười hỏi lại Thu Cúc.

“Vâng.” Thu Cúc cúi đầu đáp, lời nói nhẹ tựa gió.

Thiên Vũ cố gắng nhìn biểu hiện trên khuôn mặt của Thu Cúc qua gương xe nhưng không thấy gì. Thu Cúc đã trốn kĩ sau lưng áo của Thiên Vũ.

Thiên Vũ đưa Thu Cúc đến một nhà hàng nhỏ, khá sạch sẽ và thoáng mát. Trước cửa quán đặt hai chậu cây cảnh, trong quán có hơn chục bộ bàn ghế làm bằng mây, quán ăn được khai trương cách đây hai năm. Vì nằm trong một con hẻm nên có rất ít khách đến đây, mặc dù đầu bếp của quán nấu rất ngon.

Thu Cúc kéo ghế ngồi, kinh ngạc không hiểu Thiên Vũ làm cách nào mà biết được quán ăn này.

Thiên Vũ cười, giải thích cho Thu Cúc hiểu: “Cách đây gần một tháng, do một lần anh đi lạc đã vô tình phát hiện ra quán ăn này.”

“À, ra thế.” Thu Cúc che miệng cười thầm, không ngờ Thiên Vũ lại phát hiện ra quán ăn này trong một dịp tình cờ như thế.

Thiên Vũ nheo mắt nhìn Thu Cúc: “Em có biết là mỗi lần em cười trộm đều khiến anh muốn trừng phạt em bằng một nụ hôn không ?”

Thu Cúc đỏ bừng mặt, vội lắc đầu chối biến: “Đâu có, đâu có, em đâu có dám cười trộm anh.” Thu Cúc còn dơ cao tay: “Em thề, em không có cười anh.”

Thiên Vũ cố nín cười, càng tiếp xúc gần gũi và nói chuyện với Thu Cúc, càng phát hiện ra Thu Cúc là một cô gái đáng yêu và dễ thương.

Thu Cúc biết mình thất thố, đã để lộ sơ hở cho Thiên Vũ biết, vội vàng bịt chặt miệng, im bất không dám nói gì nữa.

Thiên Vũ che miệng, vì cười, đôi mắt hẹp và dài hình cánh phượng chỉ còn lại một đường chỉ. Thiên thần bằng khi nở một nụ cười sẽ có một chiếc vòng phát ra ánh hào quang trên đỉnh đầu.

Thu Cúc ngơ ngẩn nhìn, khuôn mặt càng lúc càng đỏ, trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực.

Nhân viên trong quán bưng đồ ăn cho hai người.

Thu Cúc tò mò nhìn từng món ăn được bày trên những chiếc đĩa tinh xảo. Cầm đũa, Thu Cúc gấp thử một miếng, vừa nhai vừa cảm nhận mùi vị của thức ăn.

“Thế nào, phù hợp với khẩu vị của em chứ ?” Thiên Vũ âu yếm hỏi Thu Cúc.

“Vâng, ngon lắm.” Thu Cúc tươi cười trả lời, tay lại gấp thêm một đũa thức ăn nữa.

Thiên Vũ hài lòng khi thấy Thu Cúc ăn ngon miệng. Cầm lấy đũa, hắn cũng bắt đầu dùng bữa.

Bên ngoài, từng làn gió mang theo hơi hơi nóng hầm hập của mặt đường, cánh cây héo rũ vì nắng nóng, lá cây bóng mỡ như được bôi một lớp dầu mỏng. Nắng khiến những cây non chết khô vì không có nước, ngược lại cây to có rễ đâm sâu xuống lòng đất ngầm vẫn xanh mơn mớn, tiếp tục vươn lên đón lấy ánh nắng của mặt trời.

Hơn một giờ chiều, Thu Cúc và Thiên Vũ rời quán ăn. Lúc này, Thu Cúc đã gọi điện xin phép bà Thu Hồng nên không lo mẹ sẽ buồn lòng vì mình không về ăn cơm với bà.

Buổi chiều Thiên Vũ đưa Thu Cúc đến thư viện trường. Sắp thi tốt nghiệp rồi nên Thu Cúc không dám lơ là, cũng không dám chểnh mảng không chăm chỉ học hành.

Điều khiến Thiên Vũ và Thu Cúc ngạc nhiên là khi hai người đến nơi đã thấy Thu Phương và Tuấn Nam đang ngồi đối diện với nhau. Trên tay Thu Phương đang cầm một cuốn sách văn dày cộm lúc sáng, mắt chăm chú đọc. Tuấn Nam lật dở vài trang báo kinh tế, mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Thu Phương.

Thu Cúc và Thiên Vũ nhìn nhau, cả hai đều tự hỏi hai người này định làm gì mà đưa nhau đến đây, đặc biệt là Tuấn Nam. Thân là một chủ tịch của tập đoàn Lâm thị, hắn phải đang ở trong văn phòng giải quyết công việc mới đúng chứ ?

“Thu Phương !” Thu Cúc bước lại gần bàn, chọn một chỗ gần Thu Phương.

Thu Phương ngược mắt nhìn cô bạn thân: “Tao tưởng chiều hôm nay mày không đến ?”

“Không đến sao được. Chúng ta sắp phải thi rồi còn gì.” Thu Cúc trông quai túi xách vào thành ghế, thuận tiện lấy một cuốn sách trên mặt bàn mà Thu Phương đã lấy sẵn.

Thiên Vũ ngồi đối diện với Thu Cúc, ngồi giữa Tuấn Nam và Thu Phương.

“Hóa ra chiều nào cậu cũng đến đây ?” Tuấn Nam đặt tờ báo xuống bàn, mắt lơ đãng nhìn Thiên Vũ.

“.....” Thiên Vũ không trả lời, mở máy tính Laptop, bắt đầu gõ bàn phím.

Tuấn Nam biết tính cách lạnh lùng và ít nói của Thiên Vũ. Hắn hỏi chỉ để mà hỏi, cũng không hy vọng Thiên Vũ sẽ trả lời mình.

“Sao anh vẫn chưa đi về đi ?” Thu Phương bực bội bảo Tuấn Nam. Mình đã đi ăn cơm với hắn, cũng đã nói không muốn có liên quan gì đến hắn. Tại sao hắn vẫn còn chưa chịu đi ?

“Anh đến đây để đọc sách, chẳng lẽ cũng không được ?” Tuấn Nam không biết dùng cách gì để Thu Phương thôi không còn giận và chấp nhận hắn.

“Nếu anh muốn đọc sách, bên kia còn rất nhiều bàn trống.” Thu Phương lạnh lùng muốn tống cổ Tuấn Nam đi.

Tuấn Nam lơ đãng thái độ tức giận và không vui của Thu Phương, hắn vẫn tiếp tục đọc báo coi như không có chuyện gì.

Thu Cúc che miệng cười thầm, cảm thấy cuộc sống thế này thật mỹ mãn. Xem ra cuối cùng Thu Phương cũng tìm được tình yêu của đời mình. Tuy rằng vẫn còn nhiều xích mích và hiểu lầm, nhưng chắc chắn dần dần cả hai cũng sẽ hiểu và thông cảm cho nhau hơn.

39. Chương 36

Cả ngày hôm nay đều nắng to, hơn sáu giờ tối, không khí vẫn còn hầm hập nóng, gió vào buổi tối mát hơn vào ban ngày. Thiên Vũ lái xe đưa Thu Cúc về tận nhà, sau khi hôn tạm biệt người yêu, và nói vài câu chào hỏi bà Thu Hồng, hắn quay đầu xe.

Nhà trọ của Thiên Vũ cách nhà Thu Cúc gần 10 phút đi xe máy, với tốc độ phóng nhanh như một tay đua hạng nặng, hắn mất chưa tới 10 phút, nhưng đã trót hứa với Thu Cúc là từ nay sẽ không còn đua xe và đi lạng lách nữa, hắn phải học cách đi xe từ từ và đi đúng luật lệ giao thông.

Bà Lâm Khiết đứng chờ Thiên Vũ trước cổng nhà trọ. Bà đã không thành công khi thuyết phục Thu Cúc rời xa Thiên Vũ, mà ngược lại càng khiến cho cả hai thêm yêu nhau và thêm trân trọng đối phương hơn, bà quyết định phải ra tay mạnh hơn, bà không chấp nhận để Thiên Vũ yêu Thu Cúc, cũng không thể để cả hai đến với nhau. Đối với bà, tình yêu là một thứ gì đó quá xa vời, chỉ có tiền tài và quyền lực mới là thực tế.

Thiên Vũ về đến nhà, thấy mẹ mình đang đứng đợi trước sân. Tắt máy xe, dắt bộ vào trong sân, Thiên Vũ im lặng, không nói một câu gì cả.

Bà Lâm Khiết đã quen với thái độ hờ hững và lạnh nhạt của con trai, bà lên tiếng bảo: “Mẹ có chuyện cần nói với con.”

Thiên Vũ rút chìa khóa xe ra khỏi ổ. Trong ánh sáng chớp choạng của bóng đêm, hai mẹ con đứng nhìn nhau.

“Nghe nói con vẫn tiếp tục quan hệ với Thu Cúc ?” Bà Lâm Khiết khoanh tay, lạnh giọng hỏi con trai.

“Đúng.” Thiên Vũ vốn không thích nói nhiều, chỉ nói duy nhất một từ.

“Mẹ cấm con không được phép quan hệ với con bé đó nữa. Con bé đó thì có gì tốt. Nhan sắc bình thường, gia cảnh nghèo khó, tài năng không có gì đặc biệt. Mẹ không hiểu con yêu nó ở điểm gì ?”

“Mẹ về đi. Con không có gì để nói với mẹ cả. Con không bao giờ rời xa cô ấy.” Thiên Vũ cầm túi xách trên tay, lững thững đi vào trong nhà.

Bà Lâm Khiết chưa bao giờ cảm thấy bất lực và tức giận như thế. Thiên Vũ không nói nhiều, hắn chỉ bình thản đối diện với cơn thịnh nộ của bà. Chính thái độ bình thản ấy càng khiến bà thêm tức giận và bực

mình. Tại sao Thiên Vũ không bao giờ cười và nói quá mười câu với bà, trong khi với Thu Cúc, hẳn lại cười dịu dàng và nói rất nhiều ? Người làm mẹ như bà thật quá thất bại !

Bà Lâm Khiết đứng trên một lúc, sau đó bà quay người bỏ đi. Bà biết Thiên Vũ không muốn nghe bà nói thêm câu gì nữa, mà dù bà có nói gì cũng vô ích. Thiên Vũ luôn là người thích làm theo ý mình, một khi hẳn đã quyết định làm gì, hẳn sẽ làm đến cùng. Nếu bà muốn ngăn cản hẳn đến với Thu Cúc, chuyện này hoàn toàn không có khả năng. Chỉ còn một cách duy nhất là đến gặp mẹ con Thu Cúc, nói khó với họ, yêu cầu Thu Cúc rời xa Thiên Vũ.

.....

Buổi tối, Tuấn Nam đưa Thu Phương về nhà. Dưới sự sắp xếp khéo léo của Thu Cúc, không còn cách nào khác, Thu Phương đành phải ngoan ngoãn trèo lên xe của Tuấn Nam. Tình cảm dành cho hẳn tuy rằng vẫn còn nguyên vẹn, nhưng Thu Phương vẫn không thể chấp nhận hẳn bước vào cuộc sống của mình. Chuyện xảy ra vào đêm hôm nào như thể mới xảy ra vào ngày hôm qua, mỗi lần nghĩ về nó, Thu Phương lại thấy đau lòng và khó thở.

Con hẻm dẫn vào nhà Thu Phương khá tối, cây bàng mọc hai bên đường tạo nên những cái bóng âm u. Thu Phương mở cửa, bước xuống xe, không quên nói một câu cảm ơn một cách khách sáo với Tuấn Nam. Thu Phương muốn tạo khoảng cách với hẳn, Thu Phương cảm thấy không an toàn khi ở gần hẳn quá, cả hai không thuộc cùng một thế giới.

“Thu Phương !” Tuấn Nam bước xuống xe theo Thu Phương.

Thu Phương quay lại nhìn Tuấn Nam: “Anh muốn nói gì ?”

“Chúng ta không thể làm lại từ đầu được sao ?” Tuấn Nam khổ sở hỏi Thu Phương.

“Chúng ta có bắt đầu bao giờ đâu, mà làm lại từ đầu ? Tôi và anh chỉ là bè nước gặp nhau mà thôi.” Thu Phương cười buồn, đã sớm biết được đáp án trong lòng mình, nhưng khi nói ra không thể ngăn được dòng lệ trực trào trong khóe mắt. Không muốn Tuấn Nam nhìn thấy sự yếu đuối của mình, Thu Phương kiên quyết bước đi.

Tuấn Nam vội tiến lại gần Thu Phương, vòng tay ôm lấy Thu Phương vào lòng: “Em đừng đối xử hờ hững với anh như thế mãi được không ? Anh nghĩ anh đã thích em rồi.”

Thu Phương đông cứng cả người, ngơ ngác ngược mắt nhìn Tuấn Nam.

“Anh nói thật, anh thật sự rất thích em. Ban đầu, anh đi theo em vì anh muốn xin lỗi em, muốn làm một điều gì đó để bù đắp cho em, nhưng càng về sau này, anh lại càng nghĩ về em nhiều hơn, cuối cùng anh nhận ra, anh không còn coi em chỉ đơn giản là người cần phải trả nợ nữa, mà đã trở thành một người quan trọng trong lòng anh từ lúc nào không hay.” Tuấn Nam thâm tình, nói thật tình cảm trong lòng mình cho Thu Phương biết. Hẳn không còn muốn cả hai tiếp tục hành hạ và dày vò nhau nữa.

Không còn chịu đựng hơn được nữa, nước mắt trên khóe mắt cuối cùng cũng lăn dài xuống má. Thu Phương vừa khóc vì cảm thấy sung sướng, vừa khóc vì chua xót khi hạnh phúc đến với mình muộn quá.

“Đừng khóc ! Anh xin lỗi !” Tuấn Nam dùng tay lau nước mắt trên má Thu Phương: “Anh hứa từ nay chỉ biết có duy nhất một mình em, sẽ làm tất cả để bù đắp cho em, chỉ xin em đừng tỏ ra xa cách với anh thêm nữa.” Tuấn Nam hôn nhẹ vào trán Thu Phương, kéo Thu Phương vào lòng, rồi ôm thật chặt.

Hình ảnh của Tuấn Nam và Thu Phương lọt vào ống kính của một người đàn ông đứng trong góc tối ven đường. Ông ta đã theo dõi Tuấn Nam hơn nửa tháng nay, hành vi cử chỉ của hành dù là nhỏ nhất cũng không bỏ qua.

Hơn chín giờ tối, trên tay ông Lâm Phong là những bức ảnh và cuộn băng ghi âm mà người đàn ông kia đã thu thập được trong ngày hôm nay. Biết thằng cháu trai đã tỏ tình với Thu Phương, trên môi ông Lâm Phong nở một nụ cười nhẹ nhõm. Ông vẫn luôn lo, Tuấn Nam vì hiếu thắng sẽ đi tranh giành tình cảm của Thiên Vũ, nhưng bây giờ ông có thể yên tâm được rồi. Người mà hẳn yêu chưa bao giờ là Thu Cúc, nay tình cảm của hẳn đã chuyển từ Trịnh Mỹ Dung sang Thu Phương. Ông Lâm Phong tin tưởng Thu Phương nhất định sẽ mang lại hạnh phúc, nụ cười và niềm tin cho Tuấn Nam.

Nghe đoạn băng ghi âm trong văn phòng chủ tịch, ông Lâm Phong cau mày, nắm đầu ngón tay phải gõ còm cộp xuống bàn, cho biết hiện giờ ông đang cực kì tức giận.

“Phó giám đốc Trung !” Ông Lâm Phong gọi ông Trung Dũng: “Những việc mà tôi giao cho ông, ông đã làm xong chưa ?”

Ông Trung Dũng vội hai tay đưa cho ông Lâm Phong một tệp hồ sơ khá dày: “Tất cả những gì mà chủ tịch yêu cầu, tôi đều đã thu thập đầy đủ trong này.”

Ông Lâm Phong đón lấy tệp hồ sơ trên tay ông Trung Dũng. Bóc bỏ lớp giấy bao bên ngoài, ông Lâm Phong xem lướt qua nội dung của năm tờ giấy, bên trong còn có một xấp ảnh khá dày.

“Tốt lắm. Tôi muốn ông cử luật sư đến tìm Trịnh Mỹ Dung, yêu cầu cô ta biết điều thì đừng làm chuyện gì có hại cho Tuấn Nam, nếu không bảo luật sư Tần cứ thế mà thẳng tay trừng trị cô ta. Tôi muốn cô ta thân bại danh liệt, không ngóc đầu lên nổi, nếu cô ta đại dốt dám làm tổn hại đến thằng Tuấn Nam thêm một lần nữa.” Ông Lâm Phong lạnh giọng, mắt ánh lên những tia nhìn sắc bén.

“Tôi hiểu, thưa chủ tịch.” Ông Trung Dũng lui ra. Nhẹ nhàng khép cửa phòng, ông gọi điện cho luật sư Tần ngay lập tức. Ông Lâm Phong tuy không còn là chủ tịch của công ty, nhưng mọi chuyện đều không thoát con mắt tinh tường của ông Lâm Phong. Có thể nói mạng lưới tình báo của ông Lâm Phong có mặt ở khắp nơi, chỉ hơi có biến một chút, ông đã nắm được tình hình rồi.

Trịnh Mỹ Dung đúng là không an phận, cô ta đã liên lạc với mấy tay phóng viên và báo chí của một tòa báo lớn, khá nổi tiếng của thành phố. Cô ta yêu cầu phóng viên và báo chí của tòa báo đó phải trả cho cô ta một khoản tiền lớn, cô ta mới cung cấp ảnh và thông tin cho họ. Thông tin có liên quan đến thế giới của những người giàu có và nổi tiếng luôn là đề tài nóng hổi, thu hút nhiều độc giả và khán giả xem truyền hình, ai cũng muốn được độc quyền đưa tin tức này.

Sau khi nhận được một món tiền lớn, Trịnh Mỹ Dung đã tổ chức một buổi họp báo vào buổi tối hôm sau. Cô ta chưa đạt được mục đích của mình đã bị người của ông Lâm Phong cử đến phá hỏng. Trước những câu hỏi quá sắc bén và chuẩn xác của luật sư Tần, Mỹ Dung lúng túng không thể trả lời được. Ban đầu, mục đích của cô ta khi tổ chức buổi họp báo này nhằm khiến Tuấn Nam bị dư luận của xã hội phỉ nhổ, nhưng ngay sau đó cô ta đã nhận ra sai lầm của mình. Ông Lâm Phong đã lợi dụng sự có mặt của phóng viên và báo chí để hạ gục cô ta. Cô ta đã bị chính đám phóng viên và báo chí mà mình mới đến ghi hình và chụp ảnh.

Ngay sáng hôm sau, tin tức và hình ảnh của cô ta đăng tràn ngập trên các phương tiện thông tin đại chúng, trở thành đề tài ọi người đàm tiếu và bình luận. Họ vừa xem truyền hình, vừa chỉ trỏ, khinh bỉ cô ta. Độc giả đọc báo được một phen hả hê và mỉm cười chế giễu cô ta.

Tuấn Nam sáng nào cũng đọc báo. Hình ảnh và thông tin của cô ta đăng trên trang nhất trên mặt báo khiến sắc mặt Tuấn Nam chuyển màu liên tục. Hắn tưởng cô ta chỉ dọa nạt suông hắn, không ngờ cô ta làm thật.

Tuấn Nam quảng tờ báo xuống ghế sofa, cào tóc, đi qua đi lại trong phòng khách. Không cần phải tốn công sức nghiên cứu và suy nghĩ, hắn cũng biết nhất định là do ông nội đã nhúng tay vào, nếu không người bị dư luận và xã hội phỉ nhổ không phải là Trịnh Mỹ Dung, mà chính là hắn. Bỗng dưng, hắn thấy mình thật trẻ người non dạ, không hiểu nhân tình thế thái, cũng không đoán biết được lòng người âm lạnh. Hắn vẫn chỉ là một tên thanh niên to xác chưa trưởng thành mà thôi.

Cầm lấy điện thoại, Tuấn Nam muốn gọi điện nói một tiếng cảm ơn đối với ông Lâm Phong. Ngập ngừng mãi một lúc lâu, hắn mới dám gọi.

Ông Lâm Phong đã sớm đoán biết thế nào hắn cũng gọi, đã trực sẵn chờ nghe máy.

“Ông nội...ông...” Tuấn Nam không biết phải bắt đầu từ đâu. Một tiếng cảm ơn sao mà khó nói quá !

“Không cần phải cảm ơn ông. Cháu là cháu trai của ông, bảo vệ cháu là trách nhiệm của ông.” Ông Lâm Phong mỉm cười, hài lòng vì có thể làm khó được Tuấn Nam. Chỉ cần hắn nghĩ lại và hiểu ra ông luôn coi hắn là cháu trai của mình, ông Lâm Phong đã mãn nguyện rồi. Con cháu nhà họ Lâm không còn đấu đá nhau một cách gay gắt như trước nữa.

“Cảm...cảm ơn ông.” Tuấn Nam chưa bao giờ thấy yêu gia đình của mình như thế.

Ông Lâm Phong cười tươi, không đáp. Đứng bên cạnh, ông Trung Dũng thấy mũi mình cay cay. Cuối cùng ông cháu nhà họ Lâm cũng đã giảng hòa với nhau, tình cảm của cả hai đang tốt đẹp dần lên.

.....

Gần đến tháng sáu, trời hết nắng rồi lại mưa. Thu Cúc và Thu Phương vẫn ngày ngày đến trường. Trong một tuần, có ba buổi Thu Phương tự đi xe đạp điện đến trường, bốn buổi được Tuấn Nam đưa đón bằng xe ô tô. Cả hai đang trong giai đoạn tìm hiểu nhau. Thu Phương đã dần chấp nhận Tuấn Nam bước vào cuộc sống của mình. Tuấn Nam đã hiểu ra người con gái mà mình cần là ai. Yêu Thu Phương, Tuấn Nam không còn phải sống trong trại thái pháp phòng lo sợ nữa, Thu Phương là một cô gái hồn nhiên, hay cười, hay trêu chọc người khác, tiếng cười chưa có lúc nào dứt trên môi Tuấn Nam.

Tình cảm anh em giữa Tuấn Nam và Thiên Vũ cũng gần gũi và khăng khít hơn trước. Hàng tuần họ đều gặp nhau trước cổng trường và trong thư viện. Tuấn Nam đang có ý định từ bỏ chức vụ chủ tịch của mình, hẳn thích được phiêu du ở bên ngoài, hơn là bận tối mắt tối mũi giải quyết công việc, và suốt ngày giam mình trong văn phòng. Tuấn Nam đã biết mình cần gì và muốn gì.

Thu Cúc và Thiên Vũ đang trong thời kì mật ngọt yêu đương. Thu Cúc và Thiên Vũ không mấy khi cãi nhau, họ cũng không có điều gì để tranh cãi. Thu Cúc là một cô gái hiểu chuyện, biết cách chăm sóc người khác, cũng rất ngoan ngoãn. Thiên Vũ là một chàng trai ngoài lạnh trong nóng, một khi hắn đã yêu ai, hẳn sẽ hết lòng yêu thương người đó.

Đã thi xong hết tất cả các môn, Thu Phương và Thu Cúc đang ôn tập để chuẩn bị thi bốn môn tốt nghiệp lớp 12. Thiên Vũ lo phụ đạo cho Thu Cúc. Tuấn Nam lo giảng bài cho Thu Phương. Anh em nhà họ Lâm đều là người có chỉ số IQ cao, nên đối với họ mấy cái đề toán, đề văn lớp 12 và ôn thi đại học không có nghĩa lý gì. Mỗi khi học một mẻ, bốn người sẽ kéo nhau đi uống nước, hoặc đến một công viên lo vui chơi giải trí. Tiếng cười của hai cô gái khiến hai chàng trai ngẩn ngơ nhìn. Thiên Vũ vẫn ít nói như thế, hẳn chỉ cười và nói chuyện với Thu Cúc.

Bà Lâm Khiết thỉnh thoảng vẫn đến làm khó Thu Cúc, mỗi lần đến bà đều đe dọa và dùng những lời lẽ khó nghe, hòng ép buộc Thu Cúc phải rời xa Thiên Vũ. Mỗi lần như thế, Thu Cúc khóc rất nhiều, nhưng không dám nói cho Thiên Vũ biết, cũng không dám bỏ đi, tự hành hạ và tự làm khổ chính mình giống như trước. Tuy nhiên lần nào Thiên Vũ cũng đoán ra được, chỉ cần nhìn đôi mắt đỏ hồng, khuôn mặt tái nhợt và không vui của Thu Cúc cũng đủ hiểu. Mọi cảm xúc và tình cảm, Thu Cúc đều thể hiện hết ra khuôn mặt, Thiên Vũ là người nhạy cảm và tinh ý, hẳn dễ dàng nhận biết được sự thay đổi của Thu Cúc, mặc dù Thu Cúc không dám nói gì.

Thiên Vũ đã ôm và động viên Thu Cúc rất nhiều. Nhờ có Thiên Vũ, Thu Cúc đã tự tin hơn, cũng dũng cảm đối diện với hiện tại hơn. Thu Cúc vốn là một cô gái có tính cách lạc quan và yêu đời, nếu không Thu Cúc đã không vượt qua được số phận nghèo khó của mình. Chỉ đến khi yêu Thiên Vũ, Thu Cúc mới tự tin khi thấy mình và Thiên Vũ cách nhau một khoảng cách quá xa.

Thiên Vũ từng nói với Thu Cúc: “Chẳng phải bây giờ anh cũng là một sinh viên nghèo hèn là gì ? Anh và em đâu có khác nhau.” Thiên Vũ nắm lấy tay Thu Cúc, nói tiếp: “Chỉ cần hai chúng ta vẫn còn nắm lấy tay nhau thì trên đời này không có chuyện gì là chúng ta không làm được cả.”

Thu Cúc cảm động bật khóc, vùi đầu vào ngực Thiên Vũ, vòng tay ôm chặt lấy hắn. Thiên Vũ nói đúng, Thu Cúc tin tưởng hoàn toàn vào những gì mà hắn đã nói.

Bà Lâm Khiết biết không thể suy chuyển được tình cảm của Thu Cúc và Thiên Vũ, bà đã trực tiếp đến gặp mẹ Thu Cúc. Bà Lâm Khiết tin rằng là một người phụ nữ tự trọng chắc chắn sẽ không thể chịu đựng những lời lẽ trịch thượng của mình.

Bà Lâm Khiết đến tìm bà Thu Hồng trong một ngày nắng gắt, ánh nắng mặt trời thiêu đốt mọi thứ, mặt đường bóng râm, bụi bám trên những chiếc lá cây trồng hai bên đường, mọi người khi đi ra đường đều đội mũ, đeo khẩu trang, mặc áo khoác, trông họ giống như những con búp bê được trang bị đầy đủ quần áo.

Nhà Thu Cúc nằm sâu trong một con hẻm nhỏ, căn nhà đơn sơ, mộc mạc, không có gì quá đặc biệt, vườn

cây rất rộng. Nếu gia đình Thu Cúc giàu hơn một chút xít, Thu Cúc đã biến khu vườn hoang trồng mấy cây ăn trái thành một vườn trồng đầy hoa và những gốc cây cảnh nhỏ dùng để trang trí. Thu Cúc không dám nói ước mơ của mình cho Thiên Vũ biết, vì sợ hắn sẽ thay mình làm điều ấy. Thu Cúc không muốn làm bất cứ điều gì cũng phải phụ thuộc vào Thiên Vũ. Bây giờ Thiên Vũ tuy không còn được bố mẹ giúp đỡ về mặt tiền bạc và vật chất, nhưng hắn đã trở thành một ông chủ nhỏ, so với những sinh viên khác, hắn hơn hẳn bọn họ.

Nhà Thu Cúc có một chiếc cổng sắt nhỏ, khá cũ kĩ. Bà Lâm Khiết bấm chuông. Phải đích thân đến tận đây khiến bà Lâm Khiết thấy khó chịu và không vui, đặc biệt trong một buổi chiều nắng gắt thế này.

Nghe thấy tiếng chuông cổng, bà Thu Hồng vội đi từ trong nhà ra.

Kéo then cài ngang cánh cổng sắt, bà Thu Hồng hé mở rộng sang một bên: “Xin hỏi....” Nụ cười trên môi bà cứng đờ khi biết người đàn bà đang đứng trước mặt mình là ai.

Bà Lâm Khiết đánh giá sơ qua bà Thu Hồng: “Cô là mẹ của Thu Cúc ?”

Hai người đàn bà đứng nhìn vào mắt nhau. Bà Lâm Khiết không nhận ra bà Thu Hồng, nhưng bà Thu Hồng lại vĩnh viễn không bao giờ quên. Đã hơn 10 năm rồi, họ mới gặp lại nhau, thời gian thật quá vô tình, trong khi bà Lâm Khiết vẫn trẻ đẹp như ngày nào, trên đầy mắt mới chỉ xuất hiện mấy nếp nhăn mờ nhạt, bà Thu Hồng đã già đi trông thấy, bệnh tật và nghèo đói đã biến một người đàn bà xuân sắc một thời trở thành một người phụ nữ trung niên gầy yếu và xanh xao.

40. Chương 37

Trong phòng khách đơn sơ, bà Thu Hồng và bà Lâm Khiết ngồi đối diện với nhau. Bà Lâm Khiết quan sát và nhìn khắp căn phòng một lượt. Bà Thu Hồng đọc được sự khinh bỉ và coi thường trong đầy mắt bà Lâm Khiết. Cũng phải một người cao ngạo và coi trọng quyền quý như bà Lâm Khiết làm sao có thể chấp nhận một gia đình nghèo khổ như mẹ con bà Thu Hồng.

“Bà đến đây làm gì ?” Không chịu đựng được thái độ khinh bỉ và dò xét của bà Lâm Khiết, bà Thu Hồng lên tiếng hỏi.

“Tôi là mẹ của Thiên Vũ, tôi muốn nói chuyện với bà về tương lai của hai đứa.” Bà Lâm Khiết vừa dứt lời, mặt bà Thu Hồng tái nhợt, sắc màu thay đổi liên tục.

“Bà...bà là mẹ của Thiên Vũ ?” Ôm lấy ngực, bà Thu Hồng lắp bắp, đôi mắt bà đỏ hoe, lệ trực trào trong khóe mắt. Không ! Bà cầu mong con gái của bà không phải chịu đựng cảnh sống đau khổ và cô đơn cả đời như bà nữa.

“Đúng thế, tôi là mẹ của Thiên Vũ.” Bà Lâm Khiết không chú ý đến sắc mặt tái nhợt và thái độ kì lạ của bà Thu Hồng, đã nói tiếp: “Tôi muốn bà bảo ban lại con gái bà. Đã nghèo rồi còn dám trèo cao. Tôi không cho phép hai đứa chúng nó đến với nhau. Thành Thiên Vũ nhà tôi, cả về dáng vẻ anh tuấn bề ngoài và tài năng của nó đều hơn hẳn con bé Thu Cúc nhà bà, con gái bà không xứng với thằng Thiên Vũ. Nếu bà còn có lòng tự trọng, hãy bảo con gái bà đừng cố sống cố chết bám theo con trai tôi nữa, hãy để cho thằng Thiên Vũ được yên.”

“Bà...bà là mẹ của Thiên Vũ ?” Bà Thu Hồng lão đảo ngồi không vững trên ghế, nước mắt mờ mịt rơi. Bà đau khổ quá, tại sao mọi chuyện lại ra nông nổi này. Là do trời tạo nghiệt, hay do chính bà, tại sao lại có thể xảy ra chuyện nghịch thiên, phi đạo lý thế này ?

Ôm lấy đầu, bà Thu Hồng gào khóc. Bà Lâm Khiết khiếp sợ nhìn bà Thu Hồng.

Không phải căn bệnh của bà ta lại tái phát đấy chứ ? Bà Lâm Khiết từng nghe nói bà Thu Hồng bị bệnh nhưng không biết là bị bệnh gì.

Đứng bật dậy, bà Thu Hồng túm lấy cánh tay áo vết màu trắng của bà Lâm Khiết: “Bà nói đi, nói đi, ông Thiên Long là chồng của bà đúng không ?”

Bà Lâm Khiết sợ hãi đứng tránh xa bà Thu Hồng ra, tay hất bỏ tay bà Thu Hồng ra khỏi cánh tay áo của mình như hất tay của một con hủi: “Hỏi thừa, ông Thiên Long không phải là chồng của tôi thì là chồng của ai.” Cảm thấy trạng thái thần kinh của bà Thu Hồng không được bình thường, để tránh mình bị bà Thu Hồng nổi điên tổn hại đến thân thể, bà Lâm Khiết nói nhanh: “Tôi cảnh cáo bà, nếu bà không bảo con gái bà tránh xa con trai tôi ra, tôi sẽ không để cho các người được yên, tôi sẽ phá nát gia đình của hai mẹ con bà.” Bà Lâm Khiết sau khi buông ra những lời nói đe dọa và chỉ trích nặng nề, bà vội vã đi ra cổng.

Bà Thu Hồng ngồi chết lặng trên ghế, bà không ngừng gào khóc, đấm ngực, đấm bàn, nước mắt của một người mẹ đau khổ tuôn như mưa, nước mắt khiến khuôn mặt trắng xanh của bà trở nên tái nhợt, thân thể gầy yếu lung lay sắp đổ.

Buổi chiều tan học, Thu Cúc cùng Thiên Vũ đi ăn, sau đó cùng đi xem phim, đến gần chín giờ tối mới về nhà. Hôm nay là ngày vui nhất của Thu Cúc. Thứ nhất, sức học của Thu Cúc càng ngày càng tăng, lời thầy cô giảng, Thu Cúc đều có thể hiểu được, hơn nữa các đề ôn thi đại học không mấy làm khó được Thu Cúc nữa, tất cả đều là công sức của Thiên Vũ phụ đạo thêm cho Thu Cúc. Thứ hai, tình cảm của cả hai càng ngày càng ngọt ngào và gắn bó, Thu Cúc không thể xa được Thiên Vũ, và Thiên Vũ cũng thế, thế giới của hai người yêu nhau, là thế giới đẹp nhất.

Đến cổng nhà mình, Thu Cúc trèo xuống xe, cởi nón bảo hiểm trả lại cho Thiên Vũ.

“Anh đi đường cẩn thận, nhớ là không được phóng nhanh vượt ẩu.” Lần nào tạm biệt nhau trước cổng, Thu Cúc cũng nhắc lại câu ấy. Thu Cúc rất sợ Thiên Vũ bị tai nạn giao thông, sợ vĩnh viễn mất đi hân.

Thiên Vũ nắm lấy tay Thu Cúc. Không hiểu tại sao dạo gần đây, hân thấy hay lo sợ vu vơ, luôn linh cảm có một chuyện không hay sắp sửa xảy ra.

“Thu Cúc !” Thiên Vũ dịu dàng gọi tên Thu Cúc. Bóng tối đã bao phủ xuống nhân gian từ lâu, ánh sáng đèn điện chỉ đủ chiếu được một phần nhỏ của con đường. Thiên Vũ đứng quay lưng lại với bóng đèn điện cao áp, Thu Cúc chỉ nhìn được một nửa khuôn mặt của hân.

Thu Cúc bẽn lẽn cúi đầu, khuôn mặt hơi ửng đỏ: “Dạ.”

“Em yêu anh chứ ?” Bỗng dưng Thiên Vũ muốn xác nhận lại tình cảm của Thu Vũ dành ình, hân muốn có một cảm giác an toàn, muốn xóa tan đi sự bất an xuất hiện trong lòng hân hơn một tuần nay.

“Dạ” Đầu Thu Cúc cúi càng lúc càng thấp, giọng nhẹ như gió thoảng, khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ, trái tim đang khiêu vũ trong lồng ngực.

Thiên Vũ mỉm cười, hài lòng kéo Thu Cúc vào lòng: “Em có thể nói câu ‘Em yêu anh’ với anh được không ? Anh muốn nghe em nói câu ấy.”

“Em...” Thu Cúc lúng túng, rất muốn nói cho Thiên Vũ nghe, nhưng vì quá ngượng ngùng thành ra không thể cất lên thành tiếng.

“Nói đi, anh xin em.” Thiên Vũ rên rỉ, khàn giọng cầu xin Thu Cúc.

Thu Cúc nhắm mắt lại, đáy mắt rưng rưng lệ, lòng thổn thức muốn khóc. Thu Cúc cảm thấy hôm nay Thiên Vũ lạ lẫm, hình như hân đang lo lắng điều gì đó. Những việc mà hân làm cho Thu Cúc ngày hôm nay, như đưa Thu Cúc đi ăn, đi chụp ảnh, cùng nhau đi xem phim, thậm chí còn chơi trò chơi trong công viên, từ trước đến nay hân có bao giờ thích đến công viên tham gia chơi các trò chơi như bọn con nít mới lớn, cũng không thích chụp ảnh Hàn Quốc, hà có làm sao hân lại thay đổi 180 độ như thế ?

“Em...em yêu anh.” Thu Cúc hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí nói cho Thiên Vũ nghe tiếng lòng của mình.

“Nói lại đi, nói đi.” Vòng tay Thiên Vũ ôm lấy Thu Cúc càng lúc càng chặt.

Thu Cúc bật khóc, giọng nói mỗi lúc một to hơn: “Em yêu anh ! Em yêu anh !” Thu Cúc lặp lại câu nói ấy đến hơn hai chục lần.

Thiên Vũ cảm động, cũng muốn khóc theo Thu Cúc. Hân không hiểu vì sao hôm nay lại dễ xúc động như thế. Hân có cảm giác như đây là lần cuối cùng hân còn trông thấy Thu Cúc.

Thiên Vũ nhẹ nhàng đẩy Thu Cúc ra, nâng cằm Thu Cúc lên, đầu cúi thấp xuống, Thiên Vũ hôn Thu Cúc. Nụ hôn lần này không phải chỉ là chạm nhẹ vào môi, mà cuồng nhiệt như lửa, bốn phiến môi giao nhau, có bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu tình ý đều dành trao cho nụ hôn này. Thu Cúc vừa hôn Thiên Vũ vừa khóc, nụ hôn của họ tựa như con sóng biển mãi mãi trào dâng, tựa như ong mật mãi mãi ngọt ngào và đắm say, nụ hôn mang theo sự quyến luyến, mang theo đam mê và khát vọng.

Thu Cúc vòng tay qua cổ Thiên Vũ, chìm đắm trong nụ hôn dài bất tận. Trời bất chợt đổ cơn mưa rào, mưa xối xả rơi xuống đất, gió thổi mạnh, thổi tung bay chiếc áo khoác buộc ngang eo Thu Cúc. Tiếng sấm ùng ùng trên bầu trời, những đám mây xám xịt mang theo hơi nước nặng nề bay qua bay lại. Cây cối sung sướng hứng đón lấy những giọt nước mưa, sau gần nửa tháng không có một giọt nước mưa. Chỉ sau có một đêm những cây non héo rũ tưởng rằng sắp khô kiệt, bỗng chốc hồi sinh trở lại.

Thu Cúc và Thiên Vũ giật mình buông nhau ra, cả hai vừa nhìn vào mắt nhau vừa cười. Không ngờ ông Trời lại không chiều lòng người như thế.

“Anh Vũ, mưa rồi. Anh vào nhà em trú mưa đi, chờ khi mưa tạnh rồi hãy về.” Thu Cúc nắm lấy tay Thiên Vũ, định kéo hẳn đi vào trong sân nhà.

“Không cần đâu. Dù sao anh cũng đã ướt hết cả rồi, anh chỉ đi mất có hơn 10 phút là đã về đến nhà rồi.” Thiên Vũ cười nói, mắt thâm tình nhìn Thu Cúc.

“Anh không nên đi về nhà trong thời tiết mưa gió và sấm chớp thế này. Em không yên tâm để cho anh đi.” Thu Cúc lo lắng nhìn Thiên Vũ.

Thiên Vũ xoa đầu, nhìn Thu Cúc: “Em đừng lo, sẽ không có việc gì đâu.” Thiên Vũ vừa mới dứt lời, trời đang đổ cơn mưa rào bỗng chốc tạnh hẳn.

Thu Cúc lại được một phen kinh ngạc, mở to mắt nhìn xung quanh, nâng hai bàn tay nhỏ nhắn hứng lấy những giọt nước mưa li ti đang rơi xuống tay.

Hôn phớt vào môi Thu Cúc, Thiên Vũ nói: “Anh đi về đây, khi nào về đến nhà, anh sẽ gọi điện cho em.”

“Vâng.” Thu Cúc cúi đầu, tay mân vạt áo, không dám nhìn vào đôi mắt sâu thăm thẳm của Thiên Vũ.

Thiên Vũ ngần ngợ ngẩn nhìn Thu Cúc một lúc mới giật mình nhớ ra mình cần phải đi về nhà trọ.

Thiên Vũ trèo lên ghế xe, đạp chân trống, lên tay ga.

“Anh Vũ ! Đi đường nhớ phải cẩn thận.” Thu Cúc không yên lòng, lại dặn dò Thiên Vũ thêm một lần nữa.

“Anh nhớ rồi. Cảm ơn em.” Thiên Vũ nở một nụ cười thật tươi. Sau khi kéo Thu Cúc lại gần, tham lam hôn Thu Cúc thêm một nữa, hẳn mới hài lòng phóng xe máy đi.

Hình bóng của Thiên Vũ hòa lẫn với màn đêm thăm thẳm, vào cơn mưa phùn. Bóng tối lan tràn khắp nơi, con hẻm nhỏ có những cây cao quá ngang đầu, chẳng mấy chốc Thu Cúc không còn nhìn rõ nhân ảnh của Thiên Vũ.

Thu Cúc đứng lặng dưới cơn mưa, mắt đắm đắm nhìn theo hình bóng của Thiên Vũ. Thu Cúc đứng rất lâu, cái lạnh đang ngấm sâu vào da thịt, đến khi bị một cơn gió thổi qua, Thu Cúc mới giật mình tỉnh mộng, lúc đó hình bóng của Thiên Vũ đã không còn thấy nữa.

Thu Cúc mở cánh cổng sắt, đi vào trong nhà. Trong phòng tối om, không có ánh sáng của bóng đèn điện. Thu Cúc hét hoảng vội gọi to: “Mẹ ! Mẹ ! Mẹ đang ở đâu ?”

Thu Cúc meo máo khóc, mò mẫm tìm công tắc điện. Khi ánh sáng tràn ngập khắp căn phòng, Thu Cúc sợ hãi khi thấy bà Thu Hồng ngồi bất động trên ghế như một người mất trí.

“Mẹ ! Mẹ ! Mẹ không sao chứ ?” Thu Cúc lao lại gần bà Thu Hồng, bấu chặt lấy hai vai, cố lay cho bà tỉnh.

Bà Thu Hồng mờ mịt nhìn con gái, khuôn mặt bà tái nhợt, trắng hơn cả ánh sáng của bóng đèn điện.

“Mẹ ! Mẹ ! Đã xảy ra chuyện gì ? Mẹ bị đau ốm ở đâu đúng không ? Mẹ có cần con đưa đến bệnh viện không ?” Thu Cúc liên tục hỏi bà Thu Hồng, nước mắt lăn dài trên má.

“Thu Cúc !” Bà Thu Hồng suy yếu nói. Thấy con gái khóc, bà cũng khóc theo: “Mẹ xin lỗi ! Mẹ có lỗi với con ! Lẽ ra...” Bà Thu Hồng bật khóc, bà khóc nức nở, ôm lấy con gái vào lòng.

Thu Cúc kinh sợ, khuôn mặt đại ra, hoàn toàn không hiểu tại sao mẹ mình lại kích động như thế. Thu Cúc ôm chặt lấy bà Thu Hồng, tay vỗ nhẹ vào lưng bà: “Có chuyện gì thì mẹ nói đi. Chỉ cần mẹ nói ra, con sẽ cố hết sức khiến mẹ vui lòng.”

“Mẹ...mẹ...” Bà Thu Hồng thấy miệng đắng lưỡi khô. Bà ngàn vạn lần cũng không muốn nói sự thật tàn khốc này cho Thu Cúc biết, nhưng...nhưng...nếu bà không nói..... Bà Thu Hồng thấy khó thở, mặt bà tím ngắt, cắn môi đến trắng xanh.

“Mẹ ! Mẹ !” Thu Cúc kinh hoảng la lên, tay với lấy chiếc điện thoại bàn định gọi xe cấp cứu.

Bà Thu Hồng ngăn Thu Cúc lại: “Mẹ...mẹ không sao. Không...không cần phải gọi xe cứu thương đâu.”

“Nhưng...nhưng mà...” Thu Cúc vừa khóc vừa cầm chặt lấy đôi bàn tay gầy yếu của Thu Hồng. Rất sợ có một ngày bà sẽ bỏ mình mà đi.

“Con đi tắm rửa và thay quần áo đi.” Bà Thu Hồng cố gắng gượng lấy lại tự chủ, nhìn bộ quần áo ướt trên người con gái, bà không muốn Thu Cúc bị bệnh.

“Mẹ ! Để con đưa mẹ đến bệnh viện.” Thu Cúc lại cầm lấy điện thoại bàn, nhất quyết gọi điện cho bệnh viện đã phẫu thuật cho bà Thu Hồng.

“Thu Cúc ! Nghe lời mẹ, đi tắm rửa và thay quần áo đi. Sức khỏe của mẹ tốt lắm, mẹ chỉ hơi bị choáng váng một chút thôi.” Bà Thu Hồng cố gắng gượng nở một nụ cười, muốn trấn an con gái không cần phải hoảng loạn như thế. Thu Cúc càng có hiếu với bà, bà lại càng thấy có lỗi với Thu Cúc hơn. Phận làm mẹ như bà thật quá bất lực và tội tệ !

“Mẹ ! Con...” Thu Cúc khóc nức nở, đau xót nhìn khuôn mặt tái nhợt của bà Thu Hồng.

“Nào con gái, đi tắm rửa đi, mẹ vẫn còn chưa nấu cơm, mẹ muốn ăn cơm tối do con nấu.”

“Mẹ thật sự không sao chứ ? Mẹ đừng có lừa con.” Thu Cúc hốt hoảng hỏi lại bà Thu Hồng, lòng cầu mong là bà Thu Hồng không sao.

“Mẹ thấy trong người khỏe, căn bệnh cũ của mẹ không hề tái phát.” Nói xong, bà Thu Hồng chống tay xuống phản gỗ, bà loạng choạng đứng dậy. Thu Cúc vội đỡ lấy bà.

“Đi tắm đi con.” Bà Thu Hồng nhỏ nhẹ bảo Thu Cúc, yêu thương xoa đầu Thu Cúc.

“Vâng.” Thu Cúc ngoan ngoãn gật đầu, cố nén bi thương, tay quệt lệ, chạy thật nhanh vào phòng riêng.

Thu Cúc tắm rửa, gội đầu và thay quần áo trong thời gian kỉ lục. Bà Thu Hồng đã cố xua tan đi ám ảnh của quá khứ và tương lai âm ảm bằng cách đứng dậy đi vào bếp nấu cơm cho hai mẹ con ăn.

Chạy ra phòng khách, Thu Cúc hoảng sợ khi không thấy bà Thu Hồng đâu, nhưng sau khi nghe thấy tiếng xoong nổi và chạm kêu loảng xoảng và mùi thức ăn thơm ngon bay vào mũi, Thu Cúc thở ra một hơi nhẹ nhõm, chân đi nhanh vào nhà bếp.

“Mẹ ! Sao mẹ không đi nghỉ đi, mẹ mệt thì để con nấu cơm tối được không ?” Thu Cúc vòng tay ôm lấy eo bà Thu Hồng từ sau lưng.

Bà Thu Hồng nếm thức ăn, cười nói: “Mẹ muốn hoạt động chân tay cho đỡ mỗi mệt.” Bà Thu Hồng gấp cho Thu Cúc một miếng củ sảo chiên giòn. Thu Cúc vội cầm một cái bát, đón lấy miếng sủi cảo. Thu Cúc vừa ăn nhai miếng sủi cảo, vừa vui vẻ kể chuyện trường lớp cho bà Thu Hồng nghe. Khi Thu Cúc nhắc đến Thiên Vũ, mặt bà Thu Hồng thoáng biến sắc, nhưng bà khôi phục lại rất nhanh.

Nấu xong bữa tối, Thu Cúc lo phụ bà Thu Hồng bưng mấy đĩa đồ ăn lên bàn. Thu Cúc đã ăn no rồi, vốn định không muốn ăn thêm, nhưng sợ bà Thu Hồng ăn một mình buồn, đã ngồi ăn cùng với bà. Trong bữa ăn, bà Thu Hồng rất lặng lẽ, bà chỉ ngồi im nghe Thu Cúc nói chuyện, thỉnh thoảng bà góp vui vài câu.

Chờ con gái rửa xong chén bát, bà Thu Hồng bần thần trên ghế ngoài phòng khách. Thu Cúc pha cho bà Thu Hồng một cốc sữa Anlene dành cho người già.

“Mẹ uống đi cho nóng !” Thu Cúc đặt cốc sữa nóng trước mặt bà Thu Hồng.

“Cảm ơn con.” Bà Thu Hồng run giọng nói.

Thu Cúc ngồi bên cạnh bà Thu Hồng, giúp bà xoa bóp hai vai chơ đỡ mỏi. Uống được phân nửa cốc sữa, bà Thu Hồng khó nhọc hỏi Thu Cúc: “Con yêu Thiên Vũ nhiều không ?”

Thu Cúc mặt đỏ tai hồng, bẽn lẽn, cúi đầu thưa nhỏ: “Dạ, nhiều.”

Tay bà Thu Hồng siết chặt lấy đáy cốc sữa, sắc mặt bà lại tái nhợt: “Nếu có một ngày con không thể yêu nó nữa, liệu con có sống được không ?”

Thu Cúc trấn động, thân thể cứng đờ, ngơ ngác nhìn vào mắt bà Thu Hồng. Thấy mắt mẹ mình đỏ hoe toàn lệ là lệ, khuôn mặt vừa mới có chút sinh khí đã trở nên tái nhợt trong chớp lát, Thu Cúc biết đã có chuyện gì đó xảy ra.

Cầm lấy tay con gái, bà Thu Hồng khổ tâm nói: “Mẹ...mẹ xin lỗi con, ngàn vạn lần xin lỗi con, nhưng...nhưng...” Bà Thu Hồng thở dài: “Nhưng mà không được đâu con. Con và Thiên Vũ không thể đến được với nhau, nếu không” Giọng bà Thu Hồng tắc nghẹn, bà không còn nói tiếp được nữa.

Một tiếng sét xẹt ngang qua bầu trời, mưa xối xả, sấm chớp liên hồi. Một tiếng thét thê lương vang lên. Thu Cúc cuống loạn chạy ra khỏi nhà, bỏ lại tiếng gọi khẩn đặc và bi thương của bà Thu Hồng. Bà khóc ngất, vấp ngã ngổ bệt ở cửa, nhìn hình bóng của Thu Cúc chạy trong màn mưa và sấm chớp.

Tất cả đã kết thúc rồi ! Chính bàn tay bà đã hủy hoại đi tất cả, hủy hoại đi tương lai và hạnh phúc của con gái. Từ nay trong lòng nó chỉ có hận thù và thống khổ.

41. Chương 38

Thu Cúc chạy, chạy mãi, chạy trong cơn mưa tầm tã, tiếng sấm chớp vang bên tai, thỉnh thoảng có một tiếng sét xé ngang bầu trời. Mưa quất vào mặt, vào bộ quần áo mặc trên người, tóc bết vào trán, đuôi tóc nhỏ rùng rùng nước mưa. Lạnh, cái lạnh thấm sâu vào da thịt, nhưng Thu Cúc không cảm thấy lạnh. Thế giới xung quanh Thu Cúc đều tối đen, mù mịt, ảm đạm và thê lương giống như bầu trời đêm không có trăng sao, chỉ có mưa gió và sấm chớp.

Thu Cúc đi, đi mãi đến khi giật mình tỉnh lại, thấy mình đã đứng trước cổng nhà trọ của Thiên Vũ. Thu Cúc lặng lẽ nhìn, nước mắt hòa lẫn với nước mưa, từng giọt từng giọt lăn dài xuống má, lòng Thu Cúc quặn đau. Thu Cúc đứng thẳng người, cả thân hình đều run run. Khóc, khóc đến đến khi tiếng nói đã trở nên khản đặc. Mưa gió rít gào đã lấn át đi tiếng khóc của Thu Cúc.

Đèn trong nhà trọ vẫn sáng, vào giờ này chắc hẳn Thiên Vũ đang say sưa bên trang giáo án, đang theo dõi diễn biến của từng con số trên màn hình. Hai người cách nhau không bao xa, nhưng Thu Cúc thấy xa quá, xa đến nỗi không còn có thể chạm vào nhau nữa. Thu Cúc run run chạm vào cánh cổng sắt, định mở cửa bước vào trong, nhưng đột nhiên có một sức mạnh vô hình đã ngăn Thu Cúc lại, tiếng nói của bà Thu Hồng hiện rõ mồn một trong đầu.

Không ! Không ! Thu Cúc ôm lấy đầu, thống khổ gào lên, nước mắt giống như suối nguồn không bao giờ cạn. Thu Cúc đi giật lùi từng bước, mắt đau đáu nhìn hình bóng người thương qua khung cửa sổ. Người đó đang suy nghĩ gì mà khuôn mặt suy tư, vàng trán khê nhăn lại ? Người đó có nhớ đến mình không ? Có biết rằng... Thu Cúc bịt chặt miệng, cố xua đi những suy nghĩ không hay trong đầu.

Đúng ! Thu Cúc bây giờ làm gì còn tư cách để ở bên người ấy nữa. Hai người là.... Thu Cúc cầm đầu bỏ chạy, bỏ chạy thật nhanh. Bộ quần áo ướt sũng nước mưa, khi Thu Cúc chạy ra khỏi nhà, giày cũng quên mang theo, bàn chân trần của Thu Cúc mài sát trên bề mặt đường xi măng, máu rớm pha loãng với nước mưa. Thu Cúc không cảm thấy đau cũng không cảm thấy lạnh.

Thu Cúc đi lang thang trên vỉa hè, đi lướt qua từng gốc cây, từng góc phố. Bóng đèn điện của các quán ven đường phản chiếu xuống mặt đường ướt sũng nước mưa. Tiếng xe cộ phóng nhanh, tiếng nước mưa rơi lộp bộp xuống mặt đường, trên mái nhà, tiếng nhạc xập xình phát ra từ các cửa hàng bán quần áo và giày dép.

Thu Cúc đi và đi, đi không biết bao lâu, đã đi không biết bao nhiêu gốc cây, bao nhiêu cửa hàng, da dẻ tái nhợt vì nước mưa, môi thâm lại, nước mắt đỏ hoe.

Đêm tối, mưa gió và sấm chớp, người đi đường phóng vùn vụt qua Thu Cúc, không có ai dừng lại, cũng không có ai để ý đến một thân hình nhỏ nhỏ đang đi lang thang bất định trên vỉa hè.

Bà Thu Hồng đã cầm ô đi tìm Thu Cúc ngay sau khi Thu Cúc chạy ra khỏi nhà. Hai mẹ con đi theo hai hướng khác nhau, cùng lang thang trên vỉa hè. Một người đau khổ vì không còn được tiếp tục ở bên cạnh người con trai mà mình yêu nữa. Một người lại tự trách, tự dằn vặt chính bản thân mình đã không nói rõ sự thật ngay từ đầu cho người kia biết để rồi chuyện đáng tiếc này đã xảy ra.

Bộ quần áo trên người bà Thu Hồng cũng dần dần ướt sũng nước mưa, lòng bà tê tái vì đau, bà cũng không cảm thấy lạnh, chỉ mong có thể nhanh chóng tìm được Thu Cúc, mong được ôm Thu Cúc vào lòng, mong được dỗ dành Thu Cúc, mong được nói ngàn vạn câu xin lỗi với Thu Cúc.

Thu Cúc đi lang thang đến gần một giờ đêm mới lê thân xác mệt mỏi, rệu rã trở về nhà. Về đến trước cổng, Thu Cúc nằm úp xụp xuống đất, mặc cho gió mưa quất vào người.

Sức khỏe của bà Thu Hồng không được tốt, chỉ đi tìm Thu Cúc được hơn một tiếng đồng hồ, bà đã phải gọi tắc xi trở bà đi khắp phố tìm Thu Cúc. Trong màn mưa, mưa giăng kín lối đi, mưa đan dày như một tấm thảm, bà Thu Hồng cố nhìn xuyên màn mưa, cố tìm kiếm thân hình nhỏ nhắn của con gái khắp các ngõ đường quen thuộc nhưng không thấy.

Lúc bà Thu Hồng bất lực, nén lệ bi thương trở về nhà, đã thấy con gái ngồi co ro trước cổng, như một chú chó con đi lạc.

Bà Thu Hồng buông rơi chiếc ô, lao lại, ôm chặt lấy thân thể lạnh ngắt của con gái vào lòng, giọng tắc nghẹn: “Thu Cúc ! Thu Cúc !”

Thu Cúc đã mất hết cảm giác, để mặc cho bà Thu Hồng lay gọi, để cho bà dìu đi vào trong nhà. Khi bà Thu Hồng giúp Thu Cúc thay quần áo, những giọt nước mắt thê lương ồ ạt rơi xuống má. Bà Thu Hồng khóc theo Thu Cúc, hai mẹ con ôm nhau mà khóc.

Ngoài khung cửa sổ, gió vẫn thét gào, tiếng sấm chớp không ngừng vang.

.....

Sáng sớm hôm sau, theo thường lệ Thiên Vũ đến đón Thu Cúc đi học. Bà Thu Hồng sau một đêm mất ngủ, sắc mặt bà tái nhợt, quầng mắt thâm đen. Chỉ có sau một đêm, bà trông như đã già đi mấy tuổi. Thu Cúc đang bị sốt nặng, nằm mê man trên giường. Tối hôm qua bà đã gọi cho Thu Cúc uống thuốc hạ sốt, sáng nay đã thấy khá hơn, nhưng tinh thần của Thu Cúc bị tổn thương nặng nề, sợ rằng sẽ vĩnh viễn không bao giờ còn có thể nở được một nụ cười nữa. Tất cả là tại bà !

Thiên Vũ bấm chuông cổng, bà Thu Cúc lau lệ trên khóe mắt, loạng choạng bước ra mở cổng cho Thiên Vũ.

“Chào cô !” Thiên Vũ lễ phép chào hỏi bà Thu Hồng: “Thu Cúc đã dậy chưa ạ ?” Thiên Vũ vừa nói vừa quan sát sắc mặt tái nhợt và trắng xanh của bà Thu Hồng. Bà trông phờ phạc và mệt mỏi thấy rõ.

“Cô không sao chứ ? Có cần cháu đưa cô vào bệnh viện không ?” Thiên Vũ quan tâm hỏi. Từ lúc phát hiện ra mình yêu Thu Cúc, Thiên Vũ đã coi bà Thu Hồng như mẹ ruột của mình.

“Cô..cô không sao.” Bà Thu Hồng suy yếu trả lời. Lòng bà cực kì chua xót và thống khổ. Bà thật sự rất thích Thiên Vũ, cũng coi Thiên Vũ như con đẻ của mình. Bà luôn mong Thiên Vũ và Thu Cúc là một đôi, có thể cùng nhau tạo dựng một tương lai hạnh phúc, nhưng...cổ ngăn dòng lệ trực trào trong khóe mắt, bà Thu Hồng nói: “Thu Cúc đã đi học rồi. Vừa mới sáng sớm nó đã ra khỏi nhà.”

Thiên Vũ cau mày nhìn bà Thu Hồng, cố đọc suy nghĩ trong ánh mắt bối rối và mờ đục hơi nước của bà. Thái độ của bà Thu Hồng khiến Thiên Vũ nghi ngờ: “Thu Cúc đã đi học rồi sao ? Sáng nay lớp cô ấy bận gì mà đi học sớm thế ?”

“Cô cũng không biết nữa, hình như là bận công tác đoàn gì đấy.” Bà Thu Hồng thật lòng không muốn nói dối, nhưng không còn cách nào khác, bà không muốn Thiên Vũ biết được sự thật, không muốn Thiên Vũ bị

tổn thương, ngay cả Thu Cúc cũng thế. Chính Thu Cúc đã dặn bà nói như thế với Thiên Vũ.

“VẬY Ờ...” Thiên Vũ hơi buồn và thất vọng, nhưng nhanh chóng lấy lại được tinh thần: “Nếu cô ấy đã đi học rồi, cháu cũng phải đi học đây.”

“Ừ, cháu đi đi.” Bà Thu Hồng nhỏ nhẹ, đau xót nhìn Thiên Vũ, cầu mong Thiên Vũ sớm quên được Thu Cúc, sớm quên đi mối tình oan trái này.

Thiên Vũ đi rồi, bà Thu Hồng vẫn đứng lặng nhìn theo. Bà cảm thấy có lỗi với Thu Cúc và Thiên Vũ. Nếu không phải tại bà, hai đứa trẻ thiện lương và trong sáng này sẽ không phải chịu quá nhiều đau khổ như thế.

Sáng nay sắc trời ảm đạm, mây đen che kín cả bầu trời, báo hiệu một cơn giông sắp tới. Kéo cao cổ áo khoác, bà Thu Hồng co ro đi vào trong nhà.

Thu Cúc bấu chặt lấy song sắt cửa sổ, mắt mờ mịt nước, lòng tê tái vì đau, nỗi đau ngấm sâu vào tận xương tủy.

“Anh Thiên Vũ ! Xin lỗi ! Xin lỗi !” Nước mắt trên má Thu Cúc lặng lẽ rơi, Thu Cúc thì thầm, không ngừng lặp lại một điệp khúc: “Nếu có kiếp sau, em nguyện sẽ trả lại cho anh tất cả ân tình mà em đã thiếu nợ anh.”

Bà Thu Hồng bước vào phòng. Đứng nhìn con gái khóc, bà cũng khóc theo. Bà biết mình không đủ tư cách để xin con gái tha thứ, bà là một người mẹ tồi tệ.

“Thu Cúc ! Con....” Bà Thu Hồng nghẹn ngào, nói không ra hơi.

Thu Cúc quay lại nhìn bà Thu Hồng: “Chúng ta thu xếp hành lý đi thôi.”

“Con...con thật sự sẽ không hối hận về quyết định của mình ?” Bà Thu Hồng rất muốn chạm vào Thu Cúc nhưng bà không dám.

“Nếu quên được thì hãy cố quên đi. Biết là không thể đến được với nhau mà cứ cố, sẽ chỉ khiến cả hai đau khổ thêm mà thôi.” Thu Cúc chưa xót quay lại nhìn ra sân vườn, nơi ấy vừa có một chàng trai mặc một bộ quần áo màu trắng đứng chờ người yêu, nhưng nay đã không còn nữa rồi.

Thu Cúc lẳng lặng đi thu xếp hành lý. Mặc dù cơ thể lung lay sắp đổ, mặc dù lòng thống mãi không nguôi, muốn gào khóc và hét vang nhưng lại giả vờ bình thản như không có việc gì.

Bà Thu Hồng muốn ngăn Thu Cúc lại, muốn Thu Cúc hiểu rõ mọi chuyện, nhưng cổ họng bà tắc nghẹn, bà lại không nói được câu gì. Mỗi người đều có lòng tham và ích kỷ của riêng mình, bà cũng thế. Siết chặt nắm tay, bà không cho phép mình nghĩ lung tung nữa. Cùng Thu Cúc thu dọn hành lý, chẳng mấy chốc mà xong.

Thu Cúc kéo lê một va ly hành lý nho nhỏ trên sân vườn. Nước đọng đầy trong hốc mắt, rất muốn khóc to, nhưng cổ cắn chặt môi, cố tự an ủi bản thân mình là hãy cố lên.

Ra đến cổng, khi cánh cổng sắt khép lại sau lưng, Thu Cúc quay lại nhìn căn nhà mình đã gắn bó hơn 10 năm một lần cuối. Bầu trời càng lúc càng tối đen, gió thốc vào mặt, hơi lạnh ngấm vào da thịt. Chiếc áo khoác màu trắng buộc ngang eo của Thu Cúc bay phấp phất, mái tóc bị gió thổi rối tung, cát bụi bay mù mịt, những chiếc lá khô bị gió cuốn tròn, xoắn tít lên cao theo một điệu vũ.

Mưa bắt đầu rơi, Thu Cúc và bà Thu Hồng đi trong cơn mưa, cả hai im lặng không nói gì. Đi được một quãng đường khá xa, cả hai đã gần như bị ướt hết. Bà Thu Hồng vẫy tay gọi một chiếc tắc xi.

Ngồi trên xe tắc xi, Thu Cúc ngoái đầu lại, nhìn khu phố quen thuộc mình đã đi đến mòn nhẵn cả gót giày, nhớ lại ngày thơ bé đã chạy nhảy nô đùa ở đây, từng hàng cây và góc phố đều im đậm dấu ấn trong lòng Thu Cúc. Bây giờ Thu Cúc phải tạm biệt rồi xa nó, có lẽ phải lâu lắm Thu Cúc mới có thể quay trở về, chờ đến khi nào có thể quên được người kia, và người ấy cũng không còn nhớ đến Thu Cúc nữa.

.....

Học sinh trong trường cấp ba Gia Khánh đều đã nghỉ học hè gần hết, chỉ có học sinh lớp 12 phải đi ôn thi tốt nghiệp và đại học, ngày thi sắp đến gần rồi, không một đứa nào dám chảnh mắng chuyện học hành, ngay cả những đứa lười biếng cũng không còn dám la cà chơi bởi nữa, không khí học tập từng bừng khắp nơi.

Sáng nay trời đổ mưa to, bọn học sinh năm cuối ngồi trong lớp, tùm năm tùm bảy tán gẫu với nhau, có đứa nổi hứng thi sĩ ghé đầu qua cửa sổ nhìn mưa bay bay ngoài sân trường, nhìn những chiếc lá bàng và lá phượng đang rung rinh bay theo gió, nhìn những cánh hoa phượng màu đỏ đang được nước mưa rửa trôi. Thế giới của bọn học sinh chỉ là những đứa ăn chưa no lo chưa tới, thậm chí cũng không biết mai mau mình định làm gì, chọn trường đại học và cao đẳng cũng không phải theo nguyện vọng của mình mà đôi khi là do đua đòi theo bạn bè, thấy con bạn thân hay thằng bạn thân mình thi vào, cũng muốn đi theo cho có bạn có bè, ít người xác định được mục tiêu của mình như Thu Cúc và Thu Phương.

Thu Phương ngồi trong lớp buồn bực chờ Thu Cúc. Nhìn đồng hồ điện tử đeo trên cổ tay liên tục, thấy đã gần đến giờ vào lớp mà Thu Cúc vẫn chưa thấy đâu. Không thể chịu đựng hơn được nữa, Thu Phương liền mở điện thoại di động gọi cho Thu Cúc.

Thu Cúc và bà Thu Hồng chuyển nhà. Thu Cúc tâm trạng đang không vui và đau khổ đã tắt nguồn điện thoại từ lâu, cũng không biết đã ném nó ở xó xỉnh nào rồi.

Thu Phương gọi hơn năm cuộc gọi mà không được. Quá bực bội, Thu Phương liền gọi cho Thiên Vũ.

Thiên Vũ tưởng Thu Cúc đã đến trường học nên hẳn không có vội đến trường cấp ba Gia Khánh kiểm tra xem Thu Cúc đã đến trường chưa, hẳn dự định khi nào học xong hai tiết vào buổi sáng, sẽ lái xe đến trường cấp ba Gia Khánh tìm Thu Cúc sau.

“Anh Thiên Vũ ! Anh đã đưa Thu Cúc đi đâu rồi ? Trời đang mưa to, có phải hai người đã tránh mưa ở một chỗ nào đó không ?” Thu Phương mỗi khi nóng nảy đều đặt cho người khác một lô một lốc câu hỏi, mà không biết đã khiến người khác phải dở khóc dở cười như thế nào.

Thiên Vũ đang đánh máy chữ, bỗng dừng tất cả lại khi nghe mấy câu hỏi của Thu Phương “Em nói gì, Thu Cúc vẫn chưa đến trường học sao ?”

“Thu Cúc đã đến đâu, từ sáng đến giờ em vẫn chưa thấy mặt mũi của nó đâu cả, thầy giáo dạy toán sắp vào lớp rồi.” Thu Phương dơ cao cổ tay đeo đồng hồ, mắt chăm chú nhìn chiếc kim chỉ phút đang nhích dần lên đến con số 12.

Thiên Vũ siết chặt điện thoại trong tay. Hẳn nhớ lại thái độ kì lạ của bà Thu Hồng sáng nay. Rõ ràng hẳn đã nhận ra có điều gì đó không ổn, nhưng vì tin bà Thu Hồng không lừa dối mình, hẳn đã bỏ qua nhiều chi tiết quan trọng.

Thiên Vũ trao đổi vài câu với Thu Cúc, sau đó hẳn cúp máy. Không còn tâm trạng để học hành, Thiên Vũ đút máy tính Laptop Asus vào túi xách, thu dọn xách vở, hẳn rời khỏi lớp.

Thiên Vũ gặp giảng viên đại học ngoài cửa lớp.

“Thiên Vũ ! Đã vào giờ học rồi, em còn đi đâu thế ?” Thầy Cao Dương dạy kinh tế rất thích Thiên Vũ. Hẳn là một sinh viên chăm ngoan và học giỏi.

“Em có việc bận. Em xin phép được nghỉ buổi học ngày hôm nay.” Thiên Vũ lạnh lùng nói, đối với tất cả mọi người hẳn đều dùng một giọng nói không có cảm xúc, không có âm điệu để nói chuyện.

Thầy Cao Dương đã sớm quen với cách nói chuyện của hẳn, nên không cho hẳn là một con người vô lễ, đã gạt đầu bảo Thiên Vũ: “Nếu em bận thì đi đi, hôm sau nếu có gì không hiểu em có thể hỏi trực tiếp thầy.”

“Cảm ơn thầy.” Thiên Vũ nói xong, xoay người bước đi. Lòng hẳn đang nóng như lửa đốt, hẳn cầu mong những linh cảm không may và bất an gần đây là hoàn toàn sai sự thật, chỉ là do hẳn từ hù dọa chính mình mà thôi.

Thiên Vũ phóng xe như bay đến nhà Thu Cúc, ngay cả lời hứa không được phóng nhanh vượt ẩu với Thu Cúc, hẳn cũng quên. Hẳn chỉ có một ước muốn duy nhất là sớm tìm thấy Thu Cúc. Nếu Thu Cúc bỏ đi, hay vĩnh viễn biến mất.... Thiên Vũ phóng xe càng lúc càng nhanh. Hẳn lắc đầu cố xua tan đi những âm ảnh không hay trong đầu.

Khi Thiên Vũ đến nơi, cánh cổng sắt xỉn màu cũ kĩ nhà Thu Cúc bị gió mưa bào mòn đóng im ỉm, đã ngăn cách hẳn với Thu Cúc.

Thiên Vũ bấm chuông cổng, từng tiếng chuông vang vang. Thiên Vũ chờ mãi cũng không nghe thấy có ai ra mở cổng. Bất an trong lòng Thiên Vũ càng lúc càng tăng, hần run run gọi điện lại cho Thu Phương, muốn hỏi Thu Phương xem Thu Cúc đã đi học chưa ?

Nghe thấy câu đáp “Em vẫn chưa thấy Thu Cúc đâu.” của Thu Phương, Thiên Vũ hoảng sợ bấm chuông cổng liên tục. Thiên Vũ biết bà Thu Hồng đang bị bệnh, không thể đi ra ngoài khi trời đang mưa gió thế này. Bà chỉ đi ra ngoài khi bệnh tình chuyển biến xấu. Thiên Vũ càng nghĩ càng thấy rối rắm, càng không đủ tỉnh táo để phán đoán được vấn đề.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, hần đành phải phóng xe đến bệnh viện đã phẫu thuật cho bà Thu Hồng. Đến nơi, Thiên Vũ chạy vội đi tìm, trực tiếp đến hỏi quầy tiếp tân của bệnh viện, được hai cô nhân viên cho biết bà Thu Hồng không hề đến bệnh viện tái khám, cũng không nhận được cuộc gọi điện của hai mẹ con bà Thu Hồng.

Thiên Vũ thất thểu ra về, lại phóng xe đến nhà Thu Cúc.

Thu Phương biết tình hình không ổn, đã bỏ dở ngang tiết học toán, lái xe đạp điện nhà Thu Cúc.

Gặp Thiên Vũ đứng bất động trước cánh cổng sắt, mắt đục ngầu, quần áo ướt sũng nước mưa cũng không biết. Thu Phương sợ hãi hỏi: “Anh Thiên Vũ ! Anh vẫn chưa tìm thấy Thu Cúc sao ?”

Thiên Vũ xoay người lại nhìn Thu Phương: “Anh đã đứng ở đây rất nhiều lần, cũng đã phóng xe đến bệnh viện dò hỏi về mẹ con cô ấy nhưng vẫn không thấy.”

Thu Phương không còn bình tĩnh được nữa rồi, đã dùng chìa khóa riêng mở cánh cổng sắt. Thu Phương và Thu Cúc đã coi nhau như hai chị em ruột thịt, nhà của Thu Cúc cũng là nhà của Thu Phương, và ngược lại nhà của Thu Phương cũng thế. Trước đây khi bà Thu Hồng không bị bệnh nặng, cả hai vẫn chưa học đến lớp 12, Thu Phương thường xuyên đến nhà Thu Cúc ngủ. Để tiện cho việc đi lại, Thu Cúc đã đánh cho Thu Phương một chùm chìa khóa nhà, phòng khi Thu Phương đến chơi còn biết đường mà mở cửa.

Thiên Vũ đi theo Thu Phương vào trong sân nhà Thu Cúc. Thu Phương vừa đi vừa gọi: “Thu Cúc ! Bác Thu Hồng ! Hai người có nhà không ?”

Đôi giày màu trắng của Thiên Vũ giẫm trên những chiếc lá khô, trên những vũng nước nhỏ đọng trên sân vườn. Gió vẫn rít gào, mưa càng lúc càng nặng hạt.

Nhìn cánh cửa phòng khách đóng im ỉm, Thiên Vũ siết chặt nắm tay, khuôn mặt lạnh giá và cô độc của hần càng lúc càng thêm lạnh.

Thu Phương run run mở cửa, bị hơi lạnh toát ra từ cơ thể của Thiên Vũ khiến cho rét run.

Đồ đạc trong căn phòng vẫn thế, không có gì suy chuyển. Thiên Vũ đi vào phòng ngủ của Thu Cúc, Thu Phương leo đèo đi theo sau.

Thu Phương sợ hãi hét lên một tiếng khi thấy toàn bộ sách vở của Thu Cúc đều trống trơn. Linh cảm có điều chẳng lành, Thu Phương liền mở tủ quần áo của Thu Cúc. Trong tủ không có một bộ quần áo nào của Thu Cúc, ngay cả móc quần cũng không thấy. Thu Phương điên cuồng lục tung khắp nhà của Thu Cúc.

Thiên Vũ đứng chết lặng một chỗ, mắt hần trừng trừng nhìn chiếc tủ gỗ trống rỗng trước mặt. Hần nhớ mỗi lần hần đến nhà Thu Cúc chơi, căn phòng này đều tràn ngập mùi hương của hoa cúc, mùi hương nay vẫn còn nhưng người nay còn đâu.

Thấy quần áo của bà Thu Hồng cũng biến mất, Thu Phương cắn chặt môi, liên tiếp gọi hơn chục cuộc gọi cho Thu Cúc, nhưng lần nào Thu Cúc cũng không nghe máy.

Thiên Vũ đứng rất lâu trong phòng ngủ của Thu Cúc. Hần nghĩ đến một người mới có khả năng khiến cho hai mẹ con Thu Cúc bỏ đi như thế. Không nói không rằng, Thiên Vũ đi ra khỏi cửa.

Ngoài trời đang mưa rất to, tiếng sầm rền báo hiệu cơn thịnh nộ của trời đất. Thu Phương gọi với theo Thiên Vũ, tiếng gọi của Thu Phương đã bị tiếng nước mưa rơi, tiếng gió rít gào, tiếng sầm che lại. Thiên Vũ bước đi, đi trong cơn mưa, hóa thành những hạt mưa li ti rơi xuống mặt đất.

42. Chương 39

Thiên Vũ lái xe về nhà. Con đường hôm nay như dài hơn, đã hơn nửa tháng rồi hắn chưa về nhà lần nào, dường như hắn đã quên mình còn một căn nhà để về, quên mất rằng mình vẫn còn có một gia đình.

Bà giúp việc mở cửa cho Thiên Vũ.

Thiên Vũ không nói gì, dắt xe vào trong sân, lững thững đi vào trong nhà. Hắn vĩnh viễn cũng không muốn quay trở về đây, đối diện với một thực tế phũ phàng mà hắn không muốn.

Nửa ngày hôm nay trời mưa rả rích suốt, bố mẹ Thiên Vũ đều ở nhà.

Ông Thiên Long đang đọc báo kinh tế, bà Lâm Khiết ngồi bên cạnh uống cà phê.

Thiên Vũ đứng giữa phòng khách, chiếc bóng cao cao của hắn kéo dài trên sàn nhà.

Ông Thiên Long ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Con đã về?”

Bà Lâm Khiết im lặng không nói gì.

“Mẹ đã nói gì với mẹ con cô ấy?” Không dài dòng, không dào dạt trước sau, Thiên Vũ đi thẳng vào vấn đề.

“Con nói gì mẹ không hiểu?” Bà Lâm Khiết đặt tách cà phê xuống mặt bàn kính, mắt vẫn nhìn Thiên Vũ.

“Mẹ con cô ấy dọn nhà đi rồi.” Thiên Vũ lạnh lùng nói, đôi mắt sâu thẳm như trời đêm của hắn không rõ vui hay buồn.

“Mẹ con họ dọn đi thì có liên quan gì đến mẹ?” Bà Lâm Khiết bắt mắt chất vấn Thiên Vũ.

“Mẹ muốn nói, mẹ không hề làm khó mẹ con cô ấy?” Đây là đáp án mà hắn muốn biết.

“.....” Bà Lâm Khiết im lặng, không đáp.

Ông Thiên Long gấp tờ báo trên tay làm đôi, tai lắng nghe vợ và con trai nói chuyện với nhau. Ông mù mờ hiểu hai mẹ con đang nói chuyện về vấn đề gì.

“Con không muốn mẹ nhúng tay vào việc riêng tư của con. Con đã dọn ra khỏi nhà theo đúng lời của mẹ, cũng không bắt mẹ phải chu cấp bất cứ thứ gì cho con.”

Bà Lâm Khiết ngắt lời Thiên Vũ: “Dù con có dọn ra khỏi nhà, con vẫn con của mẹ, mẹ vẫn phải có trách nhiệm với tương lai của con. Con nghĩ kĩ lại đi, con bé đó không xứng với con. Gia cảnh nhà nó nghèo khó, mẹ nó bệnh tật liên miên, nó lại không có tài cán gì nổi bật.”

“Tình yêu không thể đem của cải ra để so sánh. Con yêu cô ấy, vì chính bản thân cô ấy.” Thiên Vũ siết chặt nắm tay: “Con mong đây là lần cuối cùng con với mẹ nói chuyện về vấn đề này, con không muốn mẹ gây khó dễ cho hai mẹ con cô ấy nữa.”

Thiên Vũ xoay người bước đi. Ngoài sân, mưa rơi xối xả, sấm chớp liên hồi, cây cối ngã nghiêng.

“Đứng lại!” Bà Lâm Khiết quát to: “Ai cho phép mày ăn nói với tao như thế hả? Con bé đó quan trọng với mày lắm sao, quan trọng hơn cả tao à?”

“.....” Thiên Vũ không quay lại, những hạt nước mưa đan dày như tấm thảm phủ kín lên thân hình dong dỏng cao của hắn.

Ông Thiên Long thở dài, nắm lấy cánh tay bà Lâm Khiết, kéo bà ngồi xuống bên cạnh mình: “Em đừng nóng, tức giận không tốt cho sức khỏe.”

“Tại sao anh lúc nào cũng bênh vực thẳng Thiên Vũ. Nó làm sai rành rành ra đấy, anh phải có trách nhiệm răn đe và giáo huấn nó đi chứ?” Bà Lâm Khiết quay sang cau có với ông Thiên Long.

“Em cũng hiểu tính cách lạnh lùng và ương bướng của thằng Thiên Vũ rồi còn gì. Nó có bao giờ nghe theo sự sắp xếp của hai chúng ta đâu.” Ông Thiên Long vỗ nhẹ vào mu bàn tay bà Lâm Khiết. Ông ôn hòa khuyên giải: “Em hãy thử một lần lắng nghe tâm sự của thằng Thiên Vũ xem, biết đâu hai mẹ con em sẽ hiểu nhau hơn. Chúng ta chỉ có duy nhất một mình thằng Thiên Vũ là con trai thôi. Hạnh phúc của nó là hạnh phúc của chúng ta, không phải sao ?”

Bà Lâm Khiết rất muốn nổi khùng với ông Thiên Long. Nhưng sau khi ngẫm lại những gì mà ông Thiên Long nói, bà thấy chồng mình nói không hề sai.

Nhìn ra ngoài sân, sắc trời xám xịt, mưa mỗi lúc một to, bà Lâm Khiết tự trách bản thân mình. Lẽ ra bà phải bình tĩnh hơn mới phải, bà không nên ép Thiên Vũ rời khỏi nhà trong thời tiết mưa gió thế này, nhờ đâu hấn bị cảm lạnh thì sao, mà con bé Thu Cúc và mẹ nó không biết đã bỏ đi đâu rồi ?

Thiên Vũ lại lái xe quay về nhà Thu Cúc. Hấn cầu mong Thu Cúc và bà Thu Hồng đã trở về, hai người bắt quả chỉ đi ra ngoài một lúc thôi. Nhưng hấn đã hy vọng hão huyền rồi, cánh cổng sắt rỉ sét vẫn đóng im ỉm.

Thiên Vũ đứng dưới cơn mưa, hai tay siết chặt, đầu ngẩng cao nhìn tường bao loan màu trắng trước mặt, trong đầu đang hồi tưởng lại những kỉ niệm đã có giữa hai người.

Thiên Vũ đứng đến khi chân tê dại, cơn lạnh ngấm sâu vào da thịt, sắc mặt hấn còn xám xịt hơn cả bóng mây đang trôi lơ lửng trên bầu trời. Nước mưa nhỏ rọt từ mái tóc màu bạch kim, nhỏ dần xuống cổ, ngấm vào bộ quần áo màu trắng đã ướt đẫm nước mưa.

Thu Phương đã rời khỏi nhà Thu Cúc, ngay sau khi Thiên Vũ lái xe máy đi. Thu Phương cũng đang nóng lòng tìm đi hai mẹ con Thu Cúc khắp nơi. Thu Phương đã gọi điện cho Thu Cúc hơn 30 cuộc gọi, nhưng không lần nào Thu Cúc bắt máy.

Chiều tối, ông Lâm Phong nhận được tin hai mẹ con Thu Cúc đã dọn nhà đi, Thiên Vũ đang bị sốt. Ông Lâm Phong không còn cười được nữa, đích thân ông đã bảo ông Trung Dũng lái xe đưa mình đến nhà trọ thăm Thiên Vũ.

Thiên Vũ nằm bất động trên giường, tay gác lên trán. Mặc dù hấn đang bị sốt hơn 40 độ C, nhưng hấn không một chút mảy may quan tâm đến sức khỏe của mình. Nỗi đau và mất mát trong lòng hấn lớn hơn nỗi đau của thể xác. Thu Cúc là người đầu tiên mang lại nụ cười và niềm tin vào cuộc sống cho hấn, nhưng Thu Cúc cũng đã bỏ hấn mà đi rồi.

“Thiên Vũ !” Ông Lâm Phong và ông Trung Dũng mở cửa bước vào nhà. Thấy Thiên Vũ nằm im không động đậy trên giường, ông Lâm Phong lo sợ gọi nhỏ: “Cháu thấy trong người thế nào ?”

Thiên Vũ đắm chìm vào trong thế giới tràn ngập bóng tối của mình. Hấn không một chút mảy may để ý đến hiện tại xung quanh, cũng không biết có khách đến thăm mình.

Ông Lâm Phong ngồi xuống mép giường, tay đặt nhẹ lên trán Thiên Vũ: “Cháu bị sốt rồi.”

Thiên Vũ im lặng không đáp, mắt nhìn ông Lâm Phong. Đường như thế giới trong mắt hấn lúc này chỉ có hai màu đen và trắng.

“Gọi bác sĩ đến đây. Thằng Thiên Vũ cần được khám và tiêm thuốc.” Ông Lâm Phong bảo ông Trung Dũng.

“Vâng, thưa chủ tịch.” Ông Trung Dũng mở điện thoại, bấm số của một bác sĩ khá nổi tiếng trong thành phố, là bác sĩ riêng của gia đình.

“Không cần.” Lúc này Thiên Vũ mới lên tiếng: “Cháu không sao.”

Ông Lâm Phong bây giờ mới tin rằng hấn vẫn còn đang sống: “Cháu đang bị sốt, cần phải để bác sĩ kiểm tra và tiêm thuốc, nếu không sẽ để lại di chứng.”

“Cháu nói không cần là không cần.” Thiên Vũ cự cãi đáp, tâm trạng của hấn đang cực kì tồi tệ.

Ông Lâm Phong biết hấn vì sao lại thế, nên không chấp: “Nghe lời ông, cháu nên nghỉ ngơi cho tốt. Ông đã cho người đi tìm mẹ con Thu Cúc rồi, cháu đừng lo lắng nữa.”

Nghe ông Lâm Phong nhắc đến Thu Cúc, nỗi đau trong lòng Thiên Vũ vừa mới xẹp xuống lại bùng lên dữ dội.

“Ông cho rằng mẹ con cô ấy đã đi đâu ? Họ bỏ đi mà không cho cháu biết họ đã đi đâu phải chăng tất cả là do mẹ cháu ?” Thiên Vũ hỏi chỉ để mà hỏi. Hẳn cần người xác minh lại nghi vấn trong lòng hắn. Thật ra, hắn sớm đã có đáp án trong đầu rồi.

“.....” Ông Lâm Phong chưa xót, thật lâu ông cũng không nói gì. Ông biết nói gì khi mà con gái ông đã thừa hưởng tính cách gia trưởng, ham quyền lực và có tư tưởng phân biệt gia cấp y như ông ngày xưa. Nếu không phải tại ông thì có lẽ bố mẹ Tuấn Nam đã không chết thảm, con cháu trong gia đình ông cũng không đấu đá ngầm lẫn nhau thế này.

Hơn 10 phút sau, bác sĩ Nam đến. Ông hơn 40 tuổi, nước da ngăm đen, người hao hao gầy, trên mắt đeo một cặp kính cận trí thức, mái tóc vẫn còn đen bóng như thời trai trẻ, dáng vẻ thân thiện và hay cười.

“Cháu không cần bác sĩ khám.” Thiên Vũ cự tuyệt không để cho bác sĩ Nam động chạm vào người. Hắn chán ghét thân cận với người khác.

“Cháu để cho bác sĩ khám đi. Cháu đang bị sốt, để lâu không tốt cho sức khỏe.” Ông Lâm Phong hạ giọng khuyên bảo Thiên Vũ.

Thiên Vũ lạnh lùng bảo ông Lâm Phong: “Cháu mệt rồi, cháu muốn đi ngủ. Ông đi về đi.” Thiên Vũ kéo chăn đến ngang ngực, mắt từ từ khép lại.

Ông Lâm Phong bắt lực thở dài. Đứng một lúc, ông xoay người bước đi.

Ông Trung Dũng đi theo ông Lâm Phong. Bung cây dù, cả hai cùng nhau đi ra cổng.

Bác sĩ Nam cười khổ. Mục đích đến đây của ông là khám bệnh cho Thiên Vũ, nhưng Thiên Vũ lại cự tuyệt không cần, không còn cách nào khác, ông đành phải ra về mà không làm được gì cả.

Khi tiếng xe ô tô xa dần, Thiên Vũ mở mắt. Nhiệt độ trong cơ thể hắn càng lúc càng cao, người uể oải, hoa mắt chóng mặt. Hắn thấy mình thật yếu đuối và vô dụng, chỉ một cơn mưa mùa hạ cũng đủ để hạ gục hắn.

Thò tay vào trong túi quần, Thiên Vũ run run áp điện thoại vào tai. Hắn đang chờ nghe máy, chờ một phép màu xảy ra. Hắn chờ, chờ rất lâu, nhưng không có ai lên tiếng trả lời hắn, chỉ có tiếng tổng đài trả lời hắn, tiếng nói ấy đều đều, không có cảm xúc, cũng không có nhịp điệu khiến lòng hắn tê tái vì đau.

Đôi mắt Thiên Vũ đục ngầu, khuôn mặt hắn vô cảm, tay hắn siết chặt chiếc điện thoại. Đêm mưa mùa hạ, mưa rả rích mãi không ngừng. Thiên Vũ không muốn từ bỏ, hắn tiếp tục gọi điện thoại cho Thu Cúc. Hắn không biết hiện giờ Thu Cúc đang ở đâu, chỉ có duy nhất số điện thoại của Thu Cúc là hắn vẫn còn lưu giữ.

Đêm chậm chậm trôi, nhiệt độ trong phòng mỗi lúc một giảm xuống, Thiên Vũ hết sốt nóng rồi lại sốt lạnh, đầu hắn ong ong, bên tai lúc nào cũng vang lên từng tiếng chuông đồng.

Năm giờ sáng, sau một đêm vật vã không thể ngủ được, Thiên Vũ mệt mỏi ngủ thiếp đi. Tiếng chuông chùa kêu “boong boong”, cơn mưa đã tạnh từ lúc ba giờ sáng, mặt đất ẩm ướt, cây cối xanh tốt, trước đầu ngõ hoa bưởi nhà ai đang nở rộ, mùi thơm hăng hắc bay khắp ngõ trên ngõ dưới.

Sáu giờ sáng, mặt trời đỏ rực treo lơ lửng trên đầu ngọn cây cau nhà ông Tảo. Tiếng rao bán hàng của những gánh hàng rong, tiếng rao bán bánh mì phát ra từ những chiếc xe đạp vọng khắp khu phố. Thiên Vũ vẫn ngủ say, không hề biết một ngày mới đã bắt đầu.

Đêm hôm qua, luống hoa mười giờ trồng trước sân đã hé nụ ra hoa, cây hoa phong lan treo trước sổ đã nhú thêm một chồi non mới.

Ngày qua đêm lại đến, cuộc sống cứ tuần hoàn như thế. Thiên Vũ hết tỉnh rồi lại mơ. Hắn ngủ một mạch đến hơn 12 trưa, bị một cơn ác mộng khiến cho giật mình tỉnh giấc, mở mắt, mờ mịt nhìn xung quanh, tay bóp trán, hắn biết tất cả đều không phải là mơ, mà là thật. Thu Cúc thật sự đã bỏ đi, và hắn vẫn không thể liên lạc được với Thu Cúc.

Chống tay xuống giường, Thiên Vũ ngồi dậy. Vén chăn sang một bên, bắt giác mắt ngược nhìn cây hoa phong lan treo trước cửa sổ. Cây hoa phong lan là món quà của Thu Cúc tặng cho hắn. Thu Cúc nói vì

không muốn cuộc sống của hắn quá u tịch nên mới tặng cho hắn cây hoa này, muốn mỗi ngày hắn đều có thể chăm sóc hoa, muốn hắn cười, muốn hắn sống vui vẻ.

Hắn đã từng cười, từng sống vui vẻ, nhưng người khiến hắn có thể cười và sống vui vẻ nay đã không còn thấy đâu nữa.

Thay quần áo, cầm túi xách, Thiên Vũ rời nhà. Địa điểm đầu tiên mà hắn đến là nhà của Thu Cúc.

Ngước mắt nhìn cánh cổng sắt cao cao, Thiên Vũ bấm chuông cổng. Hắn kiên nhẫn đứng chờ, lòng tự nhủ là phải kiên nhẫn, phải biết hy vọng. Đứng chờ hơn một tiếng đồ hồ, ánh nắng mặt trời gay gắt chiếu thẳng vào người, mồ hôi rịn ra trán. Hắn không cảm thấy nóng một chút nào, ngược lại nội tâm của hắn rất lạnh, lạnh từ trong lạnh ra ngoài.

Đã gần hai ngày rồi, mẹ con Thu Cúc vẫn chưa trở về nhà.

Thời gian bất chi bất giác trôi qua rất mau, đời người nói cho cùng cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi. Thiên Vũ đã đi tìm Thu Cúc hơn một tháng, nhưng vẫn không nhận được tin tức gì, cũng không thấy Thu Cúc liên lạc với hắn. Đến ngày thi tốt nghiệp lớp 12, Thiên Vũ tự hỏi phải chăng ngày này, Thu Cúc sẽ xuất hiện trước mặt hắn ?

43. Chương 40

Tháng sáu trời nắng to, học sinh năm cuối đều từng bừng đi thi như trẩy hội. Trước cổng trường cấp ba Gia Khánh, phụ huynh đưa con em mình đi thi đều tụ tập lại một chỗ, từng tốp từng tốp học sinh ra vào. Tiếng nói chuyện, dận dò nhau làm náo loạn cả một góc của khu phố.

Thiên Vũ đã đến đây từ rất sớm. Hắn đứng lặng lẽ trước cổng trường, mắt chăm chú quan sát và dõi theo từng người ra vào. Hắn đang cố tìm hình bóng người con gái hắn yêu.

Khi tiếng trống trường điểm báo đã đến giờ vào thi, Thiên Vũ vẫn không thấy Thu Cúc đâu cả. Không còn chịu đựng thêm được nữa, Thiên Vũ dắt xe vào sân trường. Dừng xe vào một gốc cây, cạnh tường bao loan cách cổng trường không xa, Thiên Vũ đến tiền sảnh của ngôi trường.

Nhìn bảng thông báo dán tên học sinh, ngày sinh, quê quán, và phòng thi, Thiên Vũ dò bảng tên có vắn T. Khi đến tên của Thu Cúc, tay Thiên Vũ bắt giác run lên. Hắn nuốt từng từ, từng chữ vào đầu. Thật ra, Thu Phương đã nói cho hắn biết từ lâu, nhưng hắn vẫn muốn đích thân đến nhìn và kiểm chứng.

Buổi sáng thi môn Toán. Thiên Vũ đứng dưới gốc cây phượng nhìn lên lầu hai, phòng học nơi mà Thu Cúc đang thi. Hắn hy vọng Thu Cúc không bỏ thi, hy vọng lúc nữa đây hắn sẽ được gặp lại Thu Cúc. Thu Cúc đã tránh mặt hắn hơn một tháng rồi.

Thời gian chậm chậm trôi, Thiên Vũ nóng lòng như lửa đốt. Mỗi khắc chờ đợi, Thiên Vũ có cảm giác như đã 100 năm trôi qua.

Tiếng đồng hồ kêu tích tắc, ánh nắng mặt trời càng lúc càng gay gắt. Một phút, hai phút...ba mươi phút.....sáu mươi phút...Tùng ! Tùng ! Cuối cùng tiếng trống báo hiệu hết giờ thi đã vang lên, hai mắt Thiên Vũ sáng lên, khoe môi hắn dần cong thành một nụ cười, hắn đã mong đợi giây phút này biết bao.

Thiên Vũ chạy vọt lên lầu hai, đứng chờ trước cửa lớp.

Thấy giám thị thu bài của học sinh. Thí sinh lần lượt ra khỏi phòng.

Thiên Vũ căng mắt nhìn, nhìn cho thật kĩ. Hắn không dám bỏ sót một ai cả. Hắn sợ sẽ để vuột mất cơ hội được gặp lại Thu Cúc, sợ rằng sẽ không còn có cơ hội thứ hai.

Thu Phương gặp Thiên Vũ trước cửa lớp. Thu Phương cũng có vắn T, nên cùng phòng thi với Thu Cúc.

“Thu Cúc có đến thi không ?” Thiên Vũ kích động hỏi Thu Phương, đôi mắt hắn mờ đục, giọng nói khàn đặc.

“Thu Cúc ! Nó.....” Thu Phương bối rối, tay nọ nắm lấy tay kia, tờ giấy A4 in chỉ chút chữ bị vò nát trong tay.

“Cô ấy không đến thi ?” Thiên Vũ có cảm giác mình đã chết rồi, khóe môi hằn không còn nhếch lên được nữa, cõi lòng hẫng tan nát, đôi mắt âm u như bóng đêm.

“Thu Phương !” Thu Cúc đi từ trong lớp ra, tay trái cầm bút và thước kẻ, tay phải cầm hai tờ giấy nháp và một tờ giấy A4.

Thiên Vũ lặng người nhìn Thu Cúc. Hắn ngỡ tưởng tất cả chỉ là đang mơ.

Thu Cúc mặc một chiếc áo phông màu vàng nhạt, mái tóc tém vẫn buộc chệch sang một bên, quần rộng thùng thình, trên cổ tay đeo một chiếc vòng do hắn tặng, khuôn mặt gầy hằn đi, đôi mắt thoảng qua có những giọt nước trong vắt như pha lê nhưng lại nhanh chóng tan đi.

Thu Phương chỉ chỉ vào Thiên Vũ.

Thu Cúc giật mình, ngược mắt nhìn người con trai có vóc dáng cao cao trước mặt: “Anh....” Thu Cúc nghẹn ngào, hốc mắt đỏ hoe, mũi cay cay.

Thiên Vũ vươn tay, quẹt nhẹ vào má Thu Cúc. Hắn xúc động đến độ không thốt nổi một câu. Thiên Vũ siết tay Thu Cúc thật chặt, chặt đến nỗi Thu Cúc nhăn nhó vì đau.

Hình ảnh ba người đứng trước cửa khiến thầy giám thị và thí sinh trên lầu hai chú ý.

Thiên Vũ lôi Thu Cúc đi. Thu Cúc cúi đầu cười khổ, đi theo Thiên Vũ.

Thu Phương vừa đặt chân xuống sân trường, Tuấn Nam đã đứng đón đầu.

“Tránh ra !” Thu Phương quát nhỏ, bực mình vì lúc nào cũng gặp phải tên kì đà cản mũi.

“Em làm bài tốt chứ ?” Tuấn Nam cười hỏi.

“Không liên quan đến anh.” Thu Phương nhìn theo hình bóng của Thiên Vũ và Thu Cúc, thầm cầu mong họ sớm giải quyết hết mọi hiểu lầm và nhanh chóng làm lành với nhau.

“Anh mời em đi ăn bữa trưa.” Tuấn Nam nắm lấy tay Thu Phương. Bất chấp Thu Phương vùng vằng phản đối, Tuấn Nam một mực kéo Thu Phương đi.

Bạn bè trong lớp, đứa nào cũng biết Tuấn Nam là người yêu của Thu Phương. Còn Thiên Vũ là người yêu của Thu Cúc. Sự biến mất đột ngột của Thu Cúc đã khiến cả lớp tò mò không ít. Đứa nào cũng muốn biết Thu Cúc đã đi đâu trong suốt hơn một tháng vừa qua.

Thiên Vũ lái xe đưa Thu Cúc đến công viên của thành phố. Nơi đây đã quá quen thuộc đối với hai người. Trước kia, thỉnh thoảng Thiên Vũ và Thu Cúc cùng Tuấn Nam và Thu Phương đến đây giải trí và hóng mát.

Lái xe vào sâu trong công viên, Thiên Vũ tắt máy xe, Thu Cúc trèo xuống.

Ánh nắng ban trưa chiếu qua kẽ lá, từng chùm sáng hình pháo bông in trên nền đất. Thu Cúc chụm tay trên trán, ngược mắt nhìn từng chùm sáng qua kẽ lá. Thu Cúc tự hỏi thế giới của mình bao giờ thì tắt, bao giờ không còn có thể nhìn thấy được gì nữa ?

Thiên Vũ kéo Thu Cúc vào lòng, vòng tay siết chặt lấy Thu Cúc.

“Thu Cúc ! Thu Cúc !” Thiên Vũ chưa xót gọi, cái tên này hắn đã gọi vô số lần trong giấc mơ, trong nỗi nhớ nhung, và hôm nay cô ấy đã thực sự xuất hiện trước mặt hắn.

Thu Cúc khóc trên vai Thiên Vũ, tay nắm lấy vạt áo của hắn.

“Em đã bỏ đi đâu ? Tại sao em không liên lạc với anh, cũng không nói cho anh biết ?” Thiên Vũ hơi dùng sức, muốn khóa chặt lấy Thu Cúc vào thân thể mình, vĩnh viễn không chia lìa.

“Em theo mẹ về quê ngoại.” Thu Cúc sụt sịt đáp: “Em không gọi cho anh vì em muốn tập trung vào ôn thi, muốn suy nghĩ lại chuyện tình cảm của hai chúng ta.”

“Em bảo sao ?” Tự dưng Thiên Vũ thấy lo lắng bất an: “Em thấy hối hận và không còn muốn yêu anh nữa ?”

Thu Cúc cười buồn: “Thế giới của em và thế giới của anh khác nhau nhiều quá. Em chỉ là một cô gái nghèo hèn, trong khi đó anh...”

Thiên Vũ nóng nảy cắt ngang lời Thu Cúc: “Em đừng để ý đến những lời mà mẹ anh đã nói với em. Chẳng lẽ em vẫn không tin tình cảm của anh dành cho em là hoàn toàn chân thật, không có nửa điểm giả dối ?”

“Em tin chút, chính vì em tin nên em mới thấy mình không xứng với anh.” Thu Cúc khóc nức lên, cố gắng đẩy Thiên Vũ ra.

“Anh không muốn nghe em nói những lời này. Nếu anh quan tâm đến xuất thân của em, anh đã không yêu em. Anh chỉ muốn biết em có yêu anh không, có nguyện cùng anh đi hết quãng đời này không ?” Thiên Vũ nâng cằm Thu Cúc lên, nhìn thật sâu vào mắt Thu Cúc. Hắn đang đau khổ, đang phẫn hận.

Thu Cúc quệt lệ trên khóe mắt, môi gượng gạo nở một nụ cười: “Em hỏi anh yêu là gì, anh biết gì về yêu ?”

CÒN NỮA

Sắp The End rồi mọi ng ai đọc thì để lại bình luận ủng hộ nhé

44. Chương 40.2

“Em...” Thiên Vũ kinh ngạc nhìn Thu Cúc. Hắn thấy khoảng cách giữa hắn và Thu Cúc càng lúc càng xa.

Thu Cúc nghiêng đầu, cố gắng tránh đụng chạm với Thiên Vũ: “Những lời em sắp nói với anh đây, anh tin không thì tùy. Trước đây, đúng là em rất thích anh, em nghĩ rằng em đã yêu anh. Nhưng.....” Hít một hơi thật sâu, siết chặt nắm tay, ngẩng cao đầu, Thu Cúc nói tiếp: “Nhưng sau khi suy nghĩ kĩ lại, em thấy tình yêu giữa hai chúng ta bấp bênh và viễn vông quá. Anh là một công tử, sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có, còn em chỉ là con của một nông dân. Em không có trí thức cao, cũng không có tài năng gì đặc biệt. Em muốn được đảm bảo về tương lai, không phải cuộc sống khốn khó như hiện tại.”

“Em muốn nói gì ?” Giọng của Thiên Vũ lạnh lùng như băng đá, bóng đen trong mắt hắn mỗi lúc một dày thêm.

“Chúng ta chia tay nhau đi.” Lấy hết cam đảm, Thu Cúc cất cao giọng: “Em đã quá mệt mỏi vì phải chạy theo anh rồi. Anh quá hoàn hảo, anh có mọi thứ. Còn em không có gì cả. Em muốn quay về với cuộc sống trước kia.”

Thiên Vũ lặng thinh, người hắn như hóa đá. Thật lâu thật lâu, hắn không biết nói gì. Thu Cúc là mối tình đầu của hắn, là người đầu tiên khiến hắn rung động, khiến hắn mỉm cười và dần quên mất mình là ai. Nhưng đến hôm nay, hắn nhận ra, hạnh phúc và niềm vui mà hắn có được chỉ là mượn tạm bộ của người khác mà thôi.

Thu Cúc cứng ngắc xoay người bước đi. Từng bước từng bước dần rời xa Thiên Vũ.

Thiên Vũ không dám nhìn Thu Cúc, cũng không còn khả năng để mà mở miệng gọi Thu Cúc quay lại. Nỗi đau đangứa sâu vào trái tim hắn. Nếu hắn gọi Thu Cúc lại, hắn sẽ thấy Thu Cúc đang lệ tuôn đầy mặt, đang run rẩy bước đi. Thế giới của hai người không phải là quá khác biệt nhau, chỉ tại trời xanh kia không muốn họ ở bên cạnh nhau.

Trời đang nắng to bỗng đổ cơn mưa rào, mây đen kéo che kín bầu trời, sấm chớp nổi lên.

Thiên Vũ ngồi trên ghế đá, mắt ngược nhìn bầu trời xám xịt. Mưa như trút, thấm vào quần áo. Từ lâu, Thiên Vũ không còn cảm giác, dần quên mất rằng mình vẫn còn đang sống, đang còn hơi thở.

Hắn có lòng tin vào tương lai, từ bỏ mọi thứ vì Thu Cúc, nhưng Thu Cúc không tin tưởng hắn. Thu Cúc quá tự ti, thà rằng chọn cách chạy trốn, cũng không nguyện cùng hắn đối mặt.

Thiên Vũ thấy cơ thể càng lúc càng lạnh, lồng ngực đau buốt, môi run run, hơi thở phập phồng lên xuống. Ôm lấy ngực, Thiên Vũ lão đảo đứng lên, tay bầu chặt lấy thành ghế. Phải chăng....phải chăng...? Thiên Vũ ngã xuống nền gạch lạnh lẽo, mưa bao phủ lên người, bóng tối đang lấp đầy tâm trí Thiên Vũ.

Tiếng người hốt hoảng gọi to, tiếng xe cứu thương, tiếng kêu khóc kéo đến từ một nơi rất xa nào đó. Thiên Vũ nằm trên một chiếc giường bệnh trắng toát, miệng và mũi thở bằng bình chụp khí oxy, hai tay đều cầm dây.

Bà Lâm Khiết ngồi chết lặng trên ghế, nước mắt tuôn như mưa. Ông Thiên Long ngồi bên cạnh, khuôn mặt buồn đau.

Ông Lâm Phong run run đứng không vững. Ông Trung Dũng vội đỡ lấy ông Lâm Phong.

Tuấn Nam đứng thẳng người, mắt đăm đăm nhìn hình ảnh Thiên Vũ qua lớp cửa kính cạnh hành lang.

Bây giờ tiền bạc và danh vọng chẳng có ý nghĩa gì cả, tính mạng của con người chưa có lúc nào lại đáng quý như thế. Con cháu trong nhà họ Lâm đã quên mất rằng có một người đã mang căn bệnh tim trong người từ rất lâu. Mấy năm nay sức khỏe của Thiên Vũ đã khá hơn, nên họ không còn nhớ đến việc phải chăm sóc và an ủi động viên lẫn nhau.

“Bác sĩ ! Tình hình bệnh tình của Thiên Vũ thế nào rồi ?” Cánh cửa phòng bệnh vừa mở ra, ông Lâm Phong đã vội hỏi bác sĩ Nam.

“Tình hình của cậu ấy không được khả quan cho lắm. Nếu không được thay tim sớm, e rằng...” Ông Nam thở dài, không nói hết câu.

Bà Lâm Khiết gần như ngất đi. Ông Lâm Phong lão đảo sắp ngã. Khuôn mặt Tuấn Nam càng lúc càng trầm xuống.

“Không.....không còn cách nào hã bác sĩ ?” Ông Thiên Long run giọng hỏi, đôi mắt già nua của ông đã mờ xuất hiện hai hàng lệ, nhưng cố gắng ngăn không cho phép mình khóc.

“Hết cách rồi. Cậu Thiên Vũ quá cố chấp, cậu ấy không chịu chữa trị và uống thuốc, nên bệnh tình càng lúc càng nghiêm trọng, trái tim của cậu ấy đã làm việc quá tải.” Ông Nam không muốn dấu giếm tình hình bệnh tật của Thiên Vũ đã nói thật cho cả nhà Thiên Vũ biết để tìm hướng điều trị.

Không khí trong nhà họ Lâm chưa có lúc nào lại buồn lạnh đến thế. Bốn người không ai bảo ai, mỗi người đều tìm một chỗ để ngồi.

Mấy ngày sau đó, ông Lâm Phong đã yêu cầu ông Trung Dũng gọi điện cho tất cả các bệnh viện lớn nhỏ trong nước để tìm người hiến tim. Biết rằng kết quả này rất mong manh, nhưng tất cả người nhà Thiên Vũ đều không muốn bỏ cuộc.

Ngày nào bà Lâm Khiết, ông Thiên Long và ông Lâm Phong cũng đến thăm Thiên Vũ. Tuấn Nam sau khi giải quyết xong công việc ở công ty, lại lái xe đến bệnh viện.

Bà Lâm Khiết nắm chặt lấy tay Thiên Vũ, nước mắt không ngừng rơi. Bà gọi tên hần, nói chuyện với hần, nhưng hần không trả lời, hần lẳng lặng nằm đấy, sắc mặt xám xịt, môi tím tái, mắt nhìn lên trần nhà, đầu trống rỗng. Hần không còn khái niệm về không gian và thời gian, ngay cả cái chết sắp đến gần, hần cũng không có cảm giác. Hần thấy cuộc sống này thật vô vị và buồn chán. Người con gái cho hần nụ cười và niềm vui sống đã không còn muốn ở bên cạnh hần nữa rồi.

45. Chương 41

Bệnh tình của Thiên Vũ càng lúc càng nguy kịch, cơn đau tim kéo dài không chỉ mấy phút như lúc trước mà có khi kéo dài gần cả nửa tiếng đồng hồ. Sức khỏe của hần kém dần đi, làn da xanh tái, đôi mắt nhuốm màu mệt mỏi, đáng vẻ băng lãnh. Kể từ lúc phải nhập viện, hần tuyệt nhiên không nói một câu gì, cũng không kêu la. Quá mệt, hần sẽ nằm im trên giường, mắt nhìn lên trần nhà. Nếu không mệt, hần đứng lặng trước cửa sổ, mắt đăm đăm nhìn ra bên ngoài. Y tá và bác sĩ trong bệnh viện có cảm giác hần có thể ra đi bất cứ lúc nào. Mỗi lúc thấy hần ngược mắt nhìn những đám mây trôi lơ lửng trên bầu trời, họ lại lo sợ như thế.

Thiên Vũ không từ chối uống thuốc và điều trị như trước đây. Hần ngoan ngoãn uống thuốc do y tá đưa, để bác sĩ tiêm thuốc, để họ làm xét nghiệm, bất cứ yêu cầu gì của họ, Thiên Vũ cũng đáp ứng. Lẽ ra điều

này phải đưa đến một kết quả tốt, nhưng tinh thần của hắn đã suy sụp đến mức không thể cứu chữa nổi. Hắn không có ý định muốn sống tiếp, hắn đã chán sống từ lâu rồi.

Bà Lâm Khiết đến căn nhà cũ của hai mẹ con Thu Cúc. Bà không còn thái độ cao ngạo và khinh người như lần trước, bà đã gầy đi trông thấy, đôi mắt thâm quầng.

Bầu trời hôm nay âm u, không có nắng, không khí tươi mát.

Trong phòng khách, bà Thu Hồng và Thu Cúc ngồi một bên, bà Lâm Khiết ngồi một bên.

“Thu Cúc ! Tôi xin cô hãy đến thăm thằng Thiên Vũ một lần được không ? Nó...nó sắp chết rồi.” Bà Lâm Khiết vừa khóc vừa cầu xin Thu Cúc.

Thu Cúc cắn chặt môi đến tái xanh, nước mắt lặng lẽ rơi trên gò má thon gầy.

“Những lời nói trước đây, coi như tôi xin lỗi cô, xin cô bỏ qua cho tôi. Thằng Thiên Vũ kể từ khi chia tay với cô, nó không còn cười nữa, cũng không nói một câu gì. Hàng ngày nó sống vật vờ như một chiếc bóng. Nó ngoan ngoãn chấp nhận điều trị cũng chỉ là để đối phó mà thôi, nó đang chờ thần chết đến đón nó đi.” Bà Lâm Khiết gần như quỳ xuống cầu xin Thu Cúc: “Nếu cô không đến thăm nó, nó sẽ chết mất. Nó không còn tin tưởng bất cứ ai, ngoại trừ cô.”

Thu Cúc vội đỡ lấy bà Lâm Khiết, hai tay run run: “Bác...bác đừng quỳ. Cháu sẽ đến thăm anh Thiên Vũ, cháu sẽ đi, xin bác đừng làm thế.” Truyện này đang được đăng tải tại : San Truyen

Bà Thu Hồng khóc theo Thu Cúc. Bà che dấu đau khổ và mất mát vào trong đáy mắt.

“Thu Cúc ! Con....” Bà Thu Hồng nghẹn ngào, nói không ra hơi.

Thu Cúc chua xót, quay sang nhìn bà Thu Hồng: “Coi như vận mệnh đã an bài. Tình duyên giữa con và anh Thiên Vũ chỉ đến đây mà thôi.”

“Nhất định thằng Thiên Vũ sẽ chữa được khỏi bệnh. Tôi xin cô đừng bỏ nó.” Bà Lâm Khiết nắm chặt lấy tay Thu Cúc. Bà kinh sợ khi nghe Thu Cúc nói những lời khiến bà không hiểu nổi. Bà tưởng Thu Cúc cho rằng Thiên Vũ không sống được bao lâu.

“Cháu tin chứ, nhất định anh ấy sẽ chữa được khỏi bệnh. Anh ấy là một thiên sứ, anh ấy không thể chết được, còn rất nhiều bệnh nhân đang chờ anh ấy chữa bệnh cho họ.” Thu Cúc nói với một nụ cười trên môi. Tuy rằng nước mắt vẫn không ngừng tuôn chảy, nhưng bà Lâm Khiết không thấy bị ai và thống khổ trong mắt Thu Cúc, mà chỉ thấy có một sự giải thoát.

Bà Thu Hồng khóc nức, chỉ có bà mới hiểu được ý nghĩa lời nói của Thu Cúc. Bà đã hại chết con bà, đã hủy đi tương lai tốt đẹp của Thu Cúc.

Thu Cúc theo bà Lâm Khiết đến bệnh viện.

Thiên Vũ đang đứng cạnh cửa sổ, hai tay dút vào túi áo bệnh nhân, mắt lơ đãng nhìn những đám mây màu trắng mang nặng hơi nước trên bầu trời.

Y tá đến thay chăn mền và dọn dẹp phòng bệnh. Họ cố gắng không gây tiếng động, tránh cho Thiên Vũ giật mình.

Thiên Vũ hoàn toàn chìm đắm vào thế giới của chính mình. Nghe thấy tiếng cánh cửa phòng bệnh mở ra rồi lại nhẹ nhàng khép lại, hắn cũng không buồn quay đầu lại nhìn.

Tiếng bước chân khua nhẹ trên nền gạch, mùi hoa cúc thoang thoảng bay trong gió.

Thiên Vũ cứng đờ người, nhịp tim trong lồng ngực mỗi lúc một tăng cao. Hắn đang rất mong tất cả không chỉ là ảo mộng, nhưng lại sợ đánh lừa chính mình.

“Anh Thiên Vũ !” Thu Cúc nghẹn ngào gọi.

Thiên Vũ chậm chậm quay lại nhìn. Khi hình ảnh của Thu Cúc lọt vào đáy mắt, Thiên Vũ thấy hơi thở của mình hỗn loạn. Hắn nhìn vào mắt Thu Cúc thật lâu, như thể sợ Thu Cúc sẽ biến mất nếu hắn vô tình chớp mắt.

Thu Cúc vừa cười vừa khóc, tay vươn ra, hai đầu ngón tay chạm nhẹ vào đuôi mắt Thiên Vũ: “Anh gầy đi nhiều quá, sắc mặt cũng không được tốt.”

“.....” Thiên Vũ im lặng không nói gì. Khi biết tất cả không phải là mơ, mà là thật, Thu Cúc thật sự đang hiện diện trước mắt hắn, Thiên Vũ khó khăn mở miệng: “Cô đến đây làm gì?”

Mặc dù lòng hắn đau như kim đâm, mặc dù hắn mong Thu Cúc đến đây thăm hắn biết bao, nhưng hắn không muốn Thu Cúc thương hại hắn, thứ mà hắn cần là tình cảm chân thành của Thu Cúc.

“Em đến đây thăm anh.” Thu Cúc cố nén lệ bi thương, run rẩy nói tiếp: “Anh...anh có thể tha thứ cho em được không? Em biết em sai rồi, em không nên trốn tránh tình cảm của chính mình mới phải, cũng không nên quá tự ti khi thấy mình thua kém anh nhiều quá.” Thu Cúc vòng tay ôm lấy thân hình cứng đờ của Thiên Vũ: “Em thật ngu ngốc khi cho rằng chỉ có xa anh mới giúp anh làm nên sự nghiệp. Nhưng bây giờ em không muốn nữa, anh nói em ích kỉ, em ngu ngốc cũng được, em cần anh, em yêu anh, em không muốn mất anh, cùng lắm thì cả hai chúng ta cùng nắm tay nhau đi đến cùng trời cuối đất.”

Thu Cúc càng nói càng kích động, mặt vùi vào ngực Thiên Vũ, nước mắt làm ướt đầm vạt áo của Thiên Vũ.

“Cô nói dối, cô không hề yêu tôi. Cô đến đây thăm tôi chỉ vì cô thương hại tôi mà thôi.” Thiên Vũ thô bạo đẩy Thu Cúc ra.

Thiên Vũ rất rất muốn ôm chặt lấy Thu Cúc, vĩnh viễn không muốn buông ra. Nhưng hắn phải cố dè nén cảm xúc của chính mình. Hắn đã quá tuyệt vọng rồi, hắn không muốn trở thành một tên khờ lẩn nữa.

Thu Cúc thê lương vừa cười vừa khóc. Cầm lấy một cây kéo, Thu Cúc đau khổ hỏi: “Nếu em tự sát trước mặt anh, anh sẽ tin em yêu anh thật lòng chứ?”

Thiên Vũ kinh hoàng nhìn cây kéo trong tay Thu Cúc.

Thu Cúc dơ cao cây kéo, chuẩn bị đâm xuống trái tim mình.

Thiên Vũ lao đến, giằng lấy cây kéo trong tay Thu Cúc.

“Choeng!” Cây kéo bị ném xuống nền gạch, tạo nên một âm thanh lạnh lẽo.

Thiên Vũ ôm siết lấy Thu Cúc, ôm thật chặt, ôm chặt đến nỗi Thu Cúc không thở nổi, từng khớp xương cũng muốn gãy lìa: “Từ sau, em đừng bao giờ hành động một cách thiếu suy nghĩ như thế này nữa. Anh không muốn mất em, càng không muốn em chết trước mặt anh.”

“Em hứa.” Thu Cúc khóc vì cảm động. Nỗi đau và mất mát vẫn còn trực chờ, nhưng tạm thời cả hai không phải xa nhau nữa.

Đứng bên ngoài cánh cửa phòng bệnh, bà Lâm Khiết bịt chặt miệng, nước mắt thấm ướt kẽ ngón tay. Bà đang hối hận, đang tự dần vặt chính mình. Bà tự thấy bản thân đã làm sai quá nhiều chuyện, nếu bà chịu thấu hiểu cho tình cảm của Thiên Vũ và Thu Cúc, có lẽ bi kịch ngày hôm nay đã không xảy ra sớm như thế. Nếu bà yêu thương và quan tâm đến Thiên Vũ nhiều hơn, Thiên Vũ đã không phải sống trong cô độc và lạnh lẽo. Hết thấy đều là lỗi của bà.

Ông Thiên Long choàng qua vai bà Lâm Khiết, dìu bà bước đi.

Thu Cúc bón cháo cho Thiên Vũ ăn, kể chuyện mấy ngày sống ở quê cho Thiên Vũ nghe. Dần dần Thiên Vũ đã quên đi bệnh tật của mình, cũng quên đi ám ảnh về cái chết.

Ngày hôm sau, Tuấn Nam đưa Thu Phương đến thăm Thiên Vũ.

Lúc cả hai bước vào, thấy Thu Cúc đang đọc truyện cho Thiên Vũ nghe. Lần đầu tiên kể từ khi Thiên Vũ nhập viện, cả hai mới thấy Thiên Vũ nở một nụ cười, sắc mặt cũng đã khá hơn trước rất nhiều.

“Anh Thiên Vũ! Em và anh Tuấn Nam đến thăm anh.” Thu Phương lúc nào cũng ồn ào như thế.

Thu Cúc ngẩng đầu nhìn cả hai, trên môi nở một nụ cười dịu dàng: “Hai người đã đến rồi.”

Thu Phương bá cổ Thu Cúc, cúi đầu nhìn cuốn sách đặt trên đùi Thu Cúc: “Mày đang đọc sách gì thế?”

“Sách văn học.” Thu Cúc gõ nhẹ vào đầu cô bạn thân.

“Ai chẳng biết đây là sách văn học, nhưng là truyện gì.” Thu Phương bấu môi, bất mãn khi bị Thu Cúc đánh.

“.....” Thu Cúc lật dở bìa sách cho Thu Phương xem.

Thu Phương vuốt cằm: “Không ngờ mày và anh Thiên Vũ lại thích loại truyện này.”

“Sáng nay, tinh thần và sắc mặt của cậu trông khá tốt.” Tuấn Nam cười cười, trêu chọc Thiên Vũ: “Xem ra phải cảm ơn công lao của ai kia.”

Thiên Vũ lạnh lùng, trừng mắt nhìn Tuấn Nam.

“Anh nói có gì sai đâu mà cậu mày trừng mắt ?” Tuấn Nam không sợ chết tiếp tục trêu đùa.

Thu Phương lập tức kéo Tuấn Nam đến một góc, cách xa Thiên Vũ và Thu Cúc.

“Anh không thể ngồi yên được à ? Đến thăm Thiên Vũ, anh phải nói vài lời động viên, hay đại loại như thế chứ ? Nếu không biết nói gì, anh im lặng cũng được, có ai bắt anh phải lên tiếng đâu.” Thu Phương nghiêng rằng, cực kì không hài lòng với cách nói chuyện của Tuấn Nam.

Tuấn Nam gãi đầu: “Em đừng nóng giận. Anh ngồi im là được chứ gì ?”

“Anh biết điều ngay từ đầu có phải là hay hơn không.” Thu Phương phẩy tay, không chú ý đến Tuấn Nam nữa, quay lại hỏi chuyện Thu Cúc và Thiên Vũ.

Tình cảm của bốn người đã khăng khít và gắn bó hơn trước. Tuấn Nam không còn coi Thiên Vũ là địch thủ nữa. Thiên Vũ tuy không mấy khi nói quá năm câu với Tuấn Nam, nhưng cũng đã dần chấp nhận mình có một người anh họ là hân.

Buổi chiều, ông Lâm Phong, ông Trung Dũng và bố mẹ Thiên Vũ đến thăm Thiên Vũ.

Ông Lâm Phong rất vui mừng và hài lòng khi thấy Thiên Vũ và Thu Cúc lại bên nhau như xưa.

Bà Lâm Khiết đã chấp nhận Thu Cúc yêu Thiên Vũ. Thái độ của bà đã thay đổi hoàn toàn. Bà đã cởi mở và đối xử với Thu Cúc dễ chịu hơn trước nhiều lần.

Chờ cho Thiên Vũ ngủ, Thu Cúc đi theo ông Lâm Phong, ông Trung Dũng, bà Lâm Khiết và ông Thiên Long ra khỏi phòng bệnh.

“Cháu có thể hỏi một chút được không ạ ?” Thu Cúc lễ phép hỏi ông Lâm Phong.

“Cháu hỏi đi.” Ông Lâm Phong hiền từ nhìn Thu Cúc.

“Anh Thiên Long sẽ chết nếu không được thay tim đúng không ạ ?” Thu Cúc run giọng, lệ trên khóe mi có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Bốn người lớn thở dài, sắc mặt của họ dần tái đi.

Một lúc sau, ông Lâm Phong mới có cam đảm trả lời: “Đúng thế. Nhưng mà cháu yên tâm, ông đã liên lạc với các bệnh viện trên khắp cả nước rồi, sẽ nhanh có kết quả thôi.”

Thu Cúc siết chặt nắm tay, mười đầu ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cắn môi đến tái xanh. Thân hình nhỏ bé của Thu Cúc lung lay sắp đổ, nước mắt trên má Thu Cúc ồ ạt rơi xuống. Thu Cúc đau lòng quá, đau đến nỗi không thở được, sắp mất đi người mình yêu nhất trên đời, ai mà chẳng đau khổ, chẳng thương tâm, chẳng sống không bằng chết. Nhưngtrên môi Thu Cúc nở một nụ cười.

“Cháu có một việc cần sự giúp đỡ của mọi người. Mong mọi người hết lòng giúp đỡ cháu và giấu kín chuyện này không được cho anh Thiên Vũ biết.” Thu Cúc nhìn vào mắt từng người bằng tấm lòng thành khẩn và van xin.

“Cháu nói đi.” Ông Lâm Phong có cảm giác Thu Cúc sắp nói một chuyện rất hệ trọng, mà chuyện này có liên quan đến chuyện sống chết của Thiên Vũ và Thu Cúc.

Thu Cúc quay lại nhìn hình ảnh ngủ say của Thiên Vũ qua lớp cửa kính. Thiên Vũ ngủ thật say, thật bình yên, ánh nắng vờn nhẹ trên mặt và trên tóc Thiên Vũ, phảng phất như một thiên sứ trong đôi cánh màu trắng. Người như Thiên Vũ không thể chết được. Thu Cúc tuyệt đối không thể để điều đó xảy ra.

46. Chương 42 - End

Đạo gần đây chẳng những sức khỏe của Thiên Vũ kém đi, mà sức khỏe của Thu Cúc cũng sa sút thấy rõ. Thu Cúc không thể bồi ở bên cạnh Thiên Vũ cả ngày. Thu Cúc chỉ chăm sóc Thiên Vũ được nửa buổi sáng, sau đó đi đâu không thấy.

Thiên Vũ có lần vô tình đã hỏi Thu Phương: “Em có biết đạo gần đây Thu Cúc bận việc gì không ?” Thiên Vũ dù rất thương người yêu, không muốn Thu Cúc phải mệt nhọc chăm sóc mình cả ngày, nhưng thấy Thu Cúc càng ngày càng tiêu tụy, Thiên Vũ thật sự không thể yên tâm.

Thu Phương hốc mắt đỏ hoe, cổ nén lệ, mỉm cười bảo Thiên Vũ: “Con bạn em muốn thi đậu vào trường đại học Y Dược, muốn trở thành một bác sĩ giống như anh. Vì sợ mình thi trượt, nó học ngày học đêm, nên hơi bận rộn một chút.”

Thiên Vũ nhìn vào mắt Thu Phương. Mặc dù cảm thấy trong chuyện này có điều gì đó không ổn, nhưng là điều gì thì Thiên Vũ chịu thua không thể nghĩ ra được. Thiên Vũ thà tin rằng Thu Cúc đang bận ôn thi còn hơn nghĩ người yêu đang cố gắng che giấu hẩn bí mật gì đó.

Buổi chiều, bác sĩ Nam đến khám bệnh cho Thiên Vũ. Ông vui vẻ bảo hẩn: “Thiên Vũ ! Chúc mừng cậu, đã tìm được người hiến tim cho cậu rồi.”

Thiên Vũ chưa bao giờ vui và thấy mình may mắn như thế. Nếu phải là trước kia, hẩn tuyệt nhiên không để ý đến việc mình sống hay chết, thậm chí hẩn còn mong mình nhanh chóng chết đi. Nhưng bây giờ lại khác, Thu Cúc đã quay về bên hẩn, đã chấp nhận cùng hẩn vượt qua tất cả.

Sáng hôm sau, khi Thu Cúc đến thăm, Thiên Vũ đã ôm chặt lấy Thu Cúc vào lòng, vừa cười hạnh phúc vừa cảm động muốn rơi lệ, nói rằng: “Thu Cúc ! Em biết không, bác sĩ nói đã tìm được người chịu hiến tim cho anh rồi.”

Thu Cúc thoáng sững sờ, cơ thể cứng ngắc, ánh mắt lộ vẻ bi ai và chua xót, nhưng rất nhanh, ngay sau đó, Thu Cúc đã vui vẻ reo lên: “May quá ! Anh phải hứa với em sau khi được thay tim, anh phải sống cho thật tốt, phải biết quý trọng sinh mạng của mình.”

Trân trọng ôm lấy khuôn mặt đẹp như thiên sứ của Thiên Vũ trong hai lòng bàn tay, Thu Cúc hôn lên mắt, lên chóp mũi, kéo dài sang má Thiên Vũ. Mỗi một cái hôn Thu Cúc nói: “Anh nhớ phải luôn tươi cười, phải sống thật vui vẻ, không được bi quan và có ý nghĩ bỏ cuộc. Nếu không em sẽ giận anh, sẽ không bao giờ thèm nhìn mặt anh nữa.”

Thiên Vũ lau lệ trên má cho Thu Cúc, tay hẩn run run chạm vào môi Thu Cúc: “Anh hứa sẽ làm tất cả những gì mà em yêu cầu, chỉ cần anh có được em, được hồi sinh thêm một lần nữa.”

Thu Cúc có rất nhiều điều muốn nói với Thiên Vũ, nhưng lại sợ hẩn đau khổ nên không dám nói gì. Thu Cúc chỉ còn biết hàng ngày cười đùa cùng với hẩn, động viên hẩn cố lên.

Mấy ngày sau đó, Thiên Vũ nhận thấy mọi người đến thăm hẩn đều đang cố che giấu một điều gì đấy. Tuy họ cố gắng tươi cười, nói lời chúc mừng với hẩn, nhưng mắt họ lại buồn bã. Bà Lâm Khiết và Thu Phương len lén lau lệ trên khóe mắt, có lúc lại bật khóc nức nở. Ông Thiên Long và ông Lâm Phong lại thở dài, đôi mắt đục ngầu.

Bà Thu Hồng thỉnh thoảng cũng đến thăm hẩn, mỗi lần đến bà đều nắm chặt tay hẩn. Bà nhìn hẩn mà khóc, khóc rất nhiều.

Ngay cả Tuấn Nam, người hay trêu chọc hẩn nhất, cũng trầm hẩn. Mỗi khi đến thăm hẩn, đều lẳng lặng nhìn hẩn, khuôn mặt phảng phất u buồn và tang thương.

Thiên Vũ càng lúc càng không chịu được không khí bức bối và khó hiểu mà mọi người xung quanh mang lại cho hắn, cũng không thể chịu đựng được ám ảnh về cái chết, mất mát và chia ly trong lòng mình.

Càng đến ngày hắn phẫu thuật, sức khỏe của Thu Cúc càng kém, có khi còn ngất xỉu. Mỗi lúc như thế, hắn đều nhào lên, muốn ôm lấy Thu Cúc vào lòng, giọng khản đặc vì gọi tên Thu Cúc. Hắn có linh cảm nếu hắn đồng ý phẫu thuật, hắn sẽ vĩnh viễn mất đi Thu Cúc. Nhưng nếu hắn không phẫu thuật, cơ hội sống của hắn còn bao nhiêu ?

Một hôm, Thiên Vũ nắm chặt lấy tay Thu Cúc. Hắn đau xót nhìn sắc mặt tái nhợt, và thân hình gầy rộc đi của Thu Cúc.

“Thu Cúc !” Thiên Vũ gọi nhỏ.

“Anh muốn nói gì ?” Thu Cúc suy yếu nở một nụ cười.

“Hay là anh không phẫu thuật được không ? Đột nhiên anh lại không muốn phẫu thuật nữa.” Thiên Vũ ôm siết lấy cơ thể gầy yếu của Thu Cúc vào lòng. Hắn sợ một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi Thu Cúc bay mất.

“Không được. Anh đã hứa với em rồi còn gì. Nếu anh không phẫu thuật, em sẽ bỏ đi thật đấy.” Thu Cúc rất muốn gào khóc thật to, nhưng phải cố nén. Có nhiều sự thật đôi khi không phải cứ nói ra đã là tốt, mà đôi khi cần phải che giấu chúng đi, cất chúng vào sâu tận đáy hộp.

Thấy Thu Cúc khóc, Thiên Vũ dỗ dành: “Được rồi, em đừng khóc nữa. Anh hứa sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa.”

Thu Cúc vòng tay ôm chặt lấy Thiên Vũ, nước mắt trên má lặng lẽ rơi. Thu Cúc đã tự nhủ với lòng rằng mai sau dù có xảy ra chuyện gì, cũng sẽ kiên cường đối diện với tất cả, không bao giờ bỏ cuộc giữa chừng, hướng hồ vì sức khỏe và sinh mệnh của Thiên Vũ.

Trước ngày phẫu thuật mấy hôm, Thiên Vũ đã chờ Thu Cúc rất lâu nhưng mà không thấy, có hỏi mọi người xung quanh, ai cũng nói rằng Thu Cúc bận phải thi. Thiên Vũ biết Thu Cúc thi những trận hai trường nên bận thật. Tuy rằng hơi buồn và cô đơn, nhưng Thiên Vũ hiểu vì sao Thu Cúc lại phải cố gắng như thế. Nghĩ về những ngày sau ngày có thể cùng Thu Cúc học chung một trường, khóe môi Thiên Vũ cong lên thành một nụ cười.

Buổi chiều, bác sĩ đột ngột thông báo đã có tim thay thế, cần phải tiến hành phẫu thuật gấp. Thiên Vũ chần chờ không muốn tiến hành phẫu thuật, hắn muốn trước khi phẫu thuật được trông thấy nụ cười và được nghe thấy giọng nói thanh thoát của Thu Cúc.

Thu Phương quệt lệ trên má, run run đưa cho Thiên Vũ một chiếc điện thoại di động.

Vừa nhìn Thiên Vũ đã biết là của Thu Cúc. Đón lấy chiếc điện thoại trên tay Thu Phương, Thiên Vũ nghi ngờ hỏi: “Tại sao cô ấy không đến đây, cô ấy bảo em đưa điện thoại cho anh làm gì ?”

Thu Phương cố gắng nở một nụ cười, tuy nhiên lệ lại rơi ra nhiều hơn: “Thu Cúc nói nó muốn cho anh một niềm vui bất ngờ. Nó rất muốn đến đây, cùng anh trải qua ca phẫu thuật, nhưng nó lại sợ không đủ can đảm để gặp anh, cuối cùng nó chọn cách này. Nó mong anh hãy giữ tinh thần, cố gắng vượt qua cơn bạo bệnh để cùng nó chấp tay xây dựng một tương lai hạnh phúc.”

Thiên Vũ nhớ đến khuôn mặt hốc hác và xanh xao của Thu Cúc khi phải chăm sóc ỉn hơn một tháng vừa qua. Thiên Vũ biết sức khỏe của Thu Cúc đã vượt qua giới hạn chịu đựng rồi. Hắn sợ Thu Cúc đã trốn một chỗ nào đó khóc lóc, có khi đã ngất xỉu vì quá mệt mỏi và sợ hãi.

Thiên Vũ nắm chặt chiếc điện thoại của Thu Cúc trong tay, hắn bật đoạn ghi âm mà Thu Cúc muốn hắn nghe.

“Anh Thiên Vũ !” Thiên Vũ nghe được giọng cười trong vắt của Thu Cúc.

“Anh phải cố lên nhé ! Phải đồng ý chấp nhận phẫu thuật mặc dù không có em ở bên cạnh. Anh cũng biết tính cách nhát cáy và không được tự tin của em rồi. Em là một người chỉ mạnh mẽ ở vẻ bề ngoài thôi, còn bên trong, em yếu đuối lắm. Em rất rất muốn cùng nắm tay anh đi hết quãng đường đời này. Em sẽ không bao giờ buông tay anh ra, em sẽ ở bên cạnh anh mãi. Em yêu anh và mãi mãi vẫn sẽ yêu anh.”

Thiên Vũ bịt chặt miệng, đậy mắt long lanh lệ.

Thu Phương và bà Lâm Khiết ôm nhau khóc, mấy người đàn ông hốc mắt đỏ hoe, sống mũi cay cay, ai cũng xúc động muốn rơi lệ.

Thiên Vũ nghe đi nghe lại đoạn băng ghi âm của Thu Cúc. Nghe khoảng hơn chục lần, hần mới đồng ý phẫu thuật. Trước khi để bác sĩ đẩy vào phòng mổ, hần bảo Thu Phương: “Nhấn với cô ấy rằng, tôi hiện giờ rất ổn. Những gì mà tôi hứa với cô ấy tôi sẽ thực hiện bằng được.”

“Vâng, em sẽ nhấn tin cho cô ấy.” Thu Phương khóc nức nở, gần như ngất đi.

Tuấn Nam chua xót, vội vòng tay ôm lấy Thu Phương vào lòng.

Khi cánh cửa phòng mổ khép lại, không ai cầm được lệ rơi nữa. Ông Thiên Long, ông Trung Dũng và Ông Lâm Phong dùng khăn tay lau lệ trên khóe mắt. Bà Lâm Khiết khóc ngất trong lòng ông Thiên Long. Còn Tuấn Nam ôm chặt lấy thân hình lão đảo của Thu Phương.

Bác sĩ nhanh chóng tiến hành gây mê cho Thiên Vũ. Trước khi rơi vào vô thức, Thiên Vũ nửa tỉnh nửa mơ thấy hai bác sĩ đẩy một băng ca vào trong phòng mổ. Thiên Vũ cố gắng mở mắt nhìn cho rõ người sẽ hiện tim ình là ai, nhưng chưa đầy mấy giây sau đó, hần đã hoàn toàn ngủ say.

Ca mổ tiến hành thuận lợi, ý chí muốn sống của Thiên Vũ rất mạnh mẽ, hần đã nhanh chóng tiếp nhận trái tim mới. Đây là ca phẫu thuật hy hữu nhất mà các bác sĩ từng thực hiện.

Khi cánh cửa phòng mổ mở ra, hai bác sĩ thông báo ca phẫu thuật thành công tốt đẹp, bà Lâm Khiết lả dần đi, bà ngất trong vòng tay của ông Thiên Long. Thu Phương đã ngất xỉu ngay sau khi ca mổ được tiến hành sau ít phút.

Ông Lâm Phong siết chặt nắm tay, đôi mắt già nua của ông đục ngầu, đậy mắt toàn lệ, mái tóc của ông dường như đã bạc rồi lại càng bạc thêm.

“Thu Cúc ! Cháu có nghe thấy gì không ? Ca mổ đã thành công tốt đẹp rồi, Thiên Vũ được cứu sống rồi.” Ông Lâm Phong bật khóc, cả đời ông cũng chưa bao giờ thấy tang thương như thế.

Ông Trung Dũng đỡ lấy thân hình lung lay sắp đổ của ông Lâm Phong. Trên gò má nhợt nhạt của ông cũng có hai dòng lệ nóng.

Hai ngày sau đó, Thiên Vũ mới tỉnh lại. Câu đầu tiên mà hần hỏi khi mở mắt là: “Thu Cúc đâu ? Con muốn gặp cô ấy.”

Bà Lâm Khiết và Thu Phương hốc mắt lại đỏ hoe, rơm rớm muốn rơi lệ.

Thiên Vũ nghi hoặc nhìn tất mọi người đứng trong phòng. Tại sao khuôn mặt của mọi người lại buồn đau như thế ? Tại sao Thu Cúc không đến thăm hần như lời ước hẹn ?

Ông Lâm Phong khàn giọng bảo Thiên Vũ: “Thu Cúc vừa mới đến đây thăm cháu, vì sức khỏe yếu nên ông đã bảo tài xế đưa nó về nhà rồi. Cháu không biết hai ngày cháu hôn mê, nó đã túc trực suốt cả ngày đêm chăm sóc và lo lắng cho cháu nhiều như thế nào đâu.”

Mắt Thiên Vũ sáng lên: “Ông nói thật chứ ? Có đúng là cô ấy đã chăm sóc cho cháu suốt hai ngày vừa qua không ?”

Mọi người trong phòng phụ họa theo ông Lâm Phong: “Đúng thế.”

Ông Lâm Phong nheo mắt nhìn Thiên Vũ: “ Nó còn trách cháu tại sao lại khôi phục chậm như thế. Nó nói rằng nếu cháu không mau khỏe lại, nó sẽ giận cháu, không thèm nhìn mặt cháu nữa.”

Khóe môi Thiên Vũ nhếch lên, khuôn mặt tái nhợt đã có sắc khí. Quá mệt mỏi, chỉ nói được vài câu, hần lại chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Bà Lâm Khiết dựa đầu vào vai ông Thiên Long. Bà cắn chặt môi cố gắng ngăn tiếng nấc trong cổ họng.

Thu Phương vùi mặt vào trong ngực Tuấn Nam, khóc đến gần lả đi.

Cứ như thế gần một tháng sau đó, lần nào Thiên Vũ tỉnh lại cũng sẽ hỏi Thu Cúc đâu, tại sao Thu Cúc không đến thăm mình. Mọi người đều cố tạo ra một lý do hợp lý nào đấy để lừa Thiên Vũ.

Đầu tiên, Thiên Vũ còn tin, nhưng dần dần hẳn không còn tin nữa. Hẳn bắt đầu nghi ngờ và nghĩ ngợi lung tung, thậm chí hẳn còn có ý nghĩ đáng sợ là Thu Cúc đã chết rồi.

Khi đã thấy sức khỏe của mình khá hơn, không còn chịu đựng những lời nói dối của mọi người thêm nữa, Thiên Vũ bắt một chuyến xe buýt đến nhà Thu Cúc.

Thiên Vũ vẫn mặc bộ quần áo bệnh nhân, da dễ tái xanh, đôi môi nhợt nhạt. Trong nắng vàng, mái tóc màu bạch kim của hẳn càng chói sáng hơn bao giờ hết.

Thiên Vũ vươn tay, chạm vào chuông cổng, từng tiếng “Kính Coong !” vang lên.

Người ra mở cổng cho Thiên Vũ, không phải bà Thu Hồng mà là mẹ hẳn – bà Lâm Khiết.

Thiên Vũ kinh ngạc nhìn bà Lâm Khiết: “Mẹ ! Tại sao mẹ lại đến đây ? Thu Cúc đâu ? Cô ấy đâu rồi ?” Thiên Vũ gần như gào lên, khi trông thấy khuôn mặt đầy nước mắt của bà Lâm Khiết.

“Con vào trong nhà đi. Vào đi, rồi mọi người sẽ kể rõ cho con mọi chuyện.” Bà Lâm Khiết dịu dàng cầm lấy tay Thiên Vũ, dắt hẳn đi vào trong nhà.

Thiên Vũ rất muốn vùng bỏ chạy, nhưng có một sức mạnh ngăn hẳn lại. Hẳn rất muốn gặp Thu Cúc, hẳn đã nhớ Thu Cúc đến phát điên.

Trong phòng khách, mọi người đều đến đông đủ, chỉ thiếu mỗi một mình hẳn. Hình như tất cả đều biết, sáng nay hẳn sẽ trốn viện đến tìm Thu Cúc.

Thiên Vũ đứng chết sững một chỗ, hẳn ngơ ngác nhìn khắp một lượt. Âm ảnh về cái chết, mất mát và chia ly trong lòng hẳn càng lúc càng lớn mạnh, bóng tối đang kiểm soát suy nghĩ và cảm xúc của hẳn.

.....

Thiên Vũ kinh hoàng nhìn di ảnh của Thu Cúc trên bàn thờ. Nhất thời, hẳn hóa đá, hẳn có cảm giác mình đã chết rồi. Trái tim trong lồng ngực hẳn đập thật nhanh, tựa như lời nỉ non của một tình nhân dành ột tình nhân. Từ lúc được phẫu thuật tim, hẳn luôn có cảm giác Thu Cúc nhìn hẳn, thì thầm nói vào tai hẳn. Hẳn luôn cho rằng mình đang mơ, đang gặp ảo giác. Nhưng hôm nay.....

Khuôn mặt Thiên Vũ trắng bệch, mọi thứ trong hẳn đều vỡ tan thành từng mảnh, chỉ có nhịp đập trong trái tim hẳn là còn tồn tại. Sờ lên trái tim mình, hẳn nghe được những tiếng “thình thịch thình thịch”

Nước mắt trên má hẳn lặng lẽ rơi, run run chạm nhẹ vào má mình, cúi đầu nhìn hai đầu ngón tay ẩm ướt nước mắt, Thiên Vũ không ngờ có ngày mình cũng có thể khóc.

“Thiên Vũ !” Ông Lâm Phong đau xót gọi nhỏ: “Cháu lại đây !”

Thiên Vũ mờ mịt nhìn ông Lâm Phong: “Thu Cúc đâu ? Thu Cúc đâu rồi ?” Thanh âm của hẳn lạc lõng và cô độc tựa như một kẻ đang bị chết chìm trong băng tuyết.

“Thu Cúc ở đây, mãi mãi nằm sâu trong trái tim cháu.” Ông Lâm Phong chỉ vào ngực trái của Thiên Vũ: “Trái tim mà cháu được thay chính là trái tim của Thu Cúc.”

Thu Phương, bà Lâm Khiết và bà Thu Hồng ôm nhau mà khóc, tiếng khóc nỉ non, tiếng khóc nghe đứt từng khúc ruột, tiếng khóc của họ đâm xuyên sâu vào nỗi đau mất mát và chia ly trong lòng hẳn.

“Ông nói dối, cháu không tin.” Thiên Vũ đi giật lùi, thần thái hoảng loạn và kích động: “Cô ấy còn sống, vẫn còn sống. Cô ấy đã hứa cùng cháu nắm tay đi hết quãng đời này.” Tiếng gào thét của Thiên Vũ dần dần biến thành tiếng gào khóc. Không chịu được quá nhiều đả kích, Thiên Vũ chạy vọt ra sân. Quá hấp tấp, hẳn ngã đập mặt xuống dưới nền gạch.

Bà Lâm Khiết sợ hãi hét to. Ông Thiên Long vội chạy ra, muốn nâng Thiên Vũ dậy.

Thiên Vũ gạt tay ông Thiên Long ra. Hẳn đau khổ gào thét: “Tránh ra ! Đừng đụng vào con !”

Thiên Vũ đắm tay vào ngực. Hắn muốn móc trái tim cho Thu Cúc. Hắn không cần sống cô độc một mình trên đời. Nếu biết Thu Cúc là người hiến tim cho hắn, thà rằng hắn chết theo Thu Cúc còn hơn.

“Bóp !” Tuấn Nam tát thẳng vào mặt Thiên Vũ, túm cổ áo lôi hắn đứng dậy: “Cậu có biết làm như thế là phụ tấm lòng của Thu Cúc dành cho cậu không hả ?” Tuấn Nam cao giọng quát, mặc tiếng hét của bà Lâm Khiết và Thu Phương: “Cậu nghe cho rõ đây, Thu Cúc bị ung thư giai đoạn cuối, bác sĩ nói cô ấy chỉ sống được hơn ba tháng thôi. Ban đầu, cô ấy chọn cách rời xa cậu, vì cô ấy tưởng như thế là tốt cho cậu. Nhưng sau này, biết cậu bị mắc bệnh suy tim, cô ấy đã vui mừng và hạnh phúc biết bao, vì có thể cứu sống được cậu. Bệnh tình của cô ấy không thể cứu, cô ấy chết đi, nhưng cậu vẫn phải tiếp tục sống, cậu sống không phải chỉ cho riêng một mình cậu mà còn cả cho cô ấy nữa. Trong lồng ngực của cậu mang trái tim của cô ấy, cô ấy vẫn luôn đi theo cậu. Cô ấy từng nói với tôi rằng cậu là một thiên sứ, sự sống của cậu chính là vị cứu thế cho những người bị bệnh khác.”

Tuấn Nam buông cổ áo Thiên Vũ ra. Thiên Vũ ngồi thụp xuống sàn gạch, người ngơ ngẩn như mất hồn, nước mắt tuôn ra như thác nước vỡ bờ.

“Thu Cúc đã chết rồi ! Cô ấy không còn sống nữa !” Trong lòng Thiên Vũ điên cuồng gào thét. Hắn khóc, khóc như mưa. Hắn đã vĩnh viễn mất Thu Cúc.

Túm chặt lấy vạt áo trước ngực, tiếng nhịp đập trong trái tim hắn nghe thật to và rõ. Sức sống ấy, niềm tin ấy không hề mất đi, mà càng ngày càng mãnh liệt. Hắn biết Thu Cúc chưa bao giờ rời xa khỏi hắn, cô ấy đã trở thành một phần không thể thiếu trong cơ thể hắn.

“Thiên Vũ ! Đừng phụ sự mong mỏi và kì vọng của cô ấy vào cậu.” Tuấn Nam ngược đôi mắt nhìn về xa xăm. Hắn thay Thu Cúc nói ra mong muốn trong lòng mình, hy vọng Thiên Vũ hiểu và tiếp tục cố gắng sống.

Thiên Vũ ngồi thất thần một chỗ. Nương theo ánh mắt nhìn lên bầu trời trong xanh, nơi có những đám mây trắng đang bay.

Đã từng có lần Thu Cúc nói đùa rằng: “Anh Vũ ! Nếu có một ngày chẳng may em mất trước anh, em sẽ hóa thân thành những đám mây, sẽ ngắm và đi theo anh từ trên cao.”

Thiên Vũ cho đó là chiêm gở, đã mắng Thu Cúc: “Em đừng nói lung tung ! Em làm sao có thể ra đi trước anh được.”

Không ngờ những câu đùa vu vơ ấy, hôm nay lại trở thành sự thật.

.....

Năm năm sau, Thiên Vũ trở thành một bác sĩ giỏi. Hắn đã chữa khỏi được bệnh cho rất nhiều người. Thiên Vũ hăng say lao vào làm việc quên cả ngày đêm. Mỗi khi nhớ đến Thu Cúc, hắn sẽ tưới nước cho chậu hoa cúc mà hắn đã mua cách đây mấy năm. Mỗi khi chậu hoa cúc héo rũ, không còn sống được nữa, hắn lại đi mua một chậu hoa khác.

Thiên Vũ muốn toàn tâm toàn ý dành cả đời mình cho công việc nghiên cứu y học.

Thu Phương đã thi đậu vào trường Đại học sư phạm như ước nguyện. Hiện giờ đang là giáo viên dạy văn của một ngôi trường cấp ba khá nổi tiếng.

Tuấn Nam vẫn làm chủ tịch của tập đoàn Lâm Thị. Hắn đã từng thử cố gắng từ chức rất nhiều lần, nhưng không lần nào thành công. Ông Lâm Phong đã hoàn toàn rút khỏi công việc kinh doanh, ông vui lòng với công việc viết lách.

Bà Lâm Khiết không còn chuộng hư vinh và ham của cải giống như trước nữa. Bây giờ bà chăm đi chùa lễ Phật, chăm đi làm từ thiện. Bà không bao giờ còn hỏi đến công việc kinh doanh của chồng, cũng không thúc ép Thiên Vũ phải làm theo ý mình, bà để cho Thiên Vũ được làm những gì mà Thiên Vũ thích.

Thu Phương và Tuấn Nam sau năm năm mặn nồng yêu đương, đã quyết định sẽ tổ chức đám cưới vào cuối năm.

Bà Thu Hồng đã nhận Thiên Vũ làm con. Tuy rằng cuộc sống cô quạnh vì mất đi đứa con gái ngoan hiền, nhưng bù lại bà đã có thêm rất nhiều người thân. Ông Thiên Long một thời từng là người yêu của bà Thu Hồng, nhưng hai người duyên không thành.

Sau này khi ông Thiên Long lấy bà Lâm Khiết, bà Thu Hồng đã đau khổ mất một thời gian dài. Mấy năm sau đó, bà Thu Hồng lấy một người đàn ông trong thôn, cuộc sống tuy khó khăn nhưng vợ chồng rất yêu thương nhau. Năm Thu Cúc lên tám tuổi, chồng mất, con bị bệnh nặng cần nhiều tiền chữa trị nhưng gia cảnh quá khó khăn, đúng vào lúc bần cùng ấy, ông Thiên Long đã xuất hiện, ông đã giúp đỡ bà về vấn đề tiền bạc, giúp bà cứu chữa cho Thu Cúc. Cứ tưởng lần đó đã chữa dứt khỏi căn bệnh của Thu Cúc nhưng không ngờ đã để lại dư chứng đến tận ngày hôm nay. Nếu bà không bệnh tật liên miên, có lẽ Thu Cúc đã không phải chết oan uổng như thế. Bà luôn tự trách và dằn vặt bản thân mình. Bà chưa bao giờ tha thứ cho chính mình.

Sau này mỗi lần gặp mặt nhau, ông Thiên Long có lần từng hỏi bà Thu Hồng: “Tại sao 10 năm trước bà đột nhiên lại bỏ đi ?”

Bà Thu Hồng cười buồn không đáp. Bà bỏ đi vì bà không muốn dựa dẫm vào ông Thiên Long, không muốn gia đình ông Thiên Long lục đục và cãi nhau vì bà, hơn nữa còn vì lòng tự trọng của chính mình. Điều ấy bà Thu Hồng không bao giờ nói cho ông Thiên Long biết.

Sau năm năm, cố gắng vượt qua mọi đau thương và mất mát, Thiên Vũ đã dần làm quen với cuộc sống không có Thu Cúc hiện diện. Tuy chưa từng chính thức ngỏ lời cầu hôn Thu Cúc, nhưng Thiên Vũ đã mua một đôi nhẫn, một chiếc đặt trước tấm ảnh của Thu Cúc trong phòng ngủ, một chiếc hắt đeo trên tay. Có nhiều người tưởng lầm hắt đã lấy vợ rồi, mà thực sự hắt đã có vợ rồi. Thu Cúc là người con gái duy nhất mà hắt yêu, và là người duy nhất hắt nguyện lấy làm vợ cả đời, không phải là kiếp này, mà mãi mãi cả về những kiếp sau này nữa. Hắt muốn kiếp sau không còn phải chịu cảnh sống chia ly và mất mát như hiện tại.

Hơn 11 giờ tối, Thiên Vũ đi làm về. Vừa mở cửa, trên môi Thiên Vũ nở một nụ cười thật tươi: “Vợ yêu ! Anh đã về rồi đây.”

Đáp lại hắt chỉ có tiếng gió thổi, tiếng dép khua trên nền gạch. Chậu hoa cúc đặt trước cửa sổ vừa có một bông hoa mới hé mở, mùi hoa cúc thơm ngát khắp căn phòng. Bên cạnh, chậu hoa phong lan cũng tốt tươi, bốn bông hoa màu trắng trong bóng đêm đặt biệt cuốn hút người xem.

Thiên Vũ cởi áo khoác, đi vào trong phòng ngủ. Cầm lấy tấm hình của Thu Cúc, ôm vào lòng, quá mệt mỏi, Thiên Vũ ngủ thiếp đi.

Một hình ảnh mờ sương,朦朧 lung tựa ảo ảnh ngồi bên mép giường, tay chạm nhẹ vào tóc, vào mũi, vào mắt, và môi Thiên Vũ. Nước mắt trên khuôn mặt người con gái đó rơi. Rất rất muốn chạm có thể cảm nhận được độ ấm của người đàn ông trước mặt, nhưng không thể.

“Anh Vũ ! Anh Vũ !” Tiếng gọi ấy vọng về từ xa xăm, nghe như một cõi du hồn người trong mộng.

Thiên Vũ nở một nụ cười, có lẽ trong mơ hắt đã gặp được người hắt thương nhớ bấy lâu nay.

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-sac-tinh-yeu>